

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

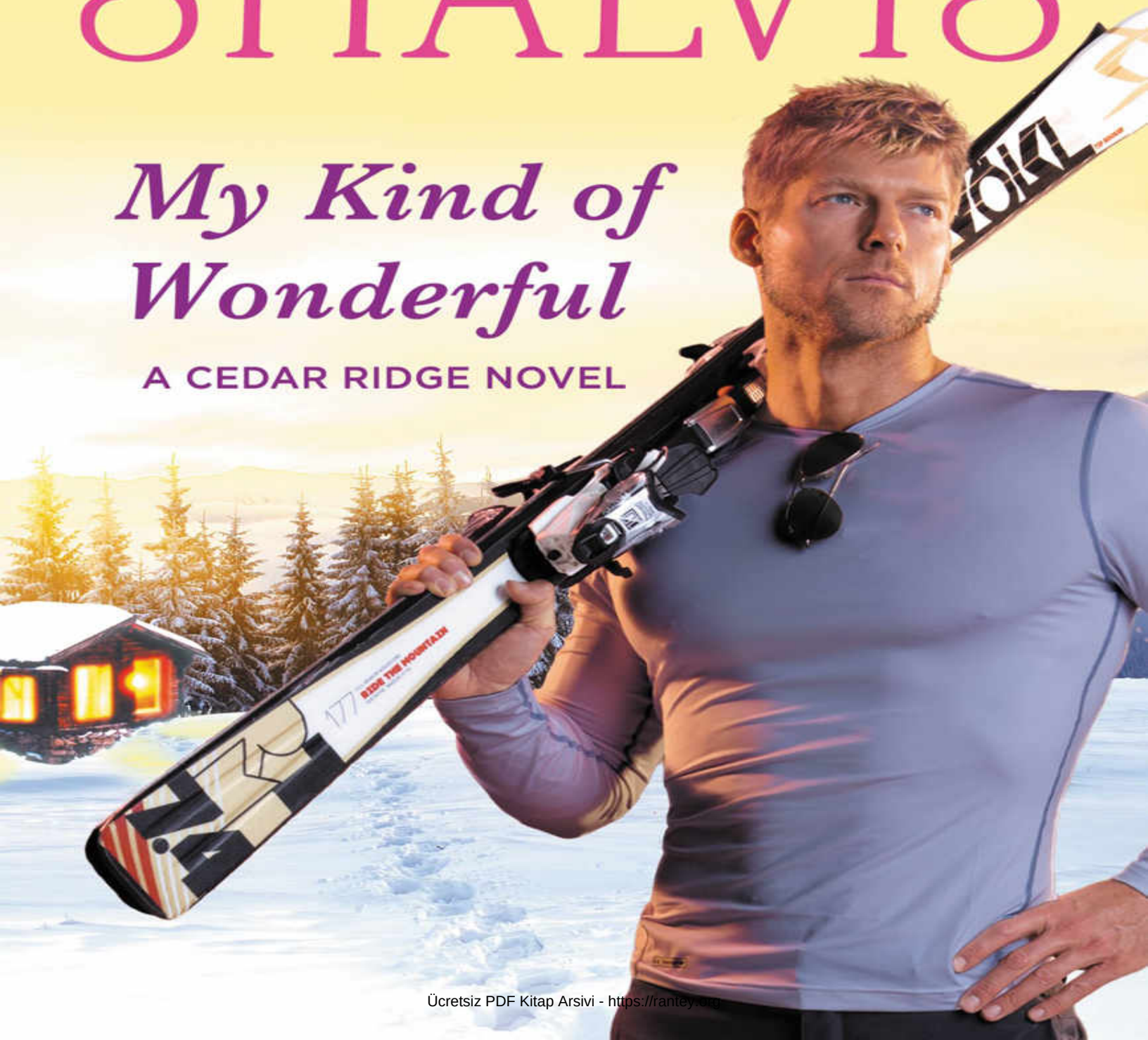
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JILL SHALVIS

My Kind of Wonderful

A CEDAR RIDGE NOVEL

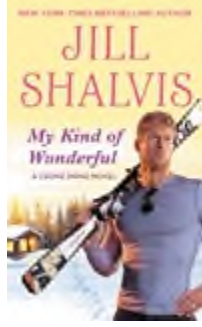
My Kind of Wonderful

JILL SHALVIS

GRANDCENTRAL
YAYINCILIK

NİV YO İK DOSTO N

Okumaya Başlayın

İçindekiler

Senden Başka Kimse'nin Önizlemesi

İkinci Şans Yaz Bültenlerinin Önizlemesi

Telif Hakkı Sayfası

ABD Telif Hakkı Yasası 1976 uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan t a r a n m a s ı , yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin ç a l ı n m a s ı a n l a m ına g e l i r . Kitaptan materyal kullanmak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), permissions@hbgusa.com adresinden yayıncı ile iletişime geçerek önceden yazılı izin almanız gerekir. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Bölüm 1

Rüzgâr Colorado Rocky Dağları'nın yüksek tepelerinde ısıklık çalarak, Hudson Kincaid'in telesiyeye binerken yüzüne tıktığı çöreğin üzerindeki pudra şekeri kadar hafif bir kar tozunu karıştırıyordu.

Şampiyonların kahvaltısı ve üç dakika sonra Cedar Ridge'in zirvesine ulaştığında, adrenalın patlamasını da beraberinde getirecekti. Kayak devriyesinin başı olarak, ekibiyle şafak sökmeden önce günlük bilgilendirme toplantısını çoktan yapmıştı. Kayakçıları uygun pistlerde ve güvende tutmak için çitleri ve ipleri kurmuşlardı. Ekipmanlarının çalışır durumda olduğundan emin olmak için tüm kızakları kontrol etmişlerdi.

Şimdi birkaç saat boyunca kurtarma tatbikatı yapmadan önce hızlı bir koşu için zamanı vardı ve sonra bir yönetim kurulu toplantısına, yani kardeşleriyle kavgaya gidecekti. Bir koşu, kendine ayıracağı on muhteşem dakika ve dağın en zorlu noktası olan Şeytan Yüzü'ne ulaşacaktı.

Ya büyük oynaya ya da evine dön. Kincaid tarzı buydu.

Tam o sırada belindeki telsizden Şeytan Yüzü'nün tepesinde birinin başının dertte olduğuna dair bir haber geldi ve Hud başını salladı.

Kendine birkaç dakika ayırmak için çok fazla.

Bu onun hayatıydı ve o da bunu seçmişti. Teleferiğin tepesinde hızlı bir tempoyla kara saplandı. Burada, dağlarında çok şey görmüştü ve kasabada polis olarak aylık vardiyalarında daha da fazlasını görmüştü. Artık onu şaşırtan pek bir şey kalmamıştı diyebiliriz.

Üç dakika sonra Devil's Face'in tepesinde, kayaklarını gelişigüzel kara saplamış bir şekilde oturan bir kız bulduğunda

gözünü bile kırpmadı.

Ceketi güneş ışığı sarısı, kaskı kiraz kırmızısıydı. Bacaklarını göğsüne kadar çekmiş, çenesini dizlerine dayamış, neon yeşilinin olabileceği kadar neon yeşili kayak botları giymiş ve düşünceli bir şekilde önündeki kalp durdurucu manzaraya bakıyordu.

Hud onu ürkütmemek için birkaç adım ötede durdu ama kadın yerinden kımıldamadı. İlgilendiği kişinin bu olduğundan emin olmak için etrafına bakındı. Üç yüz altmış derecelik bir manzarada keskin, görkemli karla kaplı zirveler. Çam kokulu hava o kadar temizdi ki bu yükseklikte nefes almak acı veriyordu. Burada başka kimse yoktu. Dünyanın tepesindeydiler.

Onun açısından akıllıca değildi. Hava son zamanlarda özellikle değişkenlik gösteriyordu. Şu anda hava pırıl pırıl ve otuz dereceydi ama bu hava bir anda değişebilirdi. Şiddetli rüzgârlar ve gece yarısına kadar bir metre daha kar yağacağı tahmin ediliyordu. Ancak fırtına çıkmayacak olsa bile kimse tek başına kayak yapmamalıydı. Özellikle de otuz beş yüz metrelik, büyük beceri gerektiren ve karşılığında baş döndürücü hızlar vaat eden bir dikey pist olan Devil's Face'te kimse tek başına kaymamalıydı. Burada hata payı çok düşüktü ve küçük bir hata acil servise gitmenize neden olabilirdi.

Hud bile tek başına kayak yapmıyordu. Buranın her yerinde personeli vardı - birkaçı sadece birkaç yüz metre ötedeki kayak devriyesi karakolunda, başka bir grup az önce çıktığı telesiyejde, daha da fazlası tesis sınırlarında devriye geziyordu - hepsi de sürekli telsiz bağlantısıyla birbirlerine bağlıydı.

"Hey," diye seslendi. "İyi misin?"

Hiçbir şey.

Hud aralarındaki son birkaç metreyi kayaklarının üzerinde süzülerek geçti ve kızın omzuna dokundu.

Sarsıldı ve boynunu bükte, aynı zamanda kaskını çıkardı ve kulaklıklarını çıkardı. Kulaklıklardan çıkan teneke gibi müzik sesi, kızın hâlâ duyup duymadığını merak etmesine neden olacak kadar yüksekti.

"Özür dilerim," dedi. "Bir şey mi dediniz?"

Bir kız değil, bir kadındı ve kaskı olmadan Hud onu aslında daha önce gördüğünü fark etti. O sabah erken saatlerde otoparkta arabasının arka tamponuna oturmuş, kayak botlarını çıkarmış ve bir yandan da radyoda yeni Ed Sheeran şarkısına eşlik ediyordu. Koyu renk güneş gözlüklerinin arkasından şimdi bunu söyleyemiyordu ama gözlerinin bugünkü masmavi gökyüzünün renginde olduğunu ve kayakçı olmak için günlük işini bırakmaması gerektiğini biliyordu.

Çünkü melodiye tutturamıyordu. "İyi misin diye sordum," dedi.

Güneş gözlüklerini çıkardı ve ona sorunun saçma olduğunu söyleyen küstah bir bakış attı.

Kaskının altına yine kiraz kırmızısı dar bir kayak başlığı takmıştı, saçları görünmüyordu ve tamamen şekilsiz olmasına yetecek kadar kat kat giysisi vardı. Ama bu önemli değildi. Parlak gözleri, belanın en iyi türüne benzeyen bir şeyle parlıyordu.

Yıllardır kayak devriyesinde çalışıyor ve uzun süredir polislik yapıyordu, insanları çoğu zaman tek kelime etmeden önce okuyabiliyordu. Her şeyin duruşta, küçük anlatımlarda olduğunu öğrenmişti.

Giydiği tüm o kat kat kıyafetler gibi. Evet kıştı ve evet Rocky Dağları'ndaydık ama geçen haftaki onlu derecelere kıyasla otuz derece düpedüz ılıktı. Büyük ihtimalle buralardan değildi.

Bir de en azından biraz yabancıyı olduğunu ve bunu bildiğini belli eden o hafif kararsız duruşu vardı. Kızın hiç ihtiyatlı olmaması ona başka bir şey daha söylüyordu; muhtemelen geldiği yer büyük bir şehir değildi.

Bunların hiçbirisi ülkenin en zorlu dağlarından birinde neden tek başına oturduğunu açıklamıyordu. Belki... asansördeki bir kavgadan sonra erkek arkadaşı tarafından terk edilmiştir? Bir grup kız arkadaşından ayrılmış ve sadece kısa bir mola mı veriyordu? Görünüşe bakılırsa, belki de bir bahis ya da heves için buraya gelmiş bir tür gözüpekti.

Ya da belki de sadece bir kaçıktı. Bildiği gibi, deliler her şekil ve boyutta olabilir, hatta kalp durduran gözlere sahip gizemli tatlılar bile. "Peki sen?" diye sordu. "İyi misin?"

Gülümsemesi biraz soldu. "İyi görünmüyor muyum?"

Hud'ın bir kız kardeşi ve bir annesi vardı, bu yüzden hileli bir soru duyduğunda anladı ve ona bir metrelik sopayla dokunmaktan daha iyi biliyordu. Bunun yerine bakışlarını onun üzerinde gezdirdi ama gözle görülür bir yara görmedi. Yine de, tüm katmanlar göz önüne alındığında pek bir şey göremiyordu. "Yaralı değilsin."

"Hayır, sorun bu değil." Durakladı. "Sanırım sorunun ne olduğunu merak ediyorsunuz."

"Birazcık," diye itiraf etti.

Gözlerini devirdi. "Kayak haritalarını ya da haritaları hiç anlamayan insanların tek başına kayak yapmaması gerektiğini biliyor muydun?"

"Kimse tek başına kayak yapmamalı," dedi ama sonra sözleri içine oturdu ve

güneş gözlüklerini çıkardı ve inanmaz bir şaşkınlıkla ona baktı. "Kayak haritasını yanlış okuduğunuz için mi bu dağdaki en zorlu pist olan Şeytan Yüzü'nde olduğunuzu söylüyorsunuz?"

Dudağını ısırdı ve hüzünlü bir gülümsemeyi saklamaya çalıştı, ama bunun bir önemi yoktu çünkü anlamlı gözleri onu ele veriyordu. "Bunun beni kötü göstereceğinin farkındayım," dedi, "ama evet. Evet, haritayı yanlış okuduğum için buradayım. Gerçeği bilmeniz gerekiyorsa, haritayı ters çevirmişim."

Baş aşağı. Yüce İsa. "Bu şeyleri renklere göre kodluyoruz, biliyorsun. Baş aşağı bile olsa, yeşil hala yeni başlayanlar için, mavi orta seviyedekiler için-"

"O kadarını biliyorum!"

"Bu koşu siyah, çift elmaslı bir uzman," dedi. "Her yerde işaretlenmiş." Bir metre ötedeki bir tabelayı işaret etti.

DİKKAT: ÇİFT ELMAS. SADECE UZMANLAR!

"Bunu gördüm," dedi. "Bu yüzden düşünme pozisyonumu değiştirdim çünkü inanın bana, aptallığın üstüne aptallık yapacak değildim."

Kısık bir kahkaha attı. "Bildiğim iyi oldu."

"Ayrıca şunu da bilmelisiniz ki ben tamamen acemi değilim. Daha önce Breckenridge'de kayak dersleri almıştım." Yüzünü buruşturdu. "Gerçi uzun zaman oldu."

"Bir süre ne kadar uzun?"

Alt dudağını ısırdı. "İtiraf etmek istediğimden daha uzun sürdü. Bisiklete binmek gibi olacağını düşünmüştüm. Meğer o kadar da değilmiş. Ama yardımı olacaksa, hatamı hemen anladım ve gerçekten sadece manzarayı seyrediyordum. Yani, şuna bakın..." Önündeki kartpostallara, dileklere ve hayallere konu olan muhteşem manzarayı işaret etti. "Akıllara durgunluk veriyor, sence de öyle değil mi?"

Kızın bakışlarındaki merak onu büyüledi. Kendisine biraz şaşırarak, onunla birlikte manzarayı seyretmek için döndü ve onun gözlerinden görmeye çalıştı. Yüksek tepeler her şeyi bir perspektife oturtuyor ve size en büyük ve en kötü olmadığınızı hatırlatıyordu. Göz alabildiğine uzanan taze kar örtüsü, güneşin vurduğu her yerde elmasla tozlanmış gibi parlıyordu.

Akıl almaz olduğunu söylerken haklıydı. Burayı asla hafife almamaya çalışıyordu ama gerçek şu ki hafife alıyordu. Onu rutininden çıkarıp çevresini fark etmesini sağlamak için güzel bir yabancı gelmiş olması ilginçti. Başını çevirdi ve onun bakışlarıyla karşılaştı. Evet.

kesinlikle çevresini fark ediyor.

Onun gözlerinin içine gülümsedi. "Manzaraya doyduktan sonra teleferiğe geri dönüp aşağı inip inemeyeceğimi sorarım diye düşündüm. Zarar yok, faul yok, değil mi? Ama sonra ikinci sorun çıktı."

"Hangisi...?" diye sordu kadın devam etmeyince.

"Bağlamamı kırdım ve tüm bu ceplerde bir sürü eşyam olmasına rağmen yanıma herhangi bir alet almadım. Sanırım sadece tornavida gibi bir şeye ihtiyacım var. Bir kayak devriyesi bulabileceğimi düşündüm."

"Ben kayak devriyesiyim," dedi.

Şaşırmış bir ifadeyle bakışlarını adamın üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Genelde bir kadın böyle bir şey yaptığında gözlerinde şehvet ışığı olurdu ama o pek etkilenmiş görünmüyordu.

Kendisine baktı. "Devriye ceketim üzerimde değil," dedi. "Çitleri dikerken sıcağtan bunaldım..." Neden kendini savunuyordu ki? Başını sallayarak kayaklarını çıkardı ve onunkilere doğru yürüdü. Kızın işaret ettiği kayağı yere bıraktı ve bir göz attı. Evet, bir bağı kırılmıştı. "Menteşe bozulmuş," dedi.

Yanına çömeldi ve sabun ya da parfüm kokusu ona geldi, başını çevirip ona bakmasına neden olan hafif, seksi bir koku.

Ama onun ilgisini çeken şey bebek mavileriydi. Geniş ve derinliksizdi ve gözlerini başka tarafa çeviremiyordu.

Sanki o da en az onun kadar şaşkınmış gibi yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Bunu düzeltebilir miyiz?"

Biz mi? "Bir parça telim olsaydı seni dağdan aşağı indirecek kadar ayarlayabilirdim." Telsizini çıkardı. "Sadece arayacağım-"

"Oh, buldum." Ayağa kalktı ve ceplerinden birinden küçük bir not defteri çıkardı. Üzerinde bir ataş vardı. Onu çıkardı ve gururla salladı. "Burada bir tel parçası var, görüyor musun?"

"Güzel." Atacı aldı, düzeltti, sonra bağın içinden geçirmek için kullandı ve bükerek yerine oturttu. Bu işlemin sürdüğü iki dakika boyunca kadın onun yanında, kolunun üzerine eğilmiş, yumuşak, ılık nefesini boynuna dayamış ve yaptığı her şeyi içine çekmişti.

Nefesini içine çekti. "Sen..."

Cümlesini bitirmediginde, başını çevirdi ve bakışlarının onunkinden sadece birkaç santim uzakta olan ağızına düşmesini izledi.

"Kullanışlı," diye usulca bitirdi.

"Ve sen..."

Gülümsedi. "İnatçı mı? Can sıkıcı mı?" "Gitmeye hazırım," dedi.

Kadın güldü ve adam da gülümsedi. "Asansöre kadar sana yardım edeyim," dedi.

"Oh, şimdi iyiyim, sayende." Ayağa kalkarak botunu içine geçirebilmek için kayağını yerine itti. Bir dakika boyunca bununla uğraştı, kayağını yerine oturtamadı, bu çaba kollarının biraz titremesine neden oldu.

Hud ilerlemeye başladı ama kadın elini kaldırarak onu durdurdu ve Hud kendini kontrol etti.

İki numaralı kayak daha uzun sürdü çünkü denge sorunu vardı. Kız düşmeye başlayana kadar dayandı ve sonra tüm bahisler kapandı. Yine ona doğru hareketlendi ama son saniyede kendini direğine tutturmayı başardı. Sonunda ikinci kayağı taktığında, başını kaldırdı ve sanki bir dağa tırmanmış gibi muazzap bir gülümsemeyle ona baktı.

"Anladım!" dedi, gülümseyerek, belki de şimdi terliyormuş gibi alnını sıvazlayarak. "Gördün mü? Ben iyiyim."

"İnatçılık konusunda haklıydın," dedi. "Ama sinir bozucu konusunda değil."

"Bana yeterince zaman vermediniz." Ve bir başka parıltılı gülümsemeyle direklerini itti.

Yanlış yönde.

Hud onu ceketinin arkasından yakaladı. Tüm o katlara rağmen şaşırtıcı derecede hafifti. Onu kolayca döndürebilecek ve başladığı yerden yüz seksen derece farklı olan doğru yöne çevirebilecek kadar hafifti.

Güldü ve kahretsin, gerçekten de harika bir kahkahası vardı, bir erkeği kendisiyle birlikte gülmeye davet eden bir kahkaha. "Doğru," dedi ve onun göğsünü okşadı. "Teşekkürler. Şimdi iyiyim."

Kalçasındaki telsiz vızıldıyordu. Adamları yüksek ve alçak açılı iple kurtarma tatbikatlarına hazırlanıyordu. Hud'ın tatbikatı yönetmesi gerekiyordu ama önce kadının güvenli bir şekilde asansöre bindiğinden emin olmak istedi.

"Gitmen gerekiyor gibi görünüyor," dedi.

"İstiyorum." Ama adam kıpırdamayınca kaşları havaya kalktı. "Çok tatlısın," dedi. "Ama zeki bir insanın bile harita okumayı beceremeyebileceğini biliyorsun, değil mi? Her ne gibi görünse de, gerçekten bir haritaya ihtiyacım yok."

kaleci."

Dur bir dakika. Az önce ona *sevimli* mi dedi? Hayatında bir kez bile ona sevimli denmemişti.

Adamın yüz ifadesini görünce, sanki komikmiş gibi güldü. "Bu bir iltifattı," dedi.

Kitabında yazmıyor. Telsizi yine çatırdadı. Bu kez merkez, "sorunlu" kayakçının yerini tespit ettiğinden emin olmak istiyordu. "Onu buldum," diye onayladı, gözlerini söz konusu kayakçıya dikmişti. "Halledildi."

Sevk memuru ona diğer iki olay hakkında bilgi vermeye devam etti. Hud ona her ikisiyle de nasıl başa çıkacağını anlattı ve sonra telsizi kalçasına yerleştirdi.

"Tamam," dedi asi kayakçısı. "Düzelteyorum. Sen sevimli değilsin. Tüm bu otoriter tavrınla biraz baş belasısın. Şimdi mutlu musun?"

Mutlu musun? Daha çok başım döndü. "Seni asansöre götürelim," dedi. Sakin. Otoriter. İnsanların genellikle dinlediği ve karşılık verdiği ses tonuyla.

Genelde.

"Şimdi iyiyim," dedi ve bir el sallamasıyla sırtıklarını iterek neyse ki doğrudan telesiyeye doğru ilerledi.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, o kadar da istikrarlı değildi. Bunun nedeni dizlerini bükmek yerine kilitli tutması ve ağırlığını yanlış bir şekilde kayaklarının arkasına vermesiydi. Breckenridge'de ona bu dersleri kim verdiyse kovulmalıydı.

Ama ondan bahşiş istememişti. Ve adam artık kayak okulunda çalışmıyordu.

Yine de öğretmesi eğlenceli olurdu. Bu düşünce hiç aklına gelmemişti ve omuz silkti. Tek önemseydiği, kızın artık doğru yolda olması ve onu Şeytan'ın Yüzü'nü istediği gibi sert ve hızlı bir şekilde almakta özgür bırakmasıydı.

Ama... Miğferi ayaklarının dibindeki karda unutulmuş bir şekilde yatıyordu. Beyaz karda göz kamaştıran kiraz kırmızısı şeyi bir insanın nasıl unutabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama o unutmuştu.

Nadiren bir şey unuttuğunda o da unutmuştu. O güzel gözler, o tatlı ama muzip kahkaha, her ikisi de cehennem gibi dikkat dağıtıcıydı. "Hey," diye seslendi arkasından. "Kaskın."

Ama kulaklıklarını geri takmış olmalı çünkü durmadı ya da geri dönmedi.

Hud kaskı aldı ve Şeytan'ın Yüzü'ne son bir özlem dolu bakış atarak asansöre doğru yöneldi ve yarı yolda ona yetişti.

Durmuş ve ağırlığını sırtlarına vermişti. Biraz eğilmiş, oflayıp pufluyor, nefes nefese kalmıştı. Sekiz bin fitin üzerindeydiler ve irtifa kötü bir şey olabilirdi. Herkesi farklı şekilde etkilerdi ama nefes darlığı en yaygın yan etkiydi.

Yine de aklına rahatsız edici ve endişe verici bir düşünce geldi, belki de sorun yükseklik değildi. Onu daha önce kaldırdığında hafif, neredeyse... çelimsizdi. İnsanlar kayak yapmanın çok fazla güç ve dayanıklılık gerektirdiğinin farkında değillerdi ve onun bu ikisine de sahip olmadığından neredeyse emindi. Elini onun omzuna koydu.

Onunla yüzleşmek için döndü, parmağından sarkan kaskı gördü ve özür dileyen bir gülümsemeye bir kulaklık çıkardı. "Üzgünüm, sanırım rakım beni etkiliyor. Dağa çıkmadan önce biraz kafein almalıydım." Kaskını taktı. "Teşekkürler, Beyaz Atlı Prens."

"Ha?"

"Biliyorsun, Sindirella," dedi. "Prens onun ayakkabısına sahipti ve sen de benim miğferime... Boş ver," dedi adam ona öylece bakarken koluna hafifçe vurarak. "Beni görmezden gel. Muhtemelen listeme Rocky Dağları'nda kayak yapmaktan çok daha pratik şeyler koymalıydım."

Ve sonra adam ona şimdi neden bahsettiğini soramadan, çenesinin altındaki kayışı sıktı, ellerini kayak sopalarının tepesindeki tutamaklara geri koydu ve itti.

Onu güvenli bir yere götürecek olan asansöre doğru ilerleyişini izlerken iki şey düşündü. Birincisi, kızın nasıl duracağını bildiğini umuyordu. İkincisi, o kesinlikle bir kaçaktı ama muhtemelen hayatı boyunca karşılaştığı en güzel, en şaşırtıcı kaçaktı.

Bölüm 2

Bailey Moore, başka bir bağlama kopmadan, yüz üstü düşmeden ya da kendini aptal durumuna düşürmeden teleferiğe yerleştğinde bunun bir kazan-kazan olduğunu düşündü. Özellikle de az önce kayakla uzaklaştığı dağlı seksi kız yüzünden konsantrasyonu bozulduğu için.

Sakın arkana bakayım deme, dedi kendine sertçe. Bunun için hiçbir sebep yok. Tek bir tane bile...

Tamamen arkasına baktı.

Ve işte kayaklarının üzerinde sanki kendi vücudunun bir uzantısıymış gibi duruyordu, sanki arkasındaki engebeli, belalı dağların onun üzerinde hiçbir etkisi yokmuş gibi.

Adam da onu izliyordu ya da karanlık lensleri ona doğru çevrili olduğu için öyle olduğunu düşündü. Ona el salladı.

El sallamadı ama ağzının kenarları yukarı kalktı. Sonra sırtıklarını dikti, kayaklarını diğer yöne çevirmek için kıvrak bir sıçrama yaptı ve Bailey'nin bir milyon yıllık derslerde asla taklit etmeyi umamayacağını bildiği zahmetsiz bir hareketle kayarak uzaklaştı. Bu... şey, inanılmaz derecede seksiydi.

Ancak Bailey'nin de bildiği gibi, seksi olanlar koruyucu değildi. Çoğunlukla, aşk ya da hayat tarafından asla hayal kırıklığına uğratılmamış ya da incitilmemişlerdi ve hepsiyle bir zamanlar yüzleşmiş bir kadın olarak, zayıf, sığ ya da bilgisiz olanlara sabrı yoktu.

Aslında bu tür düşüncelere hiç tahammülü yoktu. Konsantre olması gereken başka şeyler vardı. Kendine biraz gülerek, asansör onu zirveden uzaklaştırırken başını çevirip zirveyi seyretmeye başladı. Zirvede

En tepeye, en tepeye çıkmıştı ve muhteşem manzara birdenbire harita olayına sevinmesine neden oldu.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Colorado'da nerede durursanız durun, etrafınız dağlarla çevriliydi -görmek için başınızı geriye eğmeniz gereken ve her zaman tüm dünyayı çerçeveliyormuş gibi görünen yükselen, engebeli, korkutucu dağ zirveleri.

Şeytan'ın Yüzü'nde değil. İlk kez en yüksek noktadaydı ve altındaki her şey -dünya- ayaklarının altındaydı. Ve yakın zamana kadar kendi kaderini hiç kontrol etmemiş biri olarak, bu onu şaşırttı.

Gerçekten harika bir şekilde.

Asansör bir engele takıldı ve sarsıldı. Bailey nefesini tuttu ve önündeki çelik çubuğu var gücüyle kavradı. Altında sık çam ağaçları ve sonsuz bir kar örtüsünden başka bir şey olmadığı için başka hiçbir şey yapamıyordu. Görünürde tek bir bina bile yoktu, ana kulübenin rahatlatıcı görüntüsü bile.

Asansör tekrar sarsıldığında, sıkı tutuştan dolayı eli acıdı ama bırakmadı. Eğer aşağı incekse, sissy barını sonuna kadar tutarak inecekti. Yaşadığı onca şeyden sonra, şimdi burada, bir dağda tek başına son nefesini vermek üzere olsaydı, bu oldukça ironik olmaz mıydı?

Ve eğer bir mucize olur da düşüp ölmezse, annesi onu öldürecekti.

Ama mucizevi bir şekilde asansör sağlam durdu ve bir gün daha nefes almak için yaşadı. On dakika sonra en ufak bir aksama olmadan süzüldü. Mükemmel bir uygulama, diye düşündü gururla ve etrafına bakındı, keşke Ateşli Dağ onu şimdi görebilseydi, tanıdığı *herkes onu görebilseydi*.

Ama hayır, sadece o.

Denver'ın hemen güneyinde, buradan yaklaşık iki saat uzaklıktaki küçük bir dağ kasabasında büyümüştü ve tanıdığı hemen herkes büyük bir kayakçı olmasına rağmen o değildi. Başka şeylere konsantre olmuştu. Bugün, yüzüne vuran rüzgâr, yanaklarını ısıtan güneş ve bir kez olsun kontrolün kendisinde olduğu hissi, ona kendisi için istediği şeyin küçük bir tadını vermişti. Ve iş toplantısından sonra daha büyük bir tat almayı umuyordu.

Işıl ışıl parlayarak kayaklarının üzerinde doğruldu ve ana kulübeye baktı. Kuzeye bakan duvarın tamamını görebiliyordu. Ahşap ve camla kaplı, muhteşem ve rustik görünümlü binanın geri kalanının aksine, kuzey duvarı pürüzsüz sıvaydı. Bakımı ahşaptan daha kolaydı,

ama sade görünümlü ve açıkçası sıkıcı.

Tatil köyünün reklamcısı tarafından orada bir duvar resmi yapması için tutulmuştu.

Resim yapmak onun için önemliydi, çok önemliydi. Grafik tasarımcı olarak hayatını kazanıyordu ama resim yapmak ona hala çok özlediği büyükannesini hatırlatıyordu. En eski anılarından biri, büyükannesinin stüdyosunda bir tabureye oturup büyükannesinin ona resim yapması için verdiği eskizle oturmasıydı. Bir nevi numaralarla boyama ama kişiselleştirilmiş.

Çizgilerin içinde kalmak için endişelenme, Bailey sevgilim... Sadece git o.

Bailey'nin yapmak istediği de buydu.

Heyecanla kayarak -tamam, sürerek- kulübeye doğru yol aldı. Neyse ki Sadece yüz metre kadar ve nispeten düzdü ama bu da sıırıklarını kullanması gerektiği anlamına geliyordu. Kulübenin merdivenlerine ulaştığında terliyor ve titriyordu. Sonunda botlarını kayaklarından kurtarmayı başardığında dizlerinin üzerine çökerek soluk soluğa kaldı. Muhtemelen listesine bir egzersiz rejimi eklemeliydi.

Stat.

Elini çarpan kalbine götürerek nefes nefese kaldı ve fikrini değiştirdi. Belki de şu anda kimsenin onu göremediğine şükretmeliydi. İşte o zaman başını kaldırdı ve... Dağ Ateşi ile yüz yüze geldi. Tabii ki, çünkü iki dakika önce kayaklarının üzerindeyken ve iyi görünürken onunla karşılaşmasını Tanrı yasaklamıştı.

Onu dağdan aşağı nasıl yendiğini, hem de kendi gücüyle, en ufak bir fikri bile yoktu. "Hey," dedi, son ayakları üzerinde duran bir lokomotif gibi nefes almıyormuş gibi davranmaya çalışarak. Ya da ter damlatmıyormuş gibi. Sendeleyerek ayağa kalktı ve gizlice nefes almaya çalışarak direklerin üzerine eğildi. "Hey," dedi. Bir lokomotif gibi nefes almıyordu.

Terlemiyordu. Aslında, nefes nefese kalmamış ya da hiç zorlanmamış, piç kurusu. "Bağlama tuttu."

"Olmayacağını düşünseydin gitmeme izin vermezdin," diye idare etti.

"Doğru." Durakladı. "İyi olup olmadığını öğrenmek istersem bana yine bağırarak mısın?"

Homurdanmayı başardı. "Ben sana bağırmadım."

Adam orada rüzgârda savrulmuş bir mükemmellikte dururken ağzı biraz buruştu, belli ki kendi garip metanetli yöntemiyle kızın zincirini çekiştiriyordu.

Ve kendi soğukkanlı *olmayan* tarzıyla, bundan hoşlandı. Doğruldu.

"Gelecek için, ben her zaman iyiyim," dedi. "Yani bana bu soruyu bir daha sormak zorunda değilsin."

"Bu benim işim."

Oh. Tamam. Kayak devriyesi.

"Sana iyi olup olmadığının sorulmasına neden bu kadar alınganlık gösterdiğini söylemek ister misin?"

Hayır. Gerçekten bilmiyordu. Bu onun için bir tetikleyiciydi ve son on yılda bu üç basit kelimenin *-iyi misin-* ona kaç kez sorulduğu düşünüldüğünde şaşırtıcı değildi. Şimdi biri bu konuyu açtığında, gerçekten duyduğu şey kelimelerin genellikle ifade ettiği acıma duygusuydu.

Ve acıma duygusundan, tüm ürkütücü sürüngenlere, lahanaya ve her türden açık burunlu ayakkabı giyen erkeklere duyduğu nefretle aynı düzeyde nefret ediyordu. "Diyelim ki bu beni çok sinirlendiriyor."

"Not aldım," dedi. "Bir dahaki sefere sana hava durumunu soracağım. Ya da henüz gerçek bir kayak dersi alıp almadığınızı."

Şuna bakın, Birkaç Kelimelik Adam'ın espri anlayışı varmış. Ve o bunu sevdi. Hem de çok. Garip bir nedenden ötürü *ondan* hoşlanıyordu ama *bu bir yere* varacak değildi. "Bir adın var mı?"

"Hudson Kincaid. Sen mi?"

"Bailey Moore," dedi kadın telsizi çalarken. Gözlerini ondan ayırmadan başını eğip dinledi, sonra sesi kısıtı. "Gitmem gerek."

Güzel. Belki o gittiğinde kendini aptal yerine koymayı bırakabilirdi.

Arkasını dönmeye başladı ama sonra durdu ve ona bir kez daha uzun uzun baktı. "Tepeden uzak dur."

"Efendim, evet efendim," dedi ve onu selamladı.

Bir gülümseme daha ağzının kenarlarını tehdit etti. "Keşke bunu kastettiğini düşünseydim," dedi ve sonra gitmişti.

Bailey yavaş ve titrek bir nefes verdi. Az önce ne olmuştu? Herhangi bir etkileşimde bulunmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki tam olarak emin değildi.

Yalancı. Bu flörttü ve sen başlattın.

Ve hoşuna gitmişti.

Ama adamım, paslanmıştı. *Efendim, evet efendim?* Cidden, normal olmak için biraz pratiğe ihtiyacı vardı.

Kayaklarını ve batonlarını uzun kayak standı sıralarından birine yerleştirmek için birkaç dakika uğraştı.

Kaskını çıkarması ve kayaklarına nasıl kilitleyeceğini bulması birkaç dakika daha sürdü. Dostum, bu spor televizyonda çok daha kolay görünüyordu. Herkes dağdan aşağıya zahmetsizce süzülüyormuş gibi görünür, sonra da kayaklarını hiç sorun değilmiş gibi omuzlarında taşırdı. Gerçekten de aldatıcı bir şeydi. Yine de kendini zorluyordu ve bu harika hissettiriyordu. Saati kontrol etmek için telefonuna baktı ve toplantısına yarım saat erken geldiğini görünce memnun oldu. Bunu sabahtan beri yüksek sesle homurdanan canavarı beslemek için kullanacaktı.

Kafeterya kalabalık değildi, büyük olasılıkla hafta içi olmasından kaynaklanıyordu. Bailey bir tepsi doldurdu ve mekanın gözlerden uzak bir köşesine oturdu; yarım duvarla kocaman bir pencere duvarı arasına sıkışmış, inanılmaz manzarayı görebiliyordu.

Neredeyse, neredeyse, bir çeşit kayakla aşağıya indin, diye düşündü gururla. Dışarıdaki yemek alanını belirleyen duvarlardan biri olduğu için o devasa boş duvarı da görebiliyordu. Arkasındaki tepeye yarıya kadar kazılmış olması ve ayrıca devasa genişletilmiş bir veranda çatısı sayesinde dış etkenlerden korunuyordu. Duvara baktı ve üzerine yapacağı duvar resmini hayal etmeye çalıştı.

Harika olacaktı.

Karnını tika basa doyuruyor, neredeyse zevkten inliyordu çünkü yemekler inanılmaz derecede güzeldi, o sırada telefonuna bir mesaj geldi. Buluşma yeri şehirdeki başka bir adresle değiştirilmişti.

Lanet olsun.

Kiralık kayaklarını teslim etmesi ve arabasına gitmesi neredeyse yarım saatini aldı. Kayak merkezinden Cedar Ridge'e geldiğinde zaten on dakika gecikmişti ama bu bile heyecanını azaltmadı.

Telefonu cebinde çaldığında Hud sarsılarak uyandı. Gözlerini kırıştırarak toplantı odasını ve kardeşlerinin eğlenmeyle kızgınlık arasında değişen yüzlerini netleştirdi. "Kahretsin," diye mırıldandı.

"Evet," diye onayladı kız kardeşi Kenna masanın karşısındaki yerinden, eğer üzerine serpiştirilmiş jelibonlara bakılırsa, o uyuklarken jelibonları ona fırlatıyordu. "Uyuyakalmışsın," dedi. "Ağzını açıp horlamaya başladığında, hedef tahtası yapmak istedim ama Gray izin vermedi. Boğulmandan korkuyordu."

Gray, en yaşlı Kincaid kardeş ve evrenlerinin hükümdarı - en azından

Hud'a omuz silkti. "Burada kimse kayak devriyesini devralmak istemedi," dedi, "bu yüzden erken ölümün can sıkıcı olurdu. Seni sıkıyor muyuz?"

"Kahretsin," dedi Hud tekrar ve sandalyesinde doğruldu. Evet, onu uyuyana kadar sıkmışlardı, bunu söyleyip dişlerini koruyabileceğinden değil. Ama gerçek şu ki, iki hızı vardı - saatte doksan mil ve hızlı uyku. "Ve ben ağzım açık uyumam ya da horlamam." Onay için Gray'e baktı.

Gray ona arka çıktı ve başını salladı. Hayır, Hud ağzı açık uyumuyor ya da horlamıyordu.

Hud başını salladı. Bu doğru, yapmadı. Ayağa kalktı ve... yere bir jelibon şelalesi gönderdi.

Kenna kendinden memnun bir şekilde kıkırdadı.

Telefonunun hâlâ çaldığını fark eden Hud, cebinden çıkarıp annesinin hemşiresinin numarasını gördü ve hemen cevap verdi. "O iyi mi?"

Bu soru üzerine kardeşlerinin rahat tavırları kayboldu. Herkes dik oturdu ve Hud'ın yüzünü dikkatle izledi, iyi mizah ortadan kalkmıştı.

Başhemşire Jenny, Hud'a "O iyi," dedi. "Ama bence ona verdiğin kredi kartını geri almalısın. Senin de bildiğin gibi Carrie'nin krediyle arası pek iyi değildir."

Hud bu ifadenin doğruluğu karşısında şakağını ovuşturdu. Kart acil durumlar içindi çünkü sıkışmış ve çaresiz hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Ama o ve annesinin "acil durum" tanımı konusunda farklı fikirleri vardı. Geçen ay iki tane birbirinin aynısı çocuk bisikleti sipariş etmişti; Jacob ve tek yumurta ikizinin bir zamanlar -sekiz yaşındayken- ona yalvardıkları bisikletlerin aynısı. Bir hafta önce de Hud'un doğum günü için istediği davul setini sipariş etmişti. Onuncu doğum günü için.

Kenna lanet şeyi ele geçirmişti ve şimdi onu çıldırtmak için gece geç saatlere kadar kullanıyordu.

"Şimdi ne sipariş etti?" diye sordu

Jenny'ye. Hemşire tereddüt etti.

İyi değil. Hud'ın annesi interneti çok seviyordu ve hemşireler ona Wi-Fi erişimi sağlıyordu çünkü bu harika bir bebek bakıcısıydı. "Jenny," dedi biraz gergin bir sesle. "Ne almış?"

"Bir kadın."

GPS'ini takip eden Bailey, hastanenin bitişindeki bir binanın önüne park etti.

Bir bakım/destek tesisi.

Resepsiyonda check-in yaptıktan sonra beklendiğini öğrendi ve kendisine bir misafir kartı verildi.

Tekerlekli sandalyedeki insanların egzersiz yaptığı bir odaya yönlendirildi. Odanın önündeki eğitmenleri de tekerlekli sandalyedeydi. Bir saç bandı, tek parça streç giysi ve bacak ısıtıcıları giymişti ve sınıfını Pat Benatar'ın "Hit Me with Your Best Shot" şarkısıyla coşturuyordu.

Bailey'i gördüğünde el salladı ve dersi bitirdi. "Bugünkü oturarak Jazzercising dersimiz için bu kadar yeter, millet," diye seslendi. "Yarın aynı yerde. Sting ve Queen'i getiriyorum."

"Şahsen mi?" diye sordu diğerk yaşlı kadınlardan biri umutla. "Ne yazık ki Sting telefonlarıma cevap vermedi ve Freddie öldü, ama olsun, Hepimiz bir ara gitmeliyiz." Öğretmen Bailey'e doğru yuvarlandı ve sonra ayağakalkarak onu şok etti. "Merhaba, ben Carrie. Tanıştığımızı memnun oldum."

"Sen... değıl misin?" Bailey tekerlekli sandalyeyi işaret etti.

"Oh, hayır. Yaşlı oldukları için sandalyede ders veriyorum. Ayrıca hepsi -" Etrafına bakınmak ve kimsenin onlara bakmadığından emin olmak için sözünü kesti. "Biraz..." Bir parmağını kulağının etrafında dolaştırdı, bu deliliğın evrensel işaretiydi. "Ama her biri çok tatlı. Tony hariç. Ona arkayı dönme, çünkü ahtapot elleri var. Her neyse, hepsinin sandalyeye ihtiyacı yok ama ben ısrar ediyorum çünkü bazen uyuyakalıyorlar ve düşmek yerine uyuklamaları sınıf için daha az rahatsız edici oluyor. Domino etkisi hiç hoş değıl. Beni takip edin."

Bailey onu koridorun sonundaki bir odaya kadar takip etti; bir hasta odası.

Carrie orada ayakkabılarını tekmeledi ve yatağak tırmandı.

Burada bir hastaydı.

"Vay be," dedi Carrie. "Uyku zamanı. Ama önce bu. Cedar Ridge projesi için ilk tercihim sensin."

Bailey biraz kafası karışmış bir halde etrafına bakındı. "Cedar Ridge Resort'un reklamcısı mısınız?"

"Aslında..." Carrie durakladı. "'Reklamcı' tam olarak doğru kelime olmayabilir."

Aman Tanrım. Dizlerinin bağı çözülen Bailey, yatağın karşıındaki misafir koltuğuna çöktü.

"Peki doğru kelime tam olarak ne olurdu?"

"Anne," dedi Carrie.

"Anlamıyorum."

"Cedar Ridge bir aile işletmesi. Tesis ve Kincaid'ler için zor birkaç yıl oldu. Bir desteğe ihtiyacımız var."

"Sert mi?" Bailey sordu.

"Evet." Carrie şakağını ovuşturdu. "Ayrıntılar önemli değil. Önemli olan ailedir. Anılar. Ve her ikisini de korumak için dünyayla paylaşılacak büyük bir resimden daha iyi bir yol olabilir mi?"

"Duvar resmi," dedi Bailey.

"Duvar resmi." Carrie ışınlandı. "Herkesle paylaşmak üzere en sevdiğimiz anılarımızı tasvir eden büyük bir resim."

"Tamam," dedi Bailey, telefonunda duvar kâğıdı olarak sakladığı kendi favori fotoğrafını düşünerek. Bu fotoğrafta kendisi, annesi ve büyükannesi, büyükannesinin stüdyosunda boyaya bulanmış ve birlikte gülüyorlardı. "Bunu anlıyorum. Zamanla silinemeyecek bir anı."

"Ya da tüm dosyalarının yerini bulmakta zorlanan bir beyin." Gözleri aniden kuşkulu bir şekilde parladı ve kendi başının yan tarafına vurdu. "Benimki gibi."

Bailey onun bakışlarıyla karşılaştı ve kalbinin sıkıştığını hissetti.

Carrie, "Ve bence Cedar Ridge'de kayak yapan insanlar buna bayılacaklardır," dedi. "Bunun gibi aile tarafından işletilen bir tesisin, insanların hakkında konuşabileceği bir merkeze ihtiyacı var. Burayı kuran adamın beleşçi bir baba olduğu, tesisi ipotek ettirdiği, parasını cebinde tutamadığı ve çocuklarını bırakıp ortadan kaybolduğu gerçeğinden başka bir şey."

Bailey kaşlarının kalktığını hissetti. Bu hikâyeyi hiç duymamıştı.

Carrie yatağının tepsisinde duran çerçeveli küçük bir resme uzandı ve onu Bailey'e uzattı.

Sekiz yaşlarında iki erkek çocuğa aitti. Tek yumurta ikizleri. "Oğullarım," dedi Carrie açık bir hayranlıkla. "Hud bunu bana doğum günüm için verdi. Anlaşılmıyor ama aslında birbirlerinin ayna görüntüsü gibiler. Hud sağ elini, Jacob ise sol elini kullanıyor. Hud'ın kafasındaki saç örgüsü saat yönünde, Jacob'inki ise saat yönünün tersine. Hiç böyle bir şey duydunuz mu?"

Bailey başını salladı. Bırakın ikizleri, anne olmak hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu.

Carrie gülümsedi ama çabucak soldu. "Tüm benzerliklerine rağmen, oğullarım daha farklı olamazlardı. Hud her zaman dünyayı gezmek isterdi

ve

yeni şeyler deneyimlemek. Jacob evcimen biri. Ama pek çok açıdan bir elmanın iki yarısı gibiler. Birbirlerine karşı kelime kullanmak zorunda bile kalmadılar."

Geçmiş zaman, diye düşündü Bailey.

"Bu resmin bizi düzeltmeyeceğini biliyorum," dedi Carrie usulca, "hatta onları tekrar bir araya getirmeyeceğini de. Mucizelere inanacak kadar ileri gitmiş değilim. Ama yardım etmek istiyorum. Yardım etmem gerek."

"Ve bir duvar resminin bunu yapacağını mı düşünüyorsun?" Bailey sessizce sordu.

Carrie, "Bu hepsine bir zamanlar ne olduklarını hatırlatacak," dedi. "Birlikte olduklarında en bütün olduklarını."

Bailey, "Bu, bir duvar resmi için oldukça yüksek bir merteye," dedi.

"Biliyorum ama bunların bir kısmı benim hatam," dedi Carrie. "Hud ve Jacob kavga ettiler ve şimdi Jacob gitti ve Hud'un tüm bu pişmanlıkları var. Ve bu yüzden en çok değer verdiği insanları kendinden uzaklaştırıyor. Bu konuda da iyi. Ben onların annesiyim, Bailey. Bunu onlar için yapmak zorundayım. Lütfen bunu onlar için yapmama yardım edeceğini söyle."

Bailey pişmanlıklar hakkında bir şeyler biliyordu. Ya da çok şey. Ama bütün bunlar onun ilgi alanının dışındaydı.

"Söz veriyorum deli değilim," dedi Carrie ve sonra yüzünü buruşturdu. "Peki, tamam, *biraz* deliyim. Ama bunun konuyla hiçbir ilgisi yok. Pinterest'teki panolarınızı gördüm. Çok güzel işler yapmışsın."

Belki, ama şimdiye kadar Bailey'nin resimleri kendisi içindi, arkadaşlarına ve ailesine veriyordu. Resimlerinin hiçbirisi bir yatak odası duvarından büyük değildi, hiçbirisi sipariş üzerine yapılmamıştı ve hiçbirisi tatil köyündeki duvar kadar büyük değildi. Yıllardır geceleri büyükannesinin anısına resim yapıyordu çünkü bu, tüm kalbi ve ruhuyla özlediği büyükannesini zihninde yeniden canlandırıyor. Gündüzleri ekmek parası için grafiker olarak çalışırken bir yandan da bunu yapıyordu. "Bunun benim ilk duvar resmim olacağını biliyorsun," dedi Bailey. "Öyle değil mi?"

Carrie başını salladı. "Evet, ama bunun sadece matematik olduğunu düşünmüştüm, değil mi?" Bailey bir kahkaha attı. "Evet, teoride..."

"Bu benim için yeterince iyi." Carrie Bailey'nin eline uzandı. "Tesisin buna ihtiyacı var. Çocukların buna ihtiyacı var. Buna ihtiyacım var ve belki senin de ihtiyacın olduğunu hissediyorum."

Bu kadının iki küçük oğlu vardı, biri muhtemelen ölmüştü, diğeri ise keder içindeydi. Gerçekten korkuncu. Carrie'nin parmaklarını nazikçe sıktı,

Carrie ve küçük oğlu Hud'un buna gerçekten ihtiyacı olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Ama Bailey yaptı mı?

Son on yıldır tek odağının hayatta kalmak olduğu düşünülürse... Tamam, evet, bunu istiyordu ama bu çok iyi ama muhtemelen çok çılgın bir kadına teslim olmak için bir neden değildi. Ama Bailey insanlara yardım etme fikrini seviyordu. Yine de bunu yapmanın doğru yolu bu muydu? Yaşadığı onca şeyden sonra öğrendiği bir şey vardı: Her zaman seçenekler vardı. Doktoru ona bunu öğretmiş, karşılaştıkları her engelde ona seçenekler sunmuştu. Bu da bir seçenek ve fırsattı.

Carrie ellerini umutla önünde kavuşturarak, "Evet de," dedi. "Oğullarıma yardım etmek için bunu yapacağını söyle."

"Senin oğlanların yardıma ihtiyacı yok," dedi bir erkek sesi. Yumuşak ama çakıllı bir sestti ve Bailey yavaşça yüzünü dönmeden önce donakaldı...

Mountain Hottie.

Bölüm 3

Hud annesinin odasına gittiğinde onun Jacob ve kendisi hakkında konuştuğunu duyunca şaşırmişti. Sonra gerçek kelimeleri duymuş ve kısa kesmişti.

Jacob'la aralarında geçenlerin kendi hatası olduğunu düşünüyordu.

Kadının üzüntüsü ve pişmanlığı onu düşünmek istemediği bir zamana geri götürdü. Olanlar onun suçu değildi, hem de hiç.

Bu onundu.

Jacob'la olan kavgası Hud'un hayatının en kötü günüydü ve daha önce ve o zamandan beri birkaç kez kavga ettiği için bu bir şey ifade ediyordu. Ama o gün Hud kardeşine geri alınamayacak şeyler söylemişti ve aralarını bir daha asla düzeltmeyeceğini biliyordu.

Bu onun taşıyacağı çileydi. Annesinin değil. Ama görünüşe göre o öyle görmüyordu. Tıpkı onu yetişkin bir adam olarak görmediği gibi. Onun gözünde o hâlâ bir çocuktü. Bu da onun hatası değildi. Demanstı. Bu düşünce bile göğsünü sıkıyordu. Çok şey yaşamıştı ve görünüşe göre hayat onunla uğraşmayı henüz bitirmemişti.

O da öyle. Çünkü annesinin yanında oturan kadın, tatil köyündeki kiraz kırmızısı şapkalı güzel kayakçıdan başkası değildi. Bailey. Hud odaya girdi ve annesine baktı. Oturmuş, giyinmiş, dudaklarına parlaticı sürmüş ve gülümsüyordu. Bir süre ona baktı, o kadar rahatlamıştı ki ağzından tek bir kelime bile çıkmadı. Bugün iyi görünüyordu. Mutluydu. Hatta neşeliydi - ama bu onun için *hiç* iyi bir şey değildi. "Anne," diye mırıldandı şefkatle ve eğilip

yanağından öp.

"Hey, bebeğim," diye mırıldandı, onun yanağını okşayarak. "Ödevini yaptın mı?"

Bunu görmezden gelerek Bailey'ye döndü ve kaşlarını kaldırdı.

Hakkını yemeyelim, kadın adamın bakışlarına doğrudan karşılık verdi. "Tekrar merhaba," dedi rahat bir gülümsemeyle.

"Siz birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordu annesi sevinçle. "Daha önce dağda tanışmıştık," dedi Hud.

"Beni kurtardı," dedi Bailey, Hud'ın gözlerinin içine gülümseyerek.

"Kayağımı tamir etti." "İşte bu daha da iyi oldu," dedi Carrie. "O bir sanatçı. Onu işe aldım

bir duvar resmi çizmesi için. Senin için Hud."

Gözlerini sandalyedeki kadından ayırmadığı için, onun şaşkınlıkla gözlerini kırıştırmasını ve ağzının şokla açılmasını izledi.

"Bekle," dedi yavaşça, bakışlarını Hud ile annesi arasında bölüştürerek. "Sen onun oğlu musun? Ama değilsin-"

Adam başını hafifçe salladı ve kadın cümlesini bitirmekten vazgeçti. *Ama sen küçük bir çocuk değilsin...*

Hayır. "Anne, bu konuyu konuşmuştuk," dedi sessizce. "İnsanları internet üzerinden işe alamazsın, tamam mı? Düşündüğün gibi olmayabilirler ve kazıklanabilirsin."

"Bailey beni kazıklamayacak," dedi annesi kaşlarını çatarak. "Ve sen inanılmaz derecede kaba davranıyorsun. Otur yerine. Ot gibi büyüyorsun. Boyun o kadar uzun ki boynumu büküyorsun."

Hud kımıldamadı.

Annesi iç çekti. "Hanginizin daha inatçı olduğunu bilmiyorum, sen mi yoksa Jacob mı?"

Hud biliyordu. Jacob'dı. Açık ara farkla.

"Eğer oturmayacaksan, en azından kan arıyormuş gibi görünmeyi bırak," dedi annesi. *"Onu ben aradım. Onu ben tuttum."*

"Ve şimdi onu işten çıkarıyoruz," dedi. Bailey'e baktı. "Ne kadar?"

Gözlerini ona dikti, güzel kulaklarından neredeyse kıvılcımlar çıkıyordu. "Ben olsam paranı almazdım."

"Çalışmalarını internette gördüm, Hud," dedi annesi. "Bebekler için çocuk odaları dekore etmiş. Birinin çocuk odasına büyümlü bir orman yapmış ve..." Merakla iç çekti. "Şey, büyümlü."

Hud Bailey'e döndü. Gülümsemesi korunaksız ve kolaydı. Bulaşıcıydı. Ve

Sonra onun bakışları vardı, bir erkeğin içinde boğulabileceği kadar derin. Ve o tek kalp atışında, onu ilk gördüğünde hissettiği dürtünün aynısını hissetti. Onu kendine çekme ve gözlerinin içine bakma dürtüsü. Aralarında bir şey var diye düşündü. Açıklanamaz bir kimya. Kıvılcımlar -ve bu sefer kulaklarından çıkmıyordu, onun yerine aralarında sıçırıyordu. "Anne, şu anda tatil köyünde bir duvar resmi yaptıracak durumda değiliz." Sonra tekrar Bailey'e döndü. "Konuşabilir miyiz?"

"Elbette." Ayağa kalktı ve onun işaretiyle önden gitti. Kırmızı kaskı ve güneşli sarı kayak ceketini dışında hâlâ kar kıyafetlerini giyiyordu. Hantal parkası olmadan minicik bir şeydi. Bailey ufak tefekti ve tahmin ettiği gibi biraz kırılğan görünüyordu. Desenli kayak pantolonu kargo tarzındaydı ve içinde doldurduğu çok sayıda şeffaf cebi vardı. Bir paket mendil. Bir poşet kuruyemiş. Bir dudak kremi... Koridorda yüzünü ona dönüp... küstahça bir kaşını kaldırdığında hâlâ eşyalara bakıyordu ve kesinlikle onun küçük tatlı kışına değil.

Boğazının altından güldü ama kendi kendine güldü. "Bunun neden olamayacağını anlayabilirsin."

"Bu bir kelimedenden daha fazlası," dedi.

Ukala. Ukalaları severdi ama bu konuda şaka yapamazdı. "İyi olmadığını görebiliyorsun," dedi. "Ve iyi olsa bile, duvar resmi için bütçemiz yok."

"Evet, sorunları olduğunu anlıyorum." Kendine sarıldı ve başka tarafa baktı. "Hepimizin var. Ama endişelenmeyin, çünkü bunu yaparsam, bunun için ödeme kabul etmeyeceğim. Pazartesiden cumaya zaten maaşlı bir işim var ama hafta sonları da burada olabilirim. Tek ihtiyacım olan diğer mevsimlik çalışanlarınız gibi oda ve yemek. Duvar resmini doğru dürüst yapmak iki aydan fazla sürmez."

İki ay ve aylar kelimeleri Hud'ın beynine takıldı. Bu, onun yanında olması için çok uzun bir süreydi.

"Oh, bu *harika* bir fikir," diye seslendi annesi odasından.

Hud'ın midesi bulandı çünkü hayır, bu harika bir fikir değildi. Önümüzdeki iki ay boyunca hafta sonları bu seksi, sevimli kasırgayı görmek zorunda kalmak harika bir fikrin *tam tersiydi*. Hâlâ o kadar güzel kokan Bailey'nin yanından geçerken neredeyse yüzünü onun boynuna bastıracaktı ve annesinin kapısını çektii.

"Peki," diye bağırdı arkasından. "Ama sakın gizlice

Benim tarafımdan bir şey! Komiklik yapma Hudson Kincaid. Tıraş olacak yaşa gelene kadar kimseyle çıkamazsın!"

Hud bir an için gözlerini kapattı ve sonra Bailey'nin endişeyle dolu bakışlarını üzerinde bulmak için gözlerini açtı.

Acımak değil.

Bunu ona vermek zorundaydı, bunu kesinlikle takdir ediyordu.

"O oldukça şaşırtıcı biri," dedi sessizce. "Ve seni çok seviyor."

"Evet." Elini yüzüne götürdü çünkü kız görüldüğü kadar tatlıydı. "Bak, bugünkü masraflarını ben ödeyeceğim, tamam mı? Sadece bana fatura kes. Zor bir dönemden geçtiğini anlıyorum ama-"

Gözleri hafifçe kısıldı. "Hiçbir şey alamazsın."

Durakladı ve sözlerini dikkatle değerlendirdi. "Annem seni buraya sürüklediği için demek istedim."

"Oh." Biraz yumuşamış görünerek başını salladı. "Ama cevabım hâlâ hayır."

"Hayır mı?" diye tekrarladı.

"Hayır, zamanım için size fatura kesmeyeceğim," dedi, tam o sırada koridordan bir görevli malzeme dolu bir arabayı iterek geldi. Bu, Bailey'i geri çekilmeye ve adama geçmesi için yer açmaya zorladı; Hud'a doğru geri çekilip onu duvarla yumuşak, sıcak, kıvrımlı vücudu arasına sıkıştırması dışında sorun yoktu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, ayak parmağına bastı ve tatlı kıcını onun kasıklarına çarptı. "Üzgünüm-"

Ellerini kalçalarına koyarak onu sakinleştirdi ve görevli geçene kadar orada tuttu.

Kadının havayı emerken çıkardığı ses kulaklarını doldururken, tüm vücuduna temas ettiğinde kan hücum etti.

Bunu yapabildiğinde, bir adım öne çıktı ve ona doğru döndü, gözleri farkındalık ve şokla doluydu.

Kulübüme katıl, diye düşündü.

"Tamam o zaman," dedi sonunda, biraz şaşkın görünüyordu. "Ben gidiyorum. Lütfen annene onunla tanışmanın çok güzel olduğunu söyle."

Ve sonra kadın gitmiş, onu kısık bir kahkaha atmak zorunda bırakmıştı. Belli ki onunla tanışmak hiç de hoş olmamıştı. Nedense bu küçük kristal berraklığındaki küçümseme, günün geri kalanında kendi kendine gülümsemesini sağladı.

İki gün sonra Bailey ofisinde, evinin oturma odasıındaydı.

-İki büyük bilgisayar ekranına bakıyor ve yerel bir sağlıklı gıda mağazası için yaptığı işi bitirmeye çalışıyordu. Tişörtlerden menülere ve bardak altlıklarına kadar her şeyin üzerinde yer alacak yeni bir logo yaratmakla görevlendirilmişti. Bu iş büyük bir başarıydı ve diğer birkaç büyük grafik tasarım şirketini geride bırakarak bu işi aldığıında çok heyecanlanmıştı.

Ama tek düşünebildiği tatil köyü, özellikle de Hudson Kincaid ve onun zayıf, sert, sıcak vücudunun kendisinininkine nasıl bastırıldığıydı. Hâlâ onun sıcaklığını ve gücünü hissedebiliyordu...

Hudson'la hiçbir ilgisi olmadığına kendini ikna ettiği duvar resmi için malzeme sipariş etmişti.

Ve ona fatura kesmeyeceğini söylediğinde ciddiydi. Tıbbi borçlarından kurtulmaya çalışmasına ve uzun bir süre daha çalışacak olmasına rağmen, bu işi karşılıksız yapıyordu. Bunu Carrie için yapıyordu, belki aklını bir türlü toparlayamayan ama çocuklarını çok seven o kadın için.

Çünkü bu kesinlikle Bay Uzun Boylu, Esmer ve Seksi Huysuz Kıç için *değildi*. Bailey masasının üzerindeki büyükannesinin küçük resmine baktı ve gülümsedi. "Belki biraz da senin içindir," dedi ve büyükannesine bir öpücük gönderdi.

Her gün özlediği kadını.

Arkasından ön kapı açıldı. Bir kalp atışı sonra, iki el omuzlarına yerleşti ve bir ağız saçlarına bir öpücük kondurdu. "Gerginsin." Parmaklar hafifçe düğümleri yoğurdu. "Biraz ara vermelisin."

İç çekerek Aaron'a döndü ve yakışıklı yüzü bir gülümsemeye dönüştü.

"Molaya ihtiyacım yok," dedi. "Peki sen burada ne yapıyorsun?"

"Genelde öğleden sonraları kestirirsin," dedi. "Sadece bir şeye ihtiyacın olup olmadığını görmek istedim."

Öfkesini dizginlemek için elinden geleni yaptı çünkü adam haklıydı. Yıllardır öğleden sonraları uyukluyordu çünkü günü geçirecek enerjisi ya da dayanıklılığı yoktu. "Aylardır kestirmedim."

"Solgunsunuz, gerginsiniz ve gözlerinizin altında gölgeler var," dedi.

"Ah. Çok güzel şeyler söylüyorsun." Ona sarılmakla onu boğmak arasında gidip gelen çelişkili duygularından rahatsızlık duyarak bilgisayarına geri döndü.

"Bailey, tatlım, ikimiz de işe çok erken döndüğünü biliyoruz. Kendini çok zorluyorsun."

"Aaron, dur."

"Beni terk etmiş olman artık arkadaş olmadığımız anlamına gelmez," dedi.

Bunu kibarca söyledi. Her şeyi kibarca söylerdi. Tıpkı onu kibarca sevdiği gibi. Ona borçlu olduğunu, onun için yaptığı her şey için minnettar olması gerektiğini biliyordu ve gerçekten de öyleydi.

Ama her zaman içinde dönen çok fazla duygu vardı, kontrolsüz vahşi duygular ve bazen onun olmamasına içerliyordu.

"Kendini yerin dibine sokmanı izlememi isteme benden," dedi sessizce.

"Senden hiçbir şey yapmanı istemiyorum." Yavaşça sevdiği ilk ve tek adamla yüzleşmek için döndüğünde, çoğunlukla kafasına fırlatma dürtüsüne karşı koymak için ellerini klavyeden çekti - korkunç bir düşünce ve kendinden nefret ettiği korkunç bir içgüdü.

Dokuzuncu sınıftaki ilk gününde ona aşık olmuştu. Hodgkin dışı lenfoma için ilk kemoterapi tedavisini yeni görmüştü ve kendini hasta hissediyordu ama okulun ilk gününü kaçırmayı reddetmişti. Biyoloji dersine bir saat kala, sınıfın önündeki büyük ekranda kurbağanın parçalara ayrılmış halini gösteren slayta bakarken, oradan zamanında çıkamayacağını anlamıştı.

Öğle yemeğini ve bağırsakları gibi hissettiği şeyi Aaron'ın sırt çantasına attı, o da bir şekilde saçlarını geride tutmayı başardı.

O zamandan beri saçlarını tutuyordu. Mecazi anlamda. Ama Tanrım, onun kendisine bir duygu göstermesini, empati ve acıma dışında herhangi bir duygu göstermesini nasıl da isterdi. Bunun için çok zaman harcamıştı.

Çok fazla zaman.

Ona kırılabilir kırılgan bir cam parçası gibi davranmayı bırakmasını istemek, bir şey hakkında çılgınca tutkulu olmasını istemek... herhangi bir şey. Onun güçlü bir duyguyu, hatta öfkeyi ifade ettiğini görmeyi arzulamak.

Onu yakalayıp duvara yaslamak için yanıp tutuşuyordu...

"Öğle yemeğine ne dersin?" diye sordu.

"Eski nişanlılar öğle yemeği yemez."

"Belki değil, ama sen sadece benim eski nişanlım değilsin," diye belirtti.

Gözleri buluştu, onunki belirsizliği açığa vuruyordu. Bir ay önce tanık olduklarından sonra hâlâ arkadaş olup olmadıklarından emin değildi.

Bunu onunla konuşmaya çalışmış ama o reddetmiş.

Ne yaptığı, *kiminle* yaptığı artık onu ilgilendirmiyordu.

Sonra ikinci ekrana yayılmış olan şeyi gördü; duvar resminin taslağını.

"O da ne?" diye sordu.

"Cedar Ridge'de bir duvar resmi yapmak için görevlendirildim," dedi ve Denver'dan Cedar Ridge'e olan iki saatlik seyahat mesafesini hesaplamasını izledi. Başını sallamaya başlamasını izledi.

"Senin kararın değil," dedi. "Bunu yapmayı planlıyorum."

"O zaman planınız kendinizi yerin dibine sokmayı da içeriyor mu? Çünkü yirmi dört-yedi çalışırsan olacak olan bu." Yumuşadı, sesi nazikti. "Tatlım, yine de kendine dikkat etmelisin."

"Bunu biliyorum," dedi. Tanrım, onun bilmediğini mi sanıyordu? "Ölümü aldattığımın farkındayım Aaron. Bunu anlıyorum. Ve bu yüzden yarın yokmuş gibi yaşayacağım. Kanseri geri gelmeyecek, çünkü buna izin vermeyeceğim. Ama en kötüsü olur ve her şeye rağmen kazanmayı başarır, o zaman en azından yaşamış olacağım."

"Bailey-"

"Ne yaptığımı biliyorum," dedi ve bunun doğru olduğunu umdu.

Belki Aaron ve annesi anlamamıştı, anlamayacaktı ama doğru olanın bu olduğunu biliyordu. Evet, Carrie ve oğulları için, ama aynı zamanda kendisi için de.

Cumartesi sabahı gün ağarmadan Cedar Ridge'e doğru yola çıktı ve hava güzel, yollar açık olduğu için şanslıydı. Kayak alanına park etti ve duvarın ölçümelerini almak için kulübeye doğru yola çıktı.

Güneşli ve açık bir gündü ve telefonuna göre hava otuz iki derecedeydi. Ancak sabahın erken saatlerinde esen rüzgâr havayı serinletiyor, keskinleştiriyor ve ciğerlerine çekmesi neredeyse acı veriyordu.

Buna bayılmıştı. Gözlerini kapatarak başını arkaya yatırdı ve yüksek irtifadaki güneşin yüzünü ısıtmasına izin verdi. Uzaktan, karda kayan kayakların *şıpırtılarını* duydu.

Telesiyejler çalışıyordu ama on beş dakika daha halka açık olmayacaktı. Kayak devriyesinin kayak pistinin etrafına tel örgü çekmesini izliyordu.

Hudson'ı görmemiş olsa da, pistlerde ve teleferiklerin etrafında sıraları yönetiyordu. Pistlerdeki birkaç kayakçı da personeldi ve gözleri, kayaklarıyla bir bütünmüş gibi dağdan aşağı inen birine takılmıştı.

Hudson.

Kesin bir şey söyleyemiyordu elbette ama adamın omuzlarının duruşu ona onu hatırlatıyordu.

Ve sonra kalbi çarpmaya başladı.

Onunla ilgili bu tuhaf aşırı farkındalığın ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bunun basit bir orgazm çekilmesinden başka bir şey olmadığını umuyordu.

Çünkü orgazm yoksunluğunu kendi başına halledebilirdi.

Muhtemelen.

Olabilir.

Tamam, gerçek şu ki bundan emin değildi. Çok uzun zamandır kendini tam olarak cinsel hissetmemişti, ama artık hayata yeni bir başlangıç yaptığına göre bunun geri geleceğini düşünmek istiyordu.

Bir yaşam dönemi.

Bölüm 4

Ertesi hafta sonu Hud karnını doyurdu ve tekrar dağa çıktı. Yoğun bir gündü ve hepsinin tetikte ve uyanık kalması gerekiyordu. Daha dün, yirmi yaşlarında iki hormonlu genç telesiyejlerden birinde seks yapmaya karar vermişti. Onlar da aptal oldukları için güvenlik barını yukarıda bırakmışlardı ve teleferik operatörü bunu fark etmemişti.

Bir rüzgâr çıkmış ve zavallı pantolonsuz kızı asansörden aşağı, -şans eseri- yumuşak bir kar banketinin üzerine otuz fitlik bir mesafeye sürüklemişti. Hayatta kalmıştı ama bunu kırık bir bacak ve bazı özel yerlerinde donma ile yapmıştı. Tabii ki erkek arkadaşı düşmemiş, pantolonunu korumuş ve söylendiğine göre aşağılanma nedeniyle hastanede ondan ayrılmıştı.

Hikaye haberlere çıkmıştı ama bu kimseyi başka saçma numaralar denemekten korkutmayacaktı. Aslında, tam tersine güvenebilirlerdi.

Şimdi dağda devriye geziyor, sert ve hızlı kayıyor, kendini zorluyordu çünkü bunu yapmak iyi hissettiriyordu. Cebinin derinliklerinde telefonunun titrediğini hissetti. Pistin kenarında durup telefonu çıkardı ve kimliği gördü. "İyi misin?" diye sordu annesine selam vermek yerine.

"Elbette tatlım. Sadece odanı temizleyip temizlemediğini öğrenmek istedim."

Burnunun kenarını sıktı. Bir saat önce Max'ten bir telefon almıştı, orduda bulunmuş ve Hud için Jacob hakkında araştırma yapan eski bir arkadaşındı. Kısa bir süre önce Jacob'ın birliğinin düşman ateşine maruz kaldığı ve yaralandığı bilgisini almışlardı ama daha fazlası yoktu. Ayrıntı yok. Max, Jacob'ın da yaralılar arasında olduğunu ama daha sonra gittiğini bildirmişti.

Irak'taki görevine geri dönmüştü, yani şimdi her şey yolunda olmalıydı.

Ya da nispeten iyi.

Hud kardeşi için endişelenmekten kendini kaybetmişti. Jacob'ın birliğinde kalabilecek kadar iyi olduğu haberi iyiydi ama bugün başka bir şey olacak kadar geniş bir bant genişliğine sahip değildi.

"Ee?" diye sordu annesi. "Yaptın mı? Yoksa yine tüm eşyalarını yatağının altına tıkıp her şey yolunda mı dedin?" Güldü. "Senin peşindeyim, biliyorsun."

"Biliyorum," dedi, uzun bir nefes verdi ve sabahın erken saatlerine baktı. Bir fırtına yaklaşıyordu. Gökyüzünün yarısı berrak, keskin bir maviydi, diğer yarısı ise koyu ve gri, bulutlar onun bağırsakları gibi çalkalanıyordu. "Anne, ben isteyim-"

"Sizi rahatsız etmek istemedim. Sadece onun iyi bir kız olduğunu söylemek istedim. Ona güvenmediğini biliyorum ama ben güveniyorum. Ve sen de güvenebilirsin. Ya da en azından deneyebilirsin."

Genelde hızlı konu değişikliklerine ayak uydurabilirdi ama kadın onu kaybetti. Üçüncü sınıf öğretmeninden evindeki rastgele bir hemşireye ya da televizyondaki bir aktrise kadar herhangi birinden bahsediyor olabilirdi. Annesi günleri ve yılları karıştırdı, televizyon ve kitaplarla gerçekliği de karıştırdı, bu yüzden bir ipucu bekledi.

"Zor zamanlar geçirmiş gibi görünüyor," diye devam etti. "Sanırım kendisine biraz neşe verecek bir şey arıyor. Gördüğünüz gibi, onun duvar resmini yapması hepimize neşe verecek."

Hayır, üçüncü sınıf öğretmeni ya da televizyondaki bir aktris değil. Bailey, bütün hafta boyunca üzerinde çok fazla düşündüğü kadın. "Anne-"

"O çok özel Hudson. Ona iyi davranmalısın. Babanın sana bunu nasıl yapacağını göstermediğini biliyorum ama ben kesinlikle gösterdim."

Derin bir nefes aldı. "Gitmem gerek. Seni sonra ararım-"

"Jacob'la birlikte asansörlerde mi çalışıyorsun? Orayı sevdiğini, mezun olduğunda dünyayı dolaşmak için para biriktirdiğini biliyorum ama unutma bebeğim, okul her zaman önce gelir, tatil köyünden önce."

"Biliyorum." Evet, babaları olmasaydı tatil köyüne bile sahip olamayacaklardı, ama tersine, aynı nedenle şimdi onu kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalmayacaklardı.

Bir zamanlar, o zamanlar çok küçük olan Cedar Ridge Resort'un tek sahibi Richard Kincaid, Jackson Hole'a yaptığı bir iş gezisinde on sekiz yaşındaki tatlı ve masum Carrie'den faydalanmıştı. Ve sopa

maviye dönmüştü, kendini kaybetmişti.

Daha sonra bunun için iyi bir nedeni olduğunu öğrendiler. Adamın zaten bir ailesi vardı. Yine de bu, Cedar Ridge Tatil Köyü'nü hepsine bırakıp kaçtığına toplam beş çocuk doğurmasını engellememişti - ama gizlice gözbebeklerine kadar ipotek ettirmeden önce değil. Tam olarak örnek alınacak biri değildi.

Hud ve Jacob kendilerini ve annelerini büyütmeyle baş başa bırakılmışlardı; anne, çocukların yemek yediğinden ve okula gittiğinden emin olmayı unutmak gibi erken yaşlarda dengesiz davranışlar sergilemeye başlamıştı. Sonra işler o kadar sarp sarmıştı ki Carrie, Jacob ve o, Aidan ve Gray'in annesi Char'dan yardım almak için Cedar Ridge'e gelmişlerdi.

Hud on iki yaşındayken bilmesi gereken her şeyi bildiğini sanıyordu. Ve bildiği şey, o, Jacob ve Carrie'nin hiçbir şeyin bozamayacağı üç kişilik sıkı bir birlik olduğuydu. Ama Carrie'nin bir bakımevine gitmesi gerekmişti ve Char onları memnuniyetle kabul etmişti.

Birdenbire Hud ve Jacob'ın ne onları ne de annelerini doyurmak için endişelenmelerine gerek kalmamıştı. Ya da okula nasıl gideceklerini. Char bunların hepsi için endişeleniyor, bir yandan da onlara annelik yapıyordu.

Bu... özgürleştiriciydi. Hud hemen Colorado'ya, dağa aşık olmuştu. Üvey kardeşlerine. Char'a. Her şeye. Hepsini sevmişti ve Jacob'la on sekiz yaşına basar basmaz buradan gitme konusunda anlaşmış olsalar da Hud gitmek istemeyeceğini her zaman biliyordu.

Asla ayrılmak istemeyeceğini.

O ve Jacob on beş yaşına geldiklerinde tatil köyünde işe girmişler, asansör operatörü olarak en alttan başlamışlardı. Gelip giden seksi kızları izleyerek iyi vakit geçiren iki serseri çocuk için hiç de fena bir iş değildi.

Hud'ın hayatının en güzel birkaç yılıydı. Ama on sekiz yaş çok çabuk gelmişti ve ardından Jacob'la tüm kavgaların kavgası gelmişti.

"Akşam yemeği için eve zamanında gelmeyi unutma," dedi annesi, onu şimdi ve buraya geri getirdi. "Özel bir şeyler pişiriyorum."

Hiç yemek pişirmemişti. Hud'ın hatırlayabildiği kadarıyla, Jacob'la birlikte yedikleri yemekleri bir araya getirmişlerdi. Aslında yemekleri o hazırlar, Jacob da elinden geldiğince evle ilgilenirdi.

Hud, Carrie'yi daha iyi hissettirmek için ona her zaman "özel bir şey" olacağına söz verirdi.

ne kadar bok bulabilirse. Hud bir sürü ramen, daha da fazla elma ve fıstık ezmesi hatırlıyordu.

Boğazını garip bir şekilde sıkarak Hud, gözlerini kapadı ve daha acı verici anılara kapı açmadan önce görüntüleri yok etmeye çalıştı. "Gitmeliyim anne."

"Seni seviyorum bebeğim," dedi ve bağlantıyı kesti.

Hud telefonunu bir kenara itti ve kafasını toparlamak için bir saniyesini ayırdı. Ocak ayının ikinci Cumartesi günüydü, bu da yüksek sezon anlamına geliyordu. Öğleye kadar tam kapasiteye ulaşacaklardı -tesisın zor durumdaki banka hesabı için harika, mağazalar, kafeterya ve kasabadaki diğer tüm işletmeler için harika.

Herkes için harikaydı, çünkü dağın ağzına kadar günlük izin modunda olan insanlarla doluydu, bu da birçoğunun tüm sağduyularını kısa devre yaptırdığı ve kazaya davetiye çıkardığı anlamına geliyordu.

Kayak devriyesinin dağdaki en büyük bölüm ve en fazla personele sahip olmasının nedeni buydu. Ve bu personelin hepsinin her şey için yüksek eğitilmiş olması gerekiyordu.

Yüksek stresli bir işti ama Hud'ın hiçbir şeye değişmeyeceği bir işti. Belki bir zamanlar dünyayı dolaşmayı hayal etmişti ama bu gerçekleşmedi. Burada mutluydu. Dağda olması ve ayda on vardiya polislik yapması sayesinde annesini iyi ve güvenli bir yerde tutmasına yardımcı olacak kadar para kazanıyordu. Ayrıca deli kardeşleriyle de birlikte olabiliyordu.

En azından biri hariç hepsi.

Bunu, Jacob'ı düşünüyordu ki, kulübenin yakınındaki dipte kiraz kırmızısı örgü bir şapkanın parıltısını yakaladı. Odaklanmaya çalıştı ama güneş tepelerin üzerinden gözlerinin içine doğru eğilmişti.

Başını salladı. Ne düşünüyordu ki? Bailey burada değildi. Burada olması için bir sebep yoktu. Belli ki yorgundu. O ve ekibi dağın dört bir yanına dağılmıştı ve saat gece otuzdan beri oradaydılar. Çığ eğitimi yapıyorlardı ve bu çok yorucuydu. Saat onda mola verecekti ve bu molayı ofisinde yere uzanarak geçirmeyi dört gözle bekliyordu.

Doğal olarak telsizinden bir çağrı geldi. Bir snowboardcu White Chute'da bir ağaca çarpmıştı. Home Run'ın yarısında durduğu yerden Hudson en yakındaydı ve devriye arkadaşı Mitch de hemen peşindeydi.

Doğuya doğru ağaçların arasından geçerek Stagecoach ve Comstock yollarını aşılar ve White Chute'a çıktılar.

"Birinin ağır çekimde ağaca çarptığı ve kafasının *parçalandığı* ses efektlerini içeren bir YouTube videosu yapsaydık, bu olayları yarı yarıya azaltırdık," dedi Mitch, ikisi de bu dağda geçirdikleri yılların onlara verdiği rahatlıkla engebeli arazide ilerlerken.

Mitch ailenin bir arkadaşıydı. Aidan gibi o da tatil köyünde çalışıyor ve sezon dışında itfaiyecilik yapıyordu. Ayrıca muhtemelen dünyanın en büyük ikinci ukalasıydı.

Hud'ın hemen arkasında. "Bunu yapamam," dedi Hud, alçakta duran bir daldan eğilerek ve Mitch yeterince hızlı eğilmeyip dal parçasını kaskının üzerinden yakalayınca homurdanarak. "Avukatımız bunu iptal etti. Kötü reklam olduğunu söyledi."

Snowboardcuyu White Chute'un yarısındaki bir ağacın dibinde, iki arkadaşıyla birlikte otururken buldular. Adamları başını değil bacağına tutuyordu ki bu iyiye işaretti. Bir diğeri de bilincinin yerinde olmasıydı.

Hud adamın yanında dizlerinin üzerine çöktü. Mitch telsizle devriyeleri yönlendiriyor, gerekirse adamı dağdan indirmek için bir kızakla yola çıkmalarını söylüyordu.

Adam Hud'a "Öleceğim," dedi.

Hud durumu görsel olarak değerlendirerek, "Ölmeyeceksin," dedi. Görünürde yara yoktu, bu da sıfır demekti. "Adın ne senin?"

"Sean."

"Tamam, Sean, bacağına bırakabilir misin?"

"Hayır." Sean başını salladı, solgun ve balmumuydu.

Arkadaşları da aynı görünüyordu, bu yüzden Hud akşamdan kalma bir halde mi kayak yaptıklarını yoksa gerçekten bir sorun mu olduğunu bilmiyordu. "Botunu açacağım," dedi.

"Dostum, hayır!" Sean başını sertçe salladı. "Eğer botumu çıkarırsan, bacağım düşer!"

Hud ve Mitch birbirlerine baktılar. Sean ve arkadaşlarının hepsinde ot içtiklerini belli eden bir koku vardı. Görünüşe göre yemek yemeyi atlamışlar ve doğrudan paranoyaya kapılmışlardı. "Çok dikkatli olacağım," diye güvence verdi Hud Sean'a.

"Sorun değil," dedi Mitch ona. "Hud'ın gözetiminde bacakların düşmesi neredeyse hiç olmaz."

Hud bir yandan adamın botunu dikkatlice gevşetirken bir yandan da bakıyordu.

Mitch konuştu. Ve... kahretsin. Sean'da bileşik kırık vardı ve hiç hoş değildi. Botuna kan dolmuştu.

"Öleceğim, değil mi?" diye sordu adam panik içinde, düzensiz nefes alarak.

Hud Mitch'in bakışlarıyla tekrar karşılaştı ve Mitch hemen telsize uzandı. Bir kızaktan daha fazlasına ihtiyaçları olacaktı. Doğrudan General Hospital Travma Merkezi'ne helikopterle gitmeleri gerekiyordu.

"Oh, Tanrım, oluyor," diye inledi Sean.

"Beni dinle," dedi Hud, Sean'ın tüm dikkatinin kendisinde olduğundan emin olmak için ona doğru eğilerek. "Ölmüyorsun." Şoka girmeden ya da kan kaybından ölmeden önce onu hastaneye götürdükleri sürece. Hud ve Mitch bunun üzerinde çalışmaya başladılar.

Kızak geldiğinde ve Sean yüklenmek üzereyken, "Dur!" diye bağırdı.

Herkes durdu.

Sean Hud'ın eline bir dizi anahtar tutuşturdu. "Nedir bu?" Hud sordu.

"Benim arabam. 68 model bir Camaro, dostum. Senin almanı istiyorum, bu yüzden sana miras bırakıyorum. Otoparkta."

Hud başını salladı. "Ölmüyorsun."

"Sadece şu lanet anahtarları al, tamam mı? Bu iki pisliğin bebeğime el sürmesine izin vermeyin," dedi Sean, uçurtmadan daha yüksek görünen iki arkadaşıyla işaret ederek. "Son yaptıklarında motoru patlattılar ve onu yeniden yapmak zorunda kaldım. Bu yüzden size yalvarıyorum, onu güvende tutun. Beni anladınız mı?"

Sean'ı sakinleştirmek isteyen Hud, kalp atışlarının daha da hızlanmaması ve vücuduna çok fazla kan pompalanmaması için başıyla onayladı. "Seni yakaladım," dedi. "Ama hâlâ ölmüyorsun."

Sean'ı kayakla aşağıya indirdiler ve burada tesisin asistan hemşiresi ve travma ekibi onları karşıladı. İlk telsiz çağrısından itibaren yirmi dakikadan kısa bir süre içinde Sean havalanarak travma merkezine doğru yola çıktı.

Artık resmi olarak molada olan Mitch yemek için kafeteryaya yöneldi. Hud kulübenin dışındaki öğle yemeği karmaşasının ortasında durdu ve kendini bir kez daha o kiraz kırmızısı şapkayı ararken buldu.

Ama ondan hiçbir iz yoktu. Kendi kendine, geçen hafta onu çok fazla düşünmüş olsa bile, bu konuda bir sorun olmadığını söyleyerek, vızıldayan cep telefonunu çıkardı.

"Kafeterya," dedi Aidan onun kulağına. "Aile toplantısı."

"Meşgulüm," dedi Hud. *Meşgul* derken, on dakikalık bir şekerleme yapacağını kastediyordu.

"Penny sana söylememi istedi, *lütfen*."

Kahretsin. Hud, kardeşleri Gray ve Aidan'a istedikleri her şeyi vermemekte bir sakınca görmüyordu ama Gray'in karısı Penny bambaşkaydı. Kocaman, sıcak gözleri vardı ve Hud'ın tanıdığı en tatlı zorbaydı. "Elbette," dedi. *Enayi*.

Kulübeye doğru yöneldi ve kuzey duvarına dayalı bir merdiven görünce kısa bir süre durdu. İçinden çok kötü bir his geldi ve içeri doğru yürüdü. Gray, Penny, Kenna, Aidan ve Aidan'ın nişanlısı Lily bir masada oturmuş geç kahvaltı ediyorlardı.

"İşin içinde yemek varsa geleceğini söylemiştim," dedi Gray. "Midesi ile düşünüyor. Çünkü bekâr."

"Hangi parçayı düşünüyorsun?" Penny ona sordu.

Gray kaşlarını imalı bir şekilde salladı.

Penny gözlerini devirdi. "Ve ben yine sana neden katlanıyorum?" "Kahvaltıdan sonra hatırlatırım," dedi ona, boğuk bir sesle. "*İğrenç*," dedi Kenna. "Yaşlı insanlar seks hakkında konuşmamalı." "Ben otuz iki yaşımdayım," dedi Gray.

"Yaşlı," dedi yirmi beş yaşındaki genç.

Hud'ı bekleyen boş bir koltuk vardı. Tabakta en sevdiği yemekler vardı: domuz pastırması, yumurta, mücver, ekşi mayalı kızarmış ekmek ve... üstüne şeker serpilmiş büyük, şişman bir yaban mersinli muffin.

Ağzı sulandı. "Kim öldü?"

Penny güldü. "Kimse yok, seni koca serseri. Otur ve keyfini çıkar."

İçerisi cehennem gibi sıcaktı. Birinin termostatu kontrol etmesini ve ısıtıcıyı çok fazla açarak para kaybetmediklerinden emin olmasını aklına not ederek ceketini, şapkasını ve eldivenlerini bıraktı. Sweatshirt'ünün fermuarını açtı ve oturdu. Sonra Penny'ye, nam-ı diğer tatlı zorbaya baktı.

"Ne?" diye sordu masumca.

Kahretsin. Bunu biliyordu. Tabak bir yanlış yönlendirmeydi ve o da buna kanmıştı. "Bana duvara dayalı merdivenden bahset."

Penny Gray'e baktı.

"Sana görüldüğünden daha zeki olduğunu söylemiştim," dedi Gray, yüzünü doldurarak.

Hud muffini alırken Penny, "Annen duvar resmi hakkında bize e-posta gönderdi," dedi. "Hepimiz için. Bunu bir aile çabası olarak düşündüğünü söyledi."

aile fotoğrafı, ve biliyor musun? Hepimizin olduğu tek bir fotoğrafımızın bile olmadığını fark ettim. Ne kadar üzücü değil mi? Yani o haklı. Oylama yapacağız."

Vay c a n ı n a . Hud çöreğı yere bıraktı. "Özür dilerim," dedi. "Senden bunu istememeliydi. Telefonunu elinden almam gerektiğini biliyorum ama _."

"Duvar resmi fikri hoşuma gitti," dedi

Gray. Hud ona bakakaldı. "Ne?"

"Evet," dedi Gray. "Aslında hepimiz bu fikri seviyoruz."

Elbette, çünkü her biri bir diğlerinden daha deliydi. "Hayır," dedi. "Bu fikir *hepimizin* hoşuna gitmiyor." Bunu söylerken küçük bir parçası annesinin duvar resmi fikrinden duyduğu sevinci hatırlıyordu. Ve Bailey'nin özel olduğunu, zor bir dönemden geçtiğini iddia ediyordu.

Hud'un bildiğı tek şey, annesinin televizyonda gördüğü ya da duyduğu bir hikâyeyi tekrar anlatmış olduğuydu. Ya da belki de Bailey ona gerçekten acıklı bir hikâye anlatmıştı. Bilmiyordu ve umurunda da değildi. Onu ilgilendirmezdi.

Tatil köyü onun işiydi. "Hepiniz annem için üzülyörsünüz diye duvar resmi yapmıyoruz."

"Tabii ki hayır," dedi Gray, yüzünü kalın Fransız tostuyla doldururken. "Bu aptalca olurdu. Hey, o yemeğı yiyecek misin, yemeyecek misin?"

Hud kardeşinin elini kahvaltısından uzaklaştırdı ve tabağı korumak için daha da yaklaştırdı - bu grup için gerekliydi. "Duvar resmi yapmak pratik değil," diye devam etti. "Eğer lanet bir resim istiyorsanız, alışveriş merkezine gider ve bir tane çekeriz. Ama hepimiz kıcımızı yırtıyoruz ve bir duvar resmi için para harcamak anlamsız, aptalca bir şey olur."

"Aslında, hayır olmaz," dedi Gray. "Kasabada tatil köyünün başının dertte olduğuna dair söylentileri biliyorsunuz. Böyle kocaman bir duvar resmi asarak halka burada kalacağımızı gösteriyoruz. Ne olursa olsun."

Aidan portakal suyuyla Gray'in şerefine kadeh kaldırdı. Kenna, Penny ve Lily de aynısını yaptı.

Hud sadece onlara baktı. "Hayır," dedi tekrar. *Neden kimse onu dinlemiyordu?*

"Peki senin itirazın tam olarak neydi?" Aidan, Lily'nin çöreklerini karıştırarak sordu.

Bunun üzerine Lily, Aidan'ın kucağına oturdu ve kulağını ısırdı.

Aidan'ın gözleri kapandı ve...

Lily kekini geri aldı ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle yerine oturdu.

Aidan'ın bakışı intikam vaat ediyordu. Lily ona sırtıttı.

"Duvar resmini yapmıyoruz," dedi Hud yüksek sesle -yine- çılgın insanlara. "*Birçok* nedenden dolayı. Birincisi, buranın balon ödemesi üzerimize doğru geliyor ve son kontrol ettiğimde hepimizi kış üstü bırakmakla tehdit ediyordu. İki, eğer aptalca para harcayacaksak, Gray ve Penny'ye lanet olası bir oda bulalım-"

Öpüşmekte olan Gray ve Penny birbirlerinden ayrıldılar, ikisi de pek üzgün görünmüyordu. "Ve üç," dedi Hud, "annemin duvar resmini yapması için tuttuğu sanatçı çoktan gitti."

Penny, "Hayır, değil," dedi ve Hud'ın arkasındaki birine el salladı.

Hud döndü ve... kahretsin. İşte oradaydı, parlak kırmızı kayak şapkasıyla birlikte.

Kız masaya geldiğinde ayağa kalktı.

"Hey," dedi Bailey parlak bir sesle.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Kaba," dedi Kenna, onun karnına dirsek atarak. "Senin için bile, Hud." Hud ayağa kalktığı için Kenna onun sandalyesini tekmeleyip kadına verebildi. "Otur," dedi kadın. "Hud sadece senin için yer tutuyordu."

Hud ona uzun uzun baktı ama o tabii ki bunu görmezden geldi.

Hud'ın bakışlarından hâlâ kaçınan Bailey oturdu. Ve sonra, inanılmaz bir şekilde, Hud'ın tabağına bakarak gülümsedi ve yaban mersinli çöreği aldı, yavaşça kâğıdını sıyırdı ve açlıktan ölüyormuş gibi bir ısırık aldı. "Kahvaltı teklifiniz ve bana e-posta ile gönderdiğiniz fikirler için teşekkürler," dedi bir ısırığın etrafında. "Carrie'nin de harika fikirleri vardı. İnanılmaz derecede sanatsal biri. Size göstermek istediğim bir taslak var."

Öfke Hud'ın içindeki başka bir şeyle, kabul etmek istemediği bir şeyle savaşıyordu. Dinlediğini bilmeden önce bu kadının annesiyle konuştuğunu duymuştu. Ona karşı sabırlıydı. Sabırlı, nazik ve... tatlıydı.

Lanet olsun.

Özel değilse de farklıydı ve ona karşı kesinlikle hissetmek istemediği tuhaf bir sevgi duyuyordu. "Özür dilerim," dedi ona. "Ama size daha önce de söylediğim gibi, bir duvar resmi yaptırmıyoruz."

"Biliyorum," dedi. "Ve sana söylediğim gibi, bunu bedavaya yapıyorum." "Bunda ne var?"

"Bir şey yakalamak yok," dedi. "Listemde var." Bir elini yüzünün önünde gezdirdi. "Vay be. Burası çok sıcak, değil mi? Sanırım rakımdan dolayı. Ben

Henüz onunla senkronize olamadım." Ceketinin kapüşonunu çıkarmak için uzandı ve şapkası da onunla birlikte çıktı. Yaramazlık yapan şapkayı kapüşondan çıkarıp tekrar başına takmak için dönüp dururken Hud kalbinin ayak parmaklarına çarptığını hissetti.

Onun tepkisinden habersiz, eline bir çatal aldı ve yumurtalarına saldırmaya başladı.

Geri kalanlar bir süre şaşkın bir sessizlik içinde oturduktan sonra kasıtlı olarak hepsi de yemeklerine döndü.

Sadece yiyeceği yoktu, Hud hareket de edemiyordu. Kendisini kolay kolay sarsılmayan, soğukkanlı, pragmatik bir adam olarak görüyordu.

Ama kayak şapkasının altında kısa sarı şeftali tüylerinden başka bir şey yoktu. Yeni, havalı bir stilden elde edilen türden bir kısa değil, hasta olmaktan elde edilen türden bir kısaydı.

Gerçekten hasta.

Bölüm 5

Diğerleri gibi Hud da Bailey'nin çıplak kafatasını görünce tepki vermemek için elinden geleni yaptı ama bunu yapmakta zorlanıyordu. Her şey birdenbire anlam kazanmaya başladığında kalbi boğazında düğümlenmiş gibi hissetti.

Ona karşı neden bu kadar zayıf hissettiğini.

Birkaç kez bahsettiği liste. Tanrım, bunun bir ölmeden önce yapılacaklar listesi olmamasını umuyordu...

Gray masanın altından Hud'ı tekmeledi -sertçe, lanet olsun- ve ona bir *şeyler yapmasını* söyleyen bir bakış attı.

Hud ne olduğunu bilseydi, bilirdi.

"Haklı," dedi Penny yumuşak bir sesle. "Burası kesinlikle sıcak. Ve bu arada," dedi Hud'ın kahvaltı hırsızına, "malzemelerin parasını ödemekte ısrar ediyoruz." Yüz ifadesi ve ses tonu son derece normaldi.

Bunu nasıl yaptı? Nasıl olur da Bailey'nin yüzünü avuçlamak ve iyi olduğuna dair onları ikna etmek istemez?

"Bu harika olur," dedi Bailey. "İskeleye ihtiyacım var. Carrie belki buralarda bir yerlerde vardır diye düşündü. Bunun doğru olup olmadığını bilen var mı?"

Penny Gray'e döndü, o da başıyla onayladı. "Saklama kabının içinde," dedi.

Kimse dikkatini vermiyor muydu? Hud çılgınca merak etti. Bailey hâlâ fermuarını açamadığı kazağıyla uğraşıyordu çünkü fermuarı sıkışmıştı. Hud yardım etmek için elini uzattı ama Bailey dönüp ona "bunu düşünme bile" der gibi bir bakış fırlatınca Hud ellerini Bailey'den uzak tutmak için ceplerine soktu. Mesaj alındı. O iyiydi ve

tamamen yetenekliydi ve açıkça yaşadıklarını görmezden gelmek istiyordu ve o da hiçbir zayıflık görmüyormuş gibi davranacaktı. Anladım. "Bunu bedavaya yapamazsın," dedi.

Kız bebek mavisi gözlerini kırıştıtararak ona baktı ve adam sorunun farkına vardı. Onun kendisine acıdığını düşünüyordu, ki bu aslında gerçeğin tam tersiydi. Ona hayranlık duyuyordu.

Ama yine de bir duvar resmi istemedi.

"Neden bunu ücretsiz yapamıyorum?" diye sordu.

Evet, dahi, neden olmasın? "Çünkü..." Tekrar Gray'e döndü.

Ama Gray, Penny'nin parmağındaki tereyağını yalamakla meşguldü.

"Çünkü," dedi Hud sonunda, "bu sadece çılgınlık değil, aynı zamanda-" Telefonu çaldığında sözünü kesti. "Affedersiniz," dedi ve telefonunu çıkarıp aptalca Gray'den gelen bir mesaja baktı. Başını kaldırarak kardeşine masanın üzerinden bir bakış gönderdi.

Gray çenesini telefona doğru salladı.

Hud bir iç çekti ve mesaja erişti.

Ne oluyor lan? Onun bir listesi var. Ölmek üzere olan bir kadına deli diyemezsin!

Hud hemen bir yanıt verdi.

Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz.

Parmaklarını çalıştırma sırası Gray'deydi ve bir süre sonra yanıt geldi.

Penny bunu istiyor, o yüzden işi berbat etme yoksa bir ay seks yapamam.

Zaten tavşanlardan daha çok seks yapıyorlardı. Ve sorun Hud'ın onları basması değildi. Sorun Hud'un onları sürekli basmasıydı. Daha geçen hafta binalarının özel jakuzisine gitmişti ve oradaydılar, zaten buharlı olan havayı dumana boğuyorlardı, nefes nefese ve sarmaş dolaş

Birbirimize.

Hud o kadar hızlı bir tek seksen atmıştı ki bir talim çavuşu bile etkilenebilirdi. Ama iki gece sonra bir şeyler yemek için mutfığa indiğinde Penny'yi mutfak adasında oturmuş, eli Gray'in pantolonunda ve dişleri boğazındayken bulmuştu. Yani Hud'ın seks hayatları umurunda bile değildi ve Gray'e ters ters bakarak şöyle karşılık verdi

Umurumda değil. Bunu yapmayacağız.

Kenna kaşlarını kaldırdı. "Siz çocuklar sınıfla paylaşacak mısınız?"

"Hayır," dedi Hud ve ona ve Penny'ye biraz daha portakal suyu doldurdu. İkisi de ona gülümsedi ama dikkatleri hiç dağılmadı, kahretsin.

Penny kocasının telefonunu kaptı.

"Bir maçın ortasındayım," diye itiraz etti Gray.

"Ya da Hudson'a üç yaşında bir çocuk gibi mesaj atıyor." Mesajlara erişti, onları okudu ve tekrar gözlerini devirdi. "Ciddi misin?" dedi Hud'a.

"Hey," dedi. "Kocan başlattı."

Kenna Bailey'e, "Ben en küçüğüm," dedi. "Ama gördüğünüz gibi, kesinlikle en zekisi benim."

Hud burnunun kenarını sıktı, beşe kadar saydı ve sonra Bailey'e baktı. Tabağın tamamını bitirmişti. Ya yemek ya da geri kalanı yanaklarına yeniden renk vermişti. Gözleri parlaktı, zeka ve sıcaklıkla ışıldıyordu. Mutlu görünüyordu.

Kahretsin. "Cedar Ridge'den ayrıldığını sanıyordum," dedi.

"Hayır. Şey, evet," dedi. "Bir haftalığına ayrıldım ama geri döndüm."

"Ama bunu konuşmuştuk," dedi. "Geri dönmeyeceğini söylemiştin."

"Hayır, bunu sen söyledin, ben değil." Güldü, yumuşak, müzikal bir sesle. "Bu iş

benden kurtulmak isteyen huysuz bir adamdan daha fazla."

Oyun alanındaki çocuklar bu durum karşısında çok eğlenmişlerdi. Hud hariç çünkü bu da ne demek oluyordu? O huysuz bir pantolon değildi. Sadece hayatını yeni komplikasyonlardan uzak tutmak için çok çalışıyordu çünkü tüm hayatı büyük bir komplikasyondur. Hud'ı burada öldürüyordu, sadece öldürüyordu çünkü şimdi idare edildiğini hissetmekle -ki bundan nefret ederdi- Hud'ın iyi olduğunu söylemesini duyma ihtiyacıyla dikkatinin dağılması arasında kalmıştı.

Bundan hoşlanmamıştı, hiçbirinden. Çünkü gerçek şu ki, o da hissetti

alt edilmekten daha az hoşlanıyordu. "Öylece resim yapmaya başlayamazsın," dedi.

"Tabii ki hayır," dedi alçakgönüllülükle. "Hepinizin taslağı onaylaması gerekiyor." Bir iPad çıkardı ve onlara ne yaptığını gösterdi.

Hud ailesine baktı. Penny, Lily ve Kenna yaklaşmış, ekrana dikkatle bakıyor, gördükleri karşısında "ooh" ve "aah" çekiyorlardı.

Buna karşılık Gray, Hud'a kocaman bir sırıtışla bakıyordu. Aidan da öyle. Pislikler.

"Bu bir aile ağacı," dedi Bailey, "çünkü siz bir aile şirketisiniz. Ve bunu duvara asılmış gerçek bir duvar halısı gibi yapmayı düşündüm, fonda dağlar, belki göl... her birinizin soy ağacındaki cameo'larını vurgulayarak. Kincaid kardeşlerin bir efsane olduğunu duydum, bu yüzden ziyaretçilerinizin dünyanıza küçük bir bakışı seveceğini düşündüm."

Hayır. Kesinlikle *hayır*, diye düşündü Hud.

Penny, Kenna ve Lily hep bir ağızdan, "Evet," dediler.

Aidan ve Gray'in yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, ikisi de eşlerine ya da küçük kız kardeşlerine karşı çıkmaya pek niyetli değillerdi.

"Elbette her birinizi kendi alanınıza çekmek için sizinle bire bir görüşmem gerekecek. Eğer uygunsa bugün sadece birkaç dakikanızı alabilirim."

Hud hiçbir işe yaramadığını, *hiç birinin işe yaramadığını* ve bugün birkaç boş dakikası olmadığını söylemek için ağzını açtı.

Ya da *herhangi bir* gün.

Ve bu sadece bir saçmalık da değildi, çünkü gerçekten boş bir saniyesi bile yoktu. İş bir gün içinde sahip olduğundan daha fazla saatini alıyordu ve buna tatil köyünün sahiplerinden biri olmanın getirdiği tüm ek işler de ekleniyordu. Annesiyle ilgilenmek, Jacob'ı bulmak ve Kenna'yı doğru yolda tutmak gibi diğer sorumluluklarını saymaya bile gerek yoktu; bunlar başlı başına tam zamanlı bir işti.

Ama o daha bunları söyleyemeden kardeşlerinin hepsi kafalarını sallıyordu. Kafalarıyla düşünmedikleri belli olan kardeşleri bile, en azından o koca kafalarıyla.

Müstakbel sanatçıları onlara gülümsedi. "Harika," dedi.

"Harika değil," dedi Hud.

Herkes ona baktı.

"Mülakat mı?" diye tekrarladı. "Bunun için mülakata girmemize gerek yok.

Şu anda hepimiz çok meşgulüz."

Kenna Bailey'e, "Onu mazur görmelisin," dedi. "Şu meşgul adam beyinlerinden birine sahip. Bilirsiniz, hani şu konuştuğunuzda sizi gerçekten dinlemedikleri anlamına gelen türden."

"Dinliyorum," dedi Hud. "Sadece her zaman aynı fikirde değilim."

"Sadece birkaç dakikanı alacak," dedi Penny. "Bugün izinliyim, o yüzden gerekirse senin yerine bakarım. Harry Potter benzeri soy ağacımızı oluşturmak için her şeyi yaparım!" Çok heyecanlandığı belliydi. Bu da Gray'in de heyecanlı görüldüğü anlamına geliyordu.

Bailey başını salladı, beni öldüren gözleri parlak ve heyecanlıydı. "Evet," dedi. "Harry Potter'daki Black aile ağacına çok benzeyecek. Kafaların konuşmaması dışında."

Herkes güldü.

Hud komik bir şey görmedi ve Kenna ona doğru bakıp homurdandı. Bailey'e, "İnanabiliyor musun, filmleri izlememiş," dedi.

"Harry Potter filmlerini *herkes izlemeli*," dedi Penny. Kocasına baktı. "Onları izlediğimizde sen de çok sevmiştin, değil mi?"

Gray gayet düzgün bir yüz ifadesiyle, "Doğru," dedi ve Penny arkasını döndüğünde Hud'a başını salladı. Ya film boyunca uyumuştı ya da film izlemek yerine Penny'yle sevişmeye çalışıyordu.

Penny, Bailey'e "Merak etme, röportajlar için zaman ayıracağız," diye güvence verdi. "Huysuz kayınbiraderim bile."

"Ve eğer yapmazsa," dedi Kenna, "onu aklına gelen herhangi bir şekilde tasvir edebilirsin." Kötü kalpli bir kız kardeş kahkahası attı.

Evet, diye düşündü Hud. Bu iş gittikçe daha iyi bir hal alıyordu.

Bölüm 6

Bailey tüm gününü duvar resmi için Kincaid ailesiyle tek tek görüşerek geçirdi. En sona sakladığı Hud hariç herkesle röportaj yaptı.

Ya da daha doğrusu en sona erteledi. Aralarındaki sorunun tam olarak ne olduğundan emin değildi ama kesinlikle bir sorun vardı. En azından *onun* bir sorunu vardı.

Bilmiyordu. Adamın sesi, gülümsemesi ve kışının pantolonun içinde nasıl görüldüğüyle aptallaşması dışında...

Ama daha fazlası da vardı. Onun annesiyle olan ilişkisini görmüştü. Hakiki.

Sadık. Şiddetle koruyucu.

Sessiz değil.

Hudson'ın kardeşlerine de aynı şekilde davrandığını söyleyebilirdi - artık bildiği gibi hepsi üvey kardeşti - ve kardeşlerinin sevgililerine de. Hudson önemseyince, tüm varlığıyla önemsiyor gibi görünüyordu ve lanet olsun ki bu çok çekiciydi. Aslında, birkaç kez içgüdüsel olarak ona, tamamen yabancı birine yardım etmeye çalışmıştı. Önce dağda, sonra da masada. Ve ilk başta bunun acıma duygusu olduğunu düşünmüştü, yanlışlıkla şapkasını çıkardığında ve adam başını gördüğünde daha da kötüleşmişti. O zaman bakışlarına bilgi gelmişti.

Ve sempati.

Bu da onun arka dişlerini gıcırdatmasına neden olmuştu. Çünkü duvar resminin gerçekten yapılacağı fikrini ancak bundan sonra kabul etmişti. Aslında kabul etmekten çok, kendini buna teslim etmişti.

Ve bu onu kızdırdı. Öfkeliydi, doğrusu, çünkü onun kendisi için üzülmesini istemiyordu.

Ama onun duvarını istiyorsun.

Ve gerçek şu ki, onun tarafından acınmış hissetmiyordu. Belki de Hudson'ın özünde böyle biri olduğunu hissetti - gerçekten önemseyen bir adam.

Ve her ne kadar ona ihtiyaç duymasa da, her ne kadar bağımsız olmak ve kendi başına bir şeyler yapmak istese de, onun sıcaklığını ve gücünü biraz daha emmenin zor olmayacağını kabul etmekten kendini alamadı.

İ ekti. Dışarıda, st kapalı verandada duvara bakan bir bankta oturuyordu. Kenna'yla konuşmasını henüz bitirmişti ki, etrafta dolaşan insan kalabalığı arasında Gray ve Penny'yi gördü. Kulübenin dışındaki merdivenlerde duruyorlardı. Penny siyah taytlar, muhteşem yüksek topuklu botlar ve kıskanılacak kadar kıvrımlı vücudunu ortaya çıkaran dar bir gümüş ceket giymişti. Uzun kahverengi saçları sırtının ortasına kadar serbestçe dökülüyordu. Bir kar prensesi gibi görünüyordu.

Bailey kibirli değildi ama saçlarını gerçekten özlüyordu. Son kemoterapi tedavisinden bu yana üç ay geçmişti ve birkaç santim yeni uzama olduğu için şanslıydı, ancak kalın veya tatlı değildi. Hayır, yakınından bile geçmiyordu. Onun yerine devekuşu tüyü gibiydi. Darmadağınık bebek devekuşu tüyü.

Gray Penny'ye sırtttı, kendinden emin seksi bir sırtttı ve bir an için Hud'a çok benziyordu, karısına yaklaşıp ağzını onun kulağına dayadı. Penny onun fısıldadığı şeye güldü, muhtemelen yaramazca küçük bir şeydi ve kollarını ona sıkıca sardı.

Gray onu kaldırdı, bir elini sırtına doladı, diğer eliyle de poposunu avuçladı ve onu öptü. Gerçekten harika bir öpücük gibi görünüyordu ve Bailey'nin kalbi kıskanç bir pıt pıt attı.

Bir erkeğin ona böyle, sanki tüm dünyası oymuş gibi bakmasını umursamazdı ve böyle plmeyi de gerçekten umursamazdı. Bu düşünceyle meşgulken, Hud yanındaki bankın üzerine çöktüğünde neredeyse yerinden sırayacaktı. Arkasına yaslandı, uzun bacaklarını uzattı ve yüzünü avlu çatısının altından içeri szlen alçak kuşluk güneşine doğru eğdi.

Koyu renk güneş gözlüğü ve kayak devriyesi kıyafeti giymişti. Siyah kargo kayak pantolonu. zerine eldiven gibi oturan uzun kollu outdoor kıyafeti. Kare enesinde en az bir günlük kırışıklık vardı. Koyu renk kısa saçları rüzgârda dağılmış ve onu daha seksi gösterecek şekilde dik duruyordu. Lanet olsun ona.

Yani düşünceli, sessiz bir tipti, ne olmuş yani? Çok az ya da hiç

Çünkü çok uzun zamandır seksi ve yakışıklı erkekler gibi şeyler onun için asla vakit bulamadığı lüks şeylerdi. Hayatta kalmak dışında hiçbir şey için zamanı olmamıştı.

Ama bunu yapmıştı, diye hatırlattı kendine. Hayattaydı ve şimdi de öyle kalmayı planlıyordu. Bu yüzden kesinlikle kaçırdığı şeylerle kendini şımartmanın zamanı gelmişti.

Duvar resmi yapmak gibi. Rockies'de kayak yapmak. Salon dansı öğrenmek. Avrupa'daki bazı kaleleri keşfetmek. Yunan adalarını görmek. Paraşütle atlamak. Kısaca onun listesi. Bu da dikenli Hudson Kincaid'in onu ısırabileceği anlamına geliyordu, seksiliği ve her şeyiyle. Hızlı bir bakış attı ve onun kendisini izlediğini gördü, gözlerinde onu dikenli yapan bir bakış vardı. "*Bu konu hakkında konuşmayacağız,*" dedi. "Asla."

"Hangisi?" diye sordu. "Harita okuyamadığın halde altmış fit uzunluğunda, otuz fit yüksekliğinde bir duvar resmi yapabileceğine inanmamı beklemen mi? Ya da bunu yapmam için beni manipüle etmen mi?"

Bir iç çekti. Ve sonra kısık bir kahkaha attı. Kahretsin. Ondan *bu* konuda konuşmasını hiç istemeyecekti. Onu fazlasıyla hafife almıştı.

"Bana sadece duvar resmi yapmayı bildiğini söyle," dedi.

"Korkuyor musun?" diye sordu.

"Dehşete düştüm."

"Uh-huh." Kaşlarını kaldırdı. "Pek korkacak bir tipe benzemiyorsun."

"Şaşıracaksın."

Belki de. Ona karşı duyduğu beklenmedik çekime kesinlikle şaşırmıştı. Ayrıca adamın sürekli çalan telefonuna ve radyosuna da şaşırmıştı. Adamın çoklu görev yaptığını, bir kulağıyla radyoyu dinlerken diğer kulağıyla ona konsantre olduğunu anlayabiliyordu. Adam telefonunu çıkardı, şöyle bir baktı ve sonra görmezden geldi. Bu durum onu çok etkilemişti. Adam o sabah kesinlikle tıraş olmamıştı. Muhtemelen dün sabah da tıraş olmamıştı. Avuç içlerindeki yırtıklara rağmen elleri büyük ve seksiydi ve bu izlerin nasıl oluştuğunu merak etti. "Resim yapabilirim," dedi. "Söz veriyorum."

"Öyle mi?"

"Evet." Kendinden emin ve kararlı görüldüğünü umduğu bir ifadeyle gülümsedi. "Güven bana Hudson, bunu yapabilirim ve her şey çok güzel olacak."

Gözleri biraz karardı, kendi adının kullanılmasından mı yoksa

Bunu söyleme şekli, kuşkusuz biraz alçak ve boğuktu. Elbette tamamen istemeden olmuştu ama adam ona bir şeyler hissettirmişti.

Böyle şeyler.

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi, bu rahatsız edici olmalıydı ama gerçekte tam tersiydi. "Herkesle röportaj yaptığını duydum," diye mırıldandı sonunda.

"Sen hariç," diye kabul etti. Eğlenceli ve büyüleyici olmuştu. Ona anlattıklarından Kincaidler hakkında çok şey öğrenmişti.

Ve daha da fazlasını yapmadıkları şeylerden. "Röportaj yapmaya hazır mısınız?" diye sordu.

"Bana zaten bildiğini düşündüğün şeyi söyle."

Gülümsedi. Kendisi hakkında konuşmak istemiyordu. Bunu açık ve net bir şekilde anlamıştı. Onunla ilk konuşan Gray olmuştu ve ona beş Kincaid kardeş olduklarını söylemişti. Hepsinin babası aynıymış ama kimsenin babası hakkında söyleyecek iyi bir şeyi yokmuş. Dağda kaybolan diğer tek Kincaid Hudson'ın ikizi Jacob'mış. Bunu Carrie'den de duymuştu ama Bailey hâlâ Jacob'ın hayatta mı yoksa ölü mü olduğunu bilmiyordu.

Gray bu konuda oldukça ketum davranmış, bunun Hudson'ın anlatacağı bir hikâye olduğunu ona bildirmişti. Ya da anlatmayacağını. Aidan daha da az açık sözlü davranmış, sadece Jacob'ın on sekiz yaşında askere gittiğini ve bir daha geri dönmediğini söylemişti.

Kenna daha açık sözlü olmuştu. "Jacob gitti ve Hud bu yüzden mahvoldu," demişti. "Diğer yarısını özleyor."

Bailey, Kincaid klanının tamamını temsil etmek istiyorsa eninde sonunda hikâyeye ihtiyaç duyacaktı ama şimdi bunun Hudson'ın kendisinden gelmesi gerektiğini biliyordu.

"Bildiğim şey," dedi dikkatle, "insanların karikatürlerini çizmeyi sevdiğim, çoğu zaman tanımadığım insanların. Bunu gözlemleyerek ve sonra onlara bir kelime atayarak yapıyorum."

"Peki ya biz Kincaidlere atadığınız kelimeler?"

Hızlıydı, bunu ona verebilirdi. "Otoriter, komik, maceracı, cesur, orijinal," dedi.

Kıpırdamadan durdu, dudaklarında sadece hafif bir gülümseme vardı. "Sırasıyla Gray, Penny, Aidan, Lily ve Kenna."

"Etkilendim," dedi. "Aileni tanıyorsun."

"Etkilendim ve başka bir şey." Kadının bakışlarını karşıladı, gözlüğü kadından kaçırmıştı.

Onu bu kadar kolay okuması şaşırtıcıydı. "Hayır," diye reddetti. "Hepsi bu. Sadece etkilendim."

Başını eğdi ve onu inceledi. "Yalancı," diye azarladı. "Ve ikimiz de biliyoruz ki tek kelimen için benimle röportaj yapmak zorunda değilsin. O kelimeye zaten sahipsin. Nedir o?"

Kısık bir kahkaha attı. "Sanmıyorum-"

"Söyle bana."

"Her şeyi bilen."

"Bu üç kelime eder," dedi.

"Tireledim."

Ağzı seğirdi. "Demek beni tamamen çözdün. Başka ne bilmen gerekebilir ki?"

"Çok var aslında," dedi.

Kaşlarını kaldırarak sessizce "Ne *gibi*?" diye sordu.

Bir peni için, bir pound için... "Jacob," dedi yumuşak bir sesle.

İfadesi hafifçe eğlenmekten tamamen boşluğa dönüştü. Bu hem büyüleyici hem de yürek parçalayıcıydı. "Siz Kincaid kardeşlerden beş tane var," dedi. "Ve şimdiye kadar duyduklarıma bakılırsa, herkes duvar resminin grubun gerçek bir yansıması olmasını istiyor. Bir bütün olarak ve bireysel olarak."

Hudson'dan yanıt yok. Nefes aldığından bile emin değildi.

Bir nefes verdi. "Belki bana başlamama yetecek kadar verebilirsin."

Daha fazla bir şey yok.

"Bunun hakkında konuşmanın zor olduğunu anlıyorum," dedi

ve durakladı. Cırcır böceklerinden başka bir şey yoktu.

Denver'da bir aile işletmesi olan yerel bir giyim tasarımcısı için yeni bir logo tasarladığı zamanı hatırladı. Aile reisi kısa bir süre önce felç geçirmiş, iki seçkin butiğini yönetmeleri için karısını ve çocuklarını bırakmıştı. Onun adına konuşmak da dahil olmak üzere tepeden tırnağa her şeyden onlar sorumluydu. Ancak aile, işi yanlış yöne götürmek gibi yanlış bir şey yapmaktan korkuyordu. Bu yüzden Bailey onları nazikçe bir rehabilitasyon merkezinde yatan adam hakkında konuşmaya yönlendirdi ve bunu yaparken tam olarak onun isteyeceği şeyi bulabildiler. "Kardeşlerin ondan bahsetti," dedi. "Hepsi sevgiyle. Onunla ilgili güzel anıları var."

Hud bir heykeli taklit etmeye devam etti, sessiz kaldı, o kadar ki Hud'ın ona başka bir şey söylemeye niyeti olmadığını anladı. Asla. Başını çevirdi ve ona baktı.

Yüz ifadesi hâlâ dikkatle boştu ama belki orada bir şey, derin bir şeyin parıltısını görebileceğini düşündü. Acı mı? Pişmanlık? Tekrar durakladı. "Onun hakkında konuşmanın yardımcı olabileceğini hiç düşündün mü?"

Başını doğrudan pansiyona giden dağ pistine çevirdi, kayakçıların ve sörfçülerin çeşitli yollardan aşağı inişlerini izledi. Bazıları pürüzsüz ve son derece yetenekliydi. Bazıları ise dik durmak için ellerinden geleni yapıyordu. Bazıları ise düştükten sonra kıçlarının üzerine yığılmıştı. Bailey, Hudson'ın bunların hiçbirini görmediğini ama geçmişinden bir şeyler gördüğünü hissediyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu sessizce. "Bunun hakkında konuşmak mı, yoksa... hayır mı?" Adam homurdandı.

Tamam, bu sadece bir hayır değil, aynı zamanda kocaman bir hayırdı. "Jacob'ın hikayesi burada geçerli değil," dedi. "Bir duvar resmi için değil." "Taslağı gördün," dedi kadın. "Bunu biliyorsun-"

"Bir şeyler uydurun. Hatta hepsini uydur. Kimsenin hakkımızda bu kadar çok şey bilmesine gerek yok."

"Tamam." Başını salladı ve sonra sormak zorunda kaldı. "Sadece bana mı öyle geliyor? Yoksa sen her zaman biraz huysuz musun?"

Başını ona doğru çevirdi ama konuşmadı.

Cevap verip vermeyeceğini merak ederek kaşlarını kaldırıp sordu. Cevap verdi, yavaş bir gülümsemeyle kalbini ve nefes alma yeteneğini bir anlığına durdurdu. Gülümsemeyi bir kakhaha takip etti, başını geriye doğru eğmesine neden olan dolgun bir kakhaha. Bitirdiğinde kollarını bankın üzerine açtı ve ona sırtıttı.

Hayır. Hayır. Hâlâ nefes alamıyor, diye düşündü, onun yüzünden biraz sersemlemişti. Ya da çok sersemlemişti. Kadınlık organları titremeye başlayalı ne kadar olmuştu?

Çok uzun.

Ama şimdi titriyorlardı, güpegündüz kesinlikle olmaması gerektiğini düşündüğü bir karıncalanmayla canlanıyorlardı.

Ya da belki öyle olmalı.

Yaşamakta sorun yok, diye hatırlattı kendine. Mutlu ve heyecanlı olmakta sorun yok. Hâlâ ona bakarken, ikisinin de kendisinde olduğuna hiç şüphe olmadığını düşündü. Gülümsemesi yavaşça solduğunda, kendini destekledi.

"Bak," dedi. "Pislik gibi davranmak istemem. Ama anlamadığınız nedenlerden ötürü bu duvar resmi için zamanlama kötü."

"Annen geçmişle bugünü karıştırdığı için mi?" diye sordu. "Tatil köyü mali sıkıntı içinde olduğu için mi?"

Ona uzun uzun baktı ve konuştuğunda sesi onun bilgisinden pek de hoşlanmamış gibiydi. "Ev ödevini yapmışsın."

"Araştırma konusunda iyiyimdir," diye izin verdi.

"Ben de öyle," dedi ve az önce tarayıcısına taktığı telefonunu kaldırdı. "Sen bir grafik sanatçısısın ve kendin için çalışıyorsun. Bir bira fabrikası, iki marketten oluşan yerel bir zincir ve birkaç küçük kasaba için logolar ve markalar yarattın. Ama hiç açık hava duvar resmi yapmadınız. Hiç halka açık resim yapmadınız."

Nefesini tutmuş, devamını bekliyordu ama görünüşe göre Hudson Kincaid bile ışık hızında okuyamıyordu.

"Bana bu duvar resmini neden bu kadar çok istediğini söyle," dedi.

"Hey, sorguya çekilen sensin," dedi şakacı bir tavırla. "Hudson Edward Kincaid, Hud olarak da bilinir, kayak devriyesinin başı ve Cedar Ridge polisi olarak da bilinir."

Gülümsedi. "Gördün mü, bana söyleyecek *çok sözün* var. Görünüşe göre burada işimiz bitti."

Kendini beğenmiş piç. Ama gülümsemesine karşılık verdi. "Bana birkaç dürüst dakika verseydiniz, daha iyi kelimeler bulabilirdim."

"İnsanların beni nasıl gördüğüyle pek ilgilenmiyorum."

Hayır, olmayacaktı. O kadarını zaten biliyordu. Belki de onun için kullandığı kelime "sadık" olmalıydı. Ya da sarsılmaz.

İnatçılıktan bahsetmiyorum bile.

Ama kesin olan bir şey vardı ki, ilk hamleyi o yapmadıkça açılmayacak ve kendisi hakkında dürüst olmayacaktı. "Harika bir ailen var," dedi. "Hepiniz..."

"Deli mi?"

Gülümsedi. "Birbirimize sıkı sıkıya bağlıyız."

Başını salladı. "Vahşi kurt yavruları gibi. Bu da neden sürekli birbirimizi dövmek istediğimizi açıklıyor."

Şaşkın bir kahkaha atarak, "Hayır," dedi.

Adam ona baktı. "Ailen var mı, Bailey?"

Tanrım, onun adını söyleme şekli hoşuna gitmişti. Yavaşça. O sesle

Yıllanmış viski kadar yumuşak. "Sadece annem," dedi.

"Çok fazla kardeşe sahip büyük bir aileniz yoksa, birbirinizi sürekli dövmek için duyduğunuz dürtüyü anlamanız mümkün değil."

"Bu doğru olabilir," diye itiraf etti. "Gerçi şimdi Kincaid'leri kahvaltı masasında ve hepinizin nasıl etkileşimde bulunduğunu gördüğüm için belki de sandığınızdan daha fazlasını anlıyorum."

"Genelde daha kötü oluruz. Elimizden gelenin en iyisini yaptık."

Güldü. Evet, didişmişler, birbirlerinin tabaklarından yemek çalmışlar, hırlamışlar ve hakaret etmişlerdi ama birbirlerinin arkasını kollamışlardı. "Aslında bunun harika olduğunu düşünmüştüm," dedi. "Çok kıskandım."

Şaşırmış görünüyordu. "Her zaman sadece sen ve annen mi vardınız?" Başını salladı.

"Babana ne oldu?" diye sordu.

Omuz silkti. Babası buralardaydı. Çelik işinde çalışıyordu ve aslında ondan çok uzakta yaşamıyordu. Ama onu pek görmüyorlardı, hiç görmemişlerdi. Bu konu hakkında konuşmaktan her zaman nefret ederdi çünkü bu onu zavallı gibi hissettirirdi. Ve kendini zavallı hissetmiyordu. Çoğunlukla. "O buralarda. Ama etrafta değil, ne demek istediğimi anlıyorsan."

"Biliyorum," dedi şaşırtıcı bir anlayışla.

"Pek aile babası sayılmaz," dedi, "ama onu arada bir görüyorum."

Güneş onları sıcacık tutarken uzun bir süre onu inceledi. "Peki, neye ihtiyacın var?"

Bu soru onu hayrete düşürdü. Neye ihtiyacı vardı? Bununla nereden başlayacaktı? Bazı ciddi tıbbi borçlarını ödemek için loto kazanabilmeyi diledi. Annesinin Bailey'nin gerçekten iyi olduğunu ve artık hayatı boyunca bebek gibi bakılmaya ihtiyacı olmadığını anlamasını diledi. Aaron'ın onu daha fazla incitmesine gerek kalmadan ondan vazgeçmesini diledi.

Ve bugünden sonra, Hud'un çok seksi kemiklerine atlamadan önce bu on yıl içinde bir noktada sevişmek istediğini fark etti.

Seçenekler...

"Bilmiyorum," dedi usulca. "Günün geri kalanının da sabahki gibi iyi geçmesi beni mutlu ederdi."

O külot eriten sırtışını parlattı ve tüm zavallı, ihmal edilmiş kadını parçaları canlandı ve Macarena yaptı.

"Demek istediğim," dedi, "şu lanet duvar resmine başlayabilmen için bu görüşmeyi bitirmek için neye ihtiyacın var?"

Yüzünün ısındığını hissetti. Doğru ya. Bir gün onun önünde kendini aptal yerine koymaktan vazgeçeceğini umuyordu... Belki de ihtiyacı olan şey *buydu...*

Bölüm 7

Hud, farkına bile varmadan bir saatten uzun bir süredir Bailey ile oturuyordu. Gitmesi gerekiyordu, işe dönmesi gerekiyordu ama kıpırdamadı.

"Bana annenden bahset," dedi Bailey.

"Deli saçması." Yumuşak bir şekilde güldü. "Ama sıcak, nazik ve komik biri ve o..." Omuz silkti. "Her şeyi. Benim için her şeyi yapar."

"Ve sen de aynı şekilde hissediyorsun," dedi yumuşak bir sesle.

"Evet." Telefonu titredi ve her saniye ilerledikçe biriken işleri artık görmezden gelemeyeceğini anladı. Bu kez Aidan'dan gelen bir mesajdı.

Seni hiç beş dakikadan fazla otururken görmemiştim.

Mesaja Kenna'nın kendisi için yarattığı ev yapımı bir emojiyle karşılık verdi; orta parmağı dik duran kapalı bir yumruk.

"Ne?" Bailey sordu. "Acil bir durum mu var?" "Evet.

Gidip Aidan'ı pataklamam gerekiyor."

Gözlerini kırıştırdı. "Siz bunu çok yapar mısınız? Kavga eder misiniz?"

Güldü. "Senin 'çok' tanımına bağlı." Ayağa kalktı ve ona elini uzattı.

Çok daha küçük olan elini onunkinin içine soktu ve kendisini yukarı çekmesine izin verdi. "Seni bütün gün yaptığın şeyden uzak tutmama izin verdiğin için teşekkürler."

dedi. "Güzel kızları kurtarmak, aptal heyecan arayanları yakalamak, harita okuyamayan insanları yönlendirmek, vesaire."

Adam homurdandığında, ona bir gülümseme gönderdi ve not defterini sayısız ceplerinden birine tıktırdı. "Gelecek hafta sonu görüşürüz. O zaman iskeleye erişim sağlamam gerekecek."

Onu arabasına kadar geçirdi ve daha önce olduğu gibi aralarındaki sessizlik garip bir şekilde rahat hissettirdi. Bunu daha sonra düşünmesi gerekecekti. Şimdilik aklında başka bir şey vardı.

Arabası küçük bir bok parçasıydı, *bok parçasına* vurgu yapıyordu ve günün güzel havasından memnundu. "Kış lastiklerine ihtiyacın var," dedi botuyla birini dürterek. "Özellikle de dağa gidip gelmeyi planlıyorsan. Bugün hava açık ama o kadar şanslı kalmayacaksın."

"Bilmiyorum," dedi gizemli bir gülümsemeyle. "Son zamanlarda oldukça şanslıydım." Sürücü kapısının kilidini açtı ve içeri girmeye başladı. Adam bir adım öne çıktı, bir eli kapının üzerindeydi, kapıyı onun için kapatmaya hazırdı.

Ama sonra doğruldu ve bir şeyler söylemek için ona döndü, aynı anda o da konuşmaya başladı ve sonunda araba ile açık sürücü kapısı arasındaki o dar üçgende birbirlerine yapıştılar.

Güldü, o yumuşak, bulaşıcı sesiyle. "Önce sen git," dedi.

Kadın geri çekilmemişti ve adam da çekilmemişti, yani burun buruna gelmişlerdi. Ki bu tam olarak doğru değildi. Kızın burnu adamın omzuna kadar geliyordu. Yumuşak göğüslerini göğsünde hissedebiliyordu. Biraz üşümüştü ve ellerinin kollarına gittiğini fark etti. Onu sabitlemek için, dedi kendi kendine ellerini aşağı yukarı hareket ettirirken. Onu sıcak tutmak için.

Gülümsedi.

O yapmadı. Yapamadı.

"Ne söyleyeceğini unuttun mu?" diye sordu alay ederek.

"Hayır." Evet. *Tanrım*. Onu bıraktı ve bir adım geri çekildi. "Dikkatli sür." "Söyleyeceğin şey bu değildi," diye azarladı.

Hayatında hiç bu kadar sevecen/çekingen bir şekilde açık sözlü bir kadınla karşılaşmış mıydı? Vücudunda hiç nazlı bir kemik yok muydu?

Onun gözlerinin içine bakıyordu, kendi gözleri bilgili ve sıcaktı. "Bana bir soru sormak istemişsin," dedi usulca. "Sorun değil. 'İyi misin?' olmadığı sürece bana her şeyi sorabilirsin."

Ama işte bunu öğrenmeyi *çok* istiyordu. "Öyle misin?" diye sordu aynı yumuşak sesle.

Başını adamın göğsüne yasladı ve kısık bir kahkaha attı.

Elini kızın ince omurgasında gezdirdi ve hâlâ vişne kırmızısı başlığıyla duran başının arkasını nazikçe kavrayıp yüzünü tekrar kendisine doğru eğdi. "Anlat bana."

"Ben iyiyim," diye fısıldadı.

Hareket etmedi. Nefes almadı.

"Gerçekten," dedi. "On yıldır hiç olmadığım kadar iyiyim."

Onun gözlerine baktı, orada yüzen mutlak neşeli gerçeği yakaladı ve bir nefes verip rahatlayarak başını salladı.

Hâlâ gülümsüyordu ve bu sırada oldukça güzel görünüyordu, bakışları adamın ağzına düştüğünde nefesi kesildi.

"Bailey," dedi ve kızın gözleri onunkilerle buluştu ve birbirini tuttu. "Bay," diye fısıldadı ve elini yanağından aşağıya, sonra da ensesine götürürken kız ona karşı eridi.

Bir sonraki hamle onundu, dedi kendi kendine. Öyle olmalıydı.

Tereddüt etti ve adam kendi kendine bu konuda iyi olduğunu söyledi, ama sonra gözleri tekrar onun ağzına kaydı ve tuttu... Ve sonra, havayı paylaştıkları kalp durdurucu bir duraklamadan sonra, eğildi ve dudaklarını nazikçe onunkilere değdirdi.

Tadı ılık güneş ışığı ve tatlı bir kadın gibiydi ve ona karşı "Gerçekten, gerçekten iyi," diye fısıldadığında inledi. Boynundaki eliyle onu kendine doğru çekti ve bu kez derin ve sıcak bir şekilde, ikisi de nefessiz kalana kadar öptü.

Bir parça geri çekildi ve aralarındaki elektriğe inanamıyormuş gibi şaşkınlıkla dolu gözlerle ona baktı.

Hiç şaşırılmamıştı.

Sersemlemişti.

Onun ılık nefesini yüzünde hissedebiliyor ve vücudunun sıcaklığının kendisinininkine zar zor değdiğini görebiliyordu ve açıklayamadığı bir acıyla onu istiyordu.

Sanki bu isteği okuyabiliyormuş gibi, ağzı kıvrıldı ve sonra onu tekrar öptü, ağzına doğru iç çekti, sıcaklığa, tutkuya teslim oldu. İkisi sonsuz bir an boyunca birbirlerine kilitli kalırken elleri onun yüzünü kavradı. Daha da fazlasına ihtiyacı varmış gibi kendini ona doğru bastırdı, ellerinin adamın omuzlarında, göğsünde gezinmesine izin verdi.

ulaşabildi. O da bu iyiliğe kesinlikle karşılık verdi. Başını bir avucunun içinde tutarak göğsünü okşadı, meme ucu dokunuşuyla sertleşti, iniltisi dilinde yumuşadı.

Sonunda birbirlerine bakmak için ayrıldıklarında. Kadın onun tadına tutunmak istercesine dudaklarını yaladı ve adam inledi.

Biraz utangaç bir şekilde gülümsedi, sanki az önce elleri adamın üzerinde değilmiş gibi

-Ve tek kelime etmeden arabasına bindi.

Arabası otoparktan çıkıp gözden kaybolduğunda hâlâ orada duruyordu.

Az önce ne oldu?

Kalçasındaki radyo çatırdadı ve ardından kardeşinin sesi duyuldu. "Az önce ne oldu yle?"

Hud başını evirdiğinde Aidan'ın ofisinin penceresinden dışarı sarktığını gördü, o kadar uzaktaydı ki Hud onun düşmesini umuyordu. "Bir şey yok," dedi.

"Hiçbir şey, kıımın kenarı."

İşte o zaman Hud, Bailey'nin yanına park etmiş olan arabayı fark etti.

68 model bir Camaro.

şimdi milyonlarca yıl nceymiş gibi gelen sabahki kurtarmayı hatırlayarak cebinden anahtarları çıkardı ve onlara baktı. "Kahretsin." Telsizi tekrar ağzına götürdü. "Sean hakkında bilgi bulabilir misin, daha önce uçan bileşik kırık?"

"Sana pahalıya patlayacak," dedi Aidan.

"Evet, evet, yap işte."

Bir dakika sonra Aidan tekrar telsizdeydi ve Hud'a Sean'ın ameliyattan çıktığını ve prognozunun iyi olduğunu söylüyordu.

Hud, Sean'ın adresini aldı ve Gray'i onu takip etmesi ve Hud'u tesise geri götürmesi için aradı, ancak Gray geldi ve Camaro'nun n koltuğuna oturdu.

"Ne yapıyorsun?" Hud sordu. "Beni kamyonetinle takip etmeni istiyorum."

"68 model bir Camaro," dedi Gray, gösterge panelini sevgiyle okşayarak.

Hud gözlerini devirdi ve Aidan'ı aradı. "Arabanın anahtarlarını alıp otoparka gelmeni istiyorum."

Aidan geldi, Camaro'yu gördü ve arka koltuğa bindi.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Hud ona dikiz penceresinden bakarak sordu.

"Dostum, geri götürmek zorunda mıyız?"

Hud, Kenna'yı aradı. Neyse ki Kenna'nın aklı başındaydı ve Hud'un Camaro'yu Sean için eve götürmesi için onları kendi arabasıyla takip etti.

Tatil köyüne döndüklerinde, Hud'ın yanında kalan Gray dışında hepsi dağıldı. "Bana bir adamı kurtardığın için hediyeni neden geri verdiğini tekrar söyler misin? Hem de herhangi bir hediye değil, 68 model bir Camaro?"

"Öleceğini sanıyordu," dedi Hud. "68

model bir Camaro," diye tekrarladı

Gray.

Hud başını salladı. "Sıradaki konu."

"Peki. Sevimli duvar sanatçımızı öptün."

Cehennem. "O beni öptü."

Gray sırtıttı. "O

yaptı."

"Bu seni ne yapar biliyor musun?" Gray sordu.

"Ne?"

"Yavaş." Gray'in gülümsemesi o zaman soldu. "Hikâyesini biliyor

muyuz?"

"Yani duvarımızı boyaması için ona ihtiyacımız olduğuna karar vermeniz dışında mı?"

"Ne sorduğumu biliyorsun," dedi Gray.

"Evet," dedi Hud. "Ve iyi olduğunu söylüyor." Bunun gerçekten doğru olmasını umuyordu.

"Peki ya sen?" Gray sordu. "İyi

misin?" "Neden olmayayım ki?"

Gray bir nefes verdi. "Çünkü Jacob'ın yaralandığını duyduğumuzdan beri sen..."

"Ne?"

Gray tekrar iç çekti.

"Yoğun." Evet, gerçek

hikaye.

"Ve şimdi Bailey'nin Jacob da dahil olmak üzere hepimiz hakkında duvar resmi yapmasıyla," diye devam etti Gray, "bunun hakkında konuşmak zorunda kalacaksınız. Dağdan aşağı her kayışınızda onu duvarda görmek zorunda kalacaksınız."

"Peki bu kimin hatası?" diye sordu Hud. "Lanet duvar resmini sen istedin, lanet duvar resmini sen aldın. Ben anlaşıyorum. Ben her zaman yaparım."

Gray tereddüt etti. "Hud-"

"Dur. Bu... Her neyse," demeyi başardı Hud. "Duvardaki aile ağacını hepimizle birlikte görmek mi? Olması gereken bu. Jacob hâlâ bu ailenin bir parçası. Eğer bir duvar resmimiz olacaksa, o zaman onun da olmalı."

"Ama?" Gray sordu. "Çünkü kocaman bir *ama* hissediyorum."

Ama Yakup'la arasında olanlarla baş etmekte yeterince zorlanıyordu. İhtiyacı olan son şey bunun tüm dünyanın görmesi için resmedilmesi idi.

Gray onun yüz ifadesine baktı ve başını salladı. "Bunun sadece bir resim olduğunun farkındasın, değil mi? Hem de karikatür. Kişisel bir şey söylemeyecek."

"Biliyorum."

"Öyle mi?" Gray sordu.

"Tanrım. Evet. Geri çekil." "Kızgınsın."

Hadi canım. Ama Gray'e yönelik değildi. Hatta Bailey'e bile.

Kendisine kızgındı çünkü o güne dair her şeyi hâlâ hatırlayabiliyordu. Haziran ayıydı ve o ve Jacob liseden yeni mezun olmuşlardı. Mezuniyet töreninde birbirlerine girmişler, aptal önlüklerini yırtmışlar ve birbirlerine aptalca şeyler bağırmışlardı; bu gerçek Hud'un peşini her gece bırakmıyordu.

Gray ona doğru baktı. "Bak, gerçekten iyi görünmüyorsun. İyi değilsin, değil mi?"

Hud, Bailey'nin bu sorudan neden nefret ettiğini anlamaya başlamıştı. "Ben iyiyim." Gray, "Öpücüğün yardımcı olduğunu tahmin ediyorum," dedi.

"Aidan'ın koca bir ağzı var."

Gray güldü. "Lily'ye söylemiş, o da Penny'ye, o da bana."

"Hepinizin bir hayata ihtiyacı var."

"Elimizde bir tane var ve sen de onun bir parçasısın," dedi Gray. "Yani... onun peşinden mi gidiyorsun? Bailey'nin peşinden mi?"

"Delirdin mi sen?"

"Öyle *misin*?" Gray karşılık verdi. "Senin neyin var böyle?"

"Bilmiyorum ama bahse girerim bana söylemek üzeresin."

"Maggie'nin gitmesine izin verdin."

Hud Maggie ile iki yıl birlikte olmuştu ama bu beş yıl önceydi. "Beni işkolik olduğum için terk etti," dedi. "Eski haber."

"Hayır, seni terk etti çünkü onun için savaşmanı istedi. Bir de Quinn var. O sana aşıkta ve sen çekip gittin."

Hud başını salladı. "Quinn bana aşık değildi. Sadece t a k ı l l ı y o r d u k ve sonra artık istemediğine karar verdi."

"Daha fazla saçmalık," dedi Gray. "İş yerinde dişinle tırnağınla mücadele ediyorsun ve tanıdığım en güçlü insansın, peki konu bu olduğunda neden bu kadar korkaksın?"

"Neye?"

Gray, Hud'ın göğsüne bir parmak soktu.

Tamam, belki de Gray bazı açılardan haklıydı. Ama yine de Bailey ile arasında her ne oluyorsa ondan çok ama çok uzak duracaktı. Evet, evet, bir psikiyatrist bununla bir gün geçirebilirdi. Babası onu terk etmişti, bir dereceye kadar annesi de terk etmişti ve bir de Jacob vardı. Hud kesinlikle terk edilme sorununu çözmüştü. Ki kendisinden nefret ederdi.

Tanrım, çok yorgundu. Gözlerinin arasında başının ağrımaya başladığı yeri ovuşturdu. "Bunu aştım ben."

"Elbette öylesin," dedi Gray. "Biliyor musun, bu bana yaklaşık altı ay önce Aidan ve Lily hakkında yaptığımız bir konuşmayı hatırlattı."

Aidan, ailenin geri kalanının anlayamadığı bir inatla Lily'ye aşık olmaya direnmişti. "Lily onun için mükemmeldi," dedi Hud.

"Evet," diye onayladı Gray. "Ve Penny'nin benim için olduğu gibi o da onun için öyle. İkimiz için de asla başka bir kadın olmayacak ve çok uzun zamandır ilk kez mutluyuz." Hud'a uzun ve anlamlı bir bakış attı.

"Ne?"

"Aidan'ı bunu yapmaya iten sendin," dedi Gray. "Şimdi ben de aynısını senin için yapacağım."

"Aidan'ı bunu yapmaya zorladığımı sana kim söyledi?"

"Aidan Lily'ye söylemiş, o da Penny'ye, o da bana." Gray sırıttı. "Bir düzen mi seziyorsun? Hepimiz senin bir kadın için iki ayağını bir pabuca sokmanı bekliyoruz. Sıra sende."

"Tanrım," diye
mırıldandı Hud. "Ne?"

"Kendine seksi bir eş bulmuşken ikinizin zamanınızı bu saçmalıkları konuşarak harcadığınıza inanamıyorum..."

"Hiçbir şey yerine," dedi Gray. "Yastık muhabbeti diye bir şey duymadın mı? Bir gün yastığını paylaşacağın biri olacak, sen de kendine biraz yastık aldıktan sonra onunla birlikte uzanıp tüm komikliklerini anlatacaksın."

Hud başını salladı.

"Hayır mı? Gerçekten orada oturup bana her gece sevişemeyecek kadar meşgul olduğunu mu söyleyeceksin?" Gray sordu. "Sabah uyanıldığında yüzünde gülümsemeyle seni bekleyen bir kadın bulamayacak kadar mı meşgulsün?"

"Kendini dinle," dedi Hud. "Aşık oldun ve aptallaşıp duygusallaştın."

"Ne kaçırdığının farkında değilsin," diye seslendi Gray, Hud kardeşinin kendini beğenmiş yüzünden uzaklaşırken.

Ne kaçırdığını biliyordu. Ve bu da sorunun bir parçasıydı.

Haftanın yarısında Bailey Cedar Ridge Resort'tan bir e-posta aldı ve midesi titredi. Diğer bazı iç organları da öyle çünkü e-postanın görüntüsü bile onu bir önceki hafta sonuna geri götürdü.

Hudson Kincaid'i öpmüştü.

Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Hayır, onu geç. Ne düşündüğünü çok iyi biliyordu - o kadar mutlu, heyecanlı ve umutluydu ki, üstelik *tam da* orada, kendisine çok seksiymiş gibi gülümseyen yakışıklı bir adamın önünde duruyordu.

Onu bir kanser hastası olarak görmemişti.

Onu üzülecek biri olarak görmemişti.

Onu banyoda yerde yatarken görmemişti, bir köpek gibi hastaydı, başını bile kaldıramıyordu. Onun kustuğunu görmemişti. Onun onurunun elinden alındığını, her yerinden iğneler çıkan bir önlükle hastanenin ölüm hücrelerinde sıkışıp kaldığını görmemişti.

Onu bir kadın olarak görmüştü, gözlerindeki ışığa bakılırsa seksi bir kadın. Ve bu çok güçlendirici, harikulade bir duyguydu. Denese bile kendini tutamazdı.

Bu yüzden denememişti.

Onun yerine onu

öpmüştü.

Tanrım, onu gerçekten öpmüştü.

E-postada, taslağının aile tarafından onaylandığı ve hazır olduğu zaman başlayabileceği belirtiliyordu.

Bu yüzden haftanın geri kalanını aceleyle geçirdi ve ertesi Cumartesi sabahı gün doğmadan yola çıktı. Aaron aradığında Cedar Ridge Resort'un otoparkına girmek üzereydi.

"Evde değilsin," dedi. "Kapının önünde iki

McDonald's kahvaltıları ve sen evde değilsin."

"Hayır." Durakladı ve dilini ısırdı, böylece otomatik *özürlülerim cümlesi ağzından* çıkmadı. Üzgün değildi. Mutluydu. Önünde duvar resmi üzerinde çalışacağı koca bir hafta sonu vardı. "Geleceğini bilmiyordum. Önümüzdeki iki aylık hafta sonlarımda ne yapacağımı sana söylemişim."

"Cedar Ridge'desiniz," dedi hiç de mutlu olmayan bir sesle. "Evet."

"İşte uzun bir hafta geçirdin," dedi. "Scott çok yorulduğunu söyledi."

En büyük müşterisinin eski sevgilisinin kardeşi olmasıyla ilgili sorun buydu. Bunu girerken de biliyordu, çıkarken de biliyordu. Bağlar tamamen kopmamıştı ve asla da kopmayacaktı. "Ben iyiyim Aaron," dedi elinden geldiğince nazikçe. Ve aslında, iyi olmaktan çok daha fazlasıydı. Heyecandan içi içine sığmıyordu ve işe koyulmak için sabırsızlanıyordu.

"Gelip bunu kendi gözlerimle görmek istiyorum," dedi.

"Hayır," dedi. Nazikçe değil. Bailey, onun koruyucu doğasını harekete geçireceğinden ve ne söylerse söylesin buraya geleceğinden korktuğu için kendini sakın konuşmaya zorladı. "Çalışıyorum. Artık birlikte değiliz Aaron. Bunu biliyorsun."

"Bildiğim tek şey gitmene izin vermemin bir hata olduğu." "Benim seçimim," dedi sessizce. Sertçe.

"Ve benim hatam," dedi aynı sessizlikle.

Aaron'un başka bir kadının kollarına kilitlendiği, onu duvara yasladığı, yüzünün vahşi bir zevk maskesine büründüğü, ona bir kez bile göstermediği yönü aklına geldi.

O da böyle bir kimya istiyordu. Buna ihtiyacı vardı ve hava gibi arzuluyordu.

Ama bunun için artık çok geçti.

Aklına başka bir görüntü geldi, çok daha iyi bir görüntü. Hud onu sertçe kendine çekiyor ve *her zaman öpülmeyi* hayal ettiği gibi öpüyordu, sert, sıcak ve derin... "Bunu yapmama izin vereceksin," dedi.

Yanıt yok.

"Bunu tekrarlayacağım," dedi. "Bunu yapmama izin vereceksin."

"Arkadaş kaldığımız sürece," dedi Aaron. "Buna söz vermiştin, Bailey. Ve arkadaşlar birbirlerini kontrol eder."

"Anlaştık," dedi. "Kontrol edilmem gerektiğinde sana haber veririm."

Bununla birlikte, bağlantıyı kesti. Ceketini giydi ve arabasından inerek bacaklarını uzattı. Hava berraktı ve iyi hissettiriyordu. Kendini iyi hissediyordu. Belki hayatında sadece iki kez Cedar Ridge'e gelmişti ama nedense burası şimdiden evi gibi gelmeye başlamıştı.

Bölüm 8

Bailey hafta içinde büyük bir fırtına olduğunu gördü. Arazi temizlenmişti ama yürüyüş yollarını kaplayan banketlerde birkaç metre yeni toz görebiliyordu.

Kenna Kincaid Bailey'i selamladı ve Bailey yeni yağın kara hayret edince başını salladı.

"Üç fit," diye onayladı Kenna, sesi sinirli geliyordu. "Ve insanlar bu hafta sonu da kayak yapmak için ormanlık alandan çıktılar. Hud ve ekibi hazırlanmak için günde on iki ve on dört saat çalışıyorlar. Bugün çılgın bir gün olacak."

Bailey burada yaşayan ve burayı yönetmek zorunda olanların günlük yaşamları hakkında pek düşünmemişti. Ama Hud'un telefonu ve telsizi geçen hafta sonu bir gösterge olduysa, yirmi dört-yedi meşguldü.

Kenna onu, büyük bir kar küreme makinesi ve bir kar kedisi gibi diğer ekipmanların yanı sıra iskelelerin de depolandığı büyük bir depoya götürdü. Kenna, "Buyurun," dedikten sonra Bailey'nin küçük bedenine baktı. "Yardıma ihtiyacın olacak mı?"

Aslında Bailey'nin hiçbir fikri yoktu. Daha önce hiç iskele üzerinde çalışmamıştı ama standart ifadesini verdi. "İyi olacağım."

Kenna omuz silkip gittiğinde Bailey işe koyuldu. Çelik çubukları ve ahşap kaplamaları ayırdı ve şüpheler beynine kaydığında birbirine yapışmış iki çelik parçasına çekiçle vuruyordu.

Ne düşünüyordu ki? İskeleyi tek başına inşa edebileceğini nasıl düşünmüş olabilirdi? Ya da bu konuda, duvar resmi

Kendisi mi? Böyle bir ölçekte resim yapmak hakkında ne biliyordu ki? Panik onu tam karnından vurdu ve yere oturup alnını dizlerine bastırdı.

Çizgilerin içinde kalmak konusunda endişelenme, hayatım... Bailey hala büyükannesinin sesini duyabiliyordu, neşeli ve yüksek moralli, zaten yavaş yavaş hayatını tüketen olan kanserle savaşıyor olmasına rağmen. Ama pozitif doğasını asla kaybetmemişti, asla.

Yapıp yapamayacağın konusunda endişelenme, Bailey-Bean. Sadece yapabiliyormuş gibi davran. Yeterince rol yaparsan gerçek olur.

Büyükannesi hayatını böyle yaşamıştı ve Bailey de kendi hayatını böyle yaşamak istiyordu. Büyükannesi bunu Bailey için isterdi ve Bailey de bunu kendisi için istiyordu. Bu onun listesindeydi. Büyükannesinin oturduğu buluttan görebileceği kadar büyük ve mutlu bir duvar resmi yapmak istiyordu, yukarıdan izliyordu.

O da çeliğin canına okumaya devam etti. "Ne oluyor be?"

Arkasını döndü ve Hud'ı kendisine bakarken buldu. Bugün kayak devriyesi kıyafeti giymişti ve resmi görünüyordu.

Ve resmen sıcak.

Dilini tekrar ağzına götürmek için elinden geleni yaptı ve gülümsedi. "Hey."

"Kız kardeşim aptalca davranıp yardıma ihtiyacın olduğunu kabul etmeyeceğini söyledi."

"Yani aptallığı en ön sıradan izlemek için mi geldin?" diye sordu.

Adam gülümsedi. "Tüm bu vuruşmalarla insanları çıldırtacaksın."

Yeterince rol yaparsan gerçek olur.

Bailey kaşlarını kaldırdı ve seksi bir siren gibi davrandı. "İşte daha önce hiç duymadığım bir şikâyet," dedi en iyi Marilyn Monroe fısıltısıyla.

Güldü.

Tamam, belki de bunun üzerinde çalışması gerekecekti. "Ne yani, aptal hatunu kurtarmak için kısa çöpü sen mi çektin?"

"Hayır."

"Hayır mı?" diye sordu, biraz nefesi kesilmişti çünkü adam deponun içine girmiş ve ancak ayak parmağına geldiklerinde durmuştu.

"Seni kazandım," dedi, sesi viski yumuşaklığındaydı.

Güzel yerleri titriyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Ofislerimizde," dedi, "her hafta yapılması gereken her şey bir programlama duvarına asılıyor, bu da kaçınılmaz olarak kimin ne yapacağı konusunda bir kavga başlatıyor, bu yüzden bu yıl yeni bir şey başlattık. Ev işleri için dart atıyoruz. Bu sabah tahtada sen vardın ya da iskele vardı. Ve bu konuda bana güvenmek zorundasın, iskeleyi taşımak ve inşa etmek tüm duvardaki en kolay şeydi, bu da hepimizin bunun için savaştığı anlamına geliyordu." Gülümsedi. "Seni kazandım."

Bunu söyleyip durması kalbini yumuşacık bir dansa kaldırdı. Ve kesinlikle kalbinin güneyinde olan başka tepkiler de vardı. O öpücükten beri...

Bunu hisseden tek kişi o muydu? Çünkü bu utanç verici olurdu. Kendine baktı ve ısınmak için yaklaşık yirmi kat giysi giydiğini, ayrıca efor ve büyük olasılıkla Hud'ın zahmetsiz sıcaklığı sayesinde terlediğini fark etti. Muhtemelen Pillsbury Doughboy'a benziyordu.

Eriyen bir Pillsbury Doughboy. Seks sireni olmak buraya kadarmış. "Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu.

"Evet, listemde var."

Hud telsizine uzandı ve birkaç yardım eli istedi. Telsizi tam kalçasına geri koymuştu ki, işle ilgili bir şey çaldı. Bir süre dinledi ve sonra emir yağdırmaya başladı. Telsizi yerine yerleştirir yerleştirmez cep telefonu çaldı. Yüzünü buruşturdu ve ona da cevap verdi. Bugün her karakolda en az üç personele ihtiyaç duyduklarını ve evet, dağın arka tarafındaki çitlerin değiştirilmesi gerektiğini bildiğini ve herkesin gerekli molaları verebildiğinden emin olmak için personel listelerini kontrol eder etmez işe koyulacağını söyledi.

Daha fazlası vardı, çok daha fazlası. Ve tüm bunlar Bailey'i şaşırtıyordu. Hayatı onu şaşırtıyordu. İşinin gerçekliği ve dağdaki günlük yaşamının sorumlulukları baş döndürücüydü. "Hiç izin aldığın oluyor mu?" diye sordu.

"Hayır."

"Bu... korkunç."

Tepki vermeyerek tepki gösterdi. Şok.

Telefonu tekrar çaldı ve başını salladı. "Üzgünüm, buna cevap vermeliyim. Arayan annem ve neden beni FaceTim'lediği hakkında hiçbir fikrim yok." O

CEVAP'a bastım ve ardından bir sürü beyaz gürültü geldi.

Hud gözlerini kırptırdı ve gördüklerini tam olarak algılayamamış gibi telefonunu daha uzağa tuttu. "Anne."

Bailey telefona baktı. Sanki Carrie telefonu düz beyaz tavanını göstermek için tutuyormuş gibi görünüyordu.

"Anne," dedi Hud tekrar.

"En aptalca şey de bu değil mi?" diye sordu Carrie'nin sesi. "Neye konuşmam gerektiğini bilmiyorum."

Hud, başı ağrıyormuş gibi bir eliyle gözlerini ovuşturdu. "Anne, telefonu önünde tut."

Bir sürü hareket oldu ve sonra bir adam belirdi. Yaşlı, kel, biraz yuvarlak. Tel çerçeveli gözlükler takıyordu, düğmeli bir gömlek giymişti ve... pantolonu yoktu. Sadece parlak kırmızı boxer.

"Sen de kimsin be?" Hud telefona baktı. "Neler oluyor?"

"Ah," dedi Carrie ve sonra adamın görüntüsü tersine döndü. Tavanın hızlı bir görüntüsünü tekrar yakaladılar ve sonra Carrie'nin gülümseyen yüzünü gördüler. "İşte buradasın bebeğim. Nasılsın?"

Hud açıkça dostça hissetmiyordu. "Odanızda neden pantolonsuz bir adam var?" diye sordu sessiz ama korkutucu, belalı bir sesle.

Carrie güldü. "Bu Terrance. Ona kâğıt oynamayı öğretiyorum."

Hud'ın çenesi bir an çalıştı. "Bana ona strip poker oynamayı öğretmediğini söyle."

"Tabii ki hayır! Yüce Tanrım, Hud. Ben olsam bunu yapmazdım." Hud biraz rahatladı.

"Yani, daha hava kararmadı bile," dedi Carrie. "Hava kararmadan strip poker oynayamazsın."

Hud bir an için arka dişlerini birbirine geçirir gibi oldu. "O zaman neden pantolon giymediğini açıkla."

"Şey, bebeğim, sen hala gençsin, ama bir erkek yaşlandığında..." Başını öne eğdi. "Bunu nasıl ifade etmeliyim?"

Terrance yüzünü Carrie'ninkinin yanına yapıştırdı. "Kalabalıktan hoşlanmam," dedi.

Carrie ona gülümsedi. "Evet," dedi. "Bunu söylemek için iyi bir yol."

Hud gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. "İşteyim anne. Seni daha sonra kontrol ederim."

"Tamam, bebeğim."

Hud, Terrance'ın gözlerinin içine baktı. "Uçlarını kendi odanda havalandır, asker, beni duyuyor musun?"

Terrance içini çekti. "Seni anlıyorum."

Hud bağlantıyı kesti ve uzun bir süre telefona baktı. "Tanrım," diye mırıldandı sonunda, yorgun görünüyordu.

"Annen tam bir karakter," dedi Bailey. "O

kesinlikle bir şey," diye kabul etti.

Bailey ona baktı, keşke onun yerine yükünü hafifletebilseydi. "Hud?"

"Öyle mi?"

"Ne zaman eğlenebileceksin ki?"

Esprili bir şekilde güldü. "Şöyle söyleyeyim, benim bir listem yok. Liste için zamanım yok."

"Peki, ama eğer yaparsan içinde ne olacak?"

Omuz silkti.

Gözlerini ona dikti. "Bu ne anlama

geliyor?" "Bilmiyorum demek."

"Nasıl bilmezsin?" diye sordu şaşkınlıkla. "Hiç umudun ve hayalin yok mu?"

"Hayalimdeki işe zaten sahibim," dedi, ama sorusuna cevap vermediğini fark etmekten kendini alamadı.

"Bir listeniz olmalı," dedi.

Bir gülümseme fısıltısı dudaklarını büktü. "Kim demiş?"

"Ben." Heybesinden küçük not defterini çıkardı ve ona doğru itti. "Al, aklına geldikçe yazabilirsin. Kargo ceplerinden birine sığacak kadar küçük."

Sanki daha önce hiç karşılaşmadığı bir türmüştü gibi ona bakmaya devam etti.

Kadın not defterini biraz salladı ve adam ağzını alaycı bir şekilde bükerek defteri aldı ve sayısız ceplerinden birine soktu.

Telefonu tekrar çaldığında ekrana baktı ve kısa bir "Kincaid" ile aramayı cevapladı.

Bir erkek sesi duyabiliyordu, alçak sesle ve sinirli bir şekilde, iğrenç bir iç çamaşırı teslimatı hakkında bir şeyler havlıyordu.

Hud birkaç saniye dinledi ve sonra tek kelime etmeden bağlantıyı kesti.

"O da neydi?" diye sordu.

"Aidan."

Gözlerini ona dikti. "Ve?"

"Çok mu meraklısın?" diye sordu.

"İğrenç iç çamaşırlarından bahsetti," diye itiraf etti. "Ve evet, çok meraklı biriyimdir."

Ağzı seğirdi. "Kardeşlerimle aramızda süregelen bir şey var. Birimiz diğerimize bir paket gönderir. Ve içinde ne varsa ertesi gün giyilmesi gerekiyor. Kanıt gerekiyor yoksa meydan okuma olur. Ve inanın bana, kimse bir Kincaid meydan okumasıyla karşılaşmak istemez."

"Paket," diye tekrarladı. "Yukarıda bahsedilen iğrenç iç çamaşırları gibi mi?" "Ne kadar iğrenç olursa o kadar iyi." Gülümsedi. "Aidan az önce teslimatını aldı. Yarın bazı stratejik bölgeleri kesik kelebek d a n t e l l i bikini külotu giyecek ve çok kızgın çünkü

Lily ile aralarında bir tür yıldönümü var ve o da izin istiyor."

"Tabii ki sen de ona izin vereceksin," dedi. "Öyle değil mi?"

"Oh, çok yanlış." Hud sırtıttı ve neredeyse dizlerinin kemiklerini eritecekti. Bir adım daha yaklaştı. "Tahmin et ne oldu?"

"Ne?" diye sordu, sinir bozucu bir şekilde nefessiz kalarak. "Şimdi soru sorma sırası bende."

Vay be. "Bunun kişisel ilginizi göstermesinden korkmuyor musunuz?"

Gülümsemesi biraz yaramazcaydı. "Dilimi boğazına soktum.

Kişisel ilgimi çoktan ifade ettiğime eminim." İyi noktaya değindin. "Peki benim hakkımda ne bilmek istiyorsun?"

"Listeni öğrenmek istiyorum." Bakışları buluştuğunda kalbi küt küt atmaya başladı. Lanet olsun. Bütün gün boyunca ona bakabilirdi. Ona hiç üzgün ya da endişeli bakmamıştı ve kesinlikle ona ve yaşadıklarına üzülüyormuş gibi bakmamıştı.

İnanılmaz derecede çekiciydi.

Bu yüzden onun sorusunu dürüstçe yanıtladı. "Son kullanma tarihi geçmiş on yılı aşkın bir süre geçirdim," dedi.

"Kanser mi?"

"Non-Hodgkin lenfoma. On beş yaşına basmadan hemen önce yakalandım. Ölüm cezasına çarptırılmışım ama her şeye rağmen bir şekilde bu canavarla mücadele etmeyi başardım." Omuz silkti. "Çoğu insanın başına kötü bir şey geldiğinde yapılacaklar listesi hazırladığını biliyorum ama ben hiç yapmadım. On yıl gerçekten uzun bir süre ve

Çoğu zaman normal değildim. Hayatım normale yakın bir şey değildi. Gerçekten hastaydım, çok fazla şey yapamayacak kadar hastaydım." Omuz silktilti. "Yine de doktorum bana her zaman seçenekler sundu ve bu seçeneklerden birinin iyi bir ruh olması gerektiğini söyledi. Ben de gizlice büyük hayaller kurdum. Ve kanserden kurtulup kendimi normal hissetmeye başladığımda, sanırım, gizlice hayalini kurduğum listeyi yazdım. Hayatta kalmak için şimdi yapmam gerekenler listesi. Muhtemelen aptalca ama işte burada."

Boş, anlamsız ve oldukça can sıkıcı olan her zamanki basmakalıp sözleri bekledi ama yine gelmediler.

Gelen şey onu şaşkına çevirdi. "Aptalca değil, hatta yakın bile değil. Bence inanılmaz derecede cesursun," dedi sessizce.

Otomatik olarak başını *hayır anlamında* sallamaya başladı çünkü daha önce kendini hiç cesur olarak düşünmemişti, aslında tam tersi. Yolun sonunu göremediği, bu noktaya gelmeyi hayal bile edemediği, aslında sadece bitmesini istediği pek çok zaman olmuştu.

Yani "cesur" mu? Hayır, ama onun kendisine öyle baktığını görmeye alışabilirdi ve belki osmoz yoluyla cesur olabilirdi. "Teşekkür ederim," dedi aynı sessizlikle. Sadece bir hafta olmuştu ama aralarındaki kimyayı hayal ettiğine kendini yarı yarıya inandırmıştı. Hayal etmemişti ve bundan memnundu.

"Yani iyisin," dedi. Kız

başını salladı.

"Bu şekilde kal," dedi ve çekici onun elinden aldı.

"Seni önemli bir şeyden alıkoyuyor muyum?" diye sordu adam çekici bir kenara atıp uzun çelik parçaları ve tahta kalaslar çıkarmaya başladığında.

"Önemli' tanımınıza bağlı," dedi, uzun çelik parçalarını kolayca hareket ettirerek, omuzlarının ve sırtının kasları gömleğinin altında baştan çıkarıcı bir şekilde hareket ediyordu. "Sabahın üçünden beri çığ kontrolü için ayaktayım ve kahvaltı etmek üzereydim."

Yüce Tanrım. Şimdiden altı saattir çalışıyordu. Şimdi de ona çelik ve ahşap yükletiyor, binanın yan tarafına taşıtıyor ve duvarın tamamına erişebilmesi için bir araya getiriyordu. "Dinle, bana yardım etmesi için başka birini bulabilirim-"

"Bailey?"

"Öyle mi?"

"Şşşt." Tüm malzemeleri duvarın yanına yığıldıktan sonra hepsini bir araya getirmeye başladılar ve itiraf etmek zorundaydı ki bunu tek başına asla başaramazdı.

Birbirlerine bu kadar yakın çalıştıkları için kazara birbirlerine dokunmalarından bahsetmiyorum bile. Ellerin sürtünmesi, omuzların çarpışması... Ve her geri çekilişinde.

"Bu da ne?" diye sordu sonunda iskelenin ikinci katında durduklarında. Ateşliydi, hakarete uğramıştı ve lanet olsun, aynı zamanda sinir bozucu bir şekilde tahrik olmuştu.

"Ne nedir?" diye sordu.

"Biliyor musun? Bana dokunmaktan korkuyormuş gibi davranıyorsun."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz," dedi, gözleri ateşliydi, onu arabasına doğru ittiği ve ona bolca dokunduğu zamanı hatırlamasını sağladı. Aslında, ona bir iki dakika daha dokunmuş olsaydı, park yerinde orgazm olabilirdi.

"Sana dokunmaktan korkmuyorum," dedi.

"O zaman hasta olduğum için bana acıyorsun," dedi bu fikirden nefret ederek.

Suçluluk duygusuyla irkildi ama acımadı, ki bu iyi bir şeydi. Acımak onun cinayet eğilimlerini ortaya çıkarabilirdi.

"Sana şu anda hasta olmadığımı söyledim," dedi.

Hudson onun gözlerinin içine baktı. "Ve seni duydum."

Kalbi hafifçe çarptı. "Peki benden korkmuyorsan ve benim için üzülüyorsan, sorun nedir?"

Cevap vermedi. Bunun yerine bakışları gözlerinden ağzına kadar onun üzerinde gezindi ve kilitlendi.

Ona doğru adım atarak göğsünü dürttü. "Eee?"

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Beni bu konuda zorlama, Bailey." Onu itti.

Ona uzun ve sert bir bakış attı ama bu onu korkutmadı. Kimıldamadı da. Elleri kalçalarında, ona baktı.

Başını salladı ve "siktir et" diye mırıldandı ve sonra onu kendine doğru çekti ve ağzını kendi ağzıyla kapattı.

Öpücük sıcak, ıslak, derin ve inanılmazdı ve adam başını onunkinden kaldırdığında, kadın bırakın adını, ne demek istediğini bile zor hatırlıyordu.

Kuts

al.

İnek.

Bir çift kurt ıslığı kızın ondan uzaklaşmasına neden oldu. Hud'ın ekibinden bazıları iskeleye yardım etmek için gelmişti.

Zamanlaması da iyiydi çünkü Tanrı biliyordu ki muhtemelen hayatının en ateşli öpücüğünü durduracak gücü kendinde bulamazdı. "Sorun değil," diye fısıldadı, hafif oynamaya karar vererek. "Eğlenceliydi." Adam gözlerindeki gerçeği göremeden arkasını döndü ama adam onu yakaladı. "Dikkatli ol."

Doğru. İskelenin ikinci katındaydılar, yerden on dört metre yüksektydiler. Adamın gözlerindeki ifadeye bakılırsa, sıcaklığı hisseden tek kişi o değildi. "Ben iyiyim."

Bu onun yarım bir gülümsemesine neden oldu. "İyi ki biri var."

Yani o da en az onun kadar etkilenmişti. Düşünülmesi gereken bir şey. Daha sonra. Onu içine soktuğu şehvetli sersemlikten kurtulduğunda.

Çocuklar iskeleyi kurmak için işe koyuldular ve o da hiçbir şey olmamış gibi orada durmaya devam etti. Sanki dünyası tamamen temelinden sarsılmamış gibi.

Tüm yapı on bire kadar yerindeydi.

Ve sonra duvarıyla baş başa kaldı. Elinde iPad'i ve taslağı vardı ve bununla duvarı eşit parçalara bölerek çizime başlamak için işe koyuldu.

O gece Bailey sahadaki tek odalı bir dairede kaldı. Geç saatlere kadar duvar resmi için daha fazla ayrıntı doldurdu ve duvara geri dönmek için erken kalktı. Duvara doğru yürüdüğünde ve duvarın büyüklüğünü kavradığında şüpheleri geri geldi.

Sert.

Ona ve yapmayı planladığı şeyin gerçekliğine bakarken kalbi çarpmaya başladı ve otuz iki dereceye ve rüzgârın soğukluğuna rağmen terlemeye başladı.

Bu sadece matematik, diye hatırlattı kendine. Bu sadece bir boyut yönetimiydi ve bir grafik sanatçısı olarak bunu biliyordu. Bu konuda iyiydi.

Ama orada, yaklaşmakta olan bir anksiyete kriziyle dururken paniğe kapıldı. Bunu başarabileceğini ona düşündüren neydi? Duvar resmi,

Listeyi... her şeyi. Hayatı yaşamak hakkında ne biliyordu ki? "Sorun mu var?"

Arkasından gelen Hudson'ın sesiyle sıçradı ve iPad'ini ayaklarının dibindeki çapraz çantasına geri soktu. "Hayır."

"O zaman neden kendi kendine konuşuyorsun?" "Ben her zaman kendi kendime konuşurum," dedi.

"Kendine hep aptal olduğunu mu söylüyorsun?"

İçini çekti ve ona doğru döndü. Adam teçhizatını giymişti ve omuzlarındaki gerginliğe bakılırsa çok uzun bir sabah geçirdiği anlaşılıyordu. Ya da belki de ondan kaynaklanıyordu. "Bunu yapmamı istemediğini hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Sen kazandın."

"Bana altı paket bira ve pizza olduğunu söyle."

Komik bir şey bulamayınca başını salladı. "Yaptığım ızgarayı kapatmak için beyaz boya alacağım ve eski haline getirip gününüzü şenlendireceğim."

Uzun bir süre ona baktı. "Ayrıldım ve alternatif bir evrene mi geri döndüm?"

"Evet. Ve bu evrendeki Bailey berbat durumda." Bununla birlikte, çantasını aldı, kayışını başının üzerine attı ve uzaklaştı. Çantasını iskeleye kaptırdığı ve sarsılıp kısa kaldığı için etkisi istediği kadar dramatik olmadı. Bu da bir seyirciyle birlikte kendini çözmesi gerektiği anlamına geliyordu ve tabii ki bu çok uzun sürdü.

Hud ona yardım etmek zorunda kaldı, büyük elleri ve hünerli parmakları onunkileri kenara itti ve onu kolayca serbest bıraktı.

"Sinirli bir şekilde çekip gitmeye çalışıyordum," dedi.

"Bir kız kardeşim var, bu yüzden snit üzerine uzmanlaştım," dedi.

"Konuş benimle."

İç çekti. "Sanırım eve gidip kafamı toplamam gerekiyor."

"Anlaşılabilir," dedi Hud. "Ama bana önümüzdeki hafta sonu geri geleceğini söyle."

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve hatasını anladı çünkü gözleri onu hemen içine çekmişti. "Bunu sen bile istemedin," dedi sessizce.

"İşler değişir," dedi o da aynı sessizlikle. "Eve git. Yeniden toparlan. Gelecek hafta sonu görüşürüz."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Uzun bir süre onu inceledi. "Çünkü kendinden şüphe etmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Ama aynı zamanda kötü bir şey istemenin nasıl bir şey olduğunu da biliyorum. Ve sen bunu istiyorsun. Duvar resmini."

Ve sen... "Belki bazı şeyler değişir," dedi.

"Belki," diye kabul etti. "Ama benim param hâlâ senin üzerinde."

Bölüm 9

Hud, 1950'lerden kalma bir kayak kulübesinde, otoparktan yarım mil kadar ilerideki yangın yolunda yaşıyordu. Tatil köyü 80'lerde yeni bir pansiyon yapmak için burayı terk etmiş, Kincaid'ler de burayı devralmış ve şimdi evleri olarak kullanıyorlarmış.

Üç katlı kütük bina kışın cereyan yapıyor, baharda su sızdırıyor ve yazın verimli bir şekilde soğutulamıyordu. Ancak Hud ve kardeşleri için burası bildikleri tek gerçek aile eviydi.

Kincaid kardeşler kulübeyi dört yaşam alanına bölmüşlerdi. Aidan ve Lily, ayrıca Hud, en alt katta iki ayrı süitte kalıyorlardı. Kenna ikinci katın yarısını almıştı, diğer yarısı da yıllar boyunca biriktirdikleri ıvır zıvırla doluydu. Üçüncü kat evli olan Gray ve Penny içindi ve geri kalanlar ara sıra çıkan kavgaları ve kavgaları takip eden gıcırdayan yatak yaylarını görmezden gelmeye çalışıyorlardı.

Hafta sonu sona ermiş ve kalabalık Cedar Ridge'i topluca terk etmişti. Duvardaki işaretlerinin üzerini boyamamış olan Bailey de buna dahildi. Hud bunu onun geri döneceğine dair bir işaret olarak kabul edecekti. Öyle umuyordu ama bu onu şaşırtmıştı. Onda onu gülümseten, düşündüren, özlem duymasını sağlayan bir şeyler vardı.

Pazartesi gecesi o ve kardeşleri açık oturma odasında pizza yediler. *Yok olmak* daha iyi bir kelime olabilirdi. Okullar için Kayak günüydü, yani Cedar Ridge bilet fiyatlarını yüzde elli indirmiş ve geliri yerel okullarla paylaşmıştı. Bu onların okullara geri verme yoluydu ve bir ton trafik getirdi. İnsanlar kayak yapmayı çok seviyordu.

yarı yarıya indirimli. Tesis, kira ve yiyecek gelirlerindeki kaybı fazlasıyla telafi etti. Evlerin tamamen dolu olması onlara gün içinde büyük bir destek sağladı ve borçlarına karşılık ekstra gelir elde etmelerini sağladı.

Görünüşe göre o gün beş yüz mil içindeki hemen hemen herkes kayak yapmaya gelmişti.

Pizzaların geldiği karton kutular dışında her şeyi yediklerinde Gray sessizce, "Bugün bankayla görüştüm," dedi.

Penny içini çekti ve kolunu ona dolayarak başını onun omzuna koydu.

Gray, "Balon ödemenin vadesinin dolmasına dokuz ay var," dedi.

"Uzatma yok."

Kenna ağzını açtı.

Gray onu işaret etti. "Yapma. Sakın söyleme."

"Ama kilit altında tuttuğum kovalar dolusu param var," dedi. "Çünkü sen kilitlememi istedin. Benim için değersiz, lanet olsun. Onu kullanmanı istiyorum. Neden bunun için, bizi kurtarmak için sana vermeme izin vermiyorsun?"

"Hayır dedim," dedi Gray kararlı bir ses tonuyla.

Kenna ona bakakaldı. "Her neyse," dedi sonunda ve muhtemelen bir münzevi gibi odasına kapanmak üzere hışımla dışarı çıktı.

"Gray," dedi Penny usulca.

"Hayır, Pen," dedi Gray sıkıca. "O parayı kendi kanı, teri ve gözyaşlarıyla kazandı. O parayı babamızın bizi içine düşürdüğü pislikten kurtarmak için kullanmıyor."

"Ama o da onun babası ve o da sizden biri olmak istiyor."

"O bizden biri," dedi Gray. "O bizim küçük kız kardeşimiz ve biz onu koruruz, kullanmayız." Aidan ve Hud'a baktı. "Anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedi Aidan ve Lily'nin eline uzandı. Lily ona gülümsedi ve başını salladı.

Hud da aynı kolaylıkla, "Katılıyorum," dedi.

Kenna on beş yaşından, hem fiziksel hem de mecazi anlamda kaza yapıp yandığı geçen yıla kadar profesyonel bir snowboardcuydu.

Hâlâ insanlar treninde değildi ve burada, Cedar Ridge'de saklanıyor, surat asıyor, tabletinde Candy Crush oynuyor ve eski bağlantılarından hiçbirinin telefonuna cevap vermeyi reddediyordu.

Eve ilk döndüğünde Gray onu eve kilitlemeye ikna etmişti.

kazancını ve sponsorluk ganimetini. Kendi acımasız, kendine zarar veren çizgisi tarafından daha da ağırlaştırılmaması için ona uzun vadeli yatırımlar için yatırmıştı.

Neredeyse bir yıl olmuştu ve artık kendisine yanlış bakan ilk kişiyi öldürecekmiş gibi ortalıkta dolaşmıyordu ama yine de rayına oturmuş olmaktan çok uzaktı. Hiçbiri onun parasını kendi postlarını kurtarmak için kullanma fikrini hazmedemiyordu, oysa ona ihtiyaç duyacağı gün pekâlâ gelebilirdi. Gray bir mesaj aldı, bilgisayar sorunuyla ilgili bir şeydi.

Bundan kısa bir süre sonra Aidan bir arama kurtarma çağrısı aldı. Sonra Hud da kendi telefonunu aldı, karakolda görevli biri hastalanmıştı ve Hud'a ihtiyaç vardı

Mezarlık vardiyası için.

Ve böylece, hafta devam etti.

Cuma günü geldiğinde işi bitmişti. Ama o gece başka bir polis vardiyasında çalıştı ve daha işe başlar başlamaz bir hırsızlık ihbarı için alarm verildi. Seksen yaşında bir adam 911'i arayarak mutfağında birinin yepyeni ahududulu tartlarını yediğini iddia etmişti. Ve haklıydı. Mutfağında ahududulu tartlarını yiyen biri vardı - yaklaşık bir VW Bug büyüklüğünde üç yüz elli kiloluk bir ayı, adamın mutfak adasında oturuyordu, istediğiniz kadar sakın olun.

Ayılar, Cedar Ridge'de trafik kazalarından daha yaygındı.

Bir sonraki çağrı yerel bir eczaneden geldi. Silahlı olduğu bildirilen üç şüpheli tavan havalandırmasına girmiş, kasaya doğru ilerliyorlardı. Ne yazık ki tavan döşemelerinden düşmüşlerdi. Hud ve diğer iki ekip, şüpheliler yerde kıvranırken ve acı içinde inlerken olay yerine ulaştı.

Gençtiler, sarhoş olmalarına rağmen silahlı değillerdi ve süper kahraman gibi giyinmişlerdi. İçlerinden birinin aklına dükkânı soymak gibi parlak bir fikir gelmişti. Para için değil.

Hayır, dahiler şeker istemişti.

Hud eve vardığında saat sabahın üçüydü. Başka kimsenin ona ihtiyacı olmadığını varsayarsak, önünde tam iki saat uyku vardı. Yatağına uzandı ve yorgun olduğunda sık sık olduğu gibi kötü bir rüya gördü.

"Az önce bana ne dedin sen?" Hud, lise mezuniyetinden hemen sonra burun buruna geldiği Jacob'a sordu.

"Beni duydun."

"Seni doğru duymuş olamam," dedi Hud, gezegende onu içiyle dışıyla tanıyan tek kişi olan ikizine. "Buradan gittiğini duymuş olamam. Çoktan eşyalarını topladığını ve bu gece yola çıkacağımızı duymuş olamam."

"Peki bunun nesi yanlış?" Jacob sordu. "Planımız hep buydu. Gidip dünyayı görmek."

"Bunun nesi yanlış?" Hud şok olmuş bir halde tekrarladı. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Bunda yanlış olmayan ne var? Peki ya annem? Ya da buraya ilk geldiğimizden beri geçen altı yıl boyunca - hiçbir şeyimiz olmadan- başımızı sokacak bir evimiz ve ihtiyacımız olduğunda dilenmek, ödünç almak ya da çalmak zorunda kalmadığımız yiyeceklerimiz olduğu gerçeği? Artık bir ailemiz var Jacob. Bizi önemseyen insanlar. Gitmek için bir neden yok."

Jacob başını salladı, sinirli ve kızgındı. "Hepsini anlıyorum. Bize karşı çok iyi davrandılar ama Hud, planımız asla kalmak değildi. Ayrılmaktı. Her zaman. Dünyayı gezmek, bir şeyler görmek... Unuttun mu? Belki de burada hayat bu kadar kolay olduğu için şişman ve tembel olmayı seviyorsun."

Hud buna gülmeyi başardı. İkisi de hâlâ o kadar sırık gibi ve zayıftı ki insanlar sürekli boğazlarından aşağı yemek tıkıştırmaya çalışıyordu. Tembelliğe gelince, ikisi de bir gün izinli olsalar ne yapacaklarını bilemezlerdi. "Annem burada," dedi yine. "O gidemez. Biz de onu öylece bırakamayız. Sahip olduğu tek şey biziz."

Jacob gözlerini kapadı ve sonra açtı; açtığında acı doluydu. "Bütün paramızı, kazandığımız her şeyi ona geri göndereceğiz. Ama beni dinle Hud ve bil ki bu beni de en az senin kadar üzüyor; ayrılmak istediğimizi biliyor, hep biliyordu. Kalmamızı beklemiyor. Burayı seviyor. Ve dostum, çoğu zaman onunla olup olmadığımızı bile bilmiyor." Durdu ve Hud'ın en sinirli ya da huzursuz olduğu anlarda yaptığına benzer bir hareketle Jacob elini yüzüne götürdü. "Burada iyi olacak," dedi. "Burada her yerden daha iyi olacak."

Hud bunu biliyordu. O biliyordu. Ve bunu yapmak için Jacob'la kesinlikle planlar yapmıştı ama bu daha önceydi. Gray, Aidan, Char ve Kenna'yla tanışmadan önceydi. Hepsi gerçek olmadan önce.

Daha önce hiç sahip olmadıkları bir şekilde aile. Anneleri vardı, evet, ama anne/oğul bağı her zaman zayıftı, haftanın hangi günü olduğuna ve Carrie'nin ayaklarının gerçekte mi yoksa bulutlarda mı olduğuna bağlıydı. Gerçek şu ki, Carrie'yi onlar büyütmişti, tersi değil ve burada, Cedar Ridge'de, hayatlarında ilk kez gerçekten arkalarında biri, birkaç biri vardı.

Ne olursa olsun.

En azından Hud öyle hissediyordu. Ama Jacob buraya hiçbir zaman gerçekten yerleşmemiş, ailenin geri kalanını tanımasına izin vermemişti. Kendini ayrı tutmuştu ve bu da ikizlerin arasını Hud'un hayal bile edemeyeceği kadar açmıştı. "Burada bir ailemiz var," diye tekrarlardı, Jacob'ın bunu anlamasını istiyordu. Ona ihtiyacı vardı. "Jacob, düşündüğümüz gibi gitmek zorunda değiliz."

"Daha önce de ailemiz oldu," dedi Jacob inatla. "Bizim için hiç fark etmedi."

"Eğer babamı kastediyorsan," dedi Hud, "dikkatli ol çünkü o iyi bir örnek değil. Ama hey, onun gibi olmak ve ayrılmak istiyorsan, tamam. Yapın."

Jacob gözlerini kıstı, öfkesi alevlendi. "Bu da ne demek oluyor?"

Hud'ın öfkesi de aynı şekilde. "Çıkmak mı istiyorsun? O zaman git dostum." Jacob'ı itti.

Jacob bir adım geri çekildi. "Defol git. Tıpkı onun yaptığı gibi. Sana kimin ihtiyacı var?"

Jacob uzun bir süre ona baktı. "Görünüşe göre sen değilsin. Ve eğer böyle hissediyorsan, onları bana, kendi etine ve kanına tercih ediyorsan, o zaman siktir git, ben gidiyorum."

"Tamam!"

"İyi!" Jacob yankılandı.

Ve sonra, midesini bulandıran, Hud'un cümle içinde bir araya getirilebileceğini bile bilmediği kelimeler geldi, hayal kırıklığı ve aptal bir ergen huysuzluğundan doğan kelimeler. "Eğer gidersen," dedi, "artık kardeş değiliz."

Jacob uzun bir süre ona baktı ve sonra tek kelime etmeden uzaklaştı. Arkasına bile bakmadı.

Telefonunun gelen bir aramayla titrediğini fark ettiğinde oturdu.

Yatakta doğrulmuş, kalbi ağrıyordu. Ama neredeyse on yıl geçmişti, bu saçmalığı aşmanın zamanı gelmişti. Ayrıca, Cumartesi sabahı saat dörttü ve işin dikkatini çekmesi gerekiyordu, bu da inlemesine neden oldu. İki saatlik uyku onu kesmeyecekti ama başka ne seçeneği vardı ki? Elini yüzüne götürdü, hâlâ ikizinin kaybını sanki hiç zaman geçmemiş gibi hissediyordu.

Kahretsin, Jacob.

O zamanlar, o uzun zaman önceki günde Hud neredeyse onun peşinden gidiyordu ama sonunda gitmemişti. Annesini bırakamazdı ve ailenin geri kalanını da bırakmayacaktı.

Jacob sözünün eri olarak, bir online banka aracılığıyla, o gittiğinden beri her ay annelerinin hesabına otomatik ödeme yapılmasını sağlamıştı.

Zaman zaman Hud'un Jacob'ın hâlâ hayatta olduğuna dair tek göstergesi de bu olmuştu.

İlk başta Jacob'la macerayı kaçırdığı için üzülen Hud, en yakın şey olan polis akademisine gitmişti. Polis olmuş ve aynı zamanda kayak devriyesini yönetmek için tatil köyünde yükselmişti.

Ve onu arayan kayak devriyesiydi.

Doğa Ana, yatağa düştüğünden beri 15 santim daha kar yağdırmıştı, bu da çığ devriye ekibiyle birlikte dağı kontrol etmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Şafak söktüğünde buranın günü açmak için güvenli olduğuna karar vermişlerdi. Hud adamlarını kahvaltıya yolladı, çünkü tesis açıldığında tekrar dışarıda sıraya girmeleri ve devriye gezmeleri gerekiyordu.

"Sen de gelmiyor musun?" Mitch kafeteryanın içinde sordu, Hud onlarla birlikte yemeğe doğru yönelmeyince şaşırdı.

"İlgilenmem gereken bir şey var," dedi.

Mitch'in rahat gülümsemesi soldu.

"Jacob'dan haber var mı?"

"Hayır." Jacob'ın hâlâ tamamen iletişimsiz olduğu ve bu durumun onu hem sinirlendirdiği hem de korkuttuğu düşünülürse, bu konuda yeni bir şey olmaması kötü haberden daha iyiydi. "Yeni bir şey yok," dedi Mitch'e. "Seninle buluşacağım."

Kafeteryanın mutfağına yöneldi. İnsanlar yemek pişiriyor ve o günkü tesisi desteklemek için yiyecek hazırlıyordu. Burnuna kahve, domuz pastırması, tarçınlı ekmek kokuları geliyordu... hepsi ağzını sulandırıyor.

"Hudson," diye mırıldandı bir kadın sesi.

Şeflerden biri olan ve Gray'ın bir hafta önce bahsettiği eski sevgilisi Quinn'i bulmak için döndü. Kadın sıcak bir şekilde gülümsedi. "Benden kaçıyordun," dedi her zamanki açık sözlülüğüyle. Sanki onu son gördüğünde kendi telefonunu kafasına fırlatmış olmasının hiçbir önemi yokmuş gibi. Gülümsemesi ve alaycı tonu her şeyin affedileceğini vaat ediyordu.

"Sadece meşgulüm," dedi. Tamamen gerçektir. Güzel ve eğlenceliydi ve eğer boş bir saniyesi olsaydı, başka bir patlamaya yol açacak olsa bile, gözlerindeki vaadi yerine getirebileceğini söyledi. Ama iki hafta öncesinden ve mavi gözlü bir duvar sanatçısından beri başka bir kadını aklının ucundan bile geçirmemişti.

Quinn başını salladı ve ona saçmaladığını söyledi. "Tam bir yalancısın, Hud. Kimse o kadar meşgul değildir."

Ve bu milyonlarca kez yaşadıkları bir tartışmaydı ve onunla tekrar oraya gidememesinin sebebiydi. "Gitmek için bir şeyler almam gerekiyor," dedi ve yiyecekleri işaret etti.

"Kısa bir ara verip seninle yemek yememi ister misin? Uzun zaman oldu." Gülümsedi. "Hatta tüm bu süre boyunca telefonun çaldığında kafana fırlatmaya bile direnirim."

"Quinn, kaçıyorum. Özür dilerim."

"Senin bildiğinden daha üzücü," diye mırıldandı ve omuz silkti. "Asıl kaçıran sensin Hud."

Bunu ilk elden biliyordu. İstediklerini seçti, hepsini bir torbaya koydu ve kartını okuttu. Bunu neden yaptığını gerçekten bilmiyordu. Bailey'nin küçük bir sırrı öğrenmesine izin verecek, ona özellikle bilmesini istemediği bir şey söyleyecekti.

Onu düşündüğünü. Onun gelmesini ve pes etmemesini umduğunu - çalışan konut kayıtlarını kontrol ettiği için en azından gerçekten geldiğini biliyordu.

Delilik, gerçekten, hepsi. Geçen hafta onu öpmüş ve bunun korları yakacağını ummuştu. Ama tam tersini yapmıştı.

Evet, onun gitmesini istemişti. Ama şimdi sadece onu istiyordu. "Peki o kim?" Quinn sordu.

Tartışmak istediği kimse yoktu.

Quinn artık sinirlenmiş bir halde başını salladı. "Siz Kincaid'lerin nesi var böyle? Hepiniz vahşi, çılgın ve eğlencelisiniz, sonra bir gün bir kadın kalbinizi ele geçiriyor ve her şey göz açıp kapayıncaya kadar bitiyor."

Bu doğru muydu? Gray ve Aidan için kesinlikle öyleydi.

Ama o değil. O kadar hızlı olmadı, olamazdı. *Bunun* olmasına hiç izin vermeyecekti. Hayatında bunun için zamanı yoktu.

Zaman yaratabilirsin, dedi küçük bir ses. Kararlılıkla görmezden geldiği bir ses.

Bailey irkilerek uyandı, kafası tamamen karışmıştı. Kendisine ait olmayan bir yatakta doğruldu, dudaklarında bir nefes vardı.

Yine bir rüya görüyordu, tekrarlayan bir kâbustu, hastanedeydi ve test sonuçlarını duyuyordu, ama sonuçlar iyi değildi.

"Tedavi işe yaramadı," dedi doktoru ciddiyetle, kadının Bailey'e iyi haberi vermek için heyecandan neredeyse dans ettiği son seferin aksine. "İşlerinizin yolunda gittiğinden emin olma zamanı..."

Kapının çalınması onu yerinden sıçrattı. Bunun ikinci ya da üçüncü kez olduğunu hissetti, bu da onu neyin uyandırdığının gizemini çözdü.

Tatil köyü arazisindeki verimli dairesindeydi. Duvar resmi üzerinde çalışırken önümüzdeki iki ay boyunca hafta sonları için kendisine verilen bir yer.

Elbette artık böyle bir şey olmayacaktı çünkü buraya iskeleyi yıkmak, Carrie'den özür dilemek ve duvarı yeniden beyaza boyayarak ızgarasını gizlemek için gelmişti.

Ya da... kendini ve şüphelerini aşar ve duvar resmini yapar.

Kapı bir kez daha çalındı; dışarıda her kim varsa beklemeye tahammülü kalmamıştı.

İçini çekti ve yataktan dışarı kaydı. Parmak uçlarında yükseldi ve gözetleme deliğinden baktı. Lanet olsun. Çıplak ayaklarının üzerine çöktü ve kalbi küt küt atarak tahtaya baktı.

Hudson, "Nefes alışını duyabiliyorum," dedi.

Bütün bir hafta geçti ve hâlâ sadece sesinin tınısı bile meme uçlarını mutlu ediyordu. "Yapamazsın." *Kahretsin*. Sessiz kalmak için dilini ısırıldı.

"Hadi, Bailey. Aç kapıyı ve bana bırak. İsteddiğini biliyorsun." Evet, çok fazla.

"Kahve, çörek ve domuz pastırması var," diye kandırdı. "Zehrinin ne olduğundan emin değildim, bu yüzden tüm temel gıda gruplarını kapsamaya çalıştım: kafein, şeker ve trans yağlar. Bunların hiçbiri işe yaramazsa, ben..."

"Ne?" diye sordu.

"Sana Jacob'ı anlatacağım."

Kıpırdamadan durdu ve sonra kapıyı hızla açtı. "Yapacak mısınız?"

İçeri girdi ve kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı, kanepeye uzanıp rahatına baktı. "Hayır."

"Yani yalan mı söyledin?" diye sordu şok olmuş bir halde.

Onun inançsızlığı karşısında eğlenmiş görünüyordu. "Seni görmem gerekiyordu." Kahveyi uzattı.

Gözleri hâlâ kısıktı, açgözlülükle kahveyi aldı ve yudumladı çünkü kafein onu çağırıyordu.

Hah. Şeker ve vanilyalı krema, tam da onun sevdiği gibi.

Alacağı tek özrün bu olduğunu düşündü. Ona baktı ve kendi kendine onun görüntüsünden en ufak bir şekilde etkilenmediğini söyledi. Üzerindeki daracık siyah Under Armour tişörtü ve her cebinden bir şeyler çıkan siyah kargo kayak pantolonu inanılmaz derecede seksi olsa bile.

Sonra çantayı sallarken gülümsemesi vardı, pastırma ve çörek kokusu yayıyordu, lanet olsun ona, sanki kızın karşı koyamayacağını çok iyi biliyormuş gibi. Bir nefes verdi ve onun yanına oturdu.

Çantayı açtı. "Donut mu pastırma mı?"

Ona amatörmüş gibi bir bakış atarak gülmesine neden oldu.

"İkisi de öyle," dedi. Adam bütün çantayı uzattı ve kadın çantaya dalmamak için ona yeterince kızmadı.

"Çıtır çıtır," dedi bir ısırık pastırmanın etrafında inleyerek. Tam da sevdiği gibi. Ve iki çörek vardı. Eski moda çikolata soslu olanı aldı ve diğerini ona uzattı. "Noel olmalı." Çörekten aldığı ilk ısırık, içinden bir inilti daha çıkarmıştı. Tadını çıkarmak için gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

"Biraz yalnız kalmak ister misin?" diye sordu, sesi yine eğleniyor gibiydi. "Evet." Ama gözlerini açtığında adam hâlâ oradaydı.

Aslında bakışlarını ondan ayırmamıştı. "Burada olmana sevindim. Vazgeçmediğine sevindim," dedi.

O da memnundu. "Derin bir konuşma yapmak için yeterli donanıma sahip değilim."

tüm şeker, yağ ve kafein sistemime giriyor." Başparmağındaki şekeri yaladı ve tekrar çantaya daldı.

Kız son lokmasını da bitirene kadar sabırla bekledi.

Ona baktı, her şeyi en ince ayrıntısına kadar saklayan gözleri, kare çenesi güç ve inatçılığın eşit olduğunu gösteriyordu. *İnatçılığa* vurgu yapıyordu, bunu öğrenmeye başlamıştı. Dağlar kadar geniş omuzları dünyasının ağırlığını taşıyordu.

Onu hem içine çekti hem de dehşete düşürdü. "Yeniden toparlandım," dedi. Adam gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Ama hala Kincaid aile ağacının tamamını çıkarmak için ihtiyacım olan tüm bilgilere sahip değilim," diye hatırlattı ona.

Jacob. Adı bir an aralarında dolaştı.

"Yeterince adil," dedi. "Bir soru, ne istersen." "Nerede o?"

"Kayıp."

Daha fazlasını bekledi ama her zamanki gibi hiçbir şey gelmedi. "Bunun ne anlama geldiğini sormak istiyorum," dedi. "Ama gerçek şu ki, Jacob'ı dışarıda bırakabilirim ya da numara yapabilirim. Çok iyi bir sahtekârımdır," dedi. "Ayrıca delicesine meraklı biriyim. Sana olan saygımdan dolayı bunu frenlemeye çalışıyorum ama kendimi frenleme konusunda hiçbir zaman çok iyi olamadım."

"Şaka yapmıyorum." Durakladı. "O gittiğinde biz on sekiz yaşındaydık." "Gitti mi? Ama kayıp olduğunu söylemiştin."

"Hayatımdan kayıp." Boş kahve fincanını aldı ve artık boş olan poşetin içine sokup hepsini doldurdu. Sonra odanın diğer tarafındaki mini mutfaktaki çöp kutusuna mükemmel bir üç nokta işareti yaptı.

Jacob'ın ailesinden uzaklaştığı ve bir daha geri dönmediği hiç aklına gelmemişti. Bailey yıllar boyunca annesine çok kızmıştı ama bir kez olsun çekip gitmeyi ve tüm bağlarını koparmayı düşünmemişti.

"Bırakma konusunda ciddiydim, Bailey," dedi Hud, parmaklarının boynunun hemen arkasına yerleştiği koltuğun arkasına bir kolunu uzatarak. "Bırakma. Benim yüzümden değil. Kazanmama izin verme. Bunu hak etmiyorum."

"Senin yüzünden değil."

"O zaman ne olacak?" diye sordu. "Sen pes eden tiplerden değilsin." "Bunu bilemezsin," dedi kadın.

"Sanırım biliyorum."

Onun bakışlarıyla karşılaştı. Ağzı hâlâ hafifçe kıvrıktı ama gözleri ciddiye. Ciddiydi ve kendini onların içine düşüp boğulmak isterken buldu. "Şüphelerimin beni ele geçirmesine izin verdim," diye itiraf etti.

"Bunu yapabilirsin."

Bu sözler onu ateşledi ve içinde olduğunu fark etmediği bir boşluğu doldurdu. Ne yaptığıının farkına bile varmadan ona doğru eğildi.

Çenesini kavradı, başparmağı alt dudağının üzerinde gezindi. Sonra başparmağının ucunu ağzına götürdü. "Mmm," dedi, sesi alçak ve çakıllı. "Çikolata."

İşte o zaman pijamalarını giydiğini hatırladı - uygunsuz yükseklikte kesilmiş bir çift eşofman altı ve ince, dar bir atlet, bazı yerlerinin onu görmekten diğer yerlerinden daha mutlu olduğu gerçeğini gizlemeyecekti. Utanmıştı ama Hud'ın gözlerindeki sıcaklıktan hissettiği şeyin utanç olmadığını anlayabiliyordu... Hem de hiç.

"Ah oğlum," diye fısıldadı adam başının arkasını kavrayıp ağzını kendi ağzına doğru çekerken-

Telsizi kapandı.

Adam bir an durdu, ağızları bir santim kadar ayrılmıştı, beklenti o kadar yüksekti ki neredeyse ağlayacaktı, sonra yavaşça geri çekildi. "Görev çağırıyor mu?" diye sordu.

"Evet." İçini çekerek ayağa kalktı.

Bailey de aynısını yaptı, bir elini göğsüne götürerek kalp atışlarını sakınleştirmeye çalıştı. İmkansız.

Özellikle de uzun bir süre ona baktıktan sonra hızlı bir öpücük için onu tekrar kendine çektiğinde. Sadece menüsündeki bir aperiatifti ama bu yüzden daha az güçlü değildi. Bu onu *şaşkına* çevirdi-öpücük-şaşkına çevirdi, diye düzeltti.

Ona çarpık bir gülümseme fırlattı. "Bugün kıcını tekmele, Bailey," dedi. Ve sonra gitmişti.

Bölüm 10

Hud, Bailey'nin yanından ayrılırken, bütün gün boyunca daha da fazla fanteziye yol açan o minicik pijamaların içindeki, uykudan yumuşak ve sıcak kızın anılarıyla derinden sarsılacağını biliyordu.

Ondan ayrıldıktan iki dakika sonra, vücudu hâlâ istekle dolup taşarken, kayak devriyesi sekiz numaralı teleferiğin tepesine çağrıldı.

Yirmili yaşlarda iki genç kardeş asansörün tepesine yaklaşırken kavga ederken görülmüştü. Görünüşe göre kardeşlerden biri öfkeli sözlerle başlayıp yumruklaşmaya dönüşmüştü. Yol boyunca bir yerde, kardeşlerden biri asansörden kaymış ve yaklaşık yirmi metre düşmüş. Kask takması kesinlikle kafasını kurtarmıştı ama kolunu ve muhtemelen köprücük kemiğini de kırmıştı.

Bu da kavgayı pek yavaşlatmamıştı. Söylendiğine göre, diğer kardeş de kardeşine katılmak için asansörden aşağı inmişti.

Hudson, Mitch ve bir grup diğer kayak devriyesi olay yerine vardıklarında, ikili hala karda yuvarlanıyordu, yumruklar havada uçuşuyordu ve teleferik operatörünün durdurduğu teleferiğin tam altındaydılar.

Bu, dağın üzerinde uzun bir insan kuyruğu olduğu, kayakların ve tahtaların sallanarak asansörün yeniden hareket etmesini bekledikleri, aptal kardeşlerin birbirleriyle güreşmesini ve birbirlerine bağırmasını hayranlıkla izledikleri anlamına geliyordu.

"Ben sana onunla yatabileceğini söylemedim!" diye bağırdı biri.

"Seni terk etti!" diye bağırdı diğeri. "Onun deli bir kaltak olduğunu söylemiştin!"

"Evet, peki onu neden becerdin?"

"Çünkü o *ateşli*, çılgın bir sürtük!"

"Seni öldüreceğim!"

Hud birini sürükleyerek kurtarıırken ekibi de diğerini yakaladı.

Birbirlerine o kadar benziyorlardı ki kardeş oldukları çok açıktı. Ve kavga etmeye devam ettiler, ancak şimdi birbirleri yerine kayak devriyeleriyle boğuştukları için bu kavgada birleşmişlerdi. Ancak Hud ve ekibi onları çabucak kontrol altına aldı ve zapt etti.

Kardeşlerden biri, "deli orospu" ile yatan kardeş, kırık olduğu belli olan kolunu kucaklıyordu.

"Kahretsin," dedi diğeri koluna bakarak. "Yine kırmışsın."

"*Sen kırdın!*"

Hud ve Mitch yaralı kardeşlerini kızığa bağlayıp dağdan aşağı indirmeye hazırlanırken hep bu konuyu tartıştılar.

İnişe başladıklarında, yaralanmayan kardeş yanlarında kaldı, böylece ikisi birbirlerine bağarmaya devam edebildiler.

"Ve bana elli dolar borcun olduğunu unuttuğumu sanma," diye bağırdı yaralı olan sırt üstü yattığı yerden. "Son iki bahsimizi ben kazandım ve sen hiç ödeme yapmadın! *Cimri!*"

"Sana bir bok borçlu değilim! Bisikletimi çaldın ve kaza yaptın!" "O bok parçası zaten iyi değildi!"

Ve böylece devam etti.

Aşağıya indiklerinde yaralı kardeşi doğrudan ambulansa bindirdiler. Yaralanmamış olan kardeşiyle birlikte yolculuk yapmak istediğinde ve acil yardım görevlileri hastalarını karıştırmaya devam ettiği için onu almayı reddettiğinde bir başka kavga daha çıktı.

Ambulans uzaklaştı ve yaralanmamış kardeş arkasından baktı, aniden sessizleşti ve sönük görünüyordu. Başını Hud'a doğru kaldırdı, gözleri parlak ve perişandı. "Onunla ilgilenecekler, değil mi? Ölmesine izin vermeyecekler, değil mi?"

"Ölmesine izin vermeyecekler," diye söz verdi Hud ve işine geri dönmek için arkasını döndü.

Ama adam Hud'ın kolunu tuttu. "Yemin eder misin?"

Hud onun harap olmuş yüzüne baktı ve başka bir zamana, kendi kardeşiyle olan başka bir kavgaya geri döndü. On yıl önce bunlar onlardı. Genç. Ukala. Öfkeli aptallar. "Yemin ederim," dedi Hud.

"Onsuz olamam," dedi adam sessizce, kavga bitmişti.

adrenalin boşaltıcı.

Evet, Hud bunu da anladı. Bir zamanlar Jacob'la kirpi kardeşler gibiydiler, sürekli birbirlerini iğneliyor ama bir türlü ayrılamıyorlardı.

Bunu ne kadar çabuk kabullenmişlerdi. Hud'ın bunu hiçbir *zaman kabullenememiş olması* dışında. Her lanet gün Jacob'ı özliyordu, sanki bir uzvunu özliyormuş gibi.

Adam aniden, "Hastaneye götürülmem gerekiyor," dedi. "Buraya nasıl geldin?" Hud sordu.

"Kardeşim yeni kamyonunu kullandı. Sonuncusunu ben çarptım, bu yüzden bunu kullanmamam gerekiyor. Eğer kullanırsam beni öldüreceğini söyledi."

Hud başını salladı ve servis aracının kalktığı yeri işaret etti. "Her yirmi dakikada bir otobüs gelir ve şehre doğru yol alır."

"Yirmi dakika uzun bir süre." Adam düşünceli görünüyordu. "Belki de kamyonetine düz kontak yapmalıyım... bilirsin, acil bir durum olduğu için."

Normalde Hud hayatını bölümlere ayırma konusunda mükemmeldi. Tüm Kincaidler öyleydi. Aile aileydi. Oyun oyundu. İş işti. Ve işinde yaptıklarından kesinlikle etkilenmesine ve zaman zaman yardım ettiği insanlardan da etkilenmesine rağmen, çoğunlukla bunların hiçbirinin kendisine yapışmasına izin vermiyordu. Yapamazdı, yoksa ertesi gün verecek bir şeyi kalmazdı.

Ama bu adamlar kardeşti. Kavga etmişler ve biri yaralanmıştı.

Onlarla kendisi ve Jacob arasında etkilenmemesi için çok fazla benzerlik vardı. "Dinle," dedi adama. "Ne istersen yapabilirsin ama sana bunu uzun uzun düşünmeni söylüyorum. Günün birinde öyle bir şey yapacaksın ki, Jacob bunu kaldıramayacak ya da affedemeyecek ve seni terk edecek. Beni anlıyor musun? O yüzden kendine bir iyilik yap ve lanet otobüse bin."

Adam gözlerini kırıştırdı. "Tamam, Tanrım."

O uzaklaştığında Mitch Hud'ın yanına geldi. "Bu biraz sert oldu."

"Soğuk ve acı gerçek buydu," dedi Hud ve uzaklaştı. Ofisine doğru yöneldi ama sonra siktir et, kafasını boşaltmak için bir kayak koşusu yapması gerektiğine karar verdi. On dakika sonra Şeytan Yüzü'nden aşağı uçuyordu, rüzgâr yüzündeydi, kalçaları yanıyordu, ciğerleri yorulmuştu ve kendini çok daha iyi hissediyordu.

Kulübe görüldüğünde yavaşladı ve sonra durdu.

Buradan, hatırlayabildiği kadarıyla uzun süredir boş olan duvarı görebiliyordu.

Artık değil.

İskeleyle çaprazlama kesilmişti ve üçüncü katta küçük bir figür görebiliyordu. Buradan başka pek bir şey göremiyordu çünkü o sadece bir şeyler çiziyordu ama önümüzdeki birkaç hafta içinde bunun değişeceğini biliyordu. Çok yakında kendisini ve ailesini o duvarda resmedilmiş olarak görebilecekti.

İyi ya da kötü.

Bu konuda soğukkanlı kalmak istiyordu ama özgür ruhlu Bailey Moore'da onu çoktan öldüğünü düşündüğü kalbinden yakalayan bir şey vardı.

Ondan hoşlanıyordu. Bunu inkâr etmek mümkün değildi. Ama onun içinde uyandırdığı duygulardan hoşlanmıyordu. Her geçen gün ona daha fazla çekildiğini hissediyordu.

Ama bu önemli değildi, olamazdı da. Kafası çok doluydu. Tatil köyünü kaybetmeden önce babalarının borcundan kurtulmalarına yardım etmesi gerekiyordu. Annesinin durumu kötüye gidiyordu ve bu ona ağır geliyordu. Bir de Jacob vardı. Suçluluk ve pişmanlık Hud'ı öldürüyordu. Jacob ait olduğu yere dönene kadar mutlu olmayı hak ettiğini düşünmüyordu.

Bu, başına gelebilecek en iyi kadın olduğundan şüphelendiği şeyi kaçırmak anlamına gelse bile.

Sonraki hafta hem çok yavaş hem de hızla geçti. Hud dağdan uzaklaşabildiği tek gece annesini ziyaret etti ve onu en sevdiği şey olan yerel bira fabrikası Slippery Slope'ta pizza yemeye götürdü. Char-Aidan ve Gray'in annesi de dahil olmak üzere birkaç arkadaşı da oradaydı.

Yemeğin sonunda Char garsonlara bir pasta getirtti ve hep birlikte "Mutlu Yıllar" şarkısını söylediler.

Carrie'nin doğum günü değildi ama o doğum günlerini kutlamayı severdi. Eğer onunkini kutlamazlarsa, o zaman onunkini kutlamak zorundaydılar - ki Jacob gittiğinden beri bunu yapmamıştı.

Char bir rulo çeyreklik getirmişti ve müzik kutusunu 80'lerin hair-band şarkılarıyla doldurdular ve sonra her birini kelimesi kelimesine söylediler. Char onlara mikrofon olarak kaşık kullandı ve hatta bir masanın üzerine çıkıp

Ta ki erkek arkadaşı ve Cedar Ridge ekipman müdürü Marcus onu dansa kaldırına kadar.

"Sana bu kadar bira yeter," dedi.

Char ona gülümsedi. O ve Carrie çok beğenildi ve onları oradan çıkarmak bir saat daha sürdü.

"Gelmiş geçmiş en iyi doğum günü," dedi Carrie eve dönerken. Bunu hep söylerdi. Hud onu yatırdığında umutla gülümsedi.

Hud onun önüne paketlenmiş bir hediye bıraktı ve o da sevinçle alkışladı. "Ah, bebeğim! Yapmamalıydın!"

O da her hafta bunu söylerdi. Ona verdiği hediyeler en sevdiği şekerlemeden sinema biletine, internet üzerinden kullanabileceği ön yüklemeli bir Visa'ya kadar uzanıyordu, ancak şu anda kredi kartı ondaydı - ki bunu ondan geri alması gerekiyordu. Şu andan itibaren ön yüklemeli kullanacaklardı. Bir çığlık attı ve neredeyse kulak zarlarını delecekti.

Adamın en sevdiği müziklerle doldurduğu iPod'u açmıştı çünkü telefonundan müzik dinlemeyi reddediyordu. Telefonunun şarjını

"konuşmak ve

alışveriş."

"Oh, Hud!" diye bağırdı. "Yapmamalıydın ama yaptığın için çok mutluyum!" O şeyi salladı ve Hud onun ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti.

"Bu bir iPod, anne. Müziğin için."

"Bunu biliyorum!" Sallamayı bıraktı ve kulağına götürdü. Bir gülümseme buldu. "Senin için açmamı ister misin?"

"Hayır, bende var. Bayıldım Hud." Her zaman yaptığı gibi, paket kâğıdını dikkatle kare şeklinde katladı ve Kenna'nın çekmecesinden çaldığı kurdeleyi çözdü.

Gitmek için ayağa kalktı ve annesi iPod'u tekrar tekrar çevirirken onu izledi. "Güç düğmesi yan tarafta," dedi ve ona göstermeye çalıştı ama annesi onu göğsüne bastırdı.

"Buldum!"

Gülmek zorundaydı. O ve Jacob sonuna kadar inatçıydılar. Elmalar ağaçtan çok uzağa düşmemişti. Ama annesiyle yaptığı ziyaretin bu kısmı onu hep garip hissettirirdi. Küçükken hiç hediye almamışlardı. Annesi tarihleri hiçbir zaman doğru tutamamıştı. Bu yüzden ne doğum günü kutlamaları ne de Paskalya kutlamaları vardı. Noel de yoktu. En azından doğru tarihlerde değil. O ve Jacob bir nebze olsun normallik sağlamak için ellerinden geleni yapmışlardı ama faturaların ödenmesini sağlamak gibi işlerle uğraşmak zorunda kalmışlardı.

paraları ödenmiş, yiyecekleri ve başlarını sokacak bir evleri vardı. Tatiller ve doğum günleri kendilerine hiç tanımadıkları bir lükstü.

Bu da ona Visa faturasında ne gördüğünü hatırlattı. "Anne, Amazon'dan su balonu mu sipariş ettin?"

iPod'daki bir şeyle çok ilgileniyormuş gibi yaptı. Hâlâ açmadığından emindi ama bunu itiraf etmesine imkân yoktu. "Anne?"

Bir omzunu kaldırdı. "Hiç sanmıyorum. Bunu neden yapayım ki? Sen yetişkin bir adamsın."

Tamam, bu gece onunla birlikteydi. Ya da en azından şu anda. Ve eğer öyleyse, o zaman ona başka bir sorusu vardı. "Peki ya puro?"

"Tabii ki hayır," dedi, şimdi iPod'u bir Etch A Sketch gibi sallıyordu. "Senin yaşında sigara içemezsin."

Ve işte gecenin göz kırpınca fark edeceğiniz gerçeklik kısmı...

Bailey Cuma günü Denver'dan Cedar Ridge'e doğru yola çıktı ancak beklenmedik buzlanma koşulları nedeniyle yavaşlayan dağ trafiğine takıldı. Gece vakti rüzgarlı dağ yollarında araba kullanmak onu strese sokmuş ve yol boyunca çok zorlanmış. Cedar Ridge'e vardığında kelimenin tam anlamıyla arabasından düşmüş ve ünitesine girmişti.

Ve ertesi sabah telefonu Aaron'dan gelen bir mesajla bip sesi çıkarana kadar deliksiz uyudu.

Dün gece C.R.'a vardığını bana hiç mesaj atmadın. Bize güvende olduğunu söyle yoksa seni bulmaya geleceğim.

Ben iyiyim, diye hemen ona cevap yazdı, "biz" kelimesinin kraliyet kullanımından nefret ediyordu - ki bu durumda Aaron ve annesi kastediliyordu.

Çok iyi bir çifttiler.

Bu onu en kötü şekilde çıldırtıyordu. Kendini bir pislik gibi hissediyordu ama Aaron'ın annesiyle hâlâ yakın olmasından da nefret ediyordu. Onu Facebook'ta arkadaş edinmişti ve Bailey'le ilgili her şeyden onu haberdar ediyordu.

Bir zamanlar birbirlerine ihtiyaç duyduklarını, birbirlerinin destek sistemi olduklarını, birbirlerini

Bailey ile doktora gidip ruh halinden ateşine, rakamlarından lanet olası bedensel işlevlerine kadar her şeyle ilgili notları karşılaştırmak.

Ama artık bunlara gerek kalmamıştı. O
iyiydi.

İyiden de öteydi. Hayattaydı ve öyle kalmayı planlıyordu.

Yine de, Aaron'la artık görüşmedikleri şu anda bile bu sağlıksız bağı sürdürüyorlardı.

Bu onun için hiçbir düzeyde işe yaramadı. Onları hem ayrı ayrı hem de bir ekip olarak kendini erken bir mezara sokmadığına, seçimlerini sevdiğine ikna etmeye çalışmaktan yorulmuştu. İkisi de onun için çok şey ifade ediyordu, hem de çok, ama Aaron'la ayrılımlarının bir nedeni vardı.

O bir tasarrufçuydu.

Ve kurtarılmaya ihtiyacı yoktu.

Kahvaltı Tanrısı bu sabah kapısını çalmadığı için duş alıp giyindi ve kafeteryaya kendisi gitti. Yanına bir kahve ve arabasına doğru yürürken yiyeceği hızlı bir kahvaltı burritosu aldı.

Oraya vardığında, getirdiği malzemeleri boşaltmak için üç tur atması ve iskeleye yerleşmek için yarım saat daha uğraşması gerekti.

Çalışmayı çok sevdiği büyük bir marangoz kalemi kullanarak büyük planını kaleme almayı bitirmişti. Kincaid aile ağacı, Kincaidlerin her birinin dağdaki eşsiz kişiliklerini ortaya koyacak şekilde çizimleriyle birlikte canlanmaya başlamıştı.

Artık boyamaya başlama zamanı gelmişti.

Zorlu olduğu kadar bazıları da kolaydı. Arka plan ve ağacın kendisi eğlenceliydi ve gerçek insanlar daha da eğlenceli olacaktı. Kardeşlerin her biri için ne istediğini tam olarak biliyordu. Jacob hariç, onun hakkında hâlâ bir fikri yoktu.

Ve Hudson... ama bunun nedeni Hudson'la başa çıkamaması değildi. Bu daha çok onu düşünmenin bile kendisini alt üst etmesinden kaynaklanıyordu.

Ağacı istediği gibi yerleştirdikten sonra bir süre yerden yüksekte oturup kahvesini yudumladı ve önündeki dağa baktı.

Gün... muhteşemdi. Acı verecek kadar mavi bir gökyüzü, birkaç uzun dal benzeri bulutla kaplıydı. Engebeli tepe koyu yeşil çamlarla bezeliydi,

uçları sabah güneşinde buz tutmuştu. Dağda aşığıya doğru yol alan insanlar vardı.

Her şey o kadar mükemmeldi ki bir tablo bile olabilirdi ve bir an için bunu deneyimlemek için burada olduğuna şükrederek oturdu. Başını arkaya eğip güneşin ısıtmasına, am kokulu taze dağ havasının ciğerlerini doldurmasına ve bu anı yaşamak için burada olduğu için şkretmesine izin verdi.

"ok mu çalışıyorsun?" diye sordu artık dayanılmaz derecede tanıdık gelen erkeksi ses, vücuduna en lezzetli rpertiği göndermekte asla başarısız olmadı. Bu his bazı yerlerine diğerklerinden daha fazla çarpıyor, onu hem içten dışa sıcak hem de biraz şaşkın bırakıyordu. Sadece bir sestten çok fazla tepki almıştı ama aynı zamanda çok da erkekti.

Bölüm 11

Bailey'nin o sesi duymasının üzerinden tam bir hafta geçmişti; Bailey'nin ağzının onunkinin üzerinde, vücudunun onunkine karşı sıcak ve sert olduğu hissini tekrarlamak için koca bir hafta. Kendi kendine onun üzerindeki etkisini abarttığını söylemişti.

Hayır çıktı.

Adam kayaklarını iskeleye yaslayıp, ağzının tamamen kurummasına neden olan zahmetsiz bir kolaylıkla ona doğru tırmanırken, kendini hareketsiz, soğukkanlı ve sakın kalmaya zorladı.

Başka tepkiler de vardı, kesinlikle görmezden gelmeyi planladığı tepkiler. Adam onun yanına çömelip ayaklarının üzerinde dengede durarak duvarın üzerinden baktığında bile.

Nefesini tuttuğunu ve onun tepkisini beklediğini fark etti.

Her şeyi yavaşça özümlediği, ona dönmeden önce her şeyi görmek için zaman ayırdığı bitmek bilmeyen bir dakikaydı.

"Tamam," dedi. "Yani nasıl resim yapılacağını biliyorsun."

Nefesini bir *hışımla* dışarı verdi ve onu gülümsetti. "Sanki ne düşündüğüm umurunda da," dedi.

Keşke bilseydi. Bunu umursamazca görmezden geldi ve ona kahvesini ikram etti.

Adam bunu öyle içten bir minnettarlıkla karşıladı ki, kadın ona bir kez daha baktı. "Ne zamandır ayaktasın?"

"Bu sabah iki buçuktan beri," dedi. "Çağırdım. Koşullar çığ düşmesi için olgunlaşmıştı."

Kızın rengi solmuş olmalı çünkü adam gülümsedi. "Hallettik."

"Nasıl hallediyorsunuz?" diye sordu.

"Patlayıcılar."

Gözlerini
kırpıştırdı.

"Merak etmeyin," dedi. "Bu işte iyiyiz."

Bir nefes verdi. Bu kolay güven inanılmaz derecede çekiciydi. Ya da belki de heyecan verici bulduğu tehlike unsuruydu, ama bunun kendisi hakkında söylediklerinden hoşlandığından emin değildi.

Yine de her gün karşılaştığı sorumlulukları hayal bile edemiyordu. "İşimde karşılaştığım en tehlikeli şey bir kağıt kesiği" dedi.

Omuz silkti. "Bu platformdan düşebilirsin. Bunu hiç düşündün mü?"
Düşeceği yere baktı ve midesinin titrediğini hissetti. "Şimdiye kadar düşünmedim, teşekkürler." Adam sırtı ve kız onun ağzına baktı.

Gözleri kızarmıştı. "Şimdi konuyu değiştirmen gerekecek," dedi, seksi ve alçak bir sesle, "yoksa seni buraya sürüklediğimde ikimizin de düşme riskiyle karşı karşıya kalacağız ve-"

"Listeniz," dedi çabucak. "Daha yapmadın mı?"

Kargo ceplerinden birinden küçük not defterini çıkardı ve ona küçük bir gülümseme verdi. Onu üzerinde tutmuştu. Bu ona küçük bir heyecandan daha fazlasını verdi.

Ama defterde yeni yazı yoktu. "Zamanım yoktu," dedi.

"Peki ya şimdi?"

Etrafına bakındı. "Burası mı?"

"Elbette. Tabii sahne korkusu olan biri değilseniz..." Ki öyle olmadığını çok iyi biliyordu... "Bir kat yukarı çıkıp sizi biraz yalnız bırakmama ne dersiniz?"

Adam tekrar konuşup sadece adını söylemeden önce beş dakikadır oradaydı. Duvara dönük oturmuş ağaç üzerinde çalışıyordu ve altına bakmak için eğilip bükülmesi gerekiyordu.

Sırt üstü uzanmış, dizlerini yukarı kaldırmış, not defterini sabitlemek için bir uyluğunu yüzey olarak kullanıyordu. Son derece rahat görünüyordu. Saldırmadan önce dinlenen büyük, ölümcül bir yaban kedisi gibi... Ona gülümsedi ve nabızı hızlandı. "Ben hazırım," dedi.

Aman Tanrım. O da öyleydi. Boğazını temizledi. "Dinleyelim bakalım." "Bir numara," diye okudu. "İskele üzerinde seks yapmak."

Boğuldu ve neredeyse düşünüyordu.

O yıkıcı ve seksi sırtışıyla göz kırptı. "Seni çalışırken izliyordum."

üstümde. Resim yapmanın bu kadar şehvetli olduğunu bilmiyordum. Resim yaparken hareket ediyorsunuz, tüm vücudunuz hareket ediyor, bunu biliyor muydunuz?"

Ve onun altından oldukça güzel bir manzaraya sahipti... Birden kendi listesini iskele üzerinde seks yapmayı da içerecek şekilde değiştirmek istedi...

"İki numara," diye okudu. "Yeni duvar ressamımızı resim yaparken elbise giymesi için teşvik edin."

Bacakları gerçekten titriyordu.

"Korkunçsun." "Korkunç seksi, değil mi?"

Adam onunla alay ediyordu ve o da gözlerini devirip işine geri döndü. "Bunu ciddiye almadığına göre..." diye devam etti ve onun orada olduğunu unutmaya yemin etti.

"Bunu çok ciddiye alıyorum."

"Bir oda bulun," diye bağırdı biri onlara doğru.

İkisi de kenardan baktı ve Kenna'yı aşağıda, elleri kalçalarında ve sinirli görünüyor buldu. "Bana sevişmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu hatırlatıyorsun," diye tersledi ve uzaklaştı.

"Üç numara," diye devam etti Hud, sanki Kenna az önce aralarındaki cinsel gerilimi dile getirmemiş gibi. "Boyalarla deney yapın."

"Sana nasıl resim yapılacağını öğretebilirim," dedi. "Ama benim duvarıma değil." "*Senin duvarına* mı?"

Kızardı. "Evet. Süre boyunca."

"Endişelenme." Yaramaz çocuk gülümsemesi yeniden ortaya çıktı.

"Duvarına resim yapmaktan bahsetmiyordum."

"Kağıt üzerinde mi?"

"Hayır," dedi.

Gözlerini kırıştırdı. "Vücut boyama... demek istemiş olamazsın?" "Yapamaz mıyım?"

Elinde boya fırçasıyla vücudunda çalıştığını düşününce tüm varlığı titredi.

Belki de bir odaya ihtiyaçları vardı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı ve tekrar oturmak zorunda kaldı.

Bu onu güldürdü.

"Tamam," dedi. "Anladım. Liste çok saçma."

Bir süre sessizlik oldu ve sonra adam iskelede onun hizasına kadar tırmandı. Yanına çömeldi, onu sabitlemek için bir elini karnına koydu ama gözlerini açana kadar konuşmadı.

"Liste aptalca değil," dedi. "Ondan çok uzak. nemsizleştirmek istemedim. Ama yapacağım herhangi bir listenin akışkan olması gerekir. Ben değiştikçe o da sürekli değişecek. Bazı şeyler eskisi kadar önemli olmayacak ve hayatım boyunca başka şeyler öncelik kazanacaktı. Listenin amacı da bu, değil mi? Hayatınızı yaşadığınızdan emin olmak için?"

Ona baktı, onu bir kalp atışında şehvetten derin düşüncelere sürüklediği için şok olmuştu. "Evet," dedi. "Haklısın."

Ve yleydi. Liste o değildi ve kendini yazdıklarıyla sınırlayarak tam da yapmaya çalıştığı şeyden -hayatını yaşamaktan- mahrum bırakıyordu. "Defteri geri istiyorum."

Cebinden çıkardı ve ona uzattı. Kendi listesinin olduğu arka sayfayı çevirdi ve ekledi:

Esnek olun.

Baş aşağı okudu ve onaylayarak gülümsedi.

Bakışları buluştu ve Bailey bu duvar resmi bittiğinde onunla birlikte olamayacağını fark etti. Gitmiş olacaktı. Denver'a geri dönecekti. Ancak ölümle yakından ve kişisel olarak yüzleşmenin ona yaptığı tek şey, burada ve şimdi yaşamayı ğretmekti.

Ve şimdi ve burada hala en az bir ayı vardı ve eninde sonunda çekip gideceğini bilse bile her anının tadını çıkarmaya kararlıydı.

Kız titreyince Hudson ceketinin fermuarını boynuna kadar çekti ve kapüşonunu kayak şapkasının üzerine çekerek rtndğnden emin oldu. "Güneş kremi srdn m?" diye sordu. "Yksekteyiz ve cildin açık tenli."

"Solgun."

"Adil," diye tekrarladı. "Ve güzel."

Onu solgun ve hastalıklı olarak görmüyordu ve sırf bu yüzden kendini ona atabilirdi. Ama bir de iskele meselesi vardı, bu yüzden kendini herhangi bir yere atmak tehlikeli olabilirdi.

Yine de onun dokunuşu altında erimek kadar tehlikeli değil.

Kızın yüzündeki ifadeye bakarak sırttı ve kız dudaklarından dökülen soruya engel o l a m a d ı . "Aklımı mı okuyorsun?"

"Gerek yok. Düşündüğünüz her şey tüm dünyanın görmesi için yüzünüzden geçiyor."

"Kahretsin." Ellerini yanaklarına koydu ve içini çekti. "Artık ikimiz de ne yapmak istediğimi biliyoruz."

"Öyle mi?"

Bunu öylesine sahte bir masumiyetle sordu ki kadın güldü ve başını salladı. "Sana bir resim çizmemi mi istiyorsun?" diye sordu.

Sırıttı. "Yapar mısın? Kafam karıştı, çok karıştı, bu yüzden çok açık olduğundan emin ol. En iyisi talimatları eklemek."

Güldü.

"Şaka yapmıyorum," dedi. "Ve o talimatları istiyorum, Bailey. Çok ayrıntılı olarak."

"Uh-huh," dedi kuru bir sesle. "Çünkü ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Hâlâ gülümsüyordu ama gözleri aniden çok ciddileşmişti. "Sana gelince mi? Kesinlikle hayır," dedi. "Seninleyken kendi ligimin o kadar dışındayım ki ligi bile göremiyorum."

Ona baktı, vücudu aniden kıpırdamadan durdu, sanki bunu tam olarak kabullenememiş gibiydi. Beyni de buna ayak uydurmakta zorlanıyordu. "Hâlâ oynuyor muyuz?" diye fısıldadı. "Çünkü oyunlarda pek iyi değilimdir."

"Seninle hiç oynamıyorum."

Bunun ne anlama geldiğini kavramaya çalışarak gözlerini kırptırdı. "O zaman ne yapıyoruz?"

Bakışları kızın yüz hatlarında gezindi ve sonra tekrar gözlerine geldi. "Üzerine bir etiket koymanız gerekiyor mu?"

"Bilmiyor musun?"

Başını yavaşça olumsuz anlamda salladı.

Adam uzanıp parmağını önce şakağında, sonra da çenesinde gezdirdiğinde hâlâ bunu düşünüyordu. "Seni istediğim bir sır değil ve seni çok istiyorum," dedi küçük bir alaycı gülümsemeyle. "Ama gerçek şu ki, bu muhtemelen ikimiz için de akıllıca değil. Ben yirmi dört-yedi çalışıyorum ve duygusal olarak müsait değilim ve sen..."

Duygusal olarak müsait olmama kısmında nefesini tutmuştu. Bu gerçekten de büyük bir kapı engeliydi. "Ben ne?"

"İki saat uzakta yaşıyorsun."

Gözlerini kırptırdı. "Bu kadar mı?" diye sordu. "Benim hakkımda düşünebildiğin en kötü şey bu mu?"

Gülümsedi. "Hayır, ama sorun şu. Senin ukala ve benden daha inatçı olduğun gerçeği mi? Bu tamamen senin lehine işliyor." "Oh," diye nefes aldı, bunun neden bu kadar... y a n i , tahrik edici olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Onun en büyük kusurlarından etkilenmişti. *Kusurlarından hoşlanan bir adama nasıl aşık olmazsın?* "Ve benim direnmem mi gerekiyor?"

"Bu sizin kararınız," dedi.

"Harika." Bir nefes verdi. "Direnme konusunda pek iyi olmadığımı bilmelisin."

Adam bir kez daha gülümsedi ama telsizi kapandığı için buna ne cevap verdiğini duyamadı. *Kahretsin ve Tanrı'ya şükür diye düşünmek* arasında kaldı çünkü adamın gitmesi gerekiyordu. Konuşmaya devam etmek ve onları aralarındaki bu şeye bir isim koymaya zorlamak gibi aptalca bir şey yapmak için zaman olmayacaktı. Kalbi bu haliyle çok daha güvendeydi. Hiçbir karışıklık yoktu. Sadece birkaç ateşli çalıntı an. Gerçek bir yakınlık yok.

Ama acele etmedi. Orada durdu ve ona çok ciddi bir şekilde baktı. "Ne olacak, Bailey? Bunun için mi gidiyoruz?"

Vay be. Demek bir kararı erteleyecek türden biri değildi. Onun hakkında bunu bilmeliydi.

Duygusal olarak müsait değilim.

Bu sözler onu rahatsız ediyordu. Onu istiyordu ama onun bedeninden daha fazlasını istiyordu, değil mi? Ya da en azından daha fazlası için bir *şans istiyordu*. Onun bakışlarını tutarak başını yavaşça salladı. Şu anda tam olarak O Kişi'yi aramıyordu ama biriyle yakınlaşacaksa, en azından o kişi olma potansiyeline sahip olmasını istiyordu. Kendini yarıştan çektiği için Hud'a karşı kendini koruması gerekecekti. "Sen O Kişi değilsin," diye fısıldadı.

Hud düşük bir nefes alıp başını sallamadan önce bir kalp atışı kadar hareketsiz kaldı. "Akıllıca bir seçim." Bunu söyledikten sonra onu ayak parmaklarının ucuna kadar çekip diliyle ve hüsrarla öptü ve geri çekildiğinde kız gömleğini iki sıkı yumruk haline getirmişti.

Yüce Tanrım. Kendini onu bırakmaya zorlayarak, bıraktığı karışıklıkları düzeltti. "Neydi o?" diye fısıldadı.

Ağzı hafifçe kıvrıldı. "Bu biraz seni bıraktığım için lanet bir aptalım, biraz da hoşça kal demekti."

Sonra arkasını dönüp onu sersemlemiş bir halde orada bırakarak aşağı indi ve gözden kayboldu.

Bölüm 12

O gece Hud eski kulübede gerçekten yalnızdı, bu neredeyse hiç gerçekleşmeyen bir şeydi çünkü Kenna tesis dışında bir yere nadiren giderdi. Ama Lily ve Penny onu kızlar gecesi için dışarı çıkarmışlardı, akşam yemeği ve bağımsız bir sinemada *Elli Ton* filmini izlemek gibi bir şeydi bu, zaten hepsi de bir düzine kez izlemişti.

Hud sevişecek biri olmadan o filme gitmeyi anlamıyordu ama Penny ona penis taşıyan bir insan olduğu için bunu anlamasının mümkün olmadığını söylemişti. Bu konuda ona güvenecekti.

Aidan ve Gray hâlâ iş başındaydı. Hud da öyle olacaktı ama son iki gecedir mezarlık vardiyasındaydı ve gözlerini zorlukla açık tutabiliyordu.

Pizza sipariş etmişti ve her an gelebilirdi. Pizzayı içine çekmeyi, buzdolabından Aidan'ın biralarından birkaç tane almayı ve en az sekiz saat uyumak için yatağa girmeyi planlıyordu.

Kapı çalındığında duştan yeni çıkmıştı. Kalçalarına bir havlu sararak girişteki masanın üzerine bıraktığı parayı aldı ve ön kapıyı açtı.

Ama pizzacı adam değildi.

Onun yerine Bailey orada durdu. Önünde kenetlenmiş ellerine bakıyordu ama başını yavaşça kaldırdı ve bakışlarıyla adamın vücudunu inceledi.

Ağzı açık kaldı.

İtiraf etmeliydi ki memnuniyet vericiydi. "Pizzam geldiğinde ona bakmaya niyetlendiğim gibi bana bakmandan hoşlanmıyor değilim," dedi, "ama burada ne yapıyorsun?"

Gözleri hala adamın gövdesine kilitlenmişti, dişleri alt kısmına batıyordu. du

da "Bay," dedi.

k. Adının kısaltılmasıyla gözleri kızardı ve adam sert bir ses çıkardı. Güldü ve ona uzanmak yerine iki yanındaki kapı pervazını kavradı. "Bana öyle bakıp hiçbir şey olmadığını söyleyemezsin."

"Evet, hazır konu açılmışken..." Bakışlarını onunkilere kaldırdı ve kızardı. "Seni son gördüğümde söylediğim bazı şeylerde... aceleci davranmış olabilirim. Bu yüzden buradayım. Bir kısmını geri çekmeye geldim."

Sakinleşti. Ya da çoğu öyle yaptı. Belirli bir uzvu hareketsiz kalmanın tam tersini yaptı. "Hangi kısmı?"

Sertçe yutkundu ve ona doğru adım atarak ellerini karnına koydu. Başını eğerek adamın çıplak tenindeki parmaklarına baktı, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı.

Yukarı ya da aşağı, bebeğim. İkisi de olur ama ben aşağıyı seçiyorum.

Titrek bir nefes aldı. "Burada, Cedar Ridge'de bulunmamın tek amacı daha önce sahip olamadığım deneyimleri kazanmaktı." Parmaklarını hafifçe oynatarak onu çılgına çevirdi. "Tek odağım hayatta kalmak olduğu için asla yapamayacağımı düşündüğüm şeyler."

Ah, lanet olsun. "Bailey-"

"Hayır, lütfen, bitirmeme izin verin," diye devam etti. "Yirmi dört yaşındayım ve o kadar korunaklı yaşadım ki neleri kaçırdığımın farkında bile değildim. Ama seninleyken..." Gülümsedi ve tekrar dudağını ısırdı. "Bir şeyler hissediyorum. Bana bir şeyler hissettiriyorsun."

"Sinirli gibi mi? Sinirli mi?"

"Evet," diye kabul etti ve güldü. "Ama aynı zamanda sıcak. Ve..." Parmakları esnedi ve adamın libidosu da yükseldi. "Fuzzy."

"Sıcak ve tüylü mü?" diye tekrarladı, beklenmedik sıfatları beyninden geçirerek. "Ben bir çift terlik değilim, Bailey."

"Hayır, bunu biliyorum," dedi ve telaşlanmış gibi göründü, ellerini ondan kaldırdı ve aradığı kelimeleri bulmasına yardımcı olabilecekmış gibi salladı.

Göğsünün daraldığını hissederek onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Deniyorsun"

bana bir şey söyle."

"Evet!" Nefesini içine çekti. "Hiç... kaçamak yapmadım." Yüzünü buruşturdu. "Eminim insanlar artık bu kelimeyi bile kullanmıyordur. Ama adına ne derlerse desinler, ateşli, duvara karşı seks ya da goril seksi ya da-" Sözüünü yarıda kesti ve kendi nefesinde boğulduğunda ona baktı. "Ne?"

Başını salladı, sözünü kesmek istemiyordu ama Tanrım, o şimdiye kadar gördüğü en tatlı, en seksi şeydi ve onun hiçbir fikri yoktu. Tek bir fikri bile. "Bakire misin, Bailey?"

İç çekti. "Hayır, ama bunu bana neden sorduğunu anlayabiliyorum. Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum, hepsi bu."

"Sadece söyle," dedi sessizce. "Bana her şeyi söyleyebilirsin, her şeyi."

"Tamam," dedi. "Kelimeleri bulmakta zorlanıyorum çünkü bunu daha önce hiç yapmadım. Tek gecelik bir şey. Biriyle birlikte oldum. Onunla uzun süredir bir ilişki içindeydim. Ama bu... bunu seslendirmem, benim için yeni bir şey." Derin bir nefes aldı. "Söylemeye çalıştığım şey, tek gecelik bir ilişki istediğim." Onun bakışlarıyla karşılaştı, açıkça tepkisini bekliyordu.

Ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı. Uzun süreli bir ilişkisi olmuştu. Ondandır istediği bu değildi. Ondandır istediği sadece sevişmektir. Kadın devam ettiğinde bunun neden canını sıktığını anlamaya çalışıyordu.

"Seninle," dedi. "Açık olamadıysam diye söylüyorum.

Seni istiyorum." "Bu gece için," diye açıkladı.

"Evet."

Belirgin hayal kırıklığı parıltısını görmezden gelerek *-bu da ne demek oluyor- onu* içeri çekti, kapıyı tekmeleyerek kapattı ve nazikçe tahtaya doğru iterek yüzünü kavrıdı. "Emin olmalısın."

"Öyleyim." Gözlerini kırıştırdı. "Öyle misin? Çünkü değilsen de sorun değil. Başka birini bulabilirim. Bir liste yapabilirim."

Bu onu durdurdu. Bir liste yapabilir miydi? Kimin listesini? *Önemli değil*, dedi kendi kendine. *Salla gitsin*. "Bunun için bir listeye ihtiyacın olmayacak, Bailey."

Ona baktı. "Hayır mı?"

Tabii ki hayır. "Seni istediğimi zaten söyledim. Şimdi sana göstereceğim." Eğilip onu öpmeden önce bunu anlaması için ona birkaç vuruş verdi, arzusunun ve ihtiyacının her zerresini içine koydu. Cevap olarak inledi ve kollarını ona doladı.

Öpüşmeyi kesmeden doğruldu ve kızın kalçalarının arkasını kavrayarak bacaklarını beline dolaması için onu cesaretlendirdi.

Ve sonra onu süitine taşıdı.

Bailey, Hudson onu mekâna taşıdığında çoktan kendini kaybetmişti. O kadar kaybolmuştu ki merakını yatıştırmak için etrafına bakmadı bile. Onu öpmekten vazgeçemezdi ve vazgeçmek de istemiyordu. Ve Tanrım, onun öpücükleri... Onun öpüşme şeklini seviyordu. Bir sürü dudak hareketi, bir sürü dil. Bu onu çıldırtıyordu. Daha önce hiç kimse onu Hud gibi öpmemişti, sanki ona doyamıyormuş gibi.

Etrafta başka kimsenin olmamasını umuyordu, gerçi fark etmeyecekti de. Adam onu taşıırken çok meşguldü, sessizce elleriyle flört ediyor, onları omuzlarında ve kollarında gezdiriyor, olabildiğince yaklaşıyordu.

Hud çok daha açık sözlüydü. Elleri kızın sırtını ve kalçalarını okşuyor, her iki eliyle bir kalça yanağını sıkıyor, dudakları kızın boğazına yapışıyordu. Çok uzaktaymış gibi görünen bir yerden Hud'ın bir kapıyı tekmeleyerek kapattığını hissetti ve duydu, sonra geniş, açık tarzda bir süitte yalnızdılar.

Yer değiştirdi, bir eliyle onu kıcının altından tutarken diğer eliyle kilidi yerine kaydırıldı.

Başını kaldırdı ve ona baktı, kolları ve bacakları hala bir maymun gibi ona sarılıyken, büyük bir yatağa tırmandı ve tüm o tatlı erkek ağırlığını onun üzerine koydu. Üzerinde sadece bir havlu vardı... "Hud," diye fısıldadı.

Çenesini büyük bir kedi gibi onunkine sürttü. Ama bu koca kedinin kirli sakalları kızın dizlerinin bağının çözülmesine yetecek kadardı. İyi ki ayakta değildi çünkü Tanrım, adam çok büyüktü ve her yeri sertti. Ve muhteşem bir erkekti.

İşte o zaman sinirlenmeye başladı. Belki *de* gözünü daha aşağılara, belki de bunu uzun zamandır yapmamış birine dikmeliydi. Evet, bu daha akıllıca olurdu. Biraz pratik yapmanın kimseye zararı olmazdı. Yutkundü. "Belki de önce bir içki içmeliyiz-" Hud boynunun omzuyla birleştiği noktayı bulup kemiklerini eriterek ısırıldığında çaresiz bir iniltiyle sözünü kesti.

"Sonra," diye mırıldandı.

Yarı kakhaha, yarı panik gibi bir ses çıkardı.

Başını kaldırarak onu inceledi. "Gerginsin."

"Hayır." Yutkundu. "Tamam, evet."

Gülümsedi. "Güzel."

"Bunun neresi iyi?" diye sordu.

"Bu bizi eşit bir zemine oturtuyor."

Ona baktı, parmakları bir şekilde onun saçlarına dolanmıştı. Bunu ne zaman yapmıştı? Ah, doğru ya, ağzını ayırmamasın diye adamın yüzünü kendi yüzüne doğru tutarken. "Gergin *olduğuna* inanmamı mı bekliyorsun?" diye sordu, güvensizliği ağır basarak. "Merhaba, seni *gördün mü?*"

Gülümsedi. "Belki hareketlerimi beğenmezsin."

Kadın homurdandı. Onunla alay ediyordu. Onun kendisinden ve hareketlerinden hoşlandığını çok iyi biliyordu. Aslında çok fazla.

"Belki de senin için yapamayacağımdan dolayı gerginimdir," dedi ve bunun üzerine kadın düpedüz güldü. Sanki!

Kadının dikkatini uygun bir şekilde dağıttıktan sonra kazağını çıkarmaya gitti ama kadın ellerini onunkilerin üzerine koydu. Sağ göğsünün üzerinde, kemoterapi gördüğü bağlantı noktasından kaynaklanan iki inç uzunluğunda, kırmızı ve kızgın bir yara izi vardı. Bundan utanmıyordu, hatta tam tersine. Yara izi tedavisini, başarılı tedavisini temsil ediyordu. Ama güzel olmadığının ve kesinlikle şehvetli bir ruh haline elverişli olmadığının farkındaydı. "Um," dedi zekice.

Bakışları onunkilerle buluştu. "Duruyor muyuz?"

Erkeklerin görsel yaratıklar olduğunu bildiği için biraz kıpırdandı. Ne bu konuda konuşmak ne de onun bunu görmezden gelmesini izlemek istiyordu. "Ben... Sadece-" Bir an için alt dudağını emdi. "Hayır. Durmak istemiyorum. Gerçekten, gerçekten istemiyorum."

Sıcak bir şekilde gülümsedi. "Bu konuda sana katılıyorum."

Başını salladı ama ellerini onun ellerinden çekmedi. Hud onu zorlamadı, sadece konuşmasını kolaylaştıran bir sabırla bekledi. "Sadece bir yara izim var..." diye başladı.

"Öyle mi? Ben de." Biraz doğruldu ve sol tarafında, en üst kaburgasından en alt kaburgasına kadar uzanan bir yarayı gösterdi. Eski bir yara iziydi, soluk ve beyazdı ama nasıl bir acıya neden olduğunu ancak hayal edebiliyordu. "Ne oldu?" diye sordu, parmağını hassas nokta boyunca gezdirdi, dokunuşuyla karın kaslarının kasılmasından büyülenmişti.

Boğazını temizledi ama konuştuğunda sesi hâlâ kaba geliyordu.

"Jacob ve ben on yaşındayken depomuzun tepesinden uçmaya çalışmıştık." Bir omzunu kaldırdı. "Süpermen'le akraba olmadığımız ortaya çıktı."

Güldü ve sonra dudağını ısırdı. "Benimki port yarası. Tedaviden kalma." "Daha iyi öpebilirim."

Bu kulağa gerçekten ama gerçekten harika bir fikir gibi geliyordu. "Güven bana," dedi usulca.

Ona baktı. Onu ne kadardır tanıyordu, üç hafta mı? Yani bu fikir ona gülünç gelmeliydi. Ama gerçek şu ki ona güveniyordu. Aslında rahat olduğundan çok daha fazla. Başını salladı, muhtemelen bir bobblehead gibi.

Gülümseyerek onu öptü ve tekrar kazağına uzandı. Kazağı başının üzerinden çekti ve ikisi de altına giydiği soluk şeftali rengi tişörte baktı - işte o zaman başka bir şey hatırladı. Bugün sütyen giymemişti. "Denver'dan ayrılmadan önce çamaşır yıkamaya fırsatım olmadı," dedi çabucak. "Ve-"

İnce, milyonlarca kez yıkanmış tişörtünü görünce kısık, erkekçe bir onay sesi çıkardı, belli ki göğüs uçlarının ona ulaşmak için serbest kalmaya çalışmasından hoşlanmıştı. Sonra tişörtün askılarının kaymasını teşvik ederek iri ellerinin açık olan ön tarafa dalmasına ve göğüslerini avuçlamasına izin verdi.

"Oh," diye titreyerek nefes verdi, başı geriye düştü. Hayatını kurtarmakla hiçbir ilgisi olmayan ve tamamen zevkle ilgili nedenlerden dolayı ellerin üzerinde olmasının ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuştu.

"Tamam mı?" diye mırıldandı.

"Çok," diye fısıldadı, gözleri kapalıydı. "Daha fazla lütfen."

Adam usulca güldü, sıcak nefesi kadının boğazını okşadı. "Çok kibarsın."

Adam tişörtü başının üzerinden kaldırırken kekeleyerek, "Deniyorum," diyebildi.

Adam ses çıkarmayınca ya da hareket etmeyince yarasını kapattı ve iç çekti. "Sana söylemiştim," dedi ve gözlerini açtı.

Eğildi ve parmaklarını öptü. Sonra onları vücudundan ayırdı ve yara izinin kendisini öptü. "Çok güzelsin," dedi tenine karşı. "Her santimin, için ve dışın. Yara izi için özür dileme. O senin bir parçan, gerçekten önemli bir parçan."

Gülümsedi, sözler içini ısıtmıştı. "Kendim için endişelenmiyordum," dedi

usulca. "Sadece bununla ruh halini bozmak istemedim."

Kısık bir kahkaha attı, başını salladı ve eğildi. "Harikasin," dedi ve ağzını onunkinin üzerinde gezdirdi. "Ruh halim hakkında asla endişelenme. Benim ruh halim senin sorunun ya da sorumluluğun değil. Asla. Ve her halükarda, ruh halimi yükseltiyorsun." Ellerini kadının gövdesinde gezdirdi ve doğruca kot pantolonunun düğmesine gitti.

"Hudson?"

Başını işinden kaldırdı ve ona baktı, gözleri o kadar karanlıktı ki neredeyse siyah görünüyordu, tamamen onunla ilgili ve tamamen erotik görünen her türlü düşünceyle ağırlaşmıştı.

Ve ne söylemek istediğini hemen unuttu.

Eğilerek yüzünü kavradı ve onu yumuşak, tatlı bir şekilde öptü. "Bailey, eğer hazır değilsen-"

"Hayır." Parmaklarını adamın ağzının üzerine koydu ve başını salladı. "Ben hazırım," diye söz verdi. Adamın çenesini öptü ve sonra yanağını çenesine sürttü, adamın kirli sakalını teninde hissedince alçak sesle bir uyarılma mırıldanması çıkardı. Her bir duyusunun tepki verdiği bir kokusu vardı. Teninin dokusu, dilinin tadı, ellerindeki gizli güç - onunla ilgili her şey onun için bunu yapıyordu. "Bunu istiyorum," dedi. "Seni istiyorum." Ellerini adamın yanlarında gezdirdi, onun hissini özümsemeye çalıştı. Parmakları adamın havlusunun kenarını buldu ve çözmek için uzandı.

Kadının ellerini avuçlarının içine alarak yavaşça başının iki yanına doğru kaydırıldı. Uzun bir süre ona baktı ve kadının onu istediği yoğunluk gerçekten canını acıttı. "Ben de şimdi düşünüyordum," diye mırıldandı.

Boğazında alçak ve seksi bir kahkaha attı ve onu öptü; uzun, durgun öpücükler yavaşça gelişti. Ona doğru sallanırken ellerini serbest bıraktı, ipeksi pürüzsüzlükteki omuzlarında ve sırtında gezdirdi, sonra havlusunu keşfetmek için aşağı indirdi.

Ve sonra altında.

Bir hırıltıyla alt dudağını emdi, sonra çenesi boyunca ve boğazından aşağıya doğru öpmek ve ısırarak için ağzından uzaklaştı. Omzunun kıvrımındaki tatlı noktayı bulduğunda, istemsizce kalçalarını onun yanlarına doğru sıktı, ona doğru eğilmeye ve içinde oluşan baskıyı hafifletmeye çalıştı.

Çaresizliğini, o muhteşem vücudunu onunkine karşı sallayarak ödüllendirdi. Daha önce çok daha iyi tanıdığı bir adamla bu kadar ileri gitmişti ve çok daha fazlası için

daha uzun. Daha önce de uzamıştı.

Ama bu sefer, Hudson'la birlikte, farklı hissediyordu. Aaron her zaman dikkatli bir kontrol içindeydi ve çok ama çok nazikti, sanki o kırılgan bir çiçekmiş gibi. O kadar nazikti ki, kendini bırakmasını engellemişti.

Burada, Hud'ın yanındayken onu tutan hiçbir şey yoktu. "Hudson," diye fısıldadı, Hud başını çıplak göğüslerine eğdiğinde inledi, sıcak ellerini ve sonra daha da sıcak ağzını kullandı.

İhtiyaç dalgalar halinde onu sarmıştı. Çaresiz, pençeleyen bir ihtiyaç ve onun adı dudaklarından tekrar döküldü, bu sefer bir çılgıktı. Kalçalarını onunkilere doğru salladığını, ereksiyonunu merkezine sürttüğünü hissedebiliyordu. Akılsızca, kendini onun etrafına sarmış, ellerini kıçına kaydırduğunda nefesi kesilmişti.

Çıplak kıcı.

Kızın haberi bile olmadan kot pantolonunu çıkarmıştı. Giydiği küçük bikini külotu, şimdi yerde bir yerlerde duran tişörtüyle uyumluydu. "Güzel," dedi adam. Sonra külotu yavaşça bacaklarından aşağı sürükledi ve uçarak tişörtün yanına düşmesini sağladı.

Havlusu da onu takip etti.

Ve sonra geri döndü, vücut ısısı endişe verici bir şekilde yükselirken alay etmeye devam etti. Yanına uzandı, büyük, sıcak elleriyle onu okşadı, parmakları tüm vücudunda dans etti. Sonunda kalçalarını araladığında, kızdırmak için birkaç yer daha bulduğunda zevkle hırladı.

Ama o nasırlı parmaklarıyla bilerek bir vuruş yaptı ve aklını kaybetti.

Tamamen. Kaybettim. Onu. Aklını.

Sarsıcı orgazm boyunca ona sarıldı ve tekrar nefes alabildiğinde nefessiz bir kahkaha attı ve gözlerini tavana dikti.

"Bay? Hala benimle misin?"

Gözlerini kırıştırdı. Şimdiye kadar yaşadığı en iyi seks olmuştu ve adamın tek yaptığı ona dokunmaktı.

Gözlerinin içine bakmak için dirseğinin üzerine çıktı. "Evet," dedi, sesi oldukça kendinden emin geliyordu. "Hâlâ benimlesin."

"Gösteriş," diyebildi ve adam başını eğip kalça kemiğini dişlediğinde tekrar titredi. Adam kıpırdanıp teninin bir kısmını ağzına aldığı anda dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü hissetti ve nefesi kesildi. Tekrar hareket edecekmiş gibi yaptığı anda, gitmesini istemediği için parmaklarını saçlarına gömdü.

Adam ona sadece bir sırtış fırlattı ve kolayca karşı koydu. Hissettiği bir sonraki şey, geniş omuzlarının kalçalarının arasında kendini evinde hissetmesi ve ardından sıcak, güçlü ve inanılmaz derecede hünerli olan diliydi.

Kadın haykırdı ve neredeyse ikisi de yataktan fırlayacaktı.

Onu daha sıkı kavradı ve neşeli işkencesine devam etti, dudakları saniyeler içinde onu nefes nefese bırakan ve inleyen bir emme, çekme hissi yarattı.

Ama kızın vücudu her gerildiğinde, adam kızın merkezinden uzaklaşıyor ve kız ona küfredip tekrar gülmesine neden olana kadar gölgeli çenesini kızın iç bacaklarına sürüyordu.

O istediğinde, ilk seferinde olduğu gibi utanç verici bir şekilde kolayca boşaldı. Bir nanosaniyesini bile utanç duyarak geçirdiğinden değil...

Adam onun vücuduna tırmandı, yakın durdu, öpüşen ağızlarından birbirine dolanan ayaklarına kadar birbirlerine dokunacak kadar yakındılar, ancak ağırlığının çoğunu dikkatlice onun üzerinde tuttu. Ona sürtünüyor, ulaşabildiği her santime dokunuyordu.

Ve sonra o gerçekten harika inçlerden bazıları bir prezervatifle kaplandı ve içindeydi ve düşünceleri rüzgar gibi dağıldı, yerini hiçbir şeyin onun kadar iyi hissetmediği hissi aldı.

Hiçbir şey.

Bacakları adamın beline dolanmıştı - tam da adamın kaçmak gibi bir düşüncesi olması ihtimaline karşı. Dünya, onun içine gömülmesiyle daha iyi bir yerdi.

Çok daha iyi.

Hud onun yüzünü yukarı doğru itti, bakışlarını bir süre sıcak bakışlarıyla buluşturduktan sonra onu tekrar öptü, şimdi ciddiydi, çok ciddiydi, onun içinde hareket etmeye başladı. İlk başta yavaşça, alışmasına izin vererek, açlığını, ihtiyacını dikkatlice körükleyerek. Ama en sevdiği kısım, adamın kendi kontrolünü bırakıp kendini unuttuğu ve sertçe ittiği andı. Nefes nefese kalmış ve adamın içine doğru sallanırken, adı dudaklarından sıkı, gergin bir sesle döküldü ve bu da onu uçuşunun kenarından serbest düşüşe fırlattı. Ve bu sefer, onu da kendisiyle birlikte götürdü.

Birkaç saat sonra, gevşemiş, doymuş ve açlıktan ölmek üzereyken sendeleyerek odadan çıktıklarında, verandada onları bekleyen soğuk bir pizza vardı.

Bölüm 13

Hafta ortasında Hud, bir yandan Bailey'nin ateşli vücuduna sarılmış geceyi tekrarlarırken, bir yandan da dağ kapandıktan bir saat sonra bir antrenman seansını yönetiyordu. Çok iyi bir çoklu görev uzmanıydı. Hava çoktan kararmıştı ve lapa lapa kar yağıyordu ve herkesin tek istediği, hava koşullarının daha da zorlaştırdığı lanet olası antrenmanı bitirmekti.

Hud'ın kayak devriyesinin başı olarak bildiği gibi, bu da pratik yapmak için mükemmel koşullar yaratıyordu. Her zaman, her şeye hazırlıklı olmak zorundaydılar. Rüzgâr daha da şiddetlenmiş, kar artık yanlamasına geliyor ve yüzlerine doğru esiyordu. Hud, annesinden bir telefon aldığı anda tüm kurtarma ekibiyle birlikte Şeytan Yüzü'nde kurtarma çalışmaları yapıyordu.

Bir FaceTime araması daha. Kahretsin, ona bu uygulamayı nasıl kullanacağını hiç öğretmemeliydi ama en azından kameraya nasıl bakacağını öğrenmişti. Parlak, neşeli yüzü telefon ekranını doldurdu. Bir Star Wars beslenme çantasını kaldırdı. "Tatlım, öğle yemeğini unutmuşsun."

Görüşmeyi sonlandırmayı başardı, ancak gecenin geri kalanında ekibi sırayla FaceTim'le odasını temizleyip temizlemediğini ve ödevini yapıp yapmadığını sordu. Sonunda uygulamayı sildi.

Birkaç gün boyunca ortalık çok sakindi ve ilk izin gecesi olan Cuma günü annesine akşam yemeği getirdi.

"Bu hafta seni özledim," dedi ve onu öperek selamladıktan sonra etrafta başka birini aradı. "Jacob nerede? Sakın bana yine cezaya kaldığını söyleme. O çocuk beni öldürecek. Belki de müdürü arayıp ona burada ihtiyacım olduğunu söylemeliyim. Çitimiz yine yıkılmış,

Bu yüzden ona bunu vereceğim. Enerjisinin bir kısmını kullanır." Sanırım ikisi için de kötü bir hafta olmuştu.

İçinde iki kek bulunan çantasını açtı, biri mumluydu.

-Ve bunun yeterli olacağını umdum.

Jacob'a gelince, o hiçbir şey duymamıştı. Hiçbir şey. Hiçbir şey. Şimdiye kadar buna alışmış olması gerekirdi ama alışmamıştı. Max aracılığıyla Jacob'ın birimini elinden geldiğince takip ediyordu, ki bu da pek iyi sayılmazdı.

Hiç haber yoktu. Daha da kötüsü, tüm iletişim girişimleri görmezden gelinmişti.

Aklındaki tek şey de bu değildi. Bailey. Aklında Bailey vardı.

Her zaman.

Geceleri... harikaydı. Ve bunun aynı zamanda tek geceleri olduğu konusunda oldukça açık olduğu için, uzun zamandır geçirdiği en iyi gece olduğu için onu da mahvediyordu.

Ya da hiç.

Bu da bunu aşması gerektiği anlamına geliyordu.

"Hud?" diye sordu annesi. "Neyin var?"

"Yok bir şey. Jacob için endişelenme anne. Ben onunla ilgilenirim."

Gülümsedi ve onun elini okşadı. "Sen çok iyi bir çocuksun. Omuzlarına çok fazla yük alıyorsun. Sana bu kadar yaslanmamın adil olmadığını biliyorum. Hepimiz ne kadar dayandık."

Başını kaldırdı ve onun gözleriyle buluştu. Temizdi. Sakinleşti. "Anne?" diye sordu sessizce. *İçerideki sen misin?*

Gözleri büyük bir hüznle ıslı ıslı parlıyordu. "Bu senin hatan değil, tatlım."

"Ne değil?"

"Onun

gitmesi."

Boğazındaki ani yumruyu yutmaya çalıştı ama başaramadı. Aklı başındaydı. Gerçekten aklı başındaydı.

"İkiniz de çok inatçısınız," dedi. "Ama bazen geçmişin peşini bırakmak, her şeyi silip yeniden başlamak iyidir." Küçük bir gülümseme verdi. "Bu söz artık çok demode, değil mi? Artık kimse kara tahta kullanmıyor. Bahse girerim bugünlerde çocuklar tebeşirin ne olduğunu bile bilmiyordur. Onlar sadece..." Parmağıyla dokunmatik bir yüzeyi kaydırır gibi bir hareket yaptı. "Tanrım, bugün hayatlarımız eskisinden ne kadar farklı.

eskiden olduğu gibi."

Hud yavaşça sandviçini bıraktı ve daha da yavaşça onun eline uzandı, sanki bu hareketi beynini korkutup tekrar geri çekilmesini sağlayabilirmiş gibi. "Anne-"

"Şu mesajlaşma konusuna hiç girmeyeyim bile," dedi. "Birbirleriyle yüz yüze nasıl konuşacaklarını bilmeyen koca bir nesil yetiştirdiğimizin farkında mısınız? Siz bile hoşlandığınız bir kızı arayıp babasına telefona gelip gelemeyeceğini sormak zorunda kalmanın dehşetini hiç yaşamadınız. Muhtemelen hoşlandığınız kızları hiç aramıyorsunuz bile. Muhtemelen sadece mesajlaşıyor ya da Snapchat'leşıyorsunuzdur." Gözlerini kıstı. "Yine de onları almak için kapılarına gidiyorsun, değil mi? Onlara korna çalmıyorsun değil mi? Ve bana onları dışarı çıkarırken kapılarını açtığını ve yemek ısmarladığını söyle. Bu Hollandalı şeylerinin hiçbirisi yok. Sana söylüyorum, romantizm öldü, ama bu kötü davranışlar için bir mazeret değil-"

"Anne."

Gülümsedi. "Ne var, bebeğim?"

Gözlerini ondan ayırmadı. "Burada kal. Burada kal, hemen şimdi, tamam mı? Benimle kal."

"Tabii ki yapacağım. Başka nerede olabilirim ki? Turşunu yiyecek misin?"

Sersemlemiş, nutku tutulmuş, boğazı yanan Hud turşusunu uzattı.

Carrie bir şeyler atıştırdı ve sonra doğum günü keklerini yediler. Carrie ona gülümsedi.

O da gülümsedi, kalbinin hafiflediğini ve yükünün hafiflediğini hissetti. "Güzel bir gece," dedi. "Dışarıda yürümek ister misin?"

Saate baktı. "İyi deneme ama sokağa çıkma yasağın geçti. Seninle yatmaya gidiyorum. Hadi şimdi git."

Hud uzun, yavaş bir nefes verdi ve başını salladı, göğsündeki acı geri gelmişti.

Ayağa kalktı ve yanağından öpmek için ona doğru eğildi. "Tatlı rüyalar."

Kadın ona tatlı tatlı gülümsedi. "Ben de sana, bebeğim."

Hud onun odasından çıktı ve kapıyı kapattı. Duvara yaslanarak cep telefonunu çıkardı, Jacob'inkini aradı ve sesli mesaj bıraktı. "Nerede olduğunu ya da ne yaptığını bilmiyorum," dedi, "ama sen tam bir pisliksin." Durakladı. "Ve çok üzgünüm. Tamam mı? Bir kardeş olarak berbatım ve özür dilerim. Şimdi bunu aş ve kıcını kaldırıp eve git."

Telefonunu cebine soktu ve binadan dışarı çıktı. Telefonu

Gece karanlık ve fırtınalıydı. Rüzgâr dinmişti. Gökyüzü çok hafif bir kar ile açıklık arasında karar vermeye çalışıyordu.

Kamyonetine yaslanmış uzun boylu, geniş bir gölge buldu, kaput yukarıdaydı, başı aşağıdaydı.

"O nasıl?" Gray sordu. Hud

başını salladı.

Gray bir süre onu inceledi ve sonra dönüp geceye baktı. "İyi koşullar."

"Evet."

"Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?" "Evet."

Yarım saat sonra dağın tepesindeydiler, kayaklarını giymişlerdi. Gece kayağı onların gizli heyecanıydı ve stresli anlarında kendilerini buna bırakırlardı. "Nerede olduğumu nasıl bildin?" Hud nefes almak için durduklarında sordu.

"Penny." Gray omuz silkti. "Sana söylediğim gibi, altı yaşında bir kadının olması iyi bir şey dostum. Hem de herhangi bir kadın değil, *senin kadının*."

Hud, ayın bir parçasının aydınlattığı siyah geceye baktı. Bir ağaca çarpmak gibi aptalca bir şey yapmamak için her ikisi de kafa lambası takmıştı. Penny şu anda nerede olduklarını ve ne yaptıklarını öğrenirse onları öldürürdü.

Ama Gray onu ne kadar sevse de -Hud'un Gray'in onun için tereddüt etmeden öleceğinden hiç şüphesi yoktu- Penny bunu bilmiyordu. Ama Gray'le ilgili diğer her şeyi biliyordu, her şeyi -iyi, kötü, çirkin-.

"Zamanın geldiğini nasıl anlıyorsun?" Hud sordu.

"Birini içeri almak için mi?"

"Evet."

Kardeşi cevap vermeyince Hud başını çevirip ona baktı. "Öğreneceksin," dedi Gray.

"Nasıl?"

"Güven bana. Sadece bileceksin. Anlaşıldı mı?"

Evet, çamur gibi açık.

Cuma gecesi geç saatlerde Bailey, fırtınanın hemen önünden geçerek

onu dağa çıkardı. Biraz stresliydi ama uyanıp hemen işe gidebilme fikri hoşuna gitmişti.

Ayrıca Cedar Ridge'de daha fazla zaman anlamına geliyordu.

Buraya Cedar Ridge için gelmediniz.

Kendi kendine gülerек çantasını apartman dairesine bıraktı ve karanlıkta köye doğru yürüdü. Artık kapalı olan küçük kahve kulübesinin önünden geçti, ama her sabah orada satılan kafein ve şekerin hafif kokusunu hâlâ alabiliyordu. Kiralık eşya dükkânı da kapalıydı, her sabah ekipman aramak için oradan geçen yüzlerce kayakçı ve sörfçüden bu kez tamamen yoksundu. Güzellik salonu da kapalıydı ama bir ışık yanıyordu ve içeride Aidan'ın kız arkadaşı Lily'nin bir dizüstü bilgisayarın başına çökmüş olduğunu gördü. El salladı.

Bunun dışında etrafta başka kimse yoktu. Dağ birkaç saat önce kayakçılara ve sörfçülere kapanmıştı. Şu anda açık olan tek şey kafeteryaydı ve o da kapanmaya hazırlanıyordu.

Yol temizlenmiş ve buzlanmasını önlemek için kaya tuzu serpilmişti. Bu hafta çok kar yağmış, diye düşündü, patikanın her iki tarafındaki yüksek banketlere biraz şaşıarak. Rüzgâr biraz kesilmişti ve kar kalın çizgiler halinde sessizce yağıyordu, her bir kar tanesi büyük beyaz bir yemek tabağı büyüklüğündeydi.

Durup her şeyi içine çekerken, dağın siyah geceye fon oluşturan görkemli manzarası, etrafında yankılanan ürkütücü, sakın sessizlik onu hiç şaşırtmadı.

Kulübenin iki duvarı ve avlunun sarkan devasa çatısı tarafından hava koşullarından korunan duvar resmine baktı. Duvarın üst ve alt kısımlarında boylu boyunca uzanan güzel ağaç, soldan sağa doğru kronolojik sırayla ilerleyen aile ağacındaki önemli noktaları çerçevesliyordu. En yaşlıları olduğu için Gray'den başlamıştı. Lider. Tutkal.

Aslında Penny yapıştırıcıydı, diye düzeltti Bailey gülümseyerek. İkisini de zaten seviyordu, ilişkilerine hayrandı ve diğerlerinin de öyle olduğunu biliyordu.

Her halükarda, şimdi tüm goblenin neye benzeyeceğini görebiliyordu ve bir an için karşı konulmaz bir duygu dalgası hissetti.

Gurur.

Çünkü bunu gerçekten yapıyordu. Hayatta kalmak ve yaşamak ve yapmak

Hayatıyla ilgili bir şey, yapmayı hiç beklemediği bir şey.

Göz ucuyla gölgelerdeki bir adamın profilini yakaladı. Hudson. Kalbi hızla çarptı ve ona gülümsedi.

Adam da ona gülümsedi, beklediğinden çok daha sessizdi. Sonra bir adım daha yaklaştı ve kadın hatasını anladı. Hudson değildi.

Aidan.

Duvar resmine baktı ve gülümsedi. "Anlaşılan o *ki* boya."

Kaşlarını kaldırdı. "Şanslısın." Güldü.

"İçimde bir his vardı."

Ona dik dik baktı. "Beni bir his üzerine mi işe aldın?"

Bir omzunu kaldırdı. "İyi bir fiyata geldin." Ona Hud'inkine çok yakın bir gülümseme attı, kalbi bir kez daha çarptı. "Ve bonus olarak Hud'a sahipsin."

"Bu bir bonus mu?" diye sordu. Adam güldü. "Tabii ki evet."

Bir çift adamın şamatasına benzeyen sesin yankısıyla başını eğdi. Sadece gecenin ışıltısıyla aydınlanan dağa döndüğünde onları gördü.

İki kayakçı, pistte son sürat aşağı doğru kayıyorlardı. "Ohmigod," diye fısıldadı. "Bu-"

"Evet." Aidan iki erkek kardeşinin akla hayale gelmeyecek bir şey yaptığını, yani karanlıkta, fırtınada kayak yaptığını söylerken kısık bir kahkaha attı. "Bu şekilde stres atıyorlar."

Gözlerini o inanılmaz hızla dağa saldıran iki figürden alamıyordu ama yine de yaptıkları her hareket koreografisi yapılmamış bir zarafetti. "Tehlikeli değil mi?"

"Yaşamak tehlikelidir," dedi Aidan.

"Ben ciddiylim! Derinlik algıları çok iyi olamaz."

"Aslında," dedi, "şu anda kar ve bulutlardan yansıyan ışıkla birlikte oldukça harika. Hava çok soğuk değil, rüzgâr dinmiş ve dağın tamamı onlara kalmış. Bu dağın içini ve dışını onlar gibi bilen iki adam için tehlikeli değil."

"O zaman neden yukarıda değilsin?" diye sordu.

Gülümsemesi genişledi. "Gray'i ofisinden kovdum çünkü

çok zor. Hud'ın bir gün bile izin aldığını sanmıyorum... Hiçbir fikrim yok. Tüm kayak devriyesini yönetmek ve haftada birkaç kez polis dükkanında vardiyalı çalışmak arasında, hala nasıl ayakta durduğunu bile bilmiyorum. Bu kadar işi varken ara vermesine sevindim."

O an, gece havasında taşınan alçak sesler tarafından kesintiye uğradı. Kayakçılar geri dönüyor.

Gray el salladı. Hud, Bailey'nin gözleriyle karşılaştı ama el sallamadı. Sık ağaçların arasında gözden kayboldular.

"Üçüncü raunt için tekrar zirveye tırmanıyorlar," dedi Aidan. "Ya da belki dört."

"Bu karanlıkta kayak yapmak kadar çılgınca!"

"Bu da maceranın bir parçası," dedi Aidan alçak sesle gülerek. "Biz Kincaidler böyle yaparız."

"Peki bu ne? Her fırsatta ölüme meydan okumak mı?"

Gülümsedi. "Yaşa. *Sıkı* yaşayın. Her fırsatta hayatla yüzleşin. Biz güçlüyüz, çünkü öyle olmak zorundayız."

Tamam, bunu anlamaya başlamıştı. Eğer bir sorun varsa, Hud tehlikeli olsun ya da olmasın onunla yüzleşirdi. Her şeyle bu şekilde, gözünü kırpmadan yüzleşirdi.

Sert olanın o olduğunu sanıyordu ama değildi. Hayatı boyunca akıntıya kürek çekmiş, yolculuğun onu istediği yere götürmesine izin vermişti.

Bu Hudson'ın tarzı değildi. Aslında, onun hakkında bildiği her şey göz önüne alındığında - nasıl büyüdüğü ve ne pahasına olursa olsun ailesini nasıl koruduğu - o şimdiye kadar tanıştığı en sert insanlardan biriydi. Bunu yüksek sesle söyledi.

Aidan bunun üzerine başını salladı, gözleri artık ciddiye. "Evet, öyle." Sıcak eli kızın soğuk yüzüne dokundu, kısa bir okşayış. "Asıl soru şu: Onunla başa çıkabilecek kadar güçlü müsün? Kendini ne kadar cesur hissediyorsun, Bailey?"

"Ben-" Aidan'ın sabit bakışları karşısında yutkundu. Hud onun cesur olduğunu düşünüyordu ve bunu bilmek hoşuna gidiyordu. Belki de bunu kabullenmesinin zamanı gelmişti. "Düşündüğün gibi değil."

"Benim düşüncem, kardeşimin tanıdığım en iyi adamlardan biri olduğu ve kendisine dağıtılan elden çok daha fazlasını hak ettiği yönünde. Eğer onunla birlikte bitiş çizgisine ulaşmak için çok zorlamaya istekli değilseniz, o zaman kimsenin canı yanmadan önce yarıştan çekilmeyi düşünmelisiniz."

"Biz değiliz... Yarış yok." Ama gece havasıyla konuşuyordu çünkü Aidan gitmişti.

Bölüm 14

Hud ve Gray gece kayağından bıktıklarında saat gece yarısını geçmişti. Yorgun düşen Gray, Penny ile yatağa girebilmek için Hud'ı terk etti.

Hud onun da yatağa girmesi gerektiğini biliyordu. Bir gece önce şehirdeki bir mezarlık vardiyası için çağrılmış ve birbiri ardına aptalca çağrılara gitmişti. İlki gecenin gidişatını belirlemişti. Olay bir aile içi huzursuzluk olarak başlamıştı. Bir çift evlerinde kavga etmiş, her biri evin ayrı odalarından diğerinin eşyalarını pencereden dışarı atmıştı.

Yaptıkları hata, içlerinden birinin bir şekilde eşinin eşyalarını ateşe vermenin iyi bir fikir olacağı sonucuna varmasıydı. Anında diğeri tarafından kopyalandılar - tabii ki ikisi de bunu başlattıklarını kabul etmedi - ve yanlışlıkla bahçelerini de ateşe verdiler. Sonuç olarak, onlar birbirlerine bağırıp çağırırken evleri alevler içinde kalmıştı.

Bu durum karısını gözyaşlarına boğmuş, kocası da bu manzara karşısında pes etmiş ve ona başka bir ev, daha iyi kıyafetler ve ağlamayı kesmesi halinde tüm dünyayı vaat etmişti.

Onun yerine, ikisi de hapse girmişti.

Ondan sonra Slippery Slope'ta bir bar kavgası çıktı. Elli yaşlarında iki adam bar hesabını kimin ödeyeceği konusunda birbirine girmişti. Kimse ilk yumruğu kimin attığını söyleyememişti ama beş dakikadan kısa bir süre içinde tüm bar büyük bir kavgaya dönüşmüştü.

Hud ve memur arkadaşları kavgayı ayırdığında, herkes

parmaklarıyla olayı başlatan iki adamı işaret ettiler.

Birlikte çalıştıkları ve birinin diğerinin eski karısıyla yattığı ortaya çıktı.

Diğeri üzerine atladığında Hud birini kelepçeliyordu. "Bırak onu, seni pislik!" diye bağırdı salak Hud'un kulağına.

Hud onu omzunun üzerinden çevirdi ve yere yatırdı, iş botlarından birinin tabanını adamın sırtının küçük kısmına dayadı. Hud'ın yanına koşan diğer iki polis gecenin çılgınlığına inanamayarak başlarını salladılar ve sonra ikisini de kelepçelediler.

Kaldırım kenarında dirsek dirseğe oturmuşlar, bir anda birlik olmuşlar ve polise şerefsizler diye küfrediyorlardı.

Gecenin teması buydu. Hud, uzun bir günün ve Gray'le çok tatmin edici bir gece kayağının ardından tatil köyündeki ofisinde oturuyordu. Eve gidip yatamayacak kadar yorgun olduğundan, günlerdir okunmamış e-postalarını toparlamak ve üzerinde çalışmak için buraya gelmişti.

Max'ten bir mektup almıştı ve Hud mektubu okurken dondu kaldı. Jacob'ın birliği düşman ateşine maruz kalmıştı, yaralı olup olmadığına dair bir bilgi yoktu.

Ya da ölümler.

E-postanın tarihi iki gün öncesine aitti. O zamandan beri bir şey yok, bu da yeni bir bilgi olmadığı anlamına geliyor.

İki gün. Lanet olsun. Her şey olabilirdi ve orada, ofisinin karanlığında Hud durdu ve telefonunu odanın diğer ucuna gönderdi. Duvardan sekip yere çarptığını görmek yerine duydu.

Şok olmuş bir nefesle birlikte.

Kapıya döndüğünde silahını hızlı bir hareketle çekerek gölgenin yüzüne doğrulttu - "Tanrım," diye mırıldandı ve hemen tekrar indirdi. Silahı kot pantolonunun arkasına sokarak ışığa doğru yürüdü. "Beni nasıl buldun?"

Bailey gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Senin evine gittim ve sonra da burayı denedim. Hudson, özür dilerim, ben sadece-" Başını salladı, gözleri cam gibiydi. Hudson onun kolunu tuttu, sandalyesini masasından kaldırdı ve onu sandalyeye oturttu. "Senin suçun değil." Elini gözlerinin üzerinde gezdirdi ve zihinsel olarak kendi kışını tekmeledi. "Özür dilerim," dedi ve arkasını dönerek pencerenin ötesindeki karanlık gökyüzüne baktı.

"O gecelerden biriydi." Haftalar.

Aylar.

Tanıdığı çoğu kişi onu yalnız bırakır, geri çekilirdi.

ve onu kendi yaralarını yalamaya bıraktı.

Görünüşe göre Bailey değil. Adamın onu oturttuğu sandalyeden kalktı ve arkasından geldi. Onu, endişesini ve kaygısını hissedebiliyordu.

Tam bir pislikti. Hud bunu biliyordu ama ona dönemiyordu. O anda Max'in e-postasına ve Jacob'a kafayı takmaktan başka bir şey yapamıyordu. Büyüdükleri yıllar boyunca birbirlerine bağlı olmuşlardı. Bazen garip bir şekilde öyle görünüyordu. Birbirlerinin ne düşündüğünü ya da birinin ne zaman yaralandığını her zaman anlayabiliyorlardı.

Jacob gittikten sonra bir süre bu yetenek devam etmişti ama yıllar geçtikçe kaybolmuş, Hud'a Jacob'dan hiçbir şey kalmamıştı. Gecenin karanlığına bakarken ikizini hissedebilmeliydi.

Yapamadı.

Ve bu onu iliklerine kadar korkuttu.

"Bir gece izin almışsın. Bu nadir görülen bir şey," dedi. "Dünya hâlâ dönüyor mu?"

Kısık bir kahkaha attı. Şaşırtıcı bir şekilde, dünya hâlâ dönüyor, onsuz devam ediyordu. Düşünülmesi gereken bir şey.

"Sen iyi misin?" Bailey sessizce sordu.

Bu, gözlerini kapatmasına neden oldu. Yüzüne bir silah dayamıştı. Onu rahatlatması gerekirken arkasında durmuş, onu rahatlatmak istiyordu. Kısık bir kahkaha atmak zorunda kaldı. "Bu sorudan nefret ediyorsun, unuttun mu?"

"Biliyorum," dedi. "Başka bir şekilde ifade edeyim. Sorun ne Hud?"

Elini sırtında hissetti ve başka biri olsaydı yapacağı gibi geri çekilmek yerine, dönüp onu sıkıca kendine çekmek istedi. Bunu yapmadığından emin olmak için ellerini ceplerine soktu. "Sadece uzun bir gece. Yatağına git, Bailey."

Yatağına gidelim mi? Hayır, çok teşekkür ederim. Bailey, onun muhtemelen insanları bu otoriter ses tonuyla kovmaya alışkın olduğunu biliyordu, ama o çalışanlarından biri değildi ve bu kadar kolay kovulamazdı.

Büyürken, öğretmenleri karnelerinde her zaman inatçılığı hakkında yorum yapmışlardı. Gerçek şu ki, hayatının kurtulmasına yardımcı olduğuna inandığı bu özelliğe fazlasıyla sahipti. Ölmek için fazla inatçıydı.

Ofis onun nefes alış veriş dışında sessizdi. Hud nefes alıyorsa bile bunu anlayamıyordu. Sonunda onunla yüzleşmek için döndüğünde, kaşlarını kaldırdı ve bu eğlenmiş bir şekilde de değildi. Daha çok hayal kırıklığına uğramış, bir tür PITA oluyorsun

yol.

"Hayatınızdaki diğer insanları bilmem ama ben genelde bana söyleneni yapmam," dedi. Bu bilinen bir sorun."

Küçük bir gülümseme verdi ama ona odaklandığında bu gülümseme çabucak kayboldu. "Titriyorsun."

"Hayır."

"Evet, öylesin." Onu içeri çekti.

Mutlu bir şekilde ona sokuldu ve kollarını ona doladı. "Sorun ben değilim Hud," diye fısıldadı, tüm vücudunu ona sarmaya çalışarak. "Sorun sensin. Titriyorsun."

"Kahretsin." Alnını onun omzuna koydu ve sanki onu yatıştırmak kendisini de yatıştıracakmış gibi ellerini onun kollarında aşağı yukarı gezdirdi. "Seni korkuttuğum için özür dilerim," diye fısıldadı çenesine doğru.

"Hayır," dedi. "Kapınıza ilk geldiğimde kapıyı çalmalıyım ama o kadar dikkatle telefonunuza bakıyordunuz ki sizi bölmek istemedim ve sonra-"

"Sorun yok," dedi. "Benim hatam, senin değil." Ağzını ona karşı tuttu, böylece her kelime teninin üzerinde hayalet gibi dolaştı.

Ürperdi ama onun dikkatini dağıtmasına izin vermek istemedi. "Bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?" Bunun yapmak isteyeceği son şey olduğunu bildiği için elini onun göğsüne koydu. "Zor bir gece geçirdiğini söyleyebilirim-"

Homurdandı.

"Tamam, zor bir hafta olabilir," dedi. "Benim de böyle birkaç haftam oldu ve bazen canınızı sıkan şeyi söylemenin yardımcı olduğunu biliyorum."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, "Tamam, sanırım tek kelime etmeyecek" diye düşündü. Ama sonra sessizce, "Jacob'ın birimi hakkında bir e-posta aldım" dedi.

Yüzünde bir ipucu aramak için kendini serbest bıraktı ama adam istediği zaman hiçbir şey belli etmemekte çok iyiydi. "Ne oldu?" diye sordu.

"Düşman ateşi altında kaldılar. Yaralanan olup olmadığına dair bir bilgi yok." Durakladı. "Ya da ölümler."

Söylemediği her şey için kalbi kırıldı. "Ve ondan hiç haber almadın mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Eminim en kısa zamanda sizinle temasa geçecektir."

Hud yavaşça başını salladı ve elini yüzüne götürdü. Buna izin vermek için çok yorgun olmalıydı.

kaymış. "Hayır," dedi. "Jacob temas kurmayacak."

"Ama senin ve diğerlerinin onun için nasıl endişeleneceğinizi bilmesi gerekiyor."

"Güven bana," dedi suratsızca. "Anlayamazsın."

Gözlerini ona dikti. "Kardeşim olmadığı için zor bir ilişkiyi anlayamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Bundan vazgeçiyoruz," dedi. "Tartışmaya açık değil. Ya da duvar resminde halkın tüketimi için."

Bunun beklenmedik acısını içine çekti ve arkasını döndü, kapıya kadar geldi, sonra durdu ve Carrie'nin ona söylediklerini hatırlayarak kapı kolundaki eline baktı.

Hud en çok değer verdiği insanları kendinden uzaklaştırıyor. Bu konuda iyi.

Bailey nefesini bıraktı ve dönerek ona doğru yürüdü, ta ki onunla burun buruna gelene kadar. "Neredeyse yapmana izin veriyordum," dedi.

"Ne yapmak?"

"Beni uzaklaştır. Görünüşe göre en çok değer verdiğin insanlar söz konusu olduğunda bu senin yöntemin. Jacob gibi."

Arkasındaki gece gibi hareketsizdi, sadece gözleri onu takip ediyordu. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun," dedi.

"Sanırım biliyorum. Eğer şu anda yaptığın buysa, Hud? Çok önemsedığın için beni uzaklaştırmak mı? Gitmeyeceğimi bilmelisin. Beni itemezsin." Bunu kanıtlamak için kapıya doğru ilerledi ve kilide vurdu.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye sordu.

Ona doğru giderken kazağını yere düşürdü. "Eğer bilmiyorsan, bunu pek iyi yapmıyorum demektir."

"Bailey-"

"Hayır," dedi ve onu işaret etti. "Konuşmak istemiyorsun, unuttun mu?"

"Geçen hafta bu işin bir gecelik olduğunu söylemiştiniz," dedi.

Onun kendisine yapışmaya çalışacağından mı endişeleniyordu? "Bir gece mi dedim?" diye sordu masumca, kasıtlı olarak onu yanlış anlamıştı. "Benim hatam. İki demek istemiştım." Masasını uyluklarının arkasına vurana kadar onu biraz itti.

"Bailey-"

"Şşş." Eşofmanının fermuarını açtı ve omuzlarından itti.

Elleri kadının kalçalarına gitti. "Bay." Sesi alçaktan, zar zor

orada törpü. "Bu kötü bir fikir."

"Tabii ki öyle," dedi. "Bütün hafta seni düşünüyorum ama düşünmüyormuş gibi yapıyorum. Ve sen de burada beni uzak tutmak için elinden geleni yapıyorsun, ki bunun senin de beni düşündüğün anlamına geldiğini çok iyi biliyorum." Gülümsedi. "Gerçekten, çok iyi bir çiftiz."

"Acınacak haldeyim." Ama o da gülümsemesine küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi ve önce kızın, sonra da kendisinin giysilerini çekiştirerek gerekli yerlerini ortaya çıkardı -Tanrım, kız onun gerekli yerlerini seviyordu- böylece masasını iyi bir şekilde kullanabileceklerdi.

Ondan sonra da duvara dayalı koltuk.

"Bazen bu şeyin üzerine oturup çalışıyorum," diye mırıldandı Hud, çok sonra Bailey ter içinde ve hâlâ kollarında nefes nefese kaldığında. "Ona bir daha asla aynı şekilde bakmayacağım." Onun nemli tenine karşı gülümsediğini hissetti. "Aslında, sanırım onu bronzlaştıracam."

Bölüm 15

Hud Cumartesi öğleden sonra canını dişine takarak çalıştı ama o gece daha önce hiç yapmadığını hatırladığı bir şey yaptı; hem tatil köyündeki hem de istasyondaki listeden kendini çıkardı. Telefonunu da kapattı.

Ve sonra Bailey'nin çalışan dairesinin kapısını çaldı.

Kadın kapıyı açtı ve ona baktı.

"Hey," dedi.

"Selam." Onun en sevdiği kıyafeti giymişti; daracık pijamaları.

"İki gece mi dedin?" diye sordu, elinde bir şişe şarap ve bir paket Çin yemeği tutarak. "Yoksa üç mü?"

Onun bakışlarını tutarak çantayı aldı ve yiyeceklere bakmak için göz temasını bıraktı. Gülümsedi. "Oh, kesinlikle üç tane."

Ertesi hafta da kayak sezonundaki diğer tüm haftalar gibi çılgınca geçti. Perşembe gecesi Hud annesini "doğum günü" için dışarı çıkardı. Cuma günü o, Aidan ve Gray akşam yemeğine çıktılar. Bir sürahi birayı paylaştılar ve haftalarını özetlediler. Bu genellikle haftalık bir şeydi. Bazen Penny ve Lily de onlara katılırdı ama bu gece sadece çocuklar ve Kenna vardı. Zamanının çoğunu telefonuyla geçirmesine rağmen varlığıyla onları kutsamıştı.

Aidan Hud'a endişeli bir bakış attı ama Hud onun sadece Words With Friends oynadığını ve muhtemelen şu anda onun kışını tekmelediğini biliyordu.

"Sigorta şirketimiz bizi arayarak üç ciddi vakamız olduğunu bildirdi.

Gray, bu hafta sakatlıklar yaşanacağını duyurdu.

"Aslında dörttü," dedi Kenna başı öne eğik ve hâlâ telefonuna konsantre olmuş bir halde. "Kulübedeki ateş çukuruna çok yakın oturan o aptal kar tavanını unutma. Önündeki bankta pozlar veriyordu, iyi bir selfie çekmeye çalışıyordu ve kıcının üzerine düştü. Saçma sapan yüksek topuklu botlar giydiği için de hemen kalkamadı ve saç uzantıları yandı. Dağımızın bununla hiçbir ilgisi yok."

"Evet, şey," dedi Gray sinirlenerek. "Her nasıl olduysa, önümüzdeki hafta daha iyi güvenlik önlemlerini görüşmek üzere bir temsilci gönderecekler. Ateş çukurunun yanına, postiş takan kadınların bir metre geride oturması gerektiğini söyleyen bir tabela koymamız gerekse de umurumda değil, bunun bir daha yaşanmayacağından emin olmalıyız."

Gray, tesise yönelik her türlü hakareti kişisel olarak algıladı.

Kenna gözlerini devirdi. "Böyle bir işaret koyamazsın. Dünyanın dört bir yanındaki feministler senden nefret eder."

"Peki, tabelaya postiş takan *herkesin* yangından yirmi adım uzakta durması gerektiğini yazın."

"Eğitimlerimizi gün aşırıdan her güne çıkardık," diye araya girdi Hud, bir kavgayı önlemek umuduyla. "Tam kadro çalışıyoruz. Diğer tatil köylerinin çoğunun aksine, ne personel ne de güvenlik konusunda büyük kesintiler yapmadık. Sizinle uğraşmak için herhangi bir neden bulamayacaklar."

"Evet, öyle olmadığına emin ol." Gray iPad'indeki bir listede ilerledi. "Bu yıl da lisenin kayak takımına sponsor olmamız istendi." Başını kaldırdı ve Hud'a baktı. "Bir koçları eksikmiş ve seni istediler. Müsait vaktin var mı?"

Kahretsin. Hayır, istemiyordu. Yine de tek isteğinin kayak takımında olmak olduğu zamanları hatırlayabiliyordu. Bunun için asla yeterli para olmamıştı. Tek bir çocuğun bile para yüzünden hayallerinden mahrum kalmasını istemiyordu. "Yeteneği olan ama parası olmayan çocuklara burs vermemize izin verirlerse zaman bulabilirim. Eğer koç bensem, kimse parasızlık yüzünden takıma girmeyi kaçırmaz."

Gray iPad'in üzerinden ona baktı, eğleniyordu. "Burslar için parayı tam olarak nereden bulacaksın, kıcından mı?"

"Parayı bulacağız."

Aidan Gray'in birasını doldurdu. "Ben Hud'la birlikteyim. Parayı bulacağız."

"Tanrım," diye homurdandı Gray ve bazı notlar aldı. "Parayı bulun," diye mırıldandı. "Elbette, lanet olası parayı bulacağız."

Kenna başını telefondan kaldırmadan, "Para bende," dedi. Gray ağzını açmaya başladığında telefonu bıraktı-

Vahşi doğada nadiren görülen bir şeydi bu ve ayağa kalktı. Sonra da hâlâ ne kadar kısa olduğunu yüzüne vurarak sidikli bir ses çıkardı ve sandalyesinin üzerine çıkarak bira sürahisini göğsüne götürdü. "Tesise yardım etmeme izin vermiyorsunuz," dedi masadakilere. "Bir bok yapmama izin vermiyorsunuz çünkü benim kırılgan olduğumu düşünüyorsunuz. Peki bu kırılganlık, birisi lanet olası lise kayak takımına kendi lanet olası paramla sponsor olabileceğimi söyleyene kadar birayı geri vermeyeceğim!"

"Oyum sana," dedi Aidan.

Kenna ona baktı. "Sadece daha fazla bira istiyorsun."

"Evet," dedi ciddi bir şekilde. "Ama gülümsediğini de görmek istiyorum."

Hud ona, "Ben de oyumu sana veriyorum," dedi. "Ama bir şartla. Kayak takımı için bir yardımcı antrenöre ihtiyacım olacak."

Kenna ona döndü. "Ben mi?"

"Paskalya Tavşanı'nı kastetmemiştim."

Kenna büyük bir ciddiyetle ona baktı. Yürek parçalayıcı bir ciddiyetle. "Seninle birlikte koçluk yapmamı istiyorsun."

"Tanrım evet," dedi. "Hiç liseli kızlarla tanıştın mı?" Ürperdi.

"Korkunçlar."

Gözlerini kırıştırdı ve sonra ona biraz paslanmış gibi görünen bir gülümseme verdi.

"Güzel mi?" diye sordu.

"Harika," diye fısıldadı. Dikkatlice sandalyesinden indi ve birasını tepesine kadar doldurdu.

"Hey," dedi Aidan. "Peki ya ben? Önce sana oy verdim, *güzelim*."

Aidan'ın bardağını da doldurdu.

Gray kaşlarını kaldırdı.

"Önce, ben isteseydim bana oy vereceğini söylemelisin," dedi. Gray,

"Sen nasıl istersen," dedi.

Sevinçle güldü. "*Ne* istersem mi?"

"Evet," dedi Gray. "Çünkü Hud için liseli kızlar neyse sen de benim için öylesin. Dehşet verici."

Yine güldü. "Gerçekten mi?"

"*Her zaman*," dedi Gray hararetle. "Peki ya başka bir her zaman? Ben seni destekliyorum. Her şeyde ve her konuda, Kenna. Hepimiz," dedi.

"Oyumuz seninle

Ne olursa olsun. Beni duyuyor musun?"

Uzun bir süre ona baktı, gözleri kuşkulu bir şekilde parlıyordu. Ağlamaktan nefret ederdi, nadiren ağlardı. Hud onu en son on yıl önce kedisi dışarı çıkıp çalındığında ağlarken görmüştü.

Aslında çalınmamıştı. Gerçek şu ki, onu bir çakal öldürmüştü. Jacob'la birlikte bütün gece uyumamışlar ve Kenna'nın asla öğrenmemesi için o şeyi gömmüşlerdi.

Kenna uzun bir nefes verdi, Gray'e başını salladı ve yüzünü görmemeleri için başını eğdi. Sonra sürahiyi kaldırdı ve biranın son kalanını da içti.

"Ciddi misin?" Gray sordu.

Ağzını sildi ve gülümsedi. "Bu senin için 'ciddiyim *koç*' demek." Çok uzun zamandır hiçbirinin görmediği bir sırtışıyla parladı. "Bir sonraki içkiler benden," dedi ve bara yöneldi.

Aidan Gray'in omzuna bir yumruk attı.

"Ow," dedi Gray. "Peki bu da ne?"

"Tek ihtiyacı olan şeyin bir şeyler yapmak, yeniden kendine değer verdiğini hissetmek olduğunu söylüyorum. Ona bebek gibi davranmayı bırak. Şimdiye kadar bundan nefret ettiğini bilmen gerekirdi."

Gray, Aidan'ın birasını kaptı ve birasını yudumlarken onu tersledi.

Aidan Hud'a döndü ve sırt çantasından çıkardığı kahverengi bir çantayı ona fırlattı.

"Nedir bu?" Hud kuşkuyla sordu. Aidan'ın bir çanta içinde kendisine uzattığı lanet olasıca şeye güvenmemek için iyi bir nedeni vardı.

Aidan sırttı. "Endişeli misin?" "Evet."

"Tanrım, bir adama bir kez yılan ver..." Gray sırttı. "Bu çok eğlenceliydi."

Pislik kardeşler. Hud çantayı iki parmağıyla tuttu. "Eğer bu bir yılansa, son duanı etsen iyi olur."

Aidan güldü. "Bu on yıl önceydi ve lanet bir jartiyer yılanıydı, dostum. Zararsızdı."

"Zararsızmış. Beni ısırıldı!"

"Öyle o l m a d ı , " dedi Aidan. "Herkes bunu söyledin çünkü ölüm perisi gibi çılgılık a t t ı n . "

"Tekrar ediyorum," dedi Hud sertçe, "kucağıma bir yılan attın."

"Neredeyse altına sığıyordun."

Bunu yapmamış olmasının tek nedeni, o zamanlar gördüğü en ateşli şey olan Trina Anderson'ın yanında oturuyor olmasıydı. Aidan yardımsever bir şekilde ona kazık attığında, onun pantolonuna girmeye çalışıyordu. "Yani bir korkum var," dedi şimdi. "Ne olmuş yani? Herkes bir şeylerden korkar."

"İki şeyden korkuyorsun," dedi Aidan. "Çantayı aç."

Hud onu salladı. Hiçbir şey tıslamadı ya da hareket etmedi. Güvenli olduğunu düşünerek çantanın içine baktı. "*Kahretsin.*"

Hud, Big Dog'dan bir çift siren kırmızısı erkek bikini külotu çıkarırken Aidan sırttı. Üzerinde şöyle yazıyordu:

BOĞULMA TEHLİKESİ!

Aidan aptal aptal gülerken Hud onlara baktı. Devam eden şaka tabii ki. Ya yarın bunları giyecekti ya da sonuçlarına katlanacaktı. Çok eskiden, iğrenç kravatlarla başlamışlardı. Hud o günleri özlemişti ama Gray bir banka toplantısında üzerinde büyük bir penis olan bir kravat takmaya zorlandığında Penny buna şiddetle karşı çıkmıştı.

Gray şimdiye kadar bu yeni trendi ondan saklamayı başarmıştı ama bu sadece bir zaman meselesiydi.

Aidan hâlâ sırtıyordu, belli ki kendisiyle gurur duyuyordu çünkü Hud'ın boxer giydiğini ve külotlardan yılan ve ıspanak için ayırdığı yoğunlukla nefret ettiğini biliyordu.

"Zamanlamaya dikkat edin," dedi Aidan yardımsever bir şekilde. "Onları yarın giymek zorundasın-Bailey yarın kalkacak," diye ekledi, kazanının üzerine eğilmiş gibi kıkırdarak.

"Kork," dedi Hud. "Çünkü sırada sen varsın."

Aidan çok endişeli görünmüyordu.

Hud külotu kahverengi poşete geri soktu, Aidan'ı tersledi ve birasını bitirdi.

Bailey Cuma gecesi planladığı gibi Denver'dan ayrılamadı. Öğleden sonra doktor randevusu vardı, büyük bir ziyaret. İlk temiz çıkmasının üzerinden üç ay geçmişti; kansere son kez kapı göstermesinin üzerinden ise toplam altı ay geçmişti. İkinci üç aylık kontrolün de aynı şeyi doğruladığını duymayı çok istiyordu ama ne yapacağını biliyordu. Bu bir acele et ve bekle şeyiydi. Sonuçları alması önümüzdeki hafta Pazartesi ya da Salı gününü bulacaktı.

Yine de, her zaman olduğu gibi, onkoloğu ona neler olabileceğine ve bununla nasıl başa çıkacaklarına dair bir seçenekler listesi vermişti. Çoğunlukla ve en önemlisi, doktor Bailey'nin hala temiz olduğu konusunda iyimser hissediyordu.

Bailey en çok bu seçeneği beğendi ve büyükannesinin kitabından bir sayfa almaya karar verdi.

Bir şey için endişelenmek, onun olmasını dilemek gibidir. Her şey yolundaymış gibi davranın. Yeterince rol yaparsanız gerçek olur.

Bu yüzden alarmını sabahın dördüne kurdu ve Cumartesi günü şafak sökerken yola çıktı, güneşin ilk ışıklarıyla birlikte Cedar Ridge'e vardı.

Arabasını park etti ve duvarının önünde durdu. Nefesi yüzünün önünde kristalleşti ve günün elli dereceye yaklaşacak olmasına sevindi. Boyalarının donmasını istemiyordu.

Başını arkaya yatırdı ve duvar resmini inceledi. Ağaç tamamlanmıştı; kökleri duvarın dibine kadar uzanıyor, dallar ve yapraklar tepeyi kapladıkça canlı görünüyordu. Yol boyunca beş Kincaid kardeşin görünmesi için noktalar vardı. Gray bir tahtta oturuyordu; kayak kaskı onun tacı, asası da kayak sopasıydı. Penny onun kucağında, bir kolunu boynuna dolamış, diğer kolunu da kayak sopasına geçirmiş oturuyordu. Dört ayaklarını da kayaklar süslüyordu.

Bailey hafifçe yer değiştirdiğinde görüntü de planlandığı gibi değişti. Onlara nasıl baktığınıza bağlı olarak, ya oturmuş birbirlerine bakıyorlardı ya da birlikte kayarken sıırıkları paylaşıyorlardı.

Aidan arama kurtarma kıyafetlerini giymiş, Tarzan gibi ağacın bir dalından sarkıyordu. Lily bir kolunun altında sıkışmıştı ve ikisi de birbirlerine bakıp gülüyorlardı.

Bunun sağındaki her şey hala sadece kalemle çizilmişti ve o zaman bile sadece Hud'a kadar. Onu kayak devriyesi kıyafetleri içinde, sırt çantasıyla birlikte ağacın tepesinden çılgın bir atlayışın tam ortasında çizmişti - ki bu atlayışı da bir dağ uçurumu gibi görünmesi için karla kaplamıştı. Dizleri bükülmüş ve kayaklarının altı görülebilecek kadar yüksekte olduğu için çok formdaydı. Üzerinde şöyle yazıyordu: ARKANIZDAYIM.

Hâlâ Jacob ve Kenna'yı çizmesi gerekiyordu ama iyi bir iş çıkardığını biliyordu ve daha önce yaptığı işle ilgili hiç bu kadar heyecanlanmamıştı.

"Bailey?"

Duymayı beklemediği sesle birlikte dönüp baktı ve evet,

Aaron vardı. Her zamanki takım elbisesi olmadan onu tanımakta güçlük çekse de iskelenin dibinde duruyordu. Üzerinde kot pantolon ve ceket vardı ve onu gördüğüne o kadar şaşırmıştı ki, aşağı inerken neredeyse iskeleden kayacaktı.

Kolları onu sabitlemek için uzandı ama o olabildiğince çabuk geri adım attı. Bu o mutlu sürprizlerden biri değildi. Daha çok tam tersi gibiydi. Cedar Ridge onundu. Burası onun küçük sırrı, mutlu noktasıydı.

Ne kadar yanlış olursa olsun, bunu paylaşmak istemedi. "Aaron, burada ne yapıyorsun?"

"Neyin peşinde olduğunu görmek istedim."

Hâlâ ona bakarken bir elini kaldırdı ve duvar resmini işaret etti.

Ona bakmak yerine kollarından tutup kendine çekti ve tadını alabildiği bir çaresizlikle öptü. Bir an için buna izin verdi, kıpırdamadan durdu, hissetmeye çalıştı.

Ama hissetmedi. Onun kuşkusuz çok hoş olan ağzının kendi ağzına bastırması ve aynı derecede hoş olan vücudunun da aynı şeyi yapması dışında hiçbir şey hissetmedi. Bu... güzeldi.

Havai fişek yok. Nefes darlığı yok. Karnı titremedi ve dizlerindeki kemikler çözülmedi. Başını sallayarak kurtuldu.

"Hiçbir şey hissetmedin," dedi, sesi mutsuz geliyordu. "Azıcık bile değil."

Yüzünü buruşturdu. "Aaron-"

"Hayır, anlıyorum. Ben de anlamadım. Tanrım." Alnını onunkine bastırdı. "Özür dilerim. Biliyordum. Donna'yla birlikte olduktan sonra senin için her şeyin değiştiğini biliyordum ama son bir kez daha denemek zorundaydım." Yüzünü kavradı ve yumuşak gözlerle ona son bir öpücük verdi. Bu sefer hafıftı. Dostça. Sıcak. "Her zaman senin için burada olacağım," dedi.

"Biliyorum." Ellerini adamın kollarında gezdirdi ve ona sarıldı. "Ve teşekkür ederim."

"Ne için?"

Gülümsedi. "Donna ile takıldığım için."

O da gülümsedi. "Bir gün beni özleyeceksin."

"Biliyorum."

Ona göz kırptı ve kolunu onunkine doladı. "Kahvaltı? Hadi, sen havanın biraz ısınmasını beklerken ben ısmarlayayım."

Neden olmasın? "Tamam," dedi, ama sonra bilmediği bir güç tarafından

Bailey başını çevirdi. Ve Hudson'ı yaklaşık yirmi beş adım ötede dururken buldu. Koyu renk güneş gözlüklerini takmıştı ama öpüşmeye tanık olduğunu anlamak için gözlerini görmesine gerek yoktu. Hayır, bu uzun boylu, zayıf kaslı vücudunun her gergin çizgisinde vardı.

Bölüm 16

Hud'un sabahı gece saat otuzda kayak devriyesinin eğitimiyle başlamış, ardından bir olay raporu toplantısıyla devam etmişti ama az önce gelen bir telefonla yarıda kesilmişti. Bir grup genç Devil's Face'e çıkmış ve aşağıya doğru yarışmak için birbirlerine meydan okumuşlardı. Sorun şuydu ki, Devil's Face çift elmastı ve bu gençler en iyi ihtimalle orta seviye kayakçılardı. Hesap tutmadı.

Bu onları durdurmamıştı.

Görünüşe göre gençlerden biri mogullarda kaza yapmış ve yanmıştı, ancak kimse onun düştüğünü görmemişti. Arkadaşlarının hepsi kayarak geçmiş, onu orada kendi snowboard'u tarafından bayıltılmış halde bırakmışlardı.

Gencin babası diğer babalardan birini suçladı ve sonra anneler ve bir büyükanne de olaya dahil oldu. Ortaya çıkan kavga Hud's Mountain'a değil, değersiz bir TV programına aitti.

Saat sabahın dokuzuydu ve o gün için çoktan tükenmişti.

Bu yüzden, Bailey'nin yüzünü emen bir adam gördüğünde işler pek de iyiye gitmemişti.

Gününün daha da boktan *geçebileceği* ortaya çıktı. Bildiğim iyi oldu.

"Hudson," dedi Bailey adamı öpmeyi bıraktığında ve ikisi onun yolunda yürürken. "Selam."

"Hey." Kızın yanındaki adama baktı.

"Ah," dedi, bir elini adamın koluna koydu - *boştaki* elini çünkü diğer kolu zaten adamınkine bağlıydı. "Bu Aaron," dedi. "Aaron, bu Hudson Kincaid, buranın sahibi olan kardeşlerden biri."

Artık Aaron Hud'un kim olduğunu biliyordu. Ama Hud'ın hala Aaron'ın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

öyleydi.

Adam elini uzattı ve Hud bir nanosaniyesini elini sıkmakla adamın suratına yumruğunu indirmek arasında karar vermeye çalışarak geçirdi.

Ama bu hiç mantıklı değildi. Hem de hiç. Bailey onun değildi ve bir hafta önce onunla bir ilişki yaşamak istemediğini açıkça belirtmemiş olsa bile, o da böyle bir şey istemiyordu.

Yani sorununun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Hiç. Sıfır. Onun dışında... O biliyordu. Sorununun ne olduğunu tam olarak biliyordu ve adı Aaron'dı.

Aaron, "Buradayken onun emin ellerde olduğunu görmek istedim," dedi. "O benim için önemli."

Evet, Hud bunu açık ve net bir şekilde anlıyordu. "Nişanlısı olarak," diye devam etti Aaron, "endişeleniyorum."

Hud nefes almayı bıraktı. Ciğerleri hava almayı reddetti.

Bailey'nin kararlı bir şekilde "Eski sevgilim," dediğini duydu. "*Eski* nişanlı." Aaron'ın göğsüne bir şaplak attı. "O kısmı hep unutuyorsun."

"Tüh," dedi Aaron. "Özür dilerim." Ama o kadar da üzgün görünmüyordu. *Eski sevgilisi* gibi de görünmüyordu.

Hud telsizini kemerinden çıkardı ve ihtiyaç duyduğu zamanlar dışında neden yirmi dört saat çaldığını merak ederek telsize baktı. "Gitmeliyim," dedi, hâlâ telsize bakıyordu.

"Ama bir kez olsun ses çıkarmadı," dedi Bailey.

Hud, "Bir toplantım var," diyerek topuklarının üzerinde döndü ve ofislere doğru yola koyuldu.

Ekipman müdürleri Marcus yarı yolda önünü kesti. "Hey, arka taraftaki dörtlü sandalyede bir sorun var. Adamlarım birkaç dakika içinde kontrol altına alacaklar ama sadece bilmeni istedim-"

"Kontrol edeceğim," dedi Hud.

"Anladım, bunu yapmanı istememiştin-" "Buldum," diye tekrarladı Hud.

On dakika sonra, gerçekten de sıkışmış olan dörtlü sandalyedeydi. Ama Marcus haklıydı, çünkü bakım ekibi o daha oraya varmadan sorunu çözmüştü. Bu da onu dağın zirvesinde ve uzun zamandır ilk kez gidecek başka bir yeri olmadan bırakmıştı.

Bu da zihninin saatte doksán mil hızla gitmekte özgür olduğu anlamına geliyordu ve öyle de oldu, görüntüler göz kapaklarının arkasında warp hızıyla yanıp sönmeye başladı.

Bailey elinde fırçasıyla iskelenin en üst katında oturmuş, Kincaid aile ağacını büyük boy boyarken yüzünde şiddetli bir konsantrasyon ifadesi vardı.

Bailey annesiyle oturmuş, annesinin tatlı bir sabırla ve zerre kadar küçümsemeden gevezelik etmesini dinliyor.

Bailey onun yatağında yatıyordu, kızarmıştı, gözleri sıcaktı, vücudu yumuşaktı, ona liman yarasını gösterirken, lanet cesaretinin içgüdüsel bir hatırlatıcısı.

Bailey onun bakışlarıyla yüzleşti ve bir ilişki istemediğini söyledi.

Bailey eski nişanlısını öpüyor.

Telsizi kapandı. Tanrı'ya şükür. Kafasını kendi kışından çıkaracak ve onu oyuna geri döndürecek acil bir durum.

Bir çocuk ve bir yetişkinin park yerinin yakınındaki tavşan tepesinde çarpıştığı bildirilmişti. Bulunduğu yerden yedi dakikalık zorlu bir kayak mesafesi vardı. Hud'dan daha yakın olan ve oraya daha önce varabilecek en az beş ekip üyesi vardı.

Ama yine de o tarafa yöneldi. Yolculuğa üç dakika kala pansiyonu görebildi ve neredeyse kayaklarından düşecekti. Yürümeye başladığından beri kayak yapıyordu ve bir şey onu sarsıp neredeyse takla attırmayalı çok uzun zaman olmuştu ama bu onu sarsmıştı.

Görünüşe göre bu manzara karşısında bir anlığına afallayan Aidan, onun yanına yanaştı ve kısa bir süre durarak kenarlarından havaya kar savurdu.

"Vay canına," dedi Aidan.

Evet. Hud için de büyük bir kutsal bok anıydı. Bailey sadece bir sanatçı değildi -hem de çok iyi bir sanatçıydı- aynı zamanda Kincaid ruhunu da yakalamıştı. Yaptığı duvar resmi, dağın onlar için ne anlama geldiğinin somut bir örneğiydi ve aile ağacının basit bir goblen benzeri resminde tüm yerin sevgisini tasvir ediyordu.

"Gerçekten inanılmaz," dedi Aidan usulca.

Saygıyla. Nutku tutulan Hud sadece başını sallayabildi.

Bir zamanlar kimsenin yüzüne bile bakmadığı bir duvar olan şey, şimdi neredeyse yarısı boyanmış bir duvar resmiydi. Göz kamaştıran canlı renklere sahip muhteşem, destansı bir resimdi. Gray ve Penny... inanılmaz derecede üç boyutlu. Aidan'ın doldurduğu yarısı da öyle.

Bu sabah, kadının onun için planladıklarının bir kısmını görebilecek kadar yaklaşmıştı. Hud'ın çıplak taslağı, onu bir tür

kayak atlayışını ancak bir süper kahraman yapabilirdi ama bu onu gülümsetmişti.

Aileyi, patronlarını da şakaya dahil edecek şekilde tasvir ederek hem onlarla hem de bu konuyla eğleniyordu.

"Peki işi bitince ne olacak?" Aidan sordu.

Bu soru Hud'un göğsündeki yanmaya yardımcı olmadı. Duvar resmi hem elle tutulur bir şey hem de işleyen bir saatti ve zaman çoktan tükenmeye başlamıştı. "O gidiyor."

Aidan bakışlarını duvar resminden ayırdı ve Hud'ın gözleriyle buluştu, Hud'ın gözleri şaşırtıcı bir anlayışla parlıyordu. "Ona istemediğini söyledin mi?"

Hud ona baktı.

"İnkâr etmeye çalışma bile,
dostum." Hud içini çekti. "İnkâr
edemem."

"Yapamaz mısın?" Aidan sordu. "Yoksa yapmayacak mısın?"

"Hayır, yani *yapamam*." Hud başını salladı. "Az önce ölüm cezası olması gereken bir şeyi atlattı. Anlıyor musun? Hayatının son on yılını yarının hiç gelmeyeceğini düşünerek yaşadı. Hiçbir zaman. O günler, haftalar, aylar ve *yıllar* doktor muayenehanelerinde ve hastanelerde, soğuk, beyaz odalarda neşe, umut ya da gerçek hiçbir şey hissetmeden geçti." Duvar resmine baktı. "Ve sonra mucizevi bir şekilde sona erdiğinde, bir liste yaptı. Asla yapmasına izin verilmeyen, sadece hayalini kurabildiği şeylerin bir listesini; bir duvar resmi yapmak gibi... Ve o listede aşağı doğru ilerliyor."

"Harika," dedi Aidan. "Ama bunun ona nasıl hissettiğini söylememekle ne ilgisi var?"

"Bunu nasıl anlamazsın?" Hud sordu. "Duvar resmi o listeden yaptığı ilk şey. Ona duygularımı bencilce söylersem ve o da gidip Yunan Adaları'na yelken açmak ya da Roma'da balo dansı öğrenmek yerine benimle kalırsa ben nasıl bir adam olurum?"

"Aşık olan türden bir adam," dedi Aidan. "Listeyi onunla yapabilecek türden *bir adam* çünkü son on yıldır kendisi de onun kadar kilit altında, kendisi dışında hayatındaki herkese bakılmasını sağlıyor."

Hud ona baktı. "Saçmalık."

"Hayır," dedi Aidan, şimdi ona doğru bir adım atarak ve yüzüne doğru yaklaşarak. Öfkeli. "Asıl saçmalık, senin onun bir kızla evlenmesinin sorun olmayacağını düşünmen."

ama bunu kendin için düşünmüyorsun." "Benim hayatım ilişkilere uygun değil."

"Şuna bak, daha da saçmalık," dedi Aidan, etkilenmemiştir. "Yani, evet, başınızda bir sürü şey var. Ve ne yapacağını bildiğinden daha fazla sorumluluğun var. Ama ailen tam burada, altı yaşındayken yanında duruyor dostum, bazılarını hafifletmek için daha fazlasını üstlenmeye istekli ve muktedir. Tek yapman gereken bırakman."

Hud annesini düşündü. Onun bakım yükünü nasıl üstünden atacaktı? O onun *annesiydi*. Bir de Jacob vardı. Her nerede olursa olsun Hud onu bulacaktı ama bu onun sorumluluğundaydı. Carrie'nin oğlu olduğu gibi, Jacob'ın da ikiziydi. Gray ve Aidan'a gelince, hiçbir şeyleri yokken üç kişilik küçük ailesini kabul ettikleri için onlara ödeyebileceğinden çok daha fazla borçluydu. Ayrıca, hepsinin baş etmesi gereken kendi sorunları vardı. Hud'ın yardım edebileceği ve edeceği şeylerdi çünkü onun için çok şey yapmışlardı. Ama hiçbir şekilde onların yüküne katkıda bulunmayacaktı. "Bırakmak o kadar kolay değil," dedi.

"Evet, öyle," diye ısrar etti Aidan. "Hayatınızdaki insanlar, şu anda kafanızda sorumluluk olarak saydığınız insanlar, size yük olmak zorunda değiller. Biz sana yük olmak *istemiyoruz*."

"Değilsin," dedi Hud.

"Öyle mi? O zaman kanıtla. Burada durmuş bana Bailey'nin yapacak çok işi olduğu için seni sevemediğini söylüyorsun ama ikimiz de böyle hissedenin sen olduğunu biliyoruz. Kendini sevmeye izin vermiyorsun."

"Şu aşk saçmalığını kesecek misin?" Hud sordu. "Şu anda bu konuda endişelenmekten daha önemli işlerim var."

"Jacob, değil mi?" Aidan sordu. "Ama Jacob gitti, dostum. İyi ve hazır olduğunda geri dönecek, bir saniye önce değil. Bu senin suçun değil Hud. O gitti diye hayatını askıya almak zorunda değilsin."

Hud gözlerini kapattı. "Evet, biliyorum." "Neden?" Aidan sordu.

"Çünkü onun gitmesi benim suçum." Hud sertçe yutkundu ve sert sözlerini hatırlayınca başını iki yana salladı. Bunca zaman sonra bile Jacob'ın yüzündeki şok ve incinmişlik ifadesini hâlâ çok iyi görebiliyordu.

"Hud," dedi Aidan şok edici bir nezaketle. "Kimse seni suçlamıyor."

"Kendimi suçluyorum," dedi Hud sıkıntıyla. Gözlerini açtı ve Aidan'ın şaşkın gözleriyle karşılaştı. "Suçlayacak başka kimse yok."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Ona söylediğim son sözler 'artık kardeş değiliz' oldu." Aidan bir süre ona baktı ve sonra içini çekti. "Kızgındın-" "Mazeret değil."

"Yaralıydın-" "O da yaralıydı," dedi Hud.

Aidan elini Hud'ın omzuna koydu. "Beni çok dikkatli dinle çünkü bunu sadece bir kez söyleyeceğim, o yüzden beni gerçekten duyman gerekiyor." Durakladı. "Olanlar en az senin kadar Jacob'ın da hatasıydı. *Öyleydi*," diye tekrarladı Hud konuşmak için ağzını açtığı anda. "Bu yüzden kendini hırpalamayayı bırakmalısın. Daha da ötesi, kendini affetmelisin."

"Öyle mi? Neden peki?" Hud sordu.

"Çünkü Jacob şu anda her neredeyse? O seni affetti."

Hud bunun doğru olduğuna inanmak isteyerek ona baktı. "Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum," dedi Aidan çelik gibi bir sesle. "Gray'in kamyonuna çarptığım zamanı sana anlatmış mıydım?"

"Gray'in kamyonuna hiç çarpmadın."

Aidan neşesiz bir şekilde güldü. "Yanlış. Ben de on dört yaşıdaydım ve tıpkı senin gibi tam bir serseriydim. Kincaid genlerinde olduğuna şüphe yok. Babamıza teşekkür edecek bir şey daha, değil mi?" Başını salladı. "Her neyse, Gray yeni bir kamyon almıştı. Araba kullanmayı öğrenmeden önce bile birkaç yıl para biriktirmişti. Ve onu kızlardan daha çok seviyordu, eğer bu size bir şey anlatıyorsa. Her gece okuldan ve işten sonra onu tamir ediyordu. Yardım etmek istedim ama izin vermedi. Bana pis ellerimi ondan uzak tutmamı söyledi."

"Dur tahmin edeyim," dedi Hud. "Sen yapmadın."

"Hayır. Bir gece o yattıktan sonra anahtarlarını çaldım ve arabayla gezintiye çıktım. Kar yağıyordu."

Hud yüzünü buruşturdu. Gray'in araçlarına olan bağlılığı herkesin malumuydu. "Ölmek mi istiyordun?"

Aidan sıırıttı. "Evet, hemen hemen. Yaşadığımız apartman kompleksinin çıkışındaki araba yolu - birkaç yıl sonra geldiğin zamandan hatırlarsın."

Hud, "O garaj yolu kışın buzdan bir tabakaydı," dedi.

"Evet. Aşağıya doğru kaydım ve diğer taraftaki posta kutularına çarptım."

sona erdi. Bu da tabii ki hayatımı kurtardı çünkü bu sayede caddeye ve karşıdan gelen trafiğe doğru kaymadım." Aidan bir nefes verdi. "Bu arada bu beni Gray'in gazabından kurtarmadı."

"Biraz kızgındı, değil mi?"

Aidan güldü. "Kızgınlığın da *ötesinde*. Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim, hatta o zamandan beri. Neyse ki beyin sarsıntısı geçirdim ve hastaneye gitmek zorunda kaldım. Taburcu olduğumda araba hırsızlığından tutuklanmayı bekliyordum ama onun yerine Gray beni bekliyordu." Aidan başını salladı. "Onu gördüm ve düşündüm ki, iyi bir koşuydu, on dört yıl boyunca kendimi hayatta tutmayı başardım ve bunu yaparken de iyi vakit geçirdim."

Hud güldü. "Seni hızlı mı öldürdü, yoksa işkence edercesine yavaş mı?"

"Sadece hızlı olmasını umuyordum," dedi Aidan. "Ama beni şok etti. Beni sert bir şekilde kucakladı ve kan olduğumuzu söyledi. Kan olmaktan asla vazgeçmeyeceğimizi ve kanın kanı öldürmeyeceğini söyledi - ne kadar istese de. Gray ayrıca bir sonraki emre kadar benden atlamamı istediğinde sadece ne kadar yükseğe atlayacağımı sormam gerektiğini söyledi." Aidan başını salladı. "Aylarca onun kaltağı oldum."

Hud kahkaha atarken bile göğsünde bir şeylerin sert bir düğümü vardı. Keder. Pişmanlık. Hayal kırıklığı. "Jacob Gray değil."

"Hayır," dedi Aidan. "Ama o bir kan. Atlamanız gereken bazı çemberler olabilir ama hiçbir şey bu gerçeği değiştiremez - kan kandır."

Bölüm 17

Birkaç saat sonra Hud bir mola verdi ve açlıktan ölmek üzereyken kulübeye geri döndü. Merdivenlerde Gray'e rastladı ve birlikte kafeteryaya girdiler.

Köşedeki masada Penny, Lily ve... Bailey oturuyordu. Belli ki üçü birlikte geç bir öğle yemeğinin tadını çıkarıyor ve bir şeye gülüyorlardı.

Gray sırttı. "Öğle yemeği için ne istediğimi buldum." Hud gözlerini devirdi ve Gray'i masaya kadar takip etti.

"Ve sonra, eller cennete," diyordu Penny, "Hud'ın Gray'e şöyle dediğini duydum, 'O kumandaya dokun, hatta kanalı *Elbiseye Evet Deyin*'den değiştirmeyi düşün ve söz veriyorum cenazende uygun bir şekilde kederli davranacağım."

Lily burnundan çay çekti.

Bailey o kadar çok güldü ki sandalyesinden kayarak yere düştü.

Hikâye tamamen saçmalıktı ve en ufak bir gerçeklik payı yoktu.

Tamam, belki diziyi *bir* kez izlemişti ama bunun tek nedeni Penny'nin zatürreeden çok hasta olması ve sırayla onunla oturup bebek bakıcılığı yapmalarıydı. Sıra Hud'a geldiğinde, o diziyi izlemekte ısrar etmişti. Ve evet, belki de bütün öğleden sonrayı elbiseleri eleştirerek ve ekrandaki aile dramını izleyerek geçirmişlerdi. Hud Gray'e baktı, o da avuçlarını havaya kaldırarak, "*Hey, bana bakma, onu kontrol edemiyorum*" dedi.

Hud başını sallayarak Bailey'e doğru yürüdü ve onu kucaklayarak sandalyesine geri oturttu. Ona iyi olup olmadığını sormaması gerektiğini biliyordu. Ayrıca, Bailey hâlâ o kadar çok gülüyordu ki, Hud ellerini onun üzerinde tutmak zorunda kaldı.

tekrar yere kaymaması için omuzlarından tutarak sandalyeye oturttu.

Ona "Ben de o diziyi seviyorum" diyecek kadar kendini toparladı.

Tanrım. Penny'ye yavaşça öleceksin bakışı attı,
Tahmin edilebileceği gibi, görmezden gelindi.

Lily çayını burnuna çektikten sonra kendini temizlemeye çalışıyordu.
"Kahretsin," dedi Penny'ye. "Sen bir hikâye anlatırken içilmemesi gerektiğini biliyorum."

Penny masum bir şekilde peçeteyle ağzını sildi ve kocasına gülümsedi.
"Selam koca adam. Bana tatlı ısmarlamak ister misin?"

Gray ona sırtıttı. "Tatlını çoktan aldım bebeğim."

Çantasına uzanmadan önce ona şuh bir bakış attı ve durup Lily'ye baktı.
"Senin de gitmen gerekiyor, değil mi?"

"Birazdan," dedi Lily ve sonra birden "ah" diye sıçrayıp Penny'ye pis bir bakış attı.

"Senin de işe dönmen gerektiğini sanıyordum," dedi Penny anlamlı bir şekilde ve başını Hud'a doğru salladı. Ya nöbet geçiriyordu ya da hepsinin Bailey ve Hud'ı yalnız bırakmasını istiyordu.

İnce. *Değil*. Ama Lily bunu anlamıyordu. "On dakikam daha var-" diye başladı, ama yine tekme yemiş gibi sıçradı. "Kahretsin, şunu yapmayı keser misin-"

Penny yavaşça, "Randevun olduğunu söylemiştin," dedi ve bir kez daha başını Bailey'ye doğru salladı.

"Oh!" Lily ampulün söndüğünü söyledi. O da çantasını kaptı ve ayağa kalktı. "Doğru. Çok haklısın. Bir randevum var."

"Uh-huh," dedi Hud, bir sıçanın kokusunu alarak. Penny adında bir çöpçatanlık faresi. "Peki bu randevu ne için?"

"Dişçi," dedi Lily.

"Müşteri," dedi Penny aynı anda.

İkisi de birbirlerine baktı.

"Kuaförde bir müşterim var," diye düzeltti Lily. "Bir kesim ve renk-" "Dişçi randevusu var," dedi Penny aynı anda. Hud iğrenerek Gray'e baktı.

Gray elini ağzına götürürken gülümsemesini elinin arkasına saklıyordu. Kadını kollarının arasına aldı. "Tatlı?" Gray akıllı bir karış havada bir adamdı.

"Mm-hmm," dedi Penny ve onu öptü.

Ve sonra gittiler, doğruca ofislere giden personel girişine yöneldiler.

Bu da Gray'in ofisinde kapının kilitli olacağı ve en az bir saat boyunca kimsenin onları görmeyeceği anlamına geliyordu.

"Ben de gidiyorum," dedi Lily.

Hud gözlerini kısarak, "Dişçi randevunuza," dedi. "Evet.

Doğru."

Hud başını ona doğru salladı ama o sadece gülümsedi, parmak ucuna kalkıp yanağından öptü, Bailey'e göz kırptı ve sonra o da gitti.

Bailey ayağa kalktığıında Hud onun elini tuttu ve onu biraz kendine çekti. "Nereye gidiyorsun?"

"İşinizin başına dönün."

"Bizi baş başa bırakmak için bu kadar uğraştıktan sonra gerçekten kaçıp gidecek misin?"

Onun bakışlarıyla karşılaştı, bir an onu inceledi. O da hemen onu inceledi. Örgü şapkası bugün güneş ışığı sarısıydı ve buradaki ilk haftasına göre çok daha az solgun olan pembe tenine uyuyordu. Hafta sonları dışarıda olduğu için biraz renklenmişti, bu da ona sağlıklı bir ışıltı veriyordu ve bunu görmek onu mutlu ediyordu.

Ceketini çıkarmıştı ve üzerinde sadece bembeyaz, uzun kollu, V yakalı bir tişört vardı; bu tişört ona ikinci bir deri gibi oturuyor ve adamın nefesini kesiyordu. Ayrıca bugün kalçalarından aşağı sarkan ve bacaklarını bir mil uzunluğunda gösteren botların içine sokulmuş dar kesim kayak pantolonu giymişti.

Sarı şapkasında soluk mavi bir boya izi, çenesinde biraz mor ve bir göğsünde orman yeşili vardı.

Ona hiç bu kadar iyi görünmemişti. "Bana nişanlısından bahset," dediğini duydu.

"Eski nişanlıyı kastediyorsun."

"Seni öpüyordu," diye belirtti Hud.

"Doğru," dedi. "*O beni* öpüyordu. Ben onu öpmüyordum."

Adam sadece ona baktı.

Bir nefes verdi ve etrafına bakındı. "Dinle, sana bütün o iğrenç hikâyeyi anlatmak isterdim ama biraz çikolata almadan devam edemem. Ve bugün öğle tatilinde birkaç kayak pisti yapacağıma dair kendime söz verdim. Gerçekten daha iyi bir kayakçı olmak istiyorum."

Elini tuttu ve onu kafeteryanın önüne doğru çekti. Kafeterya

Bugün kuyruklar uzundu. Çok uzun. Bu yüzden onu yanlarından geçirdi ve yolda bir avuç şeker aldı.

Ön tarafta kasadaki görevliye el salladı. Sydney'i onuncu sınıf cebir dersinden beri tanıyordu. Matematik ödevlerini o yapmış, İngilizce ödevlerini de o yazmıştı. Ve bazen, çok şanslı olduğu zamanlarda, babasının kamyonetinin arkasında birbirleri için başka şeyler de yapmışlardı. Birbirleri için. Birbirleri için.

Ona göz kırptı ve şekerleri onun hesabına yazdığını söyleyerek başını salladı, aynı zamanda da el sallayarak onu uğurladı. On beş dakika sonra Bailey kayaklarını ve botlarını kiralamış ve onu da yanına alarak asansöre binmişti.

"Ne yapıyoruz biz?" diye sordu, nefesi kesilmişti ve bu hiç de şaşırtıcı değildi. Asansöre binmeyi tehlikeli bir spor haline getirmiş, bütün bir insan kuyruğunu devirmişti. Hud ona asansöre binmenin doğru yolunu göstermişti; bu yol, para ödeyen konuklarından hiçbirini yaralamayı içermiyordu. "Bana bir hikaye anlatıyorsun," dedi. "Ve ben de seni daha iyi bir kayakçı yapacağım."

En azından tehlikeli olmayan
bir tane... "Çok mu ukala?"
diye sordu.

"Hayır. Sadece iyi." Dört farklı çikolatayı kızın kucağına bıraktı.
"Hangisini seveceğinden emin olamadım."

"Sormadın."

"Gerek yoktu, çünkü mevcut tüm seçenekleri ele aldım," dedi. "Zehrini seç."

"Peki ya hepsini istediğimi söylersem...?"

Güldü. "Muhtemelen seni tatlı dille Snickers'tan vazgeçirmeye çalışırdım." Etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Sana göz kırptı."

"O mu?" diye sordu.

"Kasadaki sevimli sarışın tezgâhtar." "O
yaptı," Hud kabul etti. "Sydney."

"Sydney, sevimli sarışın tezgâhtar sana göz
kırptı." "Kıskandın mı?"

"Tabii ki hayır. Neden sana göz kırptı?"

"Ben de sevimli olduğum için mi?" diye
sordu.

Gözlerini kısmıştı. "Sen de bir şey var," diye kabul etti. "Ama sevimli değilsin. Bir dağ kedisi sevimli değildir. Akıllı, zarif, güzel ve *ölümcül* olabilir. Ama sevimli değil."

Yine güldü. Onun yanındayken bunu çok sık yapıyordu. "Sence ben

akıllı, şık ve güzel?"

"Ve ölümcül," diye belirtti. "Ve kesinlikle sevimli *değil*."

Asansör yavaşladı ve sonra tamamen durdu. Hiç şüphesiz biri ya üstten ya da alttan düşmüştü. Ama Hud ilk kez bir asansörde mahsur kaldığı için mutluydu. "Bana daha fazlasını anlat," dedi.

"Hakkında...?"

"Eric."

"Aaron." Gözlerini kısmıştı. "Ve sen bunu biliyordun."

Omuz silkti. Evet, bunu biliyordu.

"O benim ilk erkek arkadaşım," dedi. "Uzun yıllar boyunca. Ve o benim tek eski sevgilim."

"Sadece mi?" diye sordu, doğru duyduğundan emin değildi. Tatlı, sevimli, seksi, zeki ve yetenekliydi... Neden sadece bir erkek arkadaşı olsun ki?

Çünkü seni aptal, hayatının büyük bölümünde kanserle savaştı.

"On beş yaşındayken hastalandım," dedi yumuşak bir sesle ve göz alabildiğine uzanan Rocky Dağları manzarasına bakarken onun düşüncesini doğruladı.

Uzanarak elini kendi eliyle kapattı. "Yapmak zorunda değilsin-"

"Hayır," dedi. "Anlamamı istiyorum. Hiç hoş değildi Hudson. Okulda olduğumdan daha fazla okul dışında kaldım. Aaron yan komşumuzdu ve ödevlerimi getirip bana yardım ederdi."

Vay canına. Adamdan iyice ve anında nefret etmeye başlamıştı ve görünüşe göre Aaron ondan daha fazlasını hak ediyordu.

Asansör hâlâ hareket etmemişti. Telsizindeki konuşmayı duyabiliyordu, sesi kısıktı. Bir acemi asansörden inerken düşmüştü. Kız altı yaşındaydı ve görünüşe göre tam bir öfke nöbetinin ortasındaydı.

Hud hayatında hiç bu kadar şımarık bir çocuk için minnettar olmamıştı.

Alçak bir bulut içeri girmiş ve manzaranın çoğunu örterek onları kendi küçük dünyalarında bırakmıştı. Bailey anılarında kaybolmuş ve mutsuz görünüyordu.

Eldivenli elini kendi eliyle sıktı. "Uzun zamandır hastaydın," dedi sessizce, konuşmaya devam etmesini istiyordu.

"Daha doğrusu, yürüyen ölü bir kızdım."

Boğazının derinliklerinden tamamen istemsiz bir ses çıkardı. Bu sadece onun artık olmayacağı düşüncesinden duyduğu keder olarak tanımlanabilirdi.

bu dünyada. Elini çevirerek onun parmaklarını kendi parmaklarının içinde kavradı.

Onu rahatlatıyorum.

Evet. Tanıdığım en harika kadın.

"Özür dilerim," dedi. "Hep unutuyorum. Buna alışmak için çok uzun yıllar geçirdim ama böyle ağzımdan kaçırmamalıydım."

"Evet," dedi. "Yapmalısın. Hiçbir şeyi ballandırma Bailey, benim için değil. Hepsini duymak istiyorum."

Başını salladı. "Yaşamamam gerekiyordu. Bunu hepimiz biliyorduk. Aaron yanımda kaldı, hatta..." Yüzünü buruşturdu. "Birbirimizi doğru şekilde sevmediğimizi bildiğim zamanlarda bile. Tutkunun hayalini kurdum ve onu arzuladım, ama onunla bunu hissetmedim. Yine de o benim için her zaman bir kaya gibiydi. Daha fazlasına ihtiyacı olduğu ortaya çıktığında bile. Yani evet, o hala hayatımda. Bazen olmasını istediğimden daha fazla," dedi alaycı bir şekilde. "Ama onun kalbini çoktan kırdım. Onu bir arkadaş olarak da kendimden uzaklaştırmayacağım. Bunu yapamam."

"Bunu anlıyorum," dedi Hud. Onun bu yönünü de seviyordu. Sadakat onun için her şey demekti ve o da bu kelimenin tam karşılığıydı.

"Aaron ve ben birlikte değiliz," dedi, başını çevirip onun bakışlarıyla buluşurken kendi bakışlarını da açık ve dürüst bir şekilde ortaya koydu. "O şekilde değil. Ve uzun, çok uzun bir süredir de birlikte değiliz."

Hud'ın tek yapabildiği başını sallamaktı çünkü bir süredir kalbinin etrafında bir yumruk vardı. Bunun bir nedeni annesi ve onun durumu için endişelenmesiydi. Diğer bir kısmı da Jacob'ın ülkesi ve muhtemelen hayatı için savaştığı denizaşırı ülkelere aitti ve Max'ten hiçbir haber alamamıştı.

Ama kalbini tutan şeyin bir kısmı Baily'ydi ve az önce gevşemişti.

Ki bu kötü bir şeydi. Hem de çok kötü.

Asansör tekrar çalıştı ve sonra başka bir sarsıntıyla durdu. Telsiz ciyaklayarak canlandı. Küçük kızın iki sandalye arkasındaki acemi kayakçı açıklanamaz bir şekilde kot pantolon giymişti ve kot pantolonu asansörün koltuğuna yapışmıştı

-Ve inmeye çalışırken baş aşağı sallanmaya başladı.

"Sence gerçekten de pantolonunun altından mı sarkıyor?" Bailey dehşete düşmüş bir halde sordu.

Omuz silktili. "Olur böyle şeyler."

"Bana göre değil," dedi. "Ben bile kayak yaparken kot pantolon giyilmemesi gerektiğini biliyorum." "Öyle mi?" Adam ona gülümsedi. "Başka ne biliyorsun?"

Ona yavaş bir gülümseme verdi. "Seninle bir gece daha geçirmek

istedigimi."

Bölüm 18

Hudson gülümsediğinde Bailey'nin aklı hemen başından gitti. Elli metre havadaydılar ve ayakları kar ve ağaçlardan başka bir şeyin üzerinde sallanıyordu. Her zamanki gibi endişeli olmalıydı.

Bunun yerine onun kucağına tırmanmak, bir maymun gibi etrafını sarmak ve akıllara durgunluk veren öpücüklerinden biraz daha almak istiyordu.

Önlerinde ve arkalarında insanlar varken böyle bir şey olmayacaktı. Bunun yerine Snickers'ı açtı ve ona ikram etti.

Bir kez daha gülümsedi, eğildi, bir ısırık aldı ve sonra ona geri uzattı.

Onun gülümsemesiyle karnında bir şeyler kıpırdandı ve kendi ısırığından büyük bir ısırık alıp tamamen istemsiz, içten bir inilti çıkardı.

"Orada iyi misin?"

"Aman Tanrım," dedi dudaklarını yalayarak. "Hiçbir fikrin yok."

Hudson'un gözleri karardı ve dikkatini dağıtacak bir şey bulmak için hızla beynini yokladı. "Yani... çocukken suçlu muydun?"

Bakışları kızın ağzından gözlerine doğru kaydı.

"Evet." "Sorunu sen mi buldun yoksa o mu seni buldu?"

"İkisi de."

Gülümsedi. "Gerçek bir baş belası, ha?" diye sordu. "Hâlâ öyleyim."

"Tamam, bir anlaşma yapalım," dedi gülerek. "Sorularıma iki kelimedenden fazla cevap verirsen seni bu asansörden aşağı itmeme ne dersin? Kulağa iyi bir plan gibi geliyor mu?"

Adam sırtıttı. Onu hiçbir yere itemezdi ve bunu ikisi de biliyordu. İyi bir rüzgâr onu uçurabilirdi.

"Jacob ve ben Cedar Ridge'e on iki yaşındayken geldik," dedi. "Neredeyse geldikleri kadar vahşiydik."

Gözlerini kırıştırdı. "Vay canına, koca bir cümle. Devam et."

Adam dikkatini dağıtacak bir şey arıyormuş gibi etrafına bakındı ve kadın güldü. "Oh, hayır değilsin," dedi. "İlk defa kalçandaki radyo sessiz. Dağda bir durgunluk var, muhtemelen kayakçıların ve sörfçülerin çoğu pansiyonda boş karınlarını doyurdıkları ve uzuvlarını ısıttıkları için. Konuşun."

Uzun bir süre onu inceledi ve sonra yavaşça gülümsedi. "Belki *sen* baş belasısın."

"Hı-hı," dedi, "ve bunu asla unutma. Konuş."

Ona gülümsedi. Kadın onu zorluyordu ama ikisi de biliyordu ki adam iyice hazır olana kadar tek bir kelime bile etmeyecekti.

"Jacob ve ben burada büyümedik," diyerek onu şaşırttı. "Jackson Hole yakınlarında büyüdük. Babam bir iş için şehre geldi ve bu sırada bir barda hostes olarak çalışan çok genç ve tatlı bir kızdan faydalandı."

"Annen," diye nefes aldı.

"Evet. Hamile kaldı, bizi doğurdu ve bunu Richard Kincaid'den çok az yardım alarak yaptı. Elindekilerle yapabileceğinin en iyisini yaptı."

"O oldukça şaşırtıcı."

"Evet," diye kabul etti. "Ama bir sürü sorun vardı. Onun gerçekliğin içinde kaybolup gittiğini gördünüz. Bu onun için bir işte tutunmayı zorlaştırıyordu. Ortaokula başladığımız sıralarda her şey çöktü."

"Korkunç bir şey olmalı," dedi. "Ne oldu?"

Geniş bir omzunu kaldırdı. "Jacob ve ben onun yerine geçtik. İş bulduk." "Ortaokuldayken."

"Yasal işler olduklarını söylemedim. Bu arada değillerdi. Ama zaten çocuk koruma hizmetlerinden kaçıyorlardı ve ondan alınmak istemedik. Bize ihtiyacı vardı. Ve başımızı suyun üstünde tutmak için paraya ihtiyacımız vardı."

O yaşlarda ailesini bir arada tutmak için ne yapması gerekiyorsa yaptığına düşününce Bailey'nin midesi bulandı.

Kızın yüz ifadesini anladı ve ona küçük bir gülümseme verip elini salladı

Başını. "Merhamet istemiyorsun, o yüzden sakın bana merhamet göstermeye kalkma."

"Acımak değil," dedi ve boğazındaki empati yumrusunu yutmak için kendini zorladı. "Hayranlık. Ne oldu?"

Tekrar omuz silkti. "Yapmamız gerekeni yaptık. Jacob geceleri yerel bir veterinerin ofisinde çalışarak kafesleri temizliyor ve para karşılığında köpekleri gezdiriyordu. Sonra o parayı alır ve büyük çocuklarla birinin garajında kâğıt oynamaya giderdi. Jacob'ın sayılara karşı bir ilgisi vardı ve kartları sayabiliyordu."

Gözlerini kırptırdı. "Peki ya sen?"

"Yaşlılar evinde yemek yaptım. Kahvaltı vardiyası. Sabahın dördünde kalkmayı orada öğrendim."

Onu bir çocuk olarak tüm yaşlılar evi için kahvaltı hazırlarken hayal etmeye çalıştı. "Jacob'ın yaptığından biraz daha güvenli görünüyor."

"Eğer öyleyse lanet olsun," dedi. "Her sabah çok fazla hormon alan yaşlı kadınlar tarafından kırım çimdikleniyor. Bunca yıl geçti ve kırım hala acıyor."

Ağzını kapattı ama kahkahası yine de dışarı çıktı.

Mizahı karşısında gözleri parladı. "Geceleri sokağın aşağısındaki bir adamın evine bilardo oynamaya gittiğimi, kendi nakit akışımı ikiye katlamak için onu ve arkadaşlarını zor kazanılmış paralarından dolandırdığımı söylesem yine de benim için üzülür müydün?"

"Yapmadın."

"Yaptım," dedi. "Kiranın ödenmesi gerekiyordu ve annemin ilaçları da ucuz değildi."

Sonra yiyecek ve diğer ihtiyaçlar vardı, diye düşündü, hiç çocukluklarını yaşayamamış ikiz oğlanlar için üzülyordu. "Ama sonra buraya geldiniz?"

"Ve üç üvey kardeş miras kaldı," dedi. "Aidan ve Gray'in annesi, annem ihtiyacı olan yardımı alabilsin diye bizi yanına aldı."

"Vay canına," diye nefes aldı Bailey. "Kocasının aldattığı kadının çocuğu olduğunuzu düşünürsek, iyi bir kadınsınız."

"Char o zamana kadar Richard Kincaid'in zavallı kızını terk etmişti," dedi Hud. "Ve altın gibi bir kalbi var. Bizi sadece *yanına* almakla kalmadı, aynı zamanda Gray ve Aidan'ı sevdiği gibi bizi de sevdi."

"Yani işler düzeldi mi?" diye sordu.

Adam durakladı ve kadın kendini nefesini tutarken buldu. Bunu onun için istiyordu ve bunu çok istiyordu. Gray, Aidan ve Kenna'nın ona ne kadar hayran olduklarını görmüştü.

"Bir süreliğine daha iyiydi," dedi sessizce. "Ama buraya gelmeden önce, ne bulacağımızı bilmeden önce Jacob ve ben bir anlaşma yaptık. On sekiz yaşına girer girmez buradan ayrılacağımıza dair birbirimize söz verdik. Kendi başımıza yola çıkacaktık ve birlikte kalacaktık, sadece o ve ben."

Kalbi hızla çarpıyordu çünkü sonunda Jacob'a ne olduğunu ve ikizlerin neden birlikte olmadıklarını öğreneceğini biliyordu.

Hudson, "Ama sonra buraya yerleştik ve burayı çok çabuk benimsedim," dedi. "Burası benim için anında evim oldu. Ama Jacob için öyle olmadı. O daha biz buraya gelmeden önce gitmek istiyordu ve bu hedefini hiç kaybetmedi. Benim aksime. Aslında lise mezuniyetime kadar her şeyi unutmuştum."

"Ne oldu?" diye sordu.

"Jacob gitme vaktimizin geldiğini söyledi. Zamanını bekliyordu, geri sayıyordu ve bir an önce gitmek istiyordu. Ben istemedim. Bu konuda kavga ettik."

"Peki ya annen ve kardeşlerin?" diye sordu.

"Jacob hiçbir zaman benim gibi buraya bağlanmadı. Ve bu yüzden kendini geri çekti. Diğerleriyle yakınlaşmadı. Annemin bakımının yarısını karşılamasına rağmen -ki hala karşılıyor- ne olursa olsun buradan ayrılmaya kararlıydı. Maceraya ihtiyacı vardı. Her zaman istediği gibi yaşamaya ihtiyacı vardı - bağısız bir şekilde."

"Yani öylece gitti mi?" diye sordu inanamayarak.

"Büyük patlamayı yapmadan önce değil. Ama evet, gitti ve bir daha geri dönmedi."

"Ah, Hudson," dedi yumuşak bir sesle. "Birlikte yaşadığınız onca şeyden sonra seni bu şekilde terk ettiği için üzgünüm."

"Hayır, anlamıyorsun," dedi. "Benim hatamdı. Ben dedim ki..." Gözlerini kapattı. "Ona geri alamayacağım şeyler söyledim. Bu hâlâ aramızda ve biliyorum ki hep öyle kalacak. Bunu ben yaptım. Jacob değil."

Gözlerini ona dikti. "Ona geri alınamayacak ne söyleyebilirsin ki?"

Öne doğru döndü, çenesi gergindi. "Ona eğer giderse artık kardeş olduğumuzu söyledim."

O da bunu anladı. "Eminim ki bunların o anın sıcaklığıyla söylenmiş öfkeli sözler olduğunu biliyordu."

"Evet, ben de babamız gibi olmak istiyorsa defolup gitmesi gerektiğini söyledim."

"Ah, Hud," diye fısıldadı ve elini onun koluna koydu. "Eminim bunun sadece öfkenin konuşması olduğunu biliyordu. O zaman değilse bile, daha sonra düşününce anlamıştır. Tanrım, siz sadece on sekiz yaşında çocuklarsınız. Kimse on sekiz yaşındayken ne demek istediğini söylemez."

"Jacob'ın ne düşündüğünü bilmiyorum," dedi. "Her şeyi geri alabilmeyi dileyerek çok zaman geçirdim ama yapamam. Gerçek şu ki, görüyorsunuz, onu kendimden uzaklaştırdım. Ve sizin de belirttiğiniz gibi, bu konuda oldukça da iyiyim." Doğruldu. "Yüz öne. Ayaklar yukarı."

"Ne?" diye sordu, hâlâ onun hikâyesinde kaybolmuş, pişmanlıklarını duymak için yanıp tutuşuyordu. Nefes almak için tam zamanında başını kaldırdı.

Dağın tepesindeydiler.

Sandalyeden kara geçiş yapmadan önce ayaklarını ve kayak uçlarını zar zor kaldırdı. Yalpaladı, ciyakladı ve yüzde yüz aşağı iniyordu-

Ama bir el ceketinin arkasını kavradı ve onu kayaklarını altına alacak kadar kaldırdı. Hud onu yere bıraktığında, onu itti.

Nefes nefese kaldı ve sopalarını kavradı ve bocaladı.

"Dizlerini bük," diye emretti, kayaklarının üzerinde sakın ve mükemmel bir şekilde duruyordu, puşt herif.

Ama dizlerini büktü ve... çarpmadı. Yan tarafa doğru sürüklenerek durduğunda, başını çevirdi ve ona ters ters baktı.

"Sorun mu var?" diye

sordu. "Beni ittin!"

"Evet, çünkü tam şeritte durdun ve arkamızdaki asansörden inen insanlar tarafından ezilmek üzereydin."

Ona baktı ama gururu affetmeye hazır olup olmadığından emin değildi.

Adam gülümsedi. "Bir şey değil."

"Bu koşunun sonuna kadar yaşayana kadar sana teşekkür etmeyeceğim." O belalı gülümsemesiyle parladı. "Bana nasıl teşekkür edeceksin?"

Sopalarından birini ona saplamak yerine, itti ve buradan yaklaşık yüz mil kayak pisti gibi görünen ama aslında muhtemelen sadece iki mil olan tepeden aşağı indi. Her zaman olduğu gibi, kar üzerinde süzülme hissi, kar üzerindeki kontrolünün tamamen yok olmasıyla birleşince kalbine sert bir tekme attı. Ama... bunu yapıyordu. Kayak yapıyordu! Bunun verdiği keyifle kahkahalarla güldü. "Bana bak," diye bağırdı Hud'a, kocaman gülümseyerek. "Yapıyorum!"

İşte o zaman kayağı bir kenara takıldı. Yaklaşık üç saniye boyunca cesurca savaştı, hiç şüphesiz muşamba üzerinde tırmanmaya çalışan bir kedi gibi görünüyordu, tutuşunu yakalayamadı. Arkasında Hud'ın sakin sesini duydu. "Merkezini bul. Dizlerini bük. Öne doğru eğil, yana değil-"

Artık çok geç.

Eğildi. Ve düştü.

Tam yüzüne. Ve daha fazla kıkırdamak için yüzüstü tepeden aşağıya doğru yirmi metre kadar daha kaydı. Yere yayılarak ayağa kalktı ve biraz kar tükürdü.

Ayağa kaldırıldı. Hud, tabii ki. Ön tarafının tozunu aldı ve sonra arka tarafını almak için onu çevirdi. Kadın serbest kalıp ona ters ters bakana kadar birkaç kez tokatladı.

"Affedersiniz," dedi. "Yeterince titiz davrandığınıza emin misiniz?"

Adam gülümsedi. "Asla çok titiz olamam."

Gözlerini kısmıştı. "Bana iyi olup olmadığımı sormadın."

"Bu sorudan nefret ediyorsun."

Ve işte böyle, kızgınlığı azaldı ve nefesi kesildi. O bir şımartıcı değildi. Bu onun tarzı değildi. Ona ihtiyacı olduğunu düşündüğü şeyi kesinlikle verirdi ama onun şımartılmak istemediğini de biliyordu. O zaman ona gülümsedi çünkü kahretsin. Kahretsin, ona gerçekten aşık olabilirdi.

Yapacağından değil. Yapmayacaktı. Hiçbir şekilde, hiçbir şekilde. "Bunu bir daha yapmamak için herhangi bir ipucun var mı?" diye sordu.

"Evet. Ağzını kapalı tut ki diğer kayakçılara biraz kar kalsın."

"Haha."

S ı r ı t t ı ve onu çok nazik bir şekilde itti. "Tekrar," dedi. "Yüzünde kayma kısmı olmadan."

İçini çekti ve konsantre olmaya çalışarak kayak pozuna büzüldü.

Hudson hemen arkasından, "Öne eğil," dedi. "Düşme çizgisine dön."

Yaptı ve farkı hemen gördü. İlk kez gerçekten kontrolün kendisinde olduğunu hissetti ve damarlarında adrenalin yükseldi. Yüzüne çarpan rüzgârı ve uçuyor olma hissini seviyordu-

"Dizlerini bük," dedi.

"Eğiliyorum."

"Daha fazla."

"Kalçalarım yanıyor."

"Bu da demek oluyor ki doğru yapıyorsunuz."

"Belki de bunu yeniden düşünmeliyim," dedi. "Ve kulübede sıcacık oturabilen bir kayak tavşanı olmalıyım."

"Seni daha sonra güzelce kızartacağım," diye söz verdi. "Kayaklarına dikkat et."

Yamaç boyunca ilerlerken kayaklarınızın daha paralel olması gerekir."

Tam kafasına vurmak üzereydi ki küçük bir kız ona seslendi.

"*HudsonHudsonHudson!*" Sevimli kız, minik kayaklarının üzerinde etrafından hızla geçerek yanına yaklaşırken kocaman gülümsüyordu.

İki ön dişi de eksikti.

"Emma," dedi Hudson kıkırdarak. "Yine babandan mı kaçırıyorsun?"

"Evet!" Kıkırdadı. "Yarış benimle!"

Hudson Bailey'e döndü.

"Benim için fark etmez," dedi. "Kıçını tekmelediğini görmeyi çok isterim." "Hazır, başla!" Emma bağırdı ve havalandı.

Hudson kolayca onun önüne geçti ve yüzünü ona döndü, önemli bir şey yokmuş gibi geriye doğru kaymaya başladı.

Ama Emma beceriksiz değildi. Ufak tefek olabilirdi ama çok iyiydi. Küçük bedeni kolay bir güvenle hareket ediyordu. Ama sonra bir dönüş daldı ve - Bailey'nin naçizane görüşüne göre, dizlerini çok fazla büküğü için - Hudson'a doğru düştü.

Onu havada yakalamak için sırtıklarını bıraktı, bir yığın halinde kara yuvarlanırken onu ezmek yerine altta kalacak şekilde döndü.

Emma hemen doğruldu ve kocaman sırttı. "Bu çok eğlenceliydi! Tekrar yapabilir miyiz? Yapabilir miyiz?"

Hudson yerde yüzüstü yatan Emma'yı üzerinden kaldırdı. "Hayır, seni küçük halı faresi. Bazılarımız bunun için çok yaşlı."

Ona tekrar gülümseyerek havalandı. "Gitmeliyim," diye bağırdı. "Annem ve babam aşağıda beni bekliyor."

Ve sonra gitmişti.

Bailey, Hud'ın yanında dikkatli bir şekilde durdu. "Ayakta durman gerekiyordu," diye dalga geçerek kendi dersini Hud'ın suratına fırlattı.

Kendine gülmekten korkmayan adam, ayağa kalkarken homurdandı. Birlikte yola koyuldular.

"Uh-oh," dedi daha da yaklaşarak. "Sende biraz..." Üzerindeki karları temizleyecekmiş gibi davranarak, onun yerine kendisine yaptığı gibi kıçına bir şaplak attı. Belki daha sert olması dışında. Ya da, bilirsiniz, çok daha sert.

Hudson'ın gözleri ateşli bir meydan okumayla parlarken, ona vücudundaki her kemiği eriten bir bakış attı. Hudson'ın ona çarparak ikisini de karların üzerine geri götürmesinin tek nedeni buydu.

Bu sefer her şey uçtu, kayakları, sırtıkları... iyi zekâsı, ekipmanıyla birlikte dağıldı.

"İşte buna garaj satışı denir," dedi Hudson.

"Özür dilerim," diye soluk soluğa adamın üzerine yayıldı. Adamın göğsünü itti ve yüzüne baktı. "Bunu yapmak istememiştim-"

"Bekle." Başının arkasını kavradı, bakışları kızın ağzına kaydđ. "Sende küçük bir şey var..."

Yüzüne dokundu. "Nerede?"

"Ben hallederim." Ve yüzünü kendi yüzüne doğru çekerek onu uzun, ıslak ve derin bir şekilde öptü.

"Bir oda bulun," diye bağırdı biri üstlerindeki teleferikten.

Bailey bunu görmezden geldi ve Hudson da öyle yaptı. Sadece görünüşe göre ağzını iyice mahvetmeyi bitirdiğinde gitmesine izin verdi. "Hazır mısın?" diye sordu.

Hazır mısın? Ne için? Artık adını bilmiyordu. Hâlâ bir kayak pistinde olması onu şoke etmişti. Kıyafetlerinin erimediğinden emin olmak için kendine baktı. "Ben her zaman hazırım," dedi.

Sırıttı. "İşte bu yönünü seviyorum." Kolaymış gibi görünen bir hareketle ayağa kalktı.

Öyle değildi. Öncelikle, bacakları hâlâ çalışmıyordu, bu yüzden onları altına alması bir dakika sürdü. Hudson sabırla onu düzeltti.

Sersemlemiş bir halde, sadece bir öpücükle kendisini orgazmın eşiğine getirebileceğini bildiği adamın ağzına baktı. Sert bir kahkaha attı ve başını salladı. "Hudson?"

"Öyle mi?"

"Bu şeye sınır koyanın ben olduğumu biliyorum... bu şeye," dedi ve aniden gerilerek alt dudağını ısırđ. "Ama birbirimizle işimizin bitmediğinden oldukça eminim."

Uzun bir süre gibi gelen bir süre boyunca ona baktı. "Bir tane daha istiyorsun

Gece."

Gözlerini hâlâ onun ağzından alamıyordu ama kendini susturmadı. "Ne kadar sürerse sürsün istiyorum."

Çenesini kavradı ve başını kaldırarak yeniden gözlerinin içine bakmasını sağladı. "Tutamayacağın sözler verme."

"Onu saklayamayacağımı düşündüren nedir?"

O alçak, seksi sesiyle, "Çünkü sen her şeyi tek seferde bir gece yapmayı seviyorsun," dedi. "Ama bir gecenin daha yeterli olmasına imkân yok."

Yine kalbi küt küt atmaya başladı. "Çok mu ukalasın?" diye sordu.

Gülümsemesi yavaş ve çok seksiydi. "Bu kabadayılık değildi, Bailey. Gerçektir."

Bölüm 19

Ana kulübede Bailey, Hudson'ın yanında kayaklarını çıkardı. Tüm kayaklarını ve batonlarını topladı ve omzunun üzerine koydu.

Kadın bu kolay güce şaşırıırken, adam boştaki elini onunkine uzattı.

"Ne?" diye sordu.

"Yerine getirmen gereken bir sözün var."

Aman Tanrım. Her şey değişmek üzereydi ve bunu hissedebiliyordu. Son birkaç yılda çok fazla değişiklik geçirmişti. Çoğu kişinin tüm hayatı boyunca yaşadığından daha fazla. Bir yenisine daha hazır mıydı?

Bir gecenin daha yeterli olmasına imkan yok.

Onun haklı olduğunu bildiği halde, sadece sözlerini hatırlayınca bile titredi. Hudson'la bir gece asla yeterli olmayacaktı. Zihni tüm bunları çözerken Hud sabırla bekleyerek elini uzattı.

Kız onu aldığı anda, adamın gözleri parladı. Dudaklarında seksi bir gülümseme belirdi ve sonra onu locadaki kalabalığın arasından çekerek SADECE ÇALIŞANLARA AİT bir kapıyı geçip ofislerden oluşan bir koridora götürdü...

Birkaç kişi başını kaldırıp Hud'a baktı ya da kısaca bir şeyler söyledi. Hud başını salladı ve aynı şekilde karşılık verdi, ancak Bailey hiçbirini takip edemedi ve sonra Hudson bir kapı açtı ve onu içeri çekti. Düşünceleri tamamen kaybolan Bailey tökezledi. Hudson onun momentumunu kullanarak onu kendine doğru çekti ve ikisi birlikte Hudson'ın ofisine yuvarlandılar.

Bu odayı yakından tanıyordu.

Hud kapıyı tekmeleyerek kapattı, kilitlemek için elini uzattı ve sonra

ceketini düşürdü ve onu tahtaya bastırdı.

Gülümsedi ama Hudson ellerini tutup başının üzerine gelene kadar yavaşça yüzünün iki yanındaki tahtadan yukarı kaydırıldığında eğlencesi sona erdi. Bunun yerini saf, katıksız bir şehvet aldı. Vücudu ihtiyaçla titreyerek onu öpmek için uzanmaya çalıştı ama Hudson onu engelledi.

"Hâlâ bunu istiyor musun?" diye sordu alçak ve çakıllı bir sesle.

Adam da titriyordu ve bu ona kadınsı bir güç dalgası verdi. Ellerini serbest bırakıp adamın göğsüne koydu ve taş gibi sert karın kaslarının üzerinde gezdirdi.

"Bailey."

"Evet," dedi, adamın karın kaslarını hissetmek hoşuna gitmişti. Ellerinin kayak pantolonunun bel bandına doğru kaymasına izin verdi ve günün sorusu ilk önce neye dokunacağı oldu.

Her şeyi, diye karar verdi ve adamın gömleğinden bir avuç tutarak pantolonundan çekip çıkardı. "Evet, bunu hâlâ istiyorum," dedi. "Seni istiyorum. Seni şimdi istiyorum. Lütfen, Hud-"

Ağzı onunkine sertçe indi, onları yakınlaştırmak için bir savaşa kilitledi, sonra daha da yakınlaştı. Elleri, kollarla... dillerle yapılan bir savaş. Hâlâ yeterince yakın hissetmeyen kız kıpırdandı ve Hud da ona daha sıkı sarılarak karşılık verdi, öpüşmeyi daha da derinleştirdi.

Onun her bir parçasının kendisine yapıştığını hissedebiliyordu ve yakından ve kişisel olarak tanımak istediği gerçekten harika parçalar vardı. İlk seferlerinde çok gergindi ama o zamandan beri sinirlerinin yerini onun muhteşem vücudunun her santimini tanımak için duyduğu cesur bir ihtiyaç almıştı. Bu amaçla, elleri gömleğinin altında kendine bir yol buldu. Parmakları bir süre önce göğsünde izledikleri yolu tekrar izledi, önce bir yanını sonra diğerini okşadı, keskin nefes alışını ve meme uçlarının küçük boncuklar halinde sıkışmasını heyecanla izledi-

Kapının çalınması onu yerinden sıçrattı.

"Hud." Kapıdan gelen erkek sesinin Gray olduğunu düşündü yarı histerik bir şekilde ve geri çekilmeye başladı. Hud kısık bir erkek sesi çıkardı, onu daha sıkı kavradı ve öpmeye devam etti.

Tanrı'ya şükür, tek düşünebildiği buydu. Bu olacaktı, umarım yanmadan önce. Ama sonra kapı kolu kalçasında tıkırdadı ve nefesi kesildi.

Gray kendini içeri sokmaya çalışıyordu!

"Kahretsin, Hud!" Gray mırıldandı. "Kapıyı aç!"

Hud cevap vermedi. Veremezdi, çünkü dili şu anda Bailey'ninkini okşuyor, onun inlemesine ve vücuduna tırmanmaya çalışmasına neden olan lezzetli bir cinsel hakimiyet mücadelesi veriyordu.

Kendini hiç bu kadar elektriklenmiş, erotizmle dolmuş hissetmemişti. Asla. Bu alışkın olduğu rahat seks *değildi*. Rahat seksi severdi, en azından hatırlayabildiği kadarıyla. Ama bu... bu daha önce deneyimlediği her şeyden bambaşka bir ligdeydi.

Gray kapının diğer tarafından, "Pislik," dedi. Bunu sessizlik izlediğinde Bailey, bunun Gray'in uzaklaştığı anlamına geldiğini umdu.

Hud'ın elleri kızın yüzünü kavrayacak şekilde yukarı kalktı ve dudakları tekrar kızın dudaklarını buldu. "Doyamıyorum," diye fısıldadı boğuk bir sesle onun ağzına karşı. "Sana doyamıyorum."

Başını salladı çünkü o da ona doyamıyordu. "Söyle," dedi.

Sertçe yutkundu ve gözlerini ona dikti. "Sana doyamıyorum. İstedim ama yapamıyorum."

Bir an için gözlerini kapadı ve sonra onu kucağına aldı. Onu kucağına alıp dönerken, bir kolunu masasının üzerinde gezdirdi ve her şeyi yere savurdu.

Neredeyse o anda mini-O geçiriyordu.

Kızın çıkardığı inilti ses üzerine, bakışları ona döndü, sıcaktı. Aç. Onu masanın üzerine yatırdı, bacaklarını ayırdı ve aralarına girdi. Ceketini çıkardı. Gömleğini ve sütyenini çıkarması daha da kısa sürdü ve başını salladı.

"Ne?" diye sordu, kendini örtmek için ellerini kaldırarak.

Ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve yanlarına doğru uzattı. "Bunların bir kısmını kafamda uydurmuş olabileceğimi düşündüm," diye mırıldandı.

"Neyin bir kısmı?"

"Ne kadar güzelsin." Tekrar başını salladı. "Ben yapmadım. Beni sen çözdün, Bailey." Ve sonra, hâlâ ellerini onun ellerinde tutarak, vücudunun her noktasına özel bir saygı göstererek aşağı doğru öptü. Nazikçe ısırmadan önce meme ucunu yaladığında, daha fazlası için bir çığlığı zar zor tuttu. Bir tutamağa ihtiyaç duyarak parmaklarını adamın saçlarına geçirdi ve adam onu ağzına alırken onu kendine doğru çekti. A r a l a r ı n d a k i acının bir kısmını hafifletmek için bacaklarını birbirine sıkıştırmaya çalıştı, ancak adam onun V'sinde durdu

Uyluklarını açık tutuyordu. Onun içine doğru sallandı, en çok acı çektiği yere bastırdı.

Kambur olmak istemediğinden gömleğini yukarı itti ve kayak pantolonunun düğmesini açtı.

Ve sonra fermuar.

Bakışları buluştu.

"Prezervatif," diye fısıldadı.

Tam o sırada kapıya gelen ani ve sert bir vuruş onu neredeyse yerinden sıçratacaktı.

"Hud!" Odunların arasından bir kadın sesi geldi, sesi stresliydi. "Adamlarınızın yarısı *yine* zaman kartlarını karıştırmış!"

Hud başını Bailey'nin göğsünden kaldırdı ve ona yavaşça başını salladı. Zaman kartı sorununu çözmeyecekti, en azından şimdi değil. Ve sonra diliyle onu çıldırtmaya devam etti. Kız tekrar nefesini tuttuğunda, Bailey uzanıp kızın ağzını kapattı.

Doğru. Sessiz ol.

Ama nasıl sessiz kalabilirdi ki? Özellikle de -Ah, Yüce İsa aşkına- adam yere çömelip kayak botunu çıkardığında ve bir *gümbürtüyle* yere düşmesine izin vermek yerine yere koymaya dikkat ettiğinde. Sonra başını kaldırdı ve onun bakışlarıyla buluştu. Baş kadın kasıklarıyla aynı hizadaydı.

Şaşırtıcı derecede samimi bir pozisyondu ve vücudu bundan hoşlanıyordu. Hem de çok.

Aynı şeyi iki numaralı bot için de yaptı ve sonra kayak pantolonunun düğmelerini açıp fermuarını indirdi ve onun kadar yavaş davranmadı. İki saniye içinde leopar desenli bikini külotundan başka bir şey giymeden masanın üzerinde oturuyordu.

Bölüm 20

Hud'ın gördüğü en sıcak manzaraydı. Fantezileri bir kenara bırakırsak, daha önce masasında sadece külotuyla oturan bir kadın olmamıştı. Ve bu Bailey'di... Kahretsin. Tüm rüyalarından daha iyiydi. En çılgın rüyalarından bile daha iyiydi.

"Sıra sende," diye fısıldadı ve ellerini pantolonunun içine sokarak kalçalarına kadar indirdi. Ondan bir tepki bekliyordu ama şok içinde donup kalmasını beklemiyordu.

O sırada Aidan'dan aldığı, üzerinde kalın blok harflerle BOĞULMA TEHLİKESİ yazan Big Dog külotunu giydiğini hatırladı.

Tanrım.

Gözlerini kırıştırdı ve sonra kelimeleri kendi kendine okudu. Bunu biliyordu çünkü dudaklarının kıpırdadığını ve kelimeleri *boğucu bir tehlikeyle* şekillendirdiğini izledi. Ardından, Tanrı'ya şükür ki dehşete düşmüş bir hıçkırık değil de bir kahkaha olan sert bir ses çıkardı ve eliyle ağzını kapattı.

"Lanet olası Aidan," diye mırıldandı.

O sesi tekrar çıkardı ve evet, bu kesinlikle bir kahkahaydı. Adam onun gülümseyen gözlerine baktı. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

Eli hâlâ ağzındaydı, başını salladı.

Sahte bir iç geçirdi ama Tanrım, onun gülümsemesini ve kahkahasını seviyordu. "Burada yaratmayı umduğum ruh hali tam olarak bu değildi Bay."

Elini bıraktı ve kirpiklerinin altından ona bir bakış attı.

"Havayı gayet iyi ayarlıyorsun." Ve sonra masadan kayarak adamın önünde yere diz çöktü. Ağzı adamın karın kaslarının güneyine doğru yöneldi. Külotu bu süreci engellediğinde, onu çekiştirerek yolundan çekti.

Nefesini içine çekti ve karşısındakinin hâlâ Bailey olduğundan emin olmak için başını eğdi çünkü her şey gerçeküstü geliyordu. Onun Bailey'si tatlıydı ve hatta belki biraz içe dönüktü. Adam onu öptüğünde hâlâ kızarıyordu. En azından onun ofisinde, daracık bir külotla dizlerinin üzerine çöküp-"Tanrım." diyecek bir kadın değildi.

Adamın onu gerçekten istediği yerin yaklaşık bir santim sağına sıcak bir öpücük kondurdu ve sonra bakışlarını ona kaydırıp gülümsedi.

"Hoşuna gitti mi?" diye fısıldadı. Nazlanmıyordu, gerçekten emin olmak istiyordu.

Kendine rağmen sert bir kahkaha attı. "Böyle devam edersen yaklaşık altmış saniye içinde ne kadar olduğunu göreceksin," demeyi başardı.

Sırtışı genişledi.

"Bugün seni her yerde eğlendiriyorum," dedi.

"Belki de sadece bir öpücükle koca, sert bir adamın dizlerinin bağına çözme fikri hoşuma gidiyordur."

Ona, dağın tepesinde göz göze geldikleri ilk andan itibaren dizlerinin bağına çözülmesine neden olduğunu söylemedi.

Ellerini onun kalçalarına doğru kaydırды, dudaklarını yaladı ve sonra *onu yaladı*- "Hud!" diye bağırdı biri kapıdan. Bu sefer Aidan'dı. "Bir sürpriz Fırtına akşama doğru yaklaşıyor."

İnsanların gece gündüz kapısını yumruklamasına alışkın olan Hud irkilmedi bile. Ama Bailey'nin ağzı Hud'un anatomisinin en sevdiği yerindeydi ve neredeyse tavana vuracaktı.

Kapının dışındaki Aidan'ı görmezden gelen Hud, Bailey'i tekrar yukarı çekti. "Öldüğümde," diye fısıldadı dudaklarına, "aynen böyle gitmek istiyorum, ağzın üzerimdeyken."

Gülümsedi ve onu derin ve sıcak bir şekilde öptü ve çok çok uzaklardan kardeşinin kapıdan "kahretsin" diye mırıldandığını duydu.

Hud cevap vermedi. Bunun yerine Bailey'i öptü, elleri külotunun arkasına kaydı, pürüzsüz, kadife yumuşaklığındaki kışından başka bir şey hissetmedi. Her iki eliyle bir yanağını kavrayarak onu masasına doğru kaldırdı ve kalçalarını sertçe onunkilere bastırdı.

Gözleri endişeliydi. "Ama insanlar gelmeye devam ediyor-"

"Bir sonraki gelecek kişi sen olacaksın," dedi. Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve parmaklarını kadının kalçalarındaki dantellere geçirdi. "Kaldır, Bailey."

"Um," dedi, onun için ayağa kalkarken bile.

Külotunu yavaşça bacaklarından aşağı kaydırđı ve sonra bacaklarını omuzlarıyla açık tuttu.

Başını kaldırıp onun yumuşak ve ıslak görüntüsüne baktı. Çok ıslak. "Tamam mı?"

Alt dudağını ısırdı. "Henüz bilmiyorum."

Eğildi ve onun uyluğunun iç kısmını öptü. "Sadece ne zaman olacağını söyle."

Gözlerini kocaman açarak yavaşça başını salladı, emin olmadığı belliydi. O da başını eğdi ve onu çok ama çok emin kılmak için elinden geleni yaptı.

Üç dakikadan az sürdü ve bu üç dakikanın sonunda başını bir üzüm gibi kalçalarının arasına sıkıştırmış, parmaklarını saçlarına batırmış ve neredeyse onu kelleştirmişti.

Her saniyesini sevmişti.

Adam ayağa kalktığında hâlâ nefes nefeseydi. Şaşkınlık içinde ona baktı. "Bu hoşuma gitti."

Sırıttı. "Biliyorum."

"Hayır, yani *gerçekten* hoşuma gitti," dedi. "Bunu tekrar yapmalıyız."

"Evet. Bundan sonra." Onu masadan çekti ve yüzünü masaya çevirdi. "Eğil," diye mırıldandı, vücudunun ön kısmını onunkinin arkasına bastırdı ve ellerini kollarından aşağıya doğru gezdirdi. Parmaklarını kullanarak avuç içlerini masaya doğru düzleştirdi, böylece kıcı kasıklarına baskı yapacaktı.

Kıpırdamadan durdu. "Hudson-"

"Üzerinde otururken masanın yüksekliğı doğru değil," diye fısıldadı. "Bu senin için daha iyi bir açı olacak, söz veriyorum." Konuşurken, elleri göğüslerini bulurken kulağının hemen altındaki tatlı noktaya ağzı açık öpücükler kondurdu. Sert parmakları sıkı meme uçlarını okşadığında, kadın yumuşadı ve uysallaştı.

Çok nazikçe bir ayağını onunkinin arasına soktu ve bacaklarını daha da ayırdı. Tahtanın kenarından korumak için bir kolunu beline dolayarak, bir elini titreyen kalçalarının arasında gezdirdi.

Kadın inledi ve kıpırdandı, adam da dişlerini kadının ensesine geçirdi. "Şşşt," diye hatırlattı ona, hindistancevizi şampuanının, yumuşak ve istekli kadının ve belki biraz da endişenin kokusunu seviyordu. Kadın titredi

ve ona doğru bastırdı.

Hayır. Endişe değil. Kalbinin her atışında ve her nefesinde bir uyarılma vardı.

"Lütfen," diye nefes aldı ve kalçalarını tekrar Hud'a doğru itti, masanın kenarlarını kavradı ve olabildiğince gergin bir yay gibi titredi. "Oh, Hud, lütfen..."

Prezervatifi çabucak taktı, kadının içine girdi ve kadın boşaldı. Anında. Aynı şeyi yapmamayı zar zor başaran adam, sarsıntılar boyunca onu tuttu ve tekrar okşadı. Onu yavaşlatmaya çalışıyordu, ikisini de yavaşlatmaya çalışıyordu, ama o kalçalarını daha fazlası için sallamaya devam etti ve adam kendini kaybetti, Bailey'de kendini tamamen kaybetti.

Çılgınca ihtiyaçları ikisini de ele geçirdiğinde, patladılar. Hud, bacaklarının sağlam bir bahis olmamasına rağmen ikisini de dik tutmayı zar zor başardı. Hâlâ bunun üzerinde çalışıyor ve aynı zamanda *nefes* almaya ve az önce olanları kabullenmeye çalışıyordu. Kapısı bir kez daha çalındığında, olan şeyin kalbinin ters dönüp hassas karnını ortaya çıkarması olduğundan oldukça emindi.

"Hud?" Bu kez Penny'ydi. "Hud, Bailey'i gördün mü? Arabası otoparkta ama kimse onu görmemiş. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Penny iki kardeşinden de daha zekiydi. Aslında hepsinin toplamından daha zekiydi. "O iyi," dedi kapıya doğru.

Penny'den bir süre sessizlik geldi. Asla iyiye işaret değildi. Sonra, "Yani 'o iyi' derken benim gitmemi ve seni rahat bırakmamı mı istiyorsun?" diye sordu. "Yoksa 'o iyi' derken onu yanında tuttuğunu ve benim Gray'in masasında yaptığım gibi kendi masanı iyi kullandığını mı kastediyorsun?"

Bailey kıvrandı. "İki numaralı kapı!" dedi.

Tanrım. Hud alnını Bailey'nin omzuna koydu. "İşte şimdi yaptın," diye mırıldandı. Onun kahkahalarla titrediğini hissedebiliyordu ve aklına başka bir kadının kızabileceği geldi. Ve iyi bir nedeni vardı. Az önce onu masasının üzerine yatırmış ve almıştı. Ve ayrıca, ailesi de tam bir deli fişkti. Tamamen. "Artık onun iyi olduğunu bildiğine göre," dedi Penny'ye kapıdan, "gidebilirsin."

Penny, sesi çok eğlenmiş gibi çıkarak, "Olur," dedi. "Arama ekibini geri çekeceğim. Hey, bu akşam yemeğe gelmek ister misiniz?"

Hud gözlerini kapattı.

"Penny?" "Evet?"

"Git başımdan. Eğer söylersen, Gray'in kıymetli kamyonuna o göçüğü senin yaptığını öğrenmesini sağlarım."

Şok edici bir sessizlik oldu ve ardından "Ben hiç burada değildim!" dedi. Bunu, hızla uzaklaşan ayak sesleri izledi.

"Kahretsin," diye mırıldandı Hud, kollarındaki Bailey'i kendisine doğru çevirerek. "Gün sonuna kadar herkese anlatmış olacak."

Yumuşak, sersemlemiş ve doygun görünen Bailey gülümsedi ve adam ona bir öpücük verdi. Sonra onu masasına yasladı ve kıyafetlerini aldı. Hâlâ kemiksiz ve sevimli bir şekilde sallanıyor gibi görüldüğünden, tekrar giymesine yardım etti. Onu sıcak tutmak için kendi sweatshirt'ünü elbisesinin üstüne ekledi.

Saçmalık. Sen sadece onun senin kıyafetlerinin içinde nasıl görüldüğünü seviyorsun.

Kapısı bir kez daha çalındığında, neredeyse contasını patlatacaktı. İkisi de aşağı yukarı bir araya geldiğine göre, ofisinin kapısını çekerek açtı ve orada duran kişiyi patlatmaya hazırlandı.

Yine Penny'ydi. Onu öldürmek zorunda kalacaktı. Elbette Gray'i de öldürmesi gerekecekti ama Hud ikisi olmadan yaşamayı kolayca öğrenebileceğini düşünüyordu-

Bu düşünceler, Penny'nin rahatsız ettiği için son derece üzgün görüldüğünü ve ayrıca yalnız olmadığını fark ettiğinde birbiriyle çarpıştı.

Arkasında elli yaşlarında bir kadın vardı.

"Anne?" Bailey, Hud'ın yanına gelip etrafına bakarken şok olmuş gibi bir sesle sordu. "Ne yapıyorsun burada?"

Kadın Bailey'e öylesine şaşkın bir dehşetle baktı ki Hud da dönüp Bailey'e baktı.

Kahretsin. Giydiği sweatshirt'ü ters giymişti, kayak şapkası -onun elinden- yamuktu ve yerini bulamadıkları için diğer kayak botunun içine çorapsız atlıyordu.

"Burada neler oluyor?" Bailey'nin annesi dramatik bir şekilde sordu, bakışlarını Hud ve kızı arasında paylaştırırken bir elini kalbine götürdü.

"Bir toplantı," dedi Penny yumuşak bir sesle. "Sadece sıradan bir toplantı. Öyle değil mi Hud?"

Ancak Bailey'nin annesinin gözleri Hud'ı tamamen görmezden gelerek Bailey'e kilitlendi. "O zaman neden kızardın ve terledin? Ya ateşin var ya da az önce-"

"Anne," dedi Bailey şapkasını düzelterek. "İşimi bitirmem için bana bir dakika ver, sonra seni kafeteryaya götüreyim, orada konuşuruz-"

"Buraya hep bahsettiğin duvar resmini görmeye geldim. Bana sürekli nasıl olduğunu ve maddi ya da başka türlü bir yardıma ihtiyacın olup olmadığını soran tüm arkadaşlarım için fotoğraf çekmek istedim. Düşündüm ki-" Sözünü yarıda kesip başını salladı ve sert, öfkeli gözlerini Hud'a çevirdi.

Elini uzattı. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum Bayan Moore."

Onun eline baktı ve sonra tekrar Bailey'e döndü. "Senin için çok endişelendik. Saatlerce çalışıyorsun, bir de üstüne buraya gelip biraz daha çalışıyorsun - ya da ben öyle sanıyordum."

"Anne," dedi Bailey sessiz bir sitemle. "Kaba davranıyorsun."

"Kaba mı davranıyorum? Düşündüm ki-" Sözünü yarıda kesti ve başını salladı. "Ne düşündüğümün bir önemi yok. Yanılmışım. Burada zavallı Aaron'ı aldatıyormuşsun!"

Bailey bir adım öne çıkarak annesinin koluna girdi ve Hud'ın gözleriyle karşılaşmamaya dikkat ederek onu kapıdan dışarı çıkardı.

Bilgin olsun, Hud nefret ederdi.

Bailey'nin annesi kendini kurtardı ve başını tekrar salladı. "Hayır. Kalmayacağım."

Bailey iç çekti. "Anne-"

"Yapamam," dedi annesi, sesi titreyerek. Bir adım geri çekildi, gözleri parlıyordu. "Seni tanımıyorum bile," dedi ve sonra kayboldu.

Bailey onun peşinden gitmeye başladı ama Hud onu yakaladı ve kurtulmaya çalıştığında onu tuttu. Gözlerinin içine bakmak için biraz eğildi.

Evet. Aşağılanma ile dolu.

Cehenneme kadar yolu var.

Öfkesini kolayca Penny'den Bailey'nin annesine çevirdi. Ama ne kadar istese de kadını boğamazdı. O Bailey'nin annesiydi. "Hey," dedi usulca, onun bakışlarını tutarak ve kendisini teselli etmesine izin vermesini dileyerek, az önce paylaştıkları şeyin uğruna savaşmaya değer olduğunu kabul etmesini dileyerek. "Bu oldukça sertti. Bir dakika bekle."

Görmemesi için başını ondan yana çevirdi ama bunun bir önemi yoktu. Kadının gözlerindeki kederli bakış şimdi adamın beynine kazınmıştı.

"Onun peşinden gitmeliyim," dedi sesi duygu yüklü bir şekilde. "Onun virajlı yollarda üzgün olmasını istemiyorum."

Bailey'nin üzülmesini hiç istemiyordu ama bu Noel değildi ve dilekler gerçekleşmiyordu. "Bailey. Bay, bir dakika bana bak."

Kadın ona döndü, gözleri kısıktı. Adam bekledi ve sonunda kadın gözlerini onunkilere doğru kaldırdı.

"Az önce olanları ucuzlatmasına izin verme," dedi sessizce.

"Tek seferlik bir şeyi ucuzlatamazsın," dedi aynı sessizlikle.

"Bu hiçbir zaman tek seferlik bir şey olmadı."

Başını salladı, kendini kurtardı ve uzaklaştı.

Bölüm 21

Bailey annesini otoparka kadar takip etti. "Anne," dedi. "Lütfen bu şekilde gitme."

Denver Acil Bakım'daki hemşirelik işinden kalma önlükleri hâlâ üzerinde olan Terri Moore, gözleri parlayarak Bailey'ye döndü. "O ofiste o adamla neler oluyordu, Bailey?"

"Anne, seni seviyorum, bunu biliyorsun ama bu seni ilgilendirmez."

Annesi kollarını kavuşturdu ve keskin bir nefes aldı; bu, Bailey'nin haklı olduğunu bildiğini ama bu noktadan vazgeçmeye hazır olmadığını gösteren kesin bir savunma işaretiydi. "Aaron'la birlikte olmanı istedim," dedi.

"Yaptığını biliyorum."

"Senin için o kadar mükemmel ki, biraz zaman geçirdikten sonra bunu anlayacağını ve ona geri döneceğini düşünmüştüm."

"Anne." Bailey annesinin ellerine uzandı ve onları kendi elleriyle tuttu. "Aaron'ı seviyorum."

"Bunu göstermek için çok komik bir yöntemin var."

"Aaron'ı seviyorum," diye tekrarladı Bailey. "Ama Aaron'a aşık değilim."

Annesi durdu ve sonra iç çekti. "Oh, Bailey. O her zaman senin yanında oldu, her zaman. Onun kalbini kıracaksın."

"Konuştuk," dedi Bailey. "Biz iyiyiz. Ve eğer biz iyiysek, senin de iyi olmanı istiyorum. Benim için mutlu olmana ihtiyacım var."

"Ama sen yalnızsın!"

Bailey bir nefes verdi. Babası pek de örnek bir koca sayılmazdı. Annesi erkek ırkını asla affetmemişti. Ama bir sebepten dolayı

Aaron'ı ilk günden beri seviyordu. Bailey, "Yalnız kalmak beni korkutmuyor," dedi.

"Öyle olmalı!" Annesi dehşete düşmüş görünüyordu. "Feminizmi anlıyorum ve duygularını takdir edebiliyorum ama bu seni fırtınalı zamanlarda sıcak tutmaz." Annesinin sesi dalgalandı. "Ve fırtınalı zamanlar vardır, Bailey. Her zaman fırtınalı zamanlar vardır."

"Anne." Bailey bir adım daha yaklaştı ve onu kucakladı. "Hayat böyle işte. İyisi de var kötüsü de. Mutluluğum ve güvenliğim bir erkeğe sahip olmaktan gelmiyor. Bu benden geliyor."

Annesi burnunu çekti ve Bailey'nin gözleriyle buluşacak kadar geri çekildi. Kızının yüzünü kavradı ve iç çekti. "Ne zaman bu kadar akıllı oldun?"

"Gerçekten harika bir annem vardı."

Annesinin gözleri yumuşadı. "Sen iyi olduğun sürece."

"Ben iyiyim."

"Ve mutlu."

"Mutluyum," dedi Bailey. "Çok mutluyum anne." "Seni birlikte gördüğüm o adam yüzünden mi?"

"Çünkü özgürüm," dedi Bailey. "Her gün uyanıyorum ve önümde daha bir sürü gün olduğumu biliyorum. Her zaman yapmak istediğim şeyleri yapabiliyorum, mesela-"

"Yabancılarla yatmak mı?"

"Duvar resmi yapmak gibi," dedi Bailey kararlı bir şekilde. "Ve eğer hayatıma ateşli bir yabancı girerse, gülleri koklamak için durabilirim. Tabiri caizse."

Annesi gözlerini kırıştırdı. "Onun bir adı var mı?"

"Size kendini tanıtmaya çalıştı. Hudson Kincaid."

Annesi elleriyle yanaklarını kapattı. "Ona kaba davrandım."

"Evet, hem de çok. Bir dahaki sefere onu gördüğünde nazik davranarak bunu telafi edebilirsin," dedi Bailey.

"Bir dahaki sefere olacak mı?" diye sordu annesi, sesi yine endişeli çıkıyordu.

Bailey iç çekti.

"Doğru. Kendi işime bakıyorum." Başını salladı ve sonra başını salladı.

"Bu konuda pek iyi olacağımı sanmıyorum, Bailey."

"Benim için deneyeceksin."

Annesi başını salladı ve sonra gözleri tekrar doldu. "Anne," dedi Bailey acı içinde.

"Doktordan haber aldın mı?" diye sordu annesi. "Bu ne

ne hakkında?"

"Hayır," dedi Bailey. "Bir şey duymuş olsaydım hemen sana söyledim, biliyorsun. Sonuçlar Pazartesi ya da Salı gününe kadar çıkmayacak ama ben hâlâ temizim. Bunu biliyorum."

Annesi uzun bir süre onun yüzünü inceledi. "Emin misin?"

"Evet," dedi Bailey gülümseyerek. "Doktor iyi görüldüğümü söyledi, hatırladın mı? Hatta R kelimesini bile kullandı." *Remisyon*. Kanserden arınmak değil, bu daha uzun sürerdi, belki beş yıl bile, ama Bailey bunun olacağını biliyordu. "Bunlar sadece emin olmak için her üç ayda bir yaptırdığım testler," dedi. "Bunların hepsini biliyorsun."

"Evet, sadece duymak hoşuma gidiyor."

Bailey'e fırtınanın yaklaşmakta olduğunu ve zamanlarının kısıtlı olduğunu hatırlatan birkaç tanecik düşmeye başladı. "Seni dağdan aşağıya kadar takip edeceğim, tamam mı? Fırtınadan uzak durmalıyız."

"Bu hoşuma giderdi." Annesinin yüzünde bir suçluluk ifadesi belirdi. "Ama bu bir gün erken ayrılman gerektiği anlamına geliyor."

Bailey başını salladı. "Biliyorum. Sorun değil."

"Duvar resmi çok güzel." Annesi onun eline uzandı. "O kadar güzel ki beni durdurdu. Seninle çok gurur duyuyorum, Bailey. Umarım bunu biliyorsundur. Ve seni ne kadar çok sevdiğimi."

Boğazı biraz daraldı ve annesinin elini sıktı. "Bunu biliyorum. Ve ben de seni seviyorum."

Annesi küçük bir gülümseme verdi. "Fırtınanın etkisinden kurtulduktan sonra duralım ve eski günlerdeki gibi IHOP'ta akşam yemeği için kahvaltı edelim."

Eski günler. Bailey ölmek üzereyken. Gidip tedavilerini olurlar ve sonra eve dönerken IHOP'ta dururlardı, Bailey her seferinde aynı şeyi sipariş ederdi. Çilekli krep.

Bir daha asla çilekli krep görmek istemiyordu. Ama gülümsedi. "Kulağa harika geliyor, anne."

Bailey ayrıldıktan sonra Hud'a peş peşe iki telefon geldi, ikisi de acil ve tam dikkatini gerektiren yaralanmalarla ilgiliydi.

O da vermişti.

Ama arada, ne zaman nefes almak için iki saniyesi olsa, aklında Bailey'nin ofisinde diz çökmüş hali, ağzı-

"Hud."

Karanlık ve fırtınalı bir akşamda bir eğitim tatbikatı yürütüyordu. Asansörleri tahliye etmek en iyi koşullarda bile kolay değildir, ki bu koşullar hiç de öyle değildi.

"Neye gülüyorsun?" Gray sordu. "Dikkatini çekmek için adını on kere falan söyledim."

Hud, Mitch'e eğitim çalışmasını devralmasını işaret etti ve kardeşiyle birlikte kenara çekildi. "Burada ne yapıyorsun?"

Gray, "Sizinle bir görüşme yapmam gerekiyordu," dedi. "Ne hakkında?"

"Yüzünüzdeki gülümsemeye gelince, yüzünüzdeki o ifadeyi görmeyeli uzun zaman oldu."

Hud etrafına bakındı ve kimsenin onlara dikkat etmediğini görünce rahatladı. "Benimle dalga mı geçiyorsunuz? Bir antrenmanı bunun için mi böldünüz?"

"Toplantılar konusunda asla şaka yapmam," dedi Gray. Cebinden iki paket M&M çıkardı ve birini Hud'a uzattı. "Yani... gülümseme. Açıkla, Lucy."

Başını iki yana salladı.

"Gülümsemiyorum." "Mitch," diye seslendi Gray.

Mitch onlara doğru döndü. "Evet?"

"Hud'ın yüzünde ne var?"

"Ah... bir gülümseme mi?" Mitch tahmin etti.

"Bingo." Gray, Hud'a "*Gördün mü?*" der gibi baktı.

Hud başını salladı. "Bu toplantı o kadar da eğlenceli değil."

"Benim için çok eğlenceli." Gray bir M&M'i havaya fırlattı ve ağzına attı.

"Yani artık gülümsemek kurallara aykırı mı?" Hud sordu.

"Dostum, sadece gülümsemiyorsun. Tamamen bitmiş görünüyorsun." "Belki de gerçekten harika bir öğle yemeği yedim."

"Öğle yemeği için kendini ofisine kilitlemişsin."

Hud bir omzunu kaldırdı.

Gray bir süre daha ona baktı ve sonra içini çekti. "Böyle bir öğle yemeğine hayır demezdim."

"Öğle yemeğinde tam olarak ne yediğimi düşünüyorsun?"

Hud sordu. "Bailey."

Ağzına talihsiz bir bonibon atan Hud, boğazında kaldı.

o. "Penny benim için öldü."

Gray sırttı. "Bailey'i ofisinde becerdiğini inkar mı edeceksin?"

"Tanrım."

"Dinle, saate vuruyorsun, vuruş hakkında konuşmalısın."

Hud parmağıyla Gray'in göğsünü deldi. "Bir kez daha 'bang' dersin kışını tekmelerim."

Gray kocaman sırttı. "Tamam. Bunu söylemeyi bırakacağım. Ama senden korktuğum için değil. Çünkü gitmem gerekiyor."

Hud onu ceketinin arkasından yakaladı. "Senden ve koca ağızlı karından başka kim biliyor?"

"Gürültü hakkında mı?" Gray akıllıca elini salladı ve parmaklarıyla sayarak konuşurken birkaç adım geri çekildi. "Lily, Aidan, Kenna..."

"Yani herkes," dedi Hud sinirlenerek. "Herkes biliyor. Kahretsin." Eğitim seansını yönetmekle meşgul olan Mitch'e baktı. "Kimsenin Mitch'e söylemesine izin verme."

"Neden olmasın?"

"Çünkü onun ağzı senden ve Penny'den daha büyük. Herkese söyleyecektir."

Gray omuz silkti. "Onu daha özel bir yere götürmeliydim."

"Senin yaptığın gibi mi?"

"Doğru," dedi Gray. "Penny'yi gerçekten özel bir yere götürüyorum. Ofisimdeki *dolap* gibi." Sırttı. "Mecburuz, çok gürültücü olduğu için ekstra tampona ihtiyacımız var."

Gray M&M's paketini bitirip Hud'inkine bakarken Hud kayak sopasını kendine saplamakta direndi.

Hud çantasını sıkıca kavradı. "Ne istiyorsun?" "Sen ve Bailey olayının teyidini."

Hud gözlerini Gray'e dikti. "Bana buraya gerçekten bunun için gelmediğini söyle."

"Hey, bu büyük bir
haber." "Nasıl
yani?"

Gri omuz silkti. "Belki de sadece mutlu olup olmayacağını merak ediyordumdur."

Hud gözlerini kırıştırdı. "Neden birdenbire Penny gibi konuşmaya başladın?" "Ne demek istiyorsun?"

"Bana duygularımı falan soruyorsun."

"Çünkü biz böyle yaparız," dedi Gray.

"Bunu asla yapmayız."

Gray başını kaşıdı. "Hayır mı?"

"Hayır, sen de saçmalıyorsun. Buraya kendin için gelmedin. Penny için buradasın. Seni o yarattı."

Gray yüzünü buruşturdu. "Lily de öyle. O yüzden bana bir şeyler vermelisin," dedi Gray. "O ikisine elim boş dönemem."

Hud elini yüzünde gezdirdi. "İki tatlı, sevimli kadından bu kadar korktuğuna inanamıyorum."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Gray sordu. "O ikisi tatlı, sevimli kadınlar değil! Hormonlu, çılgın ve sen ve Bailey hakkındaki meraklarıyla kafayı bozmuş durumdalar. Haberi almadan eve gidemem."

"O zaman köpek kulübesinde rahat etmelisin, çünkü sana haber vermiyorum."

Gray bir iç çekti. "En azından boğulma tehlikesi olan Underoos'un nasıl geçtiğini anlat."

Hud bir M&M daha yuttu. "*Kahretsin.*"

Gray bir kulaktan diğerine sıırttı. "Yani onları giyiyordun. Ve yine de seviştin mi? Adamım, o tam bir kaleci, sadece söylüyorum."

Hud ona doğru hamle yaptı ama Gray çok hızlıydı. Deli gibi gülerek iki büküm uzaklaştı.

Hud bir nefes verdi. "Bir sorum var." "Ne soracaksın?" Gray sordu.

"Açılma ve onu içeri alma zamanının geldiğini anlayacağımı söylemiştin." Durakladı, sormak zorunda kalmaktan nefret ediyordu. "Ama bilmiyorum."

Gray doğruldu, gözleri ciddileşti. "Vay anasını. Onu seviyorsun."

Hud dondu ve etrafına bakındı. "*Bunu sana kim söyledi?*" diye tısladı.

"Az önce yaptın." Gray gülümsedi ve Hud'ın omzuna bir el attı. "Ve sadece bileceksin. Söz veriyorum." Ve bununla birlikte kayaklarını itti ve göz açıp kapayıncaya kadar gözden kayboldu.

Piç kurusu.

Hud, Aidan'ı aramak ve nişanlısının da en az Penny kadar deli olduğunu söylemek için telefonuna uzandı.

İşte o zaman telefonunun yanında olmadığını fark etti.

Ceplerini karıştırdı, aradı, sonra elini cebine attı.

Bailey'nin kafasındaki kazak. Lanet olsun. Telefonu ondaydı.

Denver'a döndük.

"Mitch," diye bağırdı. "Telefonuna ihtiyacım var."

Mitch onu bıraktı ve antrenmana geri döndü.

Hud kendi telefonunu çevirdi ve nefesini tuttu. Tanımadığı bir numara görürse cevap verecek miydi? Hiç cevap verecek miydi? Pek de güllük gülüstanlık şartlarda ayrılmamışlardı. Bir dakika önce Hud onun içinde birden fazla şekilde, tartışmasız hayatının en güzel zamanlarını geçirirken, bir dakika sonra başlarından aşağı bir kova soğuk su dökülmüştü.

"Hudson Kincaid'in telefonu."

Kadının sesini duyunca yüzünde bir gülümseme belirmediğini hissetti. Pek dostça ya da açık değildi ama kabul etti. "Hey," dedi. "Cevap vermişsin."

"Hud? Telefonun elime geçtiği için çok özür dilerim," dedi aceleyle. "Günde kaç kez çaldığı hakkında bir fikrin var mı?"

Biraz güldü. "Evet."

"'Dumb Ass arıyor' yazdığını gördüm ve çok iyi tanıdığınız biri olduğunu düşündüm, bu yüzden cevap verdim."

Hud Mitch'e baktı ve sıırttı. "Hızlı düşünüyor ve güzel."

Güldü. "Acil bir durum olabilir diye cevap verdim. Sabah ilk iş telefonu sana verecektim-"

"Kurye bilgilerimizi sana mesaj atacağım," dedi. "Bizim hesabımızı kullanın, böylece ödeme yapmak zorunda kalmazsınız."

"Teşekkür ederim," dedi, sesi şimdi daha yumuşaktı.

"Bilmem gereken başka telefonlar aldın mı?" diye sordu.

"Hayır." Durakladı. "Çünkü başını herhangi biriyle belaya sokmak istemedim... kimseyle."

"Ne tür bir sorun?"

"Bilirsin işte," dedi usulca. "Başka bir kadın gibi."

Aw. Şunun balık tutuşuna bakın. Adamın içinden eşit oranda sıcaklık, eğlence ve şefkat geçti. "Eğer üçüzler ararsa, onlara bu hafta sonu meşgul olduğumu söyle."

Bir kahkaha attı. "Yapacağım." Tekrar durakladı. "Ama sen öyle misin? Bu hafta sonu meşgul müsün?"

Gülümsedi. "Yukarı geliyor musun?" "Evet," dedi.

"O zaman evet, meşgulüm."

Bunun üzerine bir süre sessizlik oldu. Onu nasıl karşılayacağını bilmiyordu. Bu da onları mükemmel bir şekilde eşitliyordu çünkü onun da onu nasıl kabul edeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Ya önemli bir mesaj gelirse?" diye sordu. "Senden gelir mi?"

Güldü. "Telefonun elimdeyken neden sana mesaj göndereyim ki?"

"Bilmiyorum," dedi. "Ama benim fotoğraf makinemle bol bol fotoğraf çekmekten çekinmeyin."

"Şimdi telefonu kapatacağım," dedi.

"Ya da videolar-" Mitch'i n bağlantısı kesilince sırttı. Mitch'in telefonunu geri attı.

"Seni gülümserken görmek güzel," dedi Mitch. "Senin için ateşli sanatçıyla ofisine daha fazla gezi."

Bölüm 22

Pazartesi günü Bailey bir gözü telefonunda, doktordan kontrolüyle ilgili geri dönüş bekleyerek çalıştı.

Hiçbir şey duymadı.

Sonunda Hud'un telefonunu paketlemek ve bir gecede teslim edilmek üzere postaneye götürmek için işten biraz erken çıktı. Telefonu tam kutuya yerleştiriyordu ki, "Anne "den gelen bir mesajla irkildi. Mesajın ilk birkaç satırı ekranda belirdi ve şöyle yazıyordu:

Seninle konuşmam lazım. Beni arar mısın? Sanırım Jacob'ın bir sorunu var ve bunu sadece sen-

Hepsi buydu. Önizlemede görebildiği tek şey buydu. Metne erişmek için parmağını ekranda kaydırması gerekiyordu ki bu, mesajlar geldiğinde ekranına hızlıca göz atmaktan çok daha fazla mahremiyet ihlali anlamına geliyordu. Gözlerini kapattı, ilk etapta gördüğü için duyduğu suçluluk ve endişe arasında gidip geldi.

Endişe kazandı.

Tesis aramış ve Hudson'ı sormuş. Telesekretere yönlendirildi. Mesaj bırakmasını söyleyen sesi, içinde düşük seviyeli bir beklenti duygusunun uğuldamasına neden oldu.

Tamam, yüksek
bir seviye. En
yüksek.

Saate baktı. Saat üçtü. Eğer şimdi yola çıkarsa, hava karardığında Cedar Ridge'e varabilirdi. Şu anda hava açıktı ama daha sonra yollar buz tutarsa geceyi orada geçirmek zorunda kalacaktı. Bu onu büyük ölçüde caydırmalıydı. Burada yapılacak işleri vardı ve paraya ihtiyacı vardı.

Yine de arabasına bindi.

Beş buçukta tesise vardı. Otopark neredeyse boştu. Güneş dağların ardına çekilmiş, bir şehir kızının alışmakta zorlanacağı türden bir karanlık bırakmıştı. Burada ne sokak lambaları, ne trafik sesleri, ne de reklam panoları vardı.

Tatil köyü ofislerinde ıssız bir hava vardı. Genç bir kadının elinde bir temizlik arabası vardı ve katlarda çalışıyordu. "Bugün hafta içi," dedi Bailey'nin sorusuna. "Tesis dört buçukta kapanıyor."

"Hudson hala burada mı acaba?"

Kadın, neredeyse tamamı devasa bir kuru silme tahtasıyla kaplı olan duvara baktı. Sol tarafta uzun bir kişi listesi vardı. Sağ tarafta bir kişinin görevde olup olmadığı ve dağın neresinde bulunduğu görülebiliyordu. Hud, Gray ve Aidan'dan sonra üçüncü sıradaydı ve hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde görevdeydi. Ama konum kutusu boştu.

"Muhtemelen buralarda bir yerededir," dedi kadın. "Birçok şeyden sorumludur ve sürekli hareket halindedir."

Gray ofisten çıktı ve Bailey'i görünce kaşlarını kaldırdı. "Hudson'a telefonunu getirmeye geldim," diye açıkladı.

Gözlerini kırıştırdı. "Telefonu sende mi?"

"Evet, bir kazaydı. Cumartesi günü bana sweatshirt'ünü verdi ve telefonu cebindeydi..." Gray'in yüzündeki ifadeyle sustu. "Sana söylemedi mi?"

"Görebilir miyim?"

Kadın telefonu uzattı ve Gray başparmağını ekranda kaydırды. "Sence bir sorun mu var?" diye sordu ona.

Gray cevap vermedi ama bir süre başparmaklarını öfkeyle çalıştırdıktan sonra telefonu ona uzattı.

Kadın ona baktı. "Ona vermek istemiyor musun?"

Sırıttı. "Kesinlikle hayır, kanıtın yakınımda olmasını istemiyorum." "Ne?"

Sadece kolunu okşadı. "Telefonu masasına bırakabilirsin. Ya da

Eğer bizzat teslim etmek istersen, bu gece annesini ziyaret edecek." Dudağını ısırdı.

"Ah. Bu konuda sen de onun kadar korkaksın, ha?" Başını salladı. "Hayal kırıklığına uğradım."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama kapıya doğru yöneldi.

"Siz ikiniz birbiriniz için mükemmelsiniz," dedi onun arkasından. "İkiniz de cehennem kadar inatçısınız. Bunu duvar resminde nasıl göstereceğinizi bulmalısınız. Belki onun resminin altına 'Bay İnatçı' gibi bir şey yazarsınız."

Güldü ve geri döndü. "Peki senin etiketin ne olacak?"

"Bay Ateşli Baş Belası." Bunu söyleyen dışarıdan gelen Penny'ydi. Kapüşonunu geriye itti ve Gray'in gözleriyle karşılaştı.

Gray eğlencesini hemen bırakıp doğruca karısına doğru yürüdü ve onu sertçe kollarının arasına aldı.

"Sırılsıklam oldum," diye mırıldandı.

"Tam da seni sevdiğim gibi." Sesi alçak ve yumuşaktı, şefkat ve çok daha fazlası vardı. "Bugün seni özledim, bebeğim."

Kucaklaşmaları inanılmaz derecede samimiydi ve Bailey özel bir ana izinsiz giriyormuş gibi hissederek kendini gecenin içine bıraktı.

Arabayla kasabaya gitti ve birkaç dakika sonra Carrie'nin kapısını çaldı.

"Bir gecede iki doğum günü ziyaretçisi!" Carrie mutlu olduğunu söyledi.

"Doğum günü mü?" Bailey sordu.

"Bugün benim doğum günüm," dedi Carrie ve gülümsedi.

Bailey haftalar önce buraya ilk kez geldiğinde, Carrie Bailey'ye doğum gününün bir hafta önce olduğunu söylemişti. Ama Carrie'yi üzmemek istemediği için gülümsemekle yetindi. "Özür dilerim, sana bir şey getirmedim. Ama bir dahaki sefere getireceğim."

"Hediyeleri severim," dedi Carrie. "Ve çörekleri. Hud da burada. Ön bürodaki kızlarla sohbet ediyor. Bazı evrak işleri olduğunu söyledi."

Evrak işleri her anlama gelebilirdi ama Bailey'nin aklına ilk kez Carrie'nin burada kalmasının Hud ve Jacob için çok pahalıya mal olacağı gelmiyordu.

"Bugün pazartesi," dedi Carrie. "Seni gördüğüme sevinmediğimden değil ama bu gece burada ne işin var?"

Oğluna yazdığı özel mesajı yanlışlıkla okuduğunu itiraf etmek istemeyerek gülümsedi. "Sadece işleri kontrol etmek istedim. Sen nasılsın?"

"Carrie basitçe, "Bu gece adamlarımdan biri burada," dedi.

daha iyi olamazdı. Şimdi de sen." "Ben iyiyim."

Carrie gülümsedi. "Oğlumu ziyarete geldiğin için mi?" Bailey güldü. "Çöpçatanlık mı yapıyorsun?"

"Sormak zorundaysan, doğru yapmıyorum demektir," dedi Carrie. Gülümsemesi sinsiliğe dönüştü. "Orada küçük bir şey var gibi görünüyor, sence de öyle değil mi?"

Bailey bu gerçekten *başka bir* şey düşünmüyordu. Yüksek sesle itiraf etse de etmese de Hud ile aralarında "küçük bir şey"den daha fazlası vardı. Ve bu sadece zamanla güçlendi. Gözlerini kapatıp onun yavaş, tembel gülümsemesini görebiliyor, seksi sesini duyabiliyor... içine gömüldüğünü hissedebiliyordu.

"Mutlu görünüyorsun, biliyorsun," dedi Carrie. "Seni mutlu etti, değil mi?"

Bailey ağzını açtı ve sonra kapatarak Carrie'yi güldürdü. Hud'ın annesi, "Beni görmezden gel," dedi. "Hoş karşılanmadığım yerde araya girmeyi severim. Hayat boyu süren bir alışkanlık."

"Hoş karşılanmadığınızdan değil," diye güvence verdi Bailey. "Sadece eğlenmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, birdenbire tüm bu duygularla ne yapacağımı bilemez hale geldim."

Carrie parlak bir sadelikle, "Bırak gelsinler," diye önerdi. "Her şeyin olmasına izin ver."

"Bu konuda o kadar da iyi değilim," diye itiraf etti Bailey.

Carrie başını yana eğdi. "Sorun değil. Oğlumun da bu konuda pek iyi olmadığını fark etmişsinizdir."

"Hayır," dedi Bailey kısa bir kahkaha atarak. "O değil."

"Çünkü her zaman çok fazla işi var ve her zaman da oldu. Tüm bu sorumluluk ağır bir yük, ancak bunu taşımakta oldukça rahat. Sana hiç kuyudan bahsetti mi?"

Bailey başını salladı.

Carrie içini çekti. "O ve Jacob vahşi doğmuşlar. Çekirdeklerine kadar vahşi. Onları zapt edemedim. Kimse yapabilir miydi bilmiyorum. Bir babaya ihtiyaçları vardı ama bu olmayacaktı. Yaşadığımız yerin yakınındaki terk edilmiş bir arazide bir arkadaşlarıyla oynarlarken on yaşındaydılar. Stevie kuyuya düştü ve kendi başına çıkamadı. Su o kadar derindi ki başını kurtarmak için suya basmak zorunda kaldı. İkizler bunu birkaç saatten fazla sürdüremeyeceğini biliyorlardı.

Jacob soğuk suda dakikalarca kalınca yardım istemeye gitti, Hud da bir ip bulup onu kuyuya indirdi. Ama Stevie'yi yukarı çekecek kadar güçlü değildi. Stevie'nin tutunması ve Jacob'ın yardımıyla geri gelmesini beklemesi gerekti."

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Bailey. "Ne kadar sürdü bu?"

"Yoldan dört mil uzaktaydılar ve Jacob kasabaya otostopla dönmek zorunda kaldı. Kuyuya geri dönmesi iki saatini aldı. Hudson tam iki saat boyunca ipe tutunarak bekledi ve Stevie'ye onu bırakmayacağına dair söz verdi."

Bailey, Hudson'ın eskiden nasıl bir çocuk olduğunu görebiliyordu; arkadaşıyla göz temasını korumak için kuyunun üzerine eğilmiş ve ne kadar sürerse sürsün güvence veriyordu.

"Avuç içlerinde hâlâ yara izleri var," dedi Carrie. "Hayatı boyunca herkes hep güvenilir Hud'dan bahsetti. İsteseniz de daha istikrarlı, sorumluluk sahibi bir adam bulamazdınız. Tabii ki bunların bazılarını yürekten kabul etti."

"Nasıl yapamaz anlamıyorum," diye mırıldandı Bailey.

Carrie başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse, bunu kendi avantajına kullandı. Sorumluluğun her zaman özel hayata üstün gelmesine izin veriyor. Bu daha kolay, görüyorsunuz. Daha güvenli."

"Neyden daha güvenli?"

"Kalbini ortaya koyuyor tabii ki," dedi Carrie. "Bu, onun bir hayat uğruna sorumluluklarını bir kenara bırakmasını engelliyor. Bunun yerine sorumluluklarına Stevie'ye tutunduğu gibi tutunuyor - kendi mutluluğu pahasına." Durdu ve Bailey'nin bakışlarıyla karşılaştı. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet," dedi Bailey. "Sanırım öyle." Hud her seferinde bir gün kuralını kendisinin koyduğunu, gerçek bir ilişki istemeyen kişinin *kendisi olduğunu söylemişti*.

Bunun arkasına
saklanmıştı. Kız da ona
izin verdi.

"Beni yanlış anlamayın," dedi Carrie. "Hud'a her zaman güvenebilirsiniz. Bu hikâyenin amacı da bu zaten. Her zaman, sonuna kadar. Değer verdiği insanları asla hayal kırıklığına uğratmaz."

"Ama hayatındaki diğer herkese o kadar çok şey veriyor ki, özel birine verebileceği hiçbir şey kalmıyor," dedi Bailey usulca.

Carrie kendi burnuna dokundu ve başını salladı. "Kadınları dışlıyor," dedi. "Bu kesin bir hata. Ve daha önce de belirttiğim gibi

Özellikle önem verdiği kişiler. Bunu siz de fark etmiş olabilirsiniz."

Bailey neşesiz bir şekilde güldü. "Evet. Birazcık."

Carrie hüzünle gülümsedi. "Ona aşık olacak mısın, Bailey?"

Bailey hızlı bir nefes aldı. Öyle miydi? Hudson Kincaid'e gerçekten aşık olacak mıydı?

Zaten olduğundan şüpheleniyordu.

"Aramızda her ne oluyorsa," diye yanıtladı sonunda, "sadece duvar resmi bitene kadar. Bunu ikimiz de biliyoruz. Denver'da grafik tasarım işim var-"

"Bu da her yerden yapılabilir."

"Belki," diye izin verdi Bailey. "Ama Hudson burada dağla oldukça meşgul ve..."

"Kardeşini arıyor," dedi Carrie.

"Evet."

"Ve benimle ilgileniyor."

"Bunun bir yük olduğunu asla söylemezdi," dedi

Bailey. "Doğru," diye onayladı Carrie. "Ama ikimiz de farklı olduğunu biliyoruz." Bailey başını iki yana salladı. "Hayır-"

"Ben olmasaydım," dedi Carrie, "hâlâ birlikte olurlardı. Jackson Hole'dan asla ayrılamazdık. Ama ayrıldık ve bunun sorumlusu benim. Şimdi Hudson yalnız ve üzgün." Sözünü kesti ve bir an başını eğip şakaklarını ovuşturdu.

"Carrie?" Bailey sandalyesinden kalktı. "Hey, iyi misin?"

"Sadece baş ağrısı. İkiz büyötmek insana bunu yapar. Tekerlekler üzerinde cehennem gibiler." Carrie içini çekti ve başını kaldırdı. "Hudson Jacob'ın kolunu kırdı, sana söylemiş miydin? Jacob gidonundayken arka yollarda bisiklet sürerken bir tümseğe çarptı ve Jacob aya doğru uçu. Yolda bir ağaca çarpmış."

"Bu çok uzun zaman önce olmuş olmalı," dedi Bailey.

"Daha geçen hafta. Jacob alçıda. Hud kendini yere bıraktı."

Bailey, Carrie'deki ani değişim karşısında gözlerini kırptırdı. Belli ki bir şeyler değişmişti ve artık şimdiki zamanda değil, bir kez daha geçmişte kilitlenmişti. Bailey Carrie'nin eline uzandı. "Belki de dinlenme zamanı gelmiştir."

"Saçmalık," dedi Carrie. "İki vahşî kafiri olan bir annenin dinlenmeye vakti yoktur. Elbette kimse Hud'ı suçlamadı ama Jacob'a karşı sorumluluk hissetmekten vazgeçirilemez. Asla yapamaz. Yine aynı kuyu, sadece

Bu sefer yaraları dışarıda değil içeride." "Anne."

İkisi de şaşkınlıkla kapıya döndü.

Hud kapı aralığında duruyordu. Bailey onun yüz ifadesini okuyamadı. İsteddiği zaman düşüncelerini gizlemekte gerçekten iyiydi. Her halükarda, şu anda tam olarak iyi bir mizah yayını yapmıyordu.

"Bize bir dakika izin ver anne," dedi ve elini Bailey'nin bileğine doladı.

Hayır, kesinlikle mutlu değil, diye düşündü adam onu odadan çıkarırken. "Özür dilerim," dedi sessizce. "Senin hakkında dedikodu yapmıyorduk."

"Hayır mı?" diye hafifçe sordu, onu annesinin duyma mesafesinden çekip duvara yasladı ve tüm sağduyusunu öpmek için iyice yaklaştı.

Bölüm 23

Hud geri çekildiğinde, Bailey bir nefes verdi. "Sen bunu yaptığında hep bir şeyleri unutuyorum," dedi.

Hud kollarını yüzünün iki yanında duvara dayamış ve parmaklarıyla başını okşamıştı. Bugün gök mavisi bir kayak şapkası takmıştı. Kasketin kenarları kıvrılmıştı, bu da Hud'ın yüzünü çerçevelemeye başlayan yeni, ince çilek sarısı saçlarını -şimdi birkaç santim uzunluğunda- görmesini sağlıyordu.

Onları görünce göğsüne öyle bir ağrı saplandı ki bir an nefes alamadı.

"Gerçekten de annenle senin hakkında konuşmak istememiştim," dedi. "Ama kafası karışmıştı."

"Kayboluyor," dedi. "Hepimiz için kayıp ve o tam burada."

Gözlerinde bir empati kuyusu vardı. "Bana seninle ilgili hikâyeler anlatıyordu," dedi. "İyi hikâyeler. Beni etkileyen hikâyeler..." Başını iki yana salladı.

"Sana ne yaptı?" diye sordu, kızın yüzünü kendi yüzüne doğru eğerek.

Gözlerini onun gözlerine dikti ve kendi dudaklarını ısırmadan önce bakışlarını onun ağzına indirdi. Kendini durduramayan adam başını eğdi ve dudaklarını onunkilere değdirdi. "Sana ne yaptı?" diye tekrar sordu.

"Biliyor musun," diye fısıldadı ona sarılarak.

Evet. Öyle olduğunu düşündü. Annesi onu kahraman olmadığı halde kahraman gibi göstermenin bir yolunu bulmuştu. Yakınından bile geçmiyordu. "Söylediği her şeye inanamazsın," diye hatırlattı ona. "Birçok şeyi birbirine karıştırıyor."

Bailey başını salladı. "Hayır. Oğullarını ne kadar çok sevdiğini *asla* karıştırmaz. Sen onun hayatısın, Hud. Bu konuda oldukça açık. Ve ben çok memnunum.

bana kızgın değilsin, ama sen... bana karşı *bir şey*-" Telefonu çaldığında sözünü kesti.

Telefona cevap vermek için hafifçe arkasını döndü ve adam söylediklerini düşündü. O bir *şeydi*, tamam. Gerçi bu şeyin ne olduğu kolayca tanımlanamazdı.

Kararsız mı?

Evet, işte buydu. Annesini ziyaret ediyordu, bu da çok samimi hissettiriyordu. Ne zaman yakınlaşmışlardı?

Onu çırılçıplak soyup lolipop gibi yaladıktan sonra.

Onu kollarına aldığı her anın hatırası beyrinde ısıt ısıt yanıyordu ve bu anıları kafasında canlandırmak için çok fazla zaman harcıyordu. Hud onun kendisine nasıl açıldığını ve sahip olduğu her şeyi ona nasıl verdiğini aklından silemiyordu. Ve bunu, şimdi bile onu öldüren, kalp durduran bir cömertlik ve kırılğanlıkla yapmıştı.

Yine de, kendi kararıyla, o zamanlar sadece öyleydi. Koşulsuz şartsız. Onunla işi henüz bitmediği için yeterince şanslıydı ve ondan alabileceği her şeyi alacak kadar bencildi.

Bailey aramayı sonlandırdı ve telefonu elinden bıraktı. Kadında tuhaf bir durgunluk vardı ve omuzları çok fazla ağırlık taşıyor gibiydi. Uzanarak onu kendine doğru çevirdi.

Solgundu, çok solgundu ve gözleri dökülmemiş yaşlardan dolayı ısıt ısıt parlıyordu. Kalbi ayak parmaklarına kadar indi. "Ne oldu?"

Başını salladı ve tekrar arkasını dönmeye çalıştı ama adam onu sıkıca tuttu. "Hey," dedi. "Konuş benimle."

Ürkek bir nefes alarak parmaklarını ağzına bastırdı. "Hâlâ temizim," diye fısıldadı. "Geçen Cuma tüm o testleri yaptırdım ve sonuçlar hâlâ temiz. Bu bir dönüm noktasıydı. Tam üç ay. İlk üç ayın üzerine bu altı ay ediyor. Kemoterapi, radyasyon, hepsiyle işim bitti. Gerçekten bitti."

Bu sözler üzerine, göğsünde farkına bile varmadığı bir düğüm gevşedi. "Bu uzun zamandır aldığım en iyi haber," dedi ve ona doğru uzandı.

Ona doğru sarktı ve sıkıca sarıldı, kollarını onun beline doladı ve ürpererek yüzünü onun göğsüne bastırdı. Karşılığında o da

Gözlerini kapadı ve ona sarıldı, içinden geçen ezici rahatlamayı içine çekti. Bu inanılmaz, sıcak, karşı konulmaz, yeri doldurulamaz kadın iyiydi. İyi kalmaya devam edecekti.

İşte o zaman kızın titrediğini fark etti. Yüzüne bakmak için hafifçe geri çekildi.

Başını iki yana salladı. "Bana sorma-"

"Bana söylemediğin şey ne?"

"Yok bir şey, ben sadece-" Başını tekrar salladı. "Telefon annemden geldi. Doktorun ofisi aramış ve ben orada olmadığım için mesajı anneme iletmiş."

"Bunu yapmamaları gerekiyor," dedi.

"Annemin bakımım, tedavim ve durumumla ilgili her türlü bilgiyi almasına izin vermiştim," dedi. "Bu iyi bir haber, *harika bir* haber ama annem dedi ki..."

"Ne?" Hud biraz gergin bir şekilde sordu, bundan sonra olacıklardan zaten hoşlanmıyordu. Eğer o kadın bu anın keyfini kaçırdıysa, onu boğmak zorunda kalacaktı.

"Bana hâlâ tehlikeli bölgede olduğumu hatırlatmak istedi." Evet, onu boğmak zorunda kalacaktı.

"Ve bu birazcık neşemi kaçırdı." Burnunu çekti ve kendini ağlarken bulduğu için çıldırmış gibi gözyaşlarını sildi. "Üç ay önce ilk kez temiz çıktım ve şimdi tekrar temiz çıkmam... Bu harika bir işaret," dedi.

"Bu müthiş bir işaret. Ve net sonuçlar almaya devam edeceksin. Buna mecbursun." Gülümsedi. "Başka bir seçenek yok."

Bunun üzerine kız da ona titrek bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Teşekkür ederim." "Ne için? Harika olan sensin," dedi.

"Bana inandığın için."

Bağırsağa inen bir yumruk gibi. Onu tekrar içeri çekerken göz temasını kesmedi. "Her zaman," diye fısıldadı.

"Çok şanslısın," dedi yanağını onun göğsüne dayayarak. "Beni yanlış anlama. Annemi seviyorum. Gerçekten seviyorum," dedi, "ama onunla senin ailenle kurduğun türden bir bağa sahip değilim-" Sesi kesilince aniden durdu.

Ah, lanet olsun. "Bailey," diye nefes aldı, alnını onunkine yaklaştırdı, onu kavrayışını sıkılaştırdı ve ürpertici bir iç çekiş çıkardığında sırtını okşadı.

"Sorun yok," diye fısıldadı. "Ben iyiyim." "Biliyorum," dedi ve onu tutmaya devam etti.

"Sadece hafta sonları benim için haftanın geri kalanından çok daha gerçek olmaya başladı." Yüzünü onun boğazına bastırdı. "Ve çok daha önemli."

Buna tepki vermemeye çalıştı. Ona bu kadar izin vermesini sağlayan şeylerden biri de Cedar Ridge'de olmanın onun hayatı olmadığı ve asla da olmayacağı gerçeğiydi. Kulağa ne kadar sert gelse de, bu onu güvende tutmuştu.

Ama eğer bunu tersine çevirirse, eğer kalırsa, ne olabileceğinden emin değildi. Hayatında -ya da kalbinde- bir ip için daha yer yoktu.

Artık çok fazla ipi vardı.

"Bu ikinci şans için çok minnettarım," dedi. "Çok minnettarım. Bunu iyi değerlendirmek istiyorum ama bu çok zor çünkü kim olduğumu ya da kim olmam gerektiğini bilmiyorum." Başını kaldırdı ve ona baktı. "O listeyi bana yön vereceğini düşünerek yaptım ama bunun yerine tek yaptığı kafamı karıştırmak oldu. Sadece bir liste olmak istemiyorum, anlıyor musun?"

"Değilsin," dedi kararlı bir şekilde. "Sen tanıştığın herkesin hayatına kalp ve ruh katan güzel, akıllı, harika, sıcak bir kadınsın. Sen hiç de liste değilsin. Çok daha fazlasısın."

Cebinden çıkardı, o lanet olası küçük defteri. "Bu şeye bir söz verdim."

"Bu iyi bir şey," dedi Hud. "Ama bu senin hayatını belirleyeceği anlamına gelmiyor. Bunu *sen yapabilirsin*, Bailey. Sadece sen."

Ona baktı ve başını salladı. "Evet, haklısın."

Sanki onu duymuyormuş gibi başını eğdi. "Neydi o?"

"Haklısın." Kadın onu biraz itti ve adam gülmek zorunda kaldı.

"Seni ilk seferinde duymuştum," diye itiraf etti. "Bu cümlemin dilindeki tınısı hoşuma gitti."

Gözlerini devirdi. Ve sonra gözlerini kırıştırdı. "Neredeyse bu gece burada olma sebepimi unutuyordum." Başka bir cebinden telefonunu çıkardı. "Seni burada bulabileceğimi söyleyen Gray'di."

Hudson yüzünü buruşturdu. "Gray'i gördün mü?"

"Evet, önce tesise gittim," dedi. "Size telefonu getirmek için."

O bunları söylerken, telefonundan gelen bir arama sesi duyuldu. Telefonu ondan aldı ve ekrana baktı. Gray. En iyisi bu işi bitirmek diye düşündü,

ve cevap verdi.

"Sen gerekir muhtemelen kal kapalı Facebook," Gri önerdi, ve bağlantı kesildi.

Telefon hemen tekrar çaldı. Kaba bir "Ne?" ile cevap verdi.

Kenna neşeyle, "Facebook'a bir göz atın," dedi.

"Sil onu," dedi Hud. "Siz aptallar her ne yaptığınız silin yoksa sizi bulurum ve bu hiç hoş olmaz." Bağlantıyı kesti ve gözlerini Bailey'e dikti.

"Um." Gözlerini kırptırdı. "Sorun mu var?" "Gray'e telefonumu kaybettiğimi mi söyledin?"

"Hayır, ona kazara aldığımı söyledim," dedi ve sonra durakladı. "Neler oluyor? Kimdi o?"

Facebook'ta geziniyordu. "Gray," dedi, dikkati dağılmıştı. "Ve sonra Kenna."

"Kız kardeşini tehdit mi ettin?"

Hudson ona baktı. Kadın şok olmuş ve dehşete kapılmıştı. "Senin bir kız kardeşin yok," dedi.

"Hayır. Kardeş yok dönemi, bunu biliyorsun."

"Bu da kendi kanını paylaşan birini ara sıra boğma ihtiyacını anlayamayacağın anlamına geliyor. *Kahretsin*," diye mırıldandı. "İşte burada."

"Ne?"

"Gray ve Kenna'nın ne kadar sevinçli olduklarını." Kızın görebilmesi için telefonunun ekranını çevirdi. Cedar Ridge Resort'un Facebook sayfası açıktı. Orada Hud'dan bir gönderi vardı.

"Facebook'ta paylaşım yaptığını bilmiyordum," dedi. "Paylaşmıyorum," dedi. "Asla. Gray ben olarak devam etti."

Okumaya başladı.

"Yüksek sesle," dedi.

"Tamam." Telefonu daha iyi bir açığa çevirdi. "'Dün gece *Dancing with the Stars*'ı izledin mi?'" diye okudu. "Dansçılar o kadar güzeldi ki gözlerim yaşardı..." Durdu ve ona baktı, sonra da güldü.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu. "Gray'e telefonuma erişim izni verdin ve o bir pislik."

"İnsanlar *Yıldızlarla Dans*'ı sevdiğini düşünecek diye mi üzülüyorsun?"

"O programın tek bir saniyesini bile izlemedim," dedi sert bir sesle. *Elbiseye Evet Diyenler'i izlemişti* ama bunu değil. İmkânı yok. "Ve benim amacım bu değil," dedi. "O sadece benimle dalga geçiyor. Mesele de *bu*."

Alt dudağını ısırıldı.

Gözlerini kıstı ve intikam almayı düşündü. Çünkü orada intikam olacak. "Haberci, haberci olmak üzere," dedi. "Bu İngilizce miydi?"

"Bu gece Denver'a geri mi dönüyorsun?" diye sordu onun sorusuna cevap vermek yerine.

"Evet."

"Belki benim için bir şeyler alacak vaktin vardır."

"Elbette," dedi. "Ne?"

"Gray için küçük bir şey." Bir kredi kartı çıkardı ve ona verdi. "Özel bir şey olsun. Şeffaf dantel düşünüyorum. Bir kadın ekstra büyük."

Gözlerini

kırpıştırdı.

Adam

gülümsedi.

O da öyle yaptı. "Boğulma Tehlikesi külotları için ondan intikam almak istiyorsun."

"Hayır, o Aidan'dı," dedi. "Gray daha kötüsünü hak ediyor. Çok daha kötüsünü."

"Sadece bana mı öyle geliyor yoksa siz Kincaidler uyanık olduğunuz günlerin çoğunu birbirinizi mahvetmeye çalışarak mı geçiriyorsunuz?" diye sordu.

"Evet," dedi. "Ve?"

Güldü ve kartını çantasına attı. "Bir şey değil. Olur."

Onu dışarı çıkardı ve ikisi de ürkütücü bir sessizlik içinde yere düşen ağır beyaz çizgilerin bulunduğu karanlık gökyüzüne baktılar.

Kar. Kar yağıyor. O kadar hızlı yağıyordu ki, şimdiden birkaç santim birikmişti. "Bunun gece yarısına kadar yağmaması gerekiyordu," dedi onun yanında.

sesi biraz küçük geliyor.

"Tahminlerde olmayan başka bir şey daha var," dedi. "Ne?"

Kadının küreksiz eline uzandı ve onu kendine doğru çekerek titreyen bedenini sarıdı. "Bu gece eve gitmeyeceğin gerçeği."

Bölüm 24

Hud, Bailey'nin ona uzun uzun düşünen bir bakış atmasını izledi.

"Bir kadından seninle kalmasını istemen gerekir, söylemen değil," dedi.

"Ve normalde sorardım," dedi adam. Belki de. "Ama sen Arabanı bununla zirveye çıkar." Adam onu biraz daha yaklaştırdı çünkü kızın rengi biraz daha solgun görünüyordu - parlak kırmızı olan burnu hariç. Eğilerek onun soğuk dudaklarını öptü, ta ki kız rahatlayana kadar.

"Hiç adil değil," diye fısıldadı, donmuş kollarını adamın giysilerinin altından geçirerek daha da donmuş parmaklarını adamın sırtının en küçük kısmındaki çıplak tene dokundurdu.

Yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun, kadın."

"Parçalarım soğuk." Durakladı. "Bazıları diğerlerinden daha fazla."

Erkekçe emdi ve parmaklarının sırtında aşağı yukarı gezinmesine izin verdi. "Soğuktan acı çekmene izin veremem," dedi. "Buradan sadece on dakika uzaklıkta sıcak bir duşum ve daha da sıcak bir yatağım var."

"Daha sıcak yatak mı?"

"İçinde ısıtıcı var."

Gözlerini kısmıştı. "Öyle değil."

"Eller cennete," dedi.

Gözlerini kısmıştı. "Bu 'ısıtıcı' elektrikle mi çalışıyor?"

"Hayır." Sırıttı. "Hayvan manyetizması." Ellerini kızın kollarında aşağı yukarı gezdirdi ve kızın bakışlarına karşılık verdi. "Yollar konusunda ciddiym Bay. Kalmanı istiyorum. İstersen arayıp bu gece açık bir iş yeri olup olmadığına bakarım. Ya da benim evimde kalabilirsin.

Aidan ile ranzaya. Baskı yok."

Onun yüzüne hafifçe dokundu. "Biraz... baskıya aldırılmazdım."

Gülümsedi ve avucuna bir öpücük kondurmak için yüzünü çevirdi.

"Benimle eve gel. İhtiyacın olan tüm baskı bende var."

Hud'ın kamyonetine henüz binmişlerdi ki Hud Bluetooth'undan bir arama yaptı. Bailey telefonda Gray'in tiz sesini duyabiliyordu.

"Az önce kafeteryada alarm çaldı," dedi. "İki saat uzaktayım, Denver'da Penny'yle birlikte onun işi için düzenlenen şık bir yemekteyim."

"Hallediyorum," dedi Hudson. Telefonu kapattı ve Bailey'e özür dileyen bir bakış gönderdi. "Bunu kontrol etmem gerekiyor. Seni evime bırakırım-"

"Doğruca oraya git," dedi. "Daha hızlı olur."

Adam başını sallamaya başlayınca elini koluna koydu. "Benimle uğraşacak ya da benim için endişelenecek vaktin yok, o yüzden oraya git. Ben yolundan çekileceğim."

Sonunda onu tatil köyünün ofisine bıraktı ve otoparkta yalnız kalacağı için kamyonetiyle karanlıkta bırakmayı reddetti.

Lily de ofisteydi, benzer şekilde Aidan tarafından bırakılmıştı. Hud'ın masasında radyonun karşısına oturdular ve utanmadan dinlediler.

Yerel liseden iki çocuk tesisin kafeteryasına girmiş ve alarmı çalıştırmıştı. Güvenlik kameraları, sırtlarına bağladıkları snowboardlarıyla avuç avuç şekerleme taşıdıklarını gösterdi.

Lily başını sallayarak, "Uçurtmalar kadar yüksek," diye tahmin etti. "Uzun bir gece olacak." Malzeme dolabında kendine yardım etti ve bir şişe Jack ile çıktı.

Bailey kaşlarını kaldırdı.

"Uzun bir gün geçirdim," diye açıkladı Lily. "Ve şimdi sevgililerimiz karanlıkta dağda iki sarhoşu arıyor." Kafasını başka bir dolaba soktu ve Dixie bardaklarıyla çıktı.

"Bugün ne oldu?" Lily ikisine de birer içki doldururken Bailey sordu. "Yani, eğer çok kişisel değilse."

"Oh, bu kişisel bir mesele." Lily fincanını Bailey'ninkine dokundurdu.

"Aynı zamanda uzun bir hikâye. Önce iç."

İkisi de içti ve Bailey hemen boğuldu.

Lily de öyle. "Vay anasını," diye hırıldadı.

Bailey neredeyse öksürerek ciğerini çıkaracak ve göğsünü yumruklayacaktı.

Nefes alabildiklerinde Lily konuştu. "Yani ben... bir korku yaşadım," dedi.

Bailey istemsiz bir şekilde nefesini tuttu ve elini kalbine götürdü çünkü onun için korku demek sağlık korkusu demekti, hem de kötü bir korku.

Lily, Bailey'nin tepkisini görünce, "Olamaz," diye atıldı. "Aman Tanrım, çok duyarsızım! Hayır, öyle bir şey değil!" Yüzünü buruşturdu ve sonra gözlerini devirdi. "Sadece hamile olabileceğimi düşündüm. Kazara."

"Oh," diye nefes aldı Bailey. Son on yılda gördüğü tüm tedavilere rağmen, bebek sahibi olabileceğinden hiç emin değildi ama yine de istiyordu. Bir gün. Biyolojik saatinin işlediğini falan hissetmiyordu ama geleceğini hayal ettiğinde - ki bu artık sık sık yaptığı bir şeydi - içinde onu sonsuza dek seveceğine söz veren bir adam olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu. Ve bir bebek. Ya da üç. "Anlıyorum."

"Hayır," dedi Lily. "Öyle olduğunu sanmıyorum." Durakladı. "Aidan ve ben evli değiliz. Henüz tam olarak o noktada değiliz. Yani onun benim için doğru kişi olduğunu biliyorum, ben de onun için doğru kişi olduğumu biliyorum ama hiçbir şeyi aceleye getirmiyoruz, anlıyor musun? Aceleye gerek yok. Ben hiçbir zaman bebek ya da koca hayali kuran bir kadın olmadım. Ben sadece..." Başını iki yana salladı. "Kendimi hep işe gömdüm ve oraya hiç gitmedim. Şimdi işe gömülmüyorum ve... bizden keyif alıyorum. Hem de çok. İkili olmayı seviyorum. Küçük, sıkı bir birlik, sadece biz." Durakladı ve sonra güldü. "Yani biz ve Kincaid'lerin geri kalanı." Gülümsemesi soldu. "Ama sonra regl olmadım ve korktum." Bir nefes verdi. "Daha çok dehşete düştüm."

"Aidan'a söyledin mi?" Bailey sordu.

"Ben yaptım." Lily başını salladı. "Çok üzgündüm. Her yerine ağladım ve o da..." Başını iki yana salladı.

"Kızgın mı?" Bailey fısıldadı, Lily'ye tüm evreniymiş gibi baktığını gördüğü Aidan'ın Lily'ye herhangi bir şey için kızdığını hayal edemiyordu.

Lily başını iki yana salladı. "Mutlu," diye fısıldadı. Gözleri parlıyordu. "Çok mutluyum." Gülümsedi. "Tanrım, o inanılmaz biri. Beni sakinleştirdi. Ve bir şekilde oldu. Gemiye bindim. Bu sabah işemek için çubuğu aldığımda, hamile olduğuma ve bebeğimize çoktan aşık olduğuma ikna olmuşum." Gülümsemesi soldu. "Ama marketten eve dönerken regl oldum."

"Ah, Lily," diye nefes aldı Bailey, elini sıkmak için uzanırken. "Ben

Üzgünüm."

Lily bir omzunu kaldırdı. "Bu çok saçma. Hiç sahip olmadığın bir şeyi nasıl özleyebilirsin ki?"

"Bu aptalca değil," diye ısrar etti Bailey. "Doğru zaman geldiğinde harika bir anne olacaksın."

Lily burnunu çekti. "Teşekkürler. Şimdi bana gününüzden bahsedin."

"Bugün doktorumdan ikinci kez temiz raporu aldım," dedi Bailey yumuşak bir sesle, iyi haberleri paylaşmaya alışık değildi. Çok uzun zamandır haberler hep kötüydü. İnsanlar ona işlerin nasıl gittiğini soruyor ve o da ne diyeceğini bilemiyordu çünkü gerçeği söyleyip insanların canını sıkmaktan daha kötü bir şey yoktu. "Bu bir dönüm noktası. Altı aylık bir dönüm noktası."

Lily ciyakladı ve onu kucaklayarak kocaman bir ayı gibi sarıldı. "Bu harika! *Şimdi* kadeh kaldıracak bir şeyimiz var. Bir tekli daha? Yoksa bu sefer duble mi yapalım?"

"Um..."

"Duble olsun." Lily fincanlarını dikkatle ağzına kadar doldurdu. "Bugünün temizliğine ve daha nicelerine." Bir kez daha kâğıt bardaklarını birbirine vurarak içtiler.

"Vay anasını," diye soludu Bailey ve ikinci ciğerini de öksürmeye başladı. Lily de onunkini burnundan çıkardı ve ikisi de gülmeye başladı.

Lily elini yüzünde gezdirerek, "Havalı olmaya çalışıyordum," dedi.

"Ama cidden, insan bu şeyi nasıl içer?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Bailey boğuk bir fısıltıyla, ses telleri yanmış ve boğuklaşmıştı. "Belki de daha hızlı içmemiz gerekiyordur."

"Öyle mi düşünüyorsun? Hadi deneyelim." Lily ikisine de birer kadeh daha doldurdu ve fincanını kaldırdı. "Şimdi neye içiyoruz?"

Bailey, "Bir çubuğa işemenize ve çok yakında olumlu işaret almanıza," dedi.

Lily gülümsedi ve ikisi de geriye doğru savruldu ve... bir kez daha boğuldular.

"Tanrım," diye başardı Lily ve Jack'i itti. "Bunu yapmanın iyi bir yolu olduğunu sanmıyorum."

Bailey gözlerini ve burnunu sildi. Hâlâ konuşamadığı için başını salladı. Zaten daha fazlasına da ihtiyacı yoktu. Alkol karnına doğru sıcak bir yol açmıştı ve kendini... çok iyi hissediyordu. Gülümsedi. "Sonradan gelen etkiyi seviyorum gerçi."

Lily sırtıarak karşılık verdi. "Hepiniz bulanıksınız. Sanki iki kişisiniz ve

Aynı zamanda hiçbiriniz de değilsiniz." Önce bir gözünü, sonra diğerini kapattı. "Hayır, *üç kişisiniz!*"

Bailey homurdandı. "Aidan bu şeyi içiyor mu?"

"Evet, arada bir o ve diğerleri uzun bir iş gününün ardından birlikte içiyorlar."

"Çok uzun günler geçiriyorlar mı?" Bailey cevabı zaten bildiği için sordu. Kincaidler sıkı oynar ve daha da sıkı çalışırlardı.

"Onlar iyi adamlar," dedi Lily. "Bunu zaten biliyorsun. Örneğin Hud'u ele alalım."

Bailey büyülenmiş gibi görünmemeye çalıştı ve neredeyse masadan düşüyordu.

Lily sıırıttı. "Ya da belki Hud'ı çoktan *almışsındır...*" Kaşlarını sallamaya çalıştı ama onun yerine gözleri şaşı oldu.

Bailey güldü. "Bir şey mi demek istiyorsun?"

"Biliyorum," dedi Lily. "Ama alkolün etkisiyle dikkatimi toplamakta zorlanıyorum. Nerede kalmıştım...? Ah, evet! Sen ve Hud. O bir kaya gibidir, bilirsin. Seni sevdiğinde, yüzde yüz yanında olur. Kardeşleri ve kız kardeşi. Annesi. Ben ve Penny. Sonuna kadar içinde ve asla tereddüt etmiyor. Aynı şey bu dağ, bu tatil köyü ve hayatındaki diğer her şey için de geçerli. O sadık ve zeki." -Lily Bailey'i işaret etti ve neredeyse gözünü çıkarıyordu

-"Ayrıca bir çubuktaki günahattan daha ateşli."

Bailey gözlerini kırıştırdı. "Bir çubuğun üzerindeki günah neye benziyor?"

Lily durakladı, alını derin düşünceler içinde kırıışmıştı.

"Hud?" Bailey güldü. "Aidan değil mi?"

"Evet ama görüyorsun, Aidan *benim* günahım."

Telsiz çatırdadı ve sonra Hud'ın sesi geldi, sakın ve emin. "Onlardan birini yakaladım. Yardıma ihtiyacım var. Tamam."

Bailey ve Lily'nin nefesleri kesildi ve radyoya doğru eğildiler.

"İki dakika sonra," diye cevap verdi Aidan, yine sakın ve kendinden emin bir şekilde. "Polisi aramamıza gerek var mı? Tamam."

Hud, "Ben polisim," diye cevap verdi. "Bu kendini arazi parkında gezintiye çıkarıyor. Yolun yaklaşık dörtte üçünde. Aşağıdan onu izliyorum ve her iki elinde yanan maytaplar tutarken, tek kişilik bir parti verirken hotdog yapmasını izliyorum. Diğerini göremiyorum. Tamam."

"Ben tepeye çıkacağım," dedi Aidan. "Belki hâlâ yukarıdadır. Tamam."

İki dakika sonra Hud tekrar telsizdeydi. "Bir numaralı aptalı buldum."

dedi, sesi biraz gergin geliyordu. "İki numaralı salağın kaza yaptığını ve yardıma ihtiyacı olduğunu söylüyor. Dikkat edin, bir numaralı aptalın akli dengesi yerinde değilmiş ve hırçınmış. Tamam."

"Öyle miydi?" diye sordu Aidan'ın sesi.

"Benim düşünce tarzıma geldi. Tamam."

Lily ve Bailey birbirlerine baktılar. Lily ikisine de birer kadeh daha doldurdu. "Bu ne için?" Bailey sahnede fısıldayarak sordu. dinlediğini sanıyordu ama hiçbir fikri yoktu.

"Kincaid'lerden birini sevecekseniz, bazen alkolün gerekli olduğunu bilmelisiniz."

Bailey gözlerini kırptırdı. "Kincaid'lerden birine aşık olacağımı kim söyledi?" "Yüzünün her yerinde var." Lily elindeki fincanı

Bailey'ninkine vurdu. "Sorun değil, Tatlım. Onlar buna değer. Bu çılgın, t e p e t a k l a k , harika yolculuğun her saniyesine değer."

Bailey buna içti. Onu sevecek miydi?

Zaten biliyorsun, diye fısıldadı çok küçük bir ses, beyninin derinliklerinde çok, çok, çok gerilerden. Hayır, kalbi diyelim. Beyni kesinlikle henüz yetişememişti.

Nasıl olabilirdi ki? Kalbi ve beyni hiçbir zaman, bir kez bile aşık olmamıştı. Hiçbir zaman gerçekten bütün bir insan olmamıştı.

Hud kesinlikle bütün bir insandı. Kendi yarattığı çok dolu bir hayatı vardı. Ama onun hayatı hiç dolu değildi ve hiçbir zaman da olmamıştı. Listesinin aslında bununla ilgili olduğunu anlamaya başlamıştı. "Seninle konuşmak kolay," dedi Lily'ye.

"Alkol yüzünden."

"Hayır, ciddiyim," dedi Bailey. "Bu benim için güzel bir şey. Çok fazla yakın arkadaşım yok." Hiç olmamıştı, çünkü hiçbir zaman normal bir hayatın parçası olmamıştı, hatta yakınından bile geçmemişti. Annesi ve Aaron'un onun ölümüne hazırlanırken neler yaşadıklarını görmüştü. İnsanlara sırf acı çektirmek için yaklaşmayı hiçbir zaman kendine yedirememişti.

Lily uzanıp onun elini sıktı, söylenmesine gerek kalmadan anlamış gibi görünüyordu. "Ben her zaman buradayım. Ve Cedar Ridge'e geri dönme konusunda nispeten yeni olduğum için, seni iyi bir arkadaş olarak görmekten heyecan duyarım."

Bailey tıkanarak kendini utandırmış olabilirdi ama radyo ciyakladı.

Telsizden Aidan'ın sesi geldi: "Desteğe ihtiyacım var." "Kelepçeleyin şu aptalı

ve yüz metre batıya doğru bana gel. Tamam." Hudson'ın tek söylediği "10-4" oldu.

On dakika sonra Hudson'ın sesi tekrar telsizden geldi. "Görüş alanımızda. Tamam."

Aidan, "Görüntüyü teyit edin," dedi.

Hud, "Raylardan aşağı sarkan bir adam görüyorum," dedi. "Bileğine asılmış, kimlik bilgileri rüzgârda sallanıyor. Maytaplarını kaybetmek ve bize dava açmakla ilgili bir şeyler bağılıyor. Tamam."

Lily ve Bailey birbirlerine bakakaldılar.

"Bu o." Aidan'ın soğukkanlı ve sakin sesinde bir parça mizah vardı. "Sadece bunu görmek isteyeceğini düşündüm. Geçen bir saate değdi."

"Bir bakıma öyle," diye kabul etti Hud.

Ve beş dakika sonra Hud'ın sesi geldi: "Kim snowboard komandosuna gider ki?"

"Görünüşe göre bu adam," dedi Aidan. "Ve onun altında duran sen değilsin. O her hareket ettiğinde Jim ve ikizlerle yeniden tanışıyorum."

Sıcak ofisin içinde hem Lily hem de Bailey homurdandılar ve şok kahkahaları arasında boğuldular.

Otuz dakika sonra iki adamları ofise girdi.

Lily, Bailey'ye, "Avdan dönen erkekler kadınlarını topluyor," diye fısıldadı ve kıkırdadı. Eliyle ağzını kapattı.

Bailey de sırttı. Kesinlikle sarhoştı. Ama sonra Hudson'ın güzel yüzüne ve morarmış gözüne iyice baktı ve sırtışı soldu.

Bölüm 25

Hud, bir saat önce Bailey'i bıraktığı ofise girdi. Aidan hemen peşindeydi ve Hud'ın gözüne buz torbası koymaya çalışıyordu. Ama bu olmayacaktı.

"Hud, dostum, buza ihtiyacın var."

"Bir şeyim yok." Tamam, bir orospu gibi zonkluyordu ve kendisi de enayi yumruğu yedikten sonra aptala yumruk attığı parmak eklemleri de öyle, ama bunu kabul ederse cehenneme giderdi.

"Şişecek," dedi Aidan.

"Geri çekil." Tek yapmak istediği Bailey'i toplamak ve yarım saatliğine iş modundan çıkmaktı. Hatta on dakika bile sürebilirdi. Ama Doğa Ana ona muhteşem bir fırtınayla infazı erteleme izni verdiğinden, aslında bütün geceyi geçirebileceğini düşünüyordu.

Ve bunun her dakikasını istiyordu.

Aidan hâlâ Hud'ın yüzüne buz torbasını koymaya çalışıyordu. Hud onu itti. "Eğer o şeyle birlikte hemen benden uzaklaşmazsan, onu kışına öyle bir sokacağım ki, doğal hayatının geri kalanında mavi jel sıçacaksın."

"Bakmama izin vermeyeceksen," dedi Aidan sertçe, istediği olmadığında her zaman olduğu gibi sinirli bir şekilde, "doktorun bakması gerekecek."

"Dostum, biz *sağlıklı*ız."

"Ama-"

"Tanrım. Ben bir acil tıp teknisyeniyim ve iyi olduğumu söylüyorum," diye tersledi Hud. "Ben de bir acil tıp teknisyeniyim, ahmak, ve seni geçersiz kılıyorum."

"Bunu nasıl anladın?" Hud sordu. Aidan kendini beğenmiş görünüyordu. "Ben senden büyüğüm."

"Oh, kapa çeneni." Hud yüzünü odaya döndüğünde Lily ve Bailey'nin masasında oturduklarını ve bacaklarını Hint usulü altlarına katladıklarını gördü. Aralarında radyo, yanılmıyorsa neredeyse boş olan bir şişe Jack ve iki Dixie bardağı duruyordu.

Kaşlarını kaldırdı. "Bayanlar."

Bailey onun yüzüne baktı ve nefesi kesildi. Masadan aşağı atlamaya çalıştı ama kendi bacaklarına dolandı ve adam onu yakalamasaydı yüz üstü düşecekti.

Kendine geldiğinde gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Yaralanmışsın."

"Ve sen ç a k ı r k e y i f s i n . " Hud dönüp Aidan'a hülyalı hülyalı bakan Lily'y e baktı. "Ona göz kulak olman gerekiyordu, sarhoş etmen değil."

"Hey," dedi Lily, kelimeleri biraz geveleyerek. "O bir yetişkin. Bebek bakıcısına ihtiyacı yok."

"Hayır," dedi Bailey, *P* sesini çıkararak. Uzandı ve Hud'ın gözüne dokundu.

Adam yüzünü buruşturdu ve kızın elini tuttu, çünkü kızın gözünü çıkarma ihtimali morluğuna nazikçe dokunmaktan daha yüksekti.

Aidan Lily'yi masadan kaldırdı ve ona kemik kırmaya benzeyen bir sarılma verdi.

"İyi misin?" diye sordu ona.

"Ben mükemmelim," dedi Hud'a doğru kendini beğenmiş bir gülümseme göndererek. "Bu gece kimse bana ateş edemedi." Onu öptü ve buz torbasını Bailey'e fırlattı. "Sana iyi şanslar," dedi. "Berbat bir hasta." Ve sonra Lily'yi ofisten dışarı taşıdı. İkincisinden gelen kıkırdamalara bakılırsa, en azından yarına kadar Hudson'ın yüz ifadesinden rahatsız olmayacaktı.

"Acıyor mu?" Bailey ona usulca sordu.

"Hayır." *Yalancı, yalancı...*

Geri uzanarak kapıyı kilitledi ve ona döndü. Adam da aynı anda ona doğru adım attı ve birbirlerine uzandılar. Öpüşme nazikçe başladı ama öyle kalmadı. Sonunda kadın bir adım geri çekildi ve adamın göğsüne vurup onu bir Neandertal gibi mağarasına sürüklemek istemesine neden olan o beyin eritici bakışlardan birini daha attı.

Hâlâ ona gülümsüyor, sanki güneş ve ay onunkinde doğup batıyormuş gibi.

gözleri, yavaşça elini kaldırdı... ve buz torbasını çok nazikçe lanet olası zonklayan gözüne yönlendirdi.

Adam ağzını açtı ama kadın bir parmağını adamın dudaklarının üzerine koydu.

Soğuk tenine nüfuz ederken ona baktı, acısını yatıştırdı, tıpkı ona yaslanmasının dünyanın geri kalanını yatıştırdığı gibi, hiçbir şeyin onlara ulaşamayacağı bir tuğla duvarın arkasına geri döndü.

"Daha iyi misin?" diye sordu, eli buz torbasının üzerindeydi.

"Evet, ama bunun nedeni bana doğru bastırılmış olman," dedi. "Sorun buz torbası değil."

Başını salladı. Onun peşindeydi. Sonra gülümsemesi soldu. "Ne oldu?"

Omuz silkti. "Ben onu zapt etmeden önce iyi bir yumruk attı. Olur böyle şeyler."

Ama ona değil. Biri ona saldırmayalı çok uzun zaman olmuştu ve bu gece bunun neden olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Değil mi? Kafasının içinden bir ses sordu.

Evet, tamam. Yani tam olarak ne olduğunu biliyordu. Bailey. O görüşmeye onu düşünerek gitmişti, bütün gece yatağında yumuşak ve sıcaktı. Ve uygun bir şekilde dikkati dağılmıştı, gafil avlanmıştı.

Bu saçmalığın bitmesi gerekiyordu.

Ama şimdi kollarının arasında yumuşak, sıcak, tatlı seksi bir kadın vardı ve bu herhangi bir kadın değil, onu dağın tepesinde ilk gördüğünden beri düşünmeden edemediği bir kadındı.

Anlık bir bağlantı, çok uzun zamandır ilk kez.

Bir şekilde onu yakaladı. Jacob'dan beri kimsenin sahip olmadığı bir seviyede onu yakalamıştı.

Ve bunun bir noktada geri dönüp onu kışından ısıracağını bilmek bile onu durdurmadı. Onu kendine yaklaştırdı, nefesini içine çekti ve titrek bir nefesle adını söyledi.

"Evet," diye mırıldandı, parmakları onun saçlarına gömüldü ve yüksek sesle dile getirmediği soruyu cevapladı.

Hudson'ın kolları Bailey'nin etrafında sıkılaştıkça, vücutlarının yakınlığının farkına vardı. Hayır, bu bir yalandı. Hud'ın vücudunun *her zaman* son derece farkındaydı.

Adam onu geriye doğru yürüttü ve kadın masanın üzerine geldi. Adam başını eğdi ve kızın beyni "*Bunu iyice düşünmelisin*" diye bağırırken, kız yüzünü kaldırıp dudaklarını onunkileri kabul edecek şekilde ayırdı.

Adamın ağzı onunkine yapıştığında, kadın kendini kaybetmişti. Her şey çok karmaşık görünüyordu ama onunla bu şekilde birlikteyken birdenbire tam tersi olmuştu. Onu içine çekmek ve sahip olduğu her şeyi ona vermek şimdiye kadar yaptığı en basit şeydi. Daha da yaklaşmak için sırtını kamburlaştırdı. Adam sertti.

Her yerde.

Birbirlerine bakmak için ayrıldıklarında ve sonra tekrar daldıklarında kalbi yerinden fırlamıştı ve küçük nefesler almaya başlamıştı bile. Arzu onun içinde yaşayan bir şeydi, çekirdeğinden dışarı doğru kıvrılıyor ve beraberinde sıcak, karıncalı bir zevk dalgası getiriyordu.

Hud'ın elleri kalçalarından yukarı kayarak göğüslerini kavradı. Alçak bir erkek takdiri sesi çıkararak, ellerini tekrar aşağı indirdi ve sonra tekrar yukarı, bu sefer gömleğinin altına kaydırды. Başparmakları, tam ve mutlu bir dikkatle duran çakıllı meme uçlarının üzerinde usulca kaydı.

Hâlâ tamamen giyinikti ve orgazm olmasına saniyeler kalmıştı... Ve sonra adam durdu. Kadın itiraz ederek inledi ama adam kararlıydı. "Hadi gidelim," dedi.

"Nerede?"

"Burada yaşadığımız anılardan her ne kadar keyif almış olsam da, bunu bir daha ofisimde yapmayacağım. Hâlâ halı yanıklarım var-" Kadının kahkahası üzerine sözünü kesti ve gözlerini kıstı. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gülümsemesini engellemek için çaba sarf etti ama başaramadı. "Halı yanığı olan tek kişi sen değildin," diye hatırlattı ona.

"Evet, ama seninkiler sırtında ve gizli," dedi. "Benimkiler dizlerimde ve spor salonunda antrenman yaparken şort giyiyoruz."

Bir eliyle ağzını kapattı. "Aman Tanrım."

"Uh-huh-ki bu tam olarak o halı yanıklarını aldığında inlediğin şeydi. Bu ve bir sürü 'oh lütfen' ve 'evet, orada, oh, Hud, *orada!*'"

Gerçeğe gerçekten itiraz edemezdi...

Hud, Bailey'i kamyonetine bindirdi ve ona hızlıca bir göz attı. Kesinlikle düşündüğünden daha tipsizdi. "İyi misin?"

Ona uzun uzun baktı. Doğru. Bu soruya izin verilmiyordu. "Tamam," dedi, "benimle eve gelmeye ne dersin?" Bakışlarını onun üzerinde tuttu ve tepkisini yakından izledi. En ufak bir tereddütte, en ufak bir titremede bile onu yatağına yatıracak ve hiç çekinmeden çekip gidecekti.

Ama tereddüt etmedi. Yavaşça gözlerini kırptırdı ve ona biraz şapşalca gülümsedi. "Evet, lütfen."

Sırıttı. "Kaç tane içtin?" "Um... bir."

Tamam, biri iyiydi. Biri sarhoş değildi-

"Artı üç," dedi ve sonra kafası karışmış gibi göründü. "Ya da dört."

Ah, lanet olsun. Bu kesinlikle sarhoştur. Bu da onu yasak bölgeye soktu.

Ona gülümsedi. "Çok güzelsin. Bunu sana hiç söyleyen oldu mu?" Gülmek zorunda kaldı. "Tamamen bok suratlısın."

"Değilim." Yine aptalca sıırıttı. "Muhtemelen 'güzel' kelimesinin erkekliğine bir hakaret olduğunu düşündüğünü biliyorum ama erkekliğini gördüm ve hakarete uğramak için hiçbir nedeni yok."

Elini yüzüne sürdü. Mutlu, aptal, seksi ve sevimli bir sarhoştur. Ve yüzde yüz karşı konulmazdı. Ve lanet olsun, telefonu cebinde vızıldıyordu. Çıkardı ve ekrana baktı. Aidan. CEVAP tuşuna bastı. "Evet?"

"Lily
bombalandı."

"Biliyorum."

"Bu gece şansım yaver gidiyor," dedi

Aidan. "Ve beni neden arıyorsun?"

"Çünkü değilsin," dedi Aidan. "Şansım yaver gidiyor. Lily bu kadar ileri gittiyse, Bailey de öyle. Bu gece ona dokunamazsın, dostum."

"Bunu bana söylemene ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun?"

"Sadece küçük kafanla değil büyük kafanla düşündüğünden emin olmaya çalışıyorum." Aidan biraz güldü ve başka bir şey söylemeye başladı ama Hud onun bağlantısını kesti. Bailey'e baktı.

Ona bir öpücük verdi.

Lanet olsun. Sadece gerçek bir pislik bu gece ondan faydalanabilirdi. Asıl soru, o şerefsizin kendisi miydi? Onun elini tuttu.

Avucunu ağzına götürdü ve avucundaki yara izlerini öptü. "Sen

iyi bir adam," dedi yumuşak bir sesle.

Öyle miydi? Şu anda öyle hissetmiyordu. Evinin önüne park etti ve içeri girdiklerinde sinir bozucu Kincaid'lerden ne bir post ne de bir kıl gördü.

Bir mucize.

Bailey'i yatak odasına götürdü ve Bailey yatağını görünce hülyalı bir şekilde iç çekti. "Güzel görünüyor," dedi ve yatağa doğru yürüdü.

"Ayakkabılarını çıkar," dedi.

"Mmm, emredici ve otoriter olman hoşuma gidiyor," dedi hınzır bir sırıtışla.

Tanrım, onu öldürüyordu.

Onun yüz ifadesine biraz güldü ve ilk ayakkabısını tekmeleyerek çıkardı. Odanın öbür ucuna uçtu ve neredeyse ikinci bir mor gözüne sebep oluyordu.

"Aman Tanrım," diye nefesini tuttu adam yüzüne bir santim kala havada yakaladığında. "Çok iyi reflekslerin var."

Öyle yaptı. Kadın diğer botunu daha dikkatli bir şekilde çıkarmak için eğildiğinde ve yere düştüğünde yüz ifadesini kontrol etmeyi başardı.

"Hoppala." Güldü. "Yemin ederim ben yürüyen bir sarhoş değilim. Sadece hafif sıkletim çünkü hiç alkol almam."

Onu yerden kaldırdı ve yatağına yatırdı. Yorganı aşağı çekti ve ona içeri girmesini işaret etti.

Bir kahkaha atarak onu üstüne çekti ve sonra bir maymun gibi etrafını sardı. "Çok güzel kokuyorsun," diye mırıldandı, yüzü adamın boğazına yapışmıştı. "Her zaman çok güzel kokuyorsun. Bu giydiğin şey de ne?"

Tüm vücudu onunkine yapışmıştı. Yumuşak göğüslerinin göğsüne bastırıldığını, kalçalarının onunkileri yumuşattığını ve kalçalarının arasındaki sıcaklığın onu bir arının bala çekmesi gibi içine çektiğini hissedebiliyordu-

"Hud, dinliyor musun?"

"Tabii ki dinliyorum." Kesinlikle dinlemiyordu. Onu çırılçıplak soyduğunda nasıl görüneceğini düşünüyordu. Kızarmış ve muhteşem olacaktı ve onun her santimini tatmak ve sonra o santimlerin bazılarını kemirmek istiyordu. Orgazma yaklaşırken çıkaracağı sesleri düşünmek bile onu acı verici bir şekilde sertleştirdi.

Ondan kurtulmak ve yataktan kalkmak için tüm kontrolünü kaybetmesi gerekti ama başardı. Battaniyesini onun üzerine attı.

"Ama bütün giysilerim üzerimde," dedi, şaşkınlıkla ona göz kırptı, sonra yataktan kalkmak için yuvarlandı.

"Hayır," dedi onu yatırırken. "Kal."

"Kıyafetlerim üzerimdeyken uyuyamam, aptal." Battaniyeden kurtularak düğmelerini açtı ve bir şekilde örgü şapkasına takılan kazağını çekiştirerek çıkardı.

Üzerinde sadece dantelsi bir sütyen ve kot pantolon vardı, kolları başının üzerindeydi ve yüzünü örten kazakla mücadele ediyordu. Panikle yaptığı her harekette göğüsleri sallanıyordu ve adam gözlerini onlardan ayıramıyordu.

"Boğulacağım!" diye nefes nefese kaldı.

Başını sallayarak bir dizini yatağa koydu ve onu kurtarmak için üzerine eğildi. Kız sıcak ve yumuşaktı ve şapkası çıktı. Çok kısa saçları çilek sarısıydı ve bebek inceliğindeydi. Yumuşaktı. İpeksi saç tellerinin kokusu onu sanki bir çatlakmış gibi içine çekmesine neden oldu. Parmakları ensesine her dokunduğunda kızın titrediğini fark etmişti. Bu yüzden şimdi bunu bilerek yaptı, parmaklarını yumuşak teninde gezdirdi ve kızdan kısık bir inilti kaçtı, bu da durumuna hiç yardımcı olmadı. Sonunda onu kazaktan kurtardı.

"Kahramanım," dedi büyük bir rahatlamayla. Kot pantolonu üzerinde çalışmaya başladı. Dar oldukları için kolay değildi. Pantolonu kalçalarından aşağıya doğru sıyırdığında, külotu da onunla birlikte gitmeye başladı ve ona vaat edilmiş toprakların kalp durdurucu bir görüntüsünü verdi.

Aniden arkasını döndü.

"Hud?"

Onu öldürüyordu. Onu öldürüyordu. Onun dünyasındaki herkesin her zaman yaptığı gibi adını ilk kez kısaltmıyordu ama bunu sık sık yapmıyordu. Onun dilinde kulağa... mükemmel geliyordu. Bu yüzden, tüm sağduyusuna rağmen, geri döndü.

Yatağın ortasında sadece iç çamaşırlarıyla oturuyordu, yorganı göğüslerinin arasına sıkıştırmıştı. "Sorun olur mu?" diye fısıldadı. "Sana Hud demem?"

"Evet." Sesi istemeden de olsa boğuk ve biraz kalın çıkınca kadın yorganı bıraktı. Sütyeni kendisini ondan saklamak için pek bir işe yaramıyordu. Cimri kesimli kaplar kadının büyük kısmını ortaya çıkarmıştı. Ya üşüyordu ya da tahrik olmuştu ve konuştuğunda bu soru cevaplanmıştı.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı.

Oh, Tanrım. Bunun için yeterli kontrolü yoktu. Yaklaşamadı bile. O

Kapıya doğru geri geri gitti ve kapıya çarptı. Yüzünü kapıya döndü, parmakları kapı kolundaydı.

"Hud?"

"Yapamayız," dedi kapıya doğru.

"Çünkü sen iyi bir adamsın. Lily sana aşık olduğumu söyledi çünkü bir çubuktaki günahıtan daha ateşlisin, ama ben öyle olduğumu sanmıyorum. Bence sana aşık oluyorum çünkü bir erkekte istediğim her şeye sahipsin: içten dışa güçlü, istikrarlı, sakın, akıllı... tatlı."

O bununla boğuşurken -tatlı mı?- o devam etti. "O Kişi'yi istemediğimi söylediğimi biliyorum," dedi. "O Kişi'yi bulmadan önce yapmam gereken çok şey olduğunu söyledim. Listemdeki şeyler gibi." İç çekti. "Senin O Kişi olmadığını da söylediğimi biliyorum ama sanırım bu sadece kendimi korumaya çalışmamdı."

Oh, Tanrım. "Konuşmamalıyız," dedi umutsuzca. "Bu odada kimse sarhoş olmayana kadar biraz sessiz zaman geçirmeliyiz."

"Ve sen," diye devam etti. "Ben de seni korumaya çalışıyordum. Hislerime rağmen."

"Bay." Alnını kapıya vurdu.

"Çünkü gerçek şu ki, kimseye ayıracak vaktin olmadığını biliyorum, hatta O'na bile. Dolu bir tabağın var. Ve ben birinin... bir şeyi, tabağında yer olmayan bir şeyi olmak istemiyorum. Bu beni... brokoli yapar." Ürperdi. "Ve kimse brokoli olmak istemez, biliyor musun?"

Sarhoş Bailey'nin başı Stark'ın ayık Hud'undan daha dikti. Yüzünü ona döndü ve onu sutyenini çıkarmaya çalışırken buldu, sutyenini odanın diğer ucuna fırlattı. Lambasının üzerine düşmüştü. "Sana biraz su getireceğim," dedi. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Gözlerini kırpıştırıp gülümsedi ve battaniye parmaklarının arasından kayarak belinde toplandı, sıcak ve davetkâr olacağını bildiği o krem, yumuşak teni ortaya çıktı. Yanındaki yatağı okşadı, o muhteşem göğüsleri titriyordu. "Sadece sen," diye fısıldadı.

Tanrım.

Aşağı uzandı ve parmaklarını külotunun kenarlarına geçirdi. "Bekle."

Yüce Tanrım. "Bailey, bu olmayacak."

"Biliyorum," dedi ve adam daha rahat nefes almaya başladı. Ama sonra tekrar konuştu ve kalbine kement attı. "Bundan sonra ne yapacağını biliyorum," diye fısıldadı.

Kendini vurmak mı?

"Beni uzaklaştıracaksın. Bunu yapacaksın çünkü beni önemsiyorsun." Sertçe yutkundu. "Ne zaman bilmiyorum ama yapacağını biliyorum. Çünkü çok fazla önemsendiğinde böyle yaparsın. Ve beni önemsendiğini biliyorum çünkü bana her bakışında, her dokunuşunda bunu hissedebiliyorum. Sanırım demek istediğim, sen bunu yapmadan önce en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyorum."

Yüce İsa. Kız onu öldürmüştü. "Bundan o kadar eminsin ki, ha?" dedi usulca, alay mı ediyordu yoksa oyalıyor muydu emin değildi.

"Evet. Ailen oraya gitmeme yardım etti."

"Ne?"

Gözlerini kırptırdı, biraz endişeli görünüyordu ve... hiçbir şey söylemedi.

"Bailey." Dudaklarını sıktı. Harika, *şimdi de* beşinciyle devam ediyordu. "Ailemle benim hakkımda mı konuşuyordun?" diye sordu kendini çok iyi tuttuğunu düşündüğü bir tavırla.

"Düşündüğünüz şekilde değil."

"Biri hakkında konuşmanın kaç yolu vardır?"

"Tamam, öncelikle bunu yanlış anlıyorsunuz," dedi. "İkincisi, yanlış yönlendiriyorsun, kasıtlı olarak bu konuşmadan kendini haklı çıkarabileceğin bir şey seçiyorsun ve böylece gerçek meseleyi görmezden gelebiliyorsun."

Ne var biliyor musun? Belki de sarhoş Bailey'den o kadar da hoşlanmıyordu. "Bir ilişki istemediğini söyleyen sendin," dedi dikkatle. "Bunu ortaya atan sendin."

"Seni tanımak istemediğim anlamına gelmiyordu."

"Bir ilişki içinde olmayan insanların birbirlerinin derin, karanlık sırlarını bilmelerine gerek yoktur" dedi.

Gözlerini ona dikti. "Tüm bu ilişki olayını çarpıtıyorsun ve orantısız hale getiriyorsun," dedi aşırı derecede sarhoş olan birinin çok maksatlı konuşmasıyla. "Ve bence bunu bilerek yapıyorsun."

"Bunu neden yapayım ki?"

"Böylece herkesin söylediği şeyi yapabilirsin, beni uzaklaştırabilirsin. Gerçekten." Tam isabet. "Kafamın içinde olduğunu sanıyorsun," dedi. "Ama değilsin."

Görünüşe göre bu onu durdurdu. Ağzını açtı ve sonra kapattı. Ve sonra, kahretsin, yüzünde bir acı parıltısı belirdi. "Bailey-"

"Sanırım artık eve gideceğim," dedi ve yataktan kayarak çıkmaya başladı.

"Hayır," dedi adam sertçe ve kadın sustu. "Sen kal," dedi adam. "*Ben gideceğim.*" Adam tereddüt etti ama kadın onu durdurmaya çalışmadı.

Tebrikler, aptal, dedi kendi kendine acı acı. *İstediyini elde e t t i n . Onu uzaklaştırdın.*

Bölüm 26

Bailey daha önce hiç akşamdan kalma yaşamamıştı, bu yüzden bu onu şaşırttı. Aslında, kafasında bir fırtına kopmuştu; zonkluyor, davul çalıyor, gözlerinin arkasına vuruyor, şakaklarında yankılanıyor, kafatasının tabanında acımasızca zonkluyordu. Şansı yaver giderse, diye düşündü inleyerek, eğer çok ama çok şanslı olursa, kafası omuzlarından uçup gidecekti.

Şansı yaver gitmedi.

Onun yerine gözlerini açtı ve henüz şafak bile sökmediğini fark etti. Kendisine ait olmayan bir yatakta, yumuşak çarşafların üzerinde yatıyordu.

Tek başına.

Doğrulamak için başını tutmak zorunda kaldı. Tanrı onları korusun, birisi komodinin üzerine bir bardak su ve bir şişe ibuprofen koymuştu. İkisini de bol bol kullandı ve durum değerlendirmesi yaptı.

Hud'ın yatak odası. Dün geceki faaliyetlerinin kanıtları odanın her tarafına saçılmıştı. En can yakıcı olanı, bir lambanın üzerinde gelişigüzel asılı duran sütyeniydi.

Bir de Hud'ın yatağında olduğu gerçeği vardı. Yorganı kaldırdı ve kendine baktı. Üzerinde çok büyük siyah bir tişört ve külotu vardı. Tek çorap.

Ama en sıkıntılı olanı Hud'ın yokluğuydu. Daha önce hiç bir erkeği korkutup kaçırmamıştı. Bir ilk daha.

Yataktan kayarak çıktı ve sütyenini lambanın üzerinden çekti. O anda bir anı canlandı, Hud için seksi bir striptiz yapmaya çalıştığı ve neredeyse çizmesiyle yüzünü gelecek haftaya çarpacağı anı.

Ve sonra bir tane daha. Ona bir şeyler anlattığını hatırlıyordu. *Sanırım düşünüyorum*

çünkü sen bir erkekte istediğim her şeysin; içten dışa güçlü, istikrarlı, sakın, akıllı... tatlı.

Ona "O" olabileceğini söylemişti.

Aman Tanrım. Bunu neden yapmıştı? Cevap acı vericiydi. Ona söylemişti çünkü gerçek buydu. "Belli ki gitmemi istiyor," dedi yüksek sesle, sesi kuru ve sertti.

Birdenbire yapması gereken de buydu çünkü artık biliyordu. Onun nasıl hissettiğini tam olarak biliyordu ve bu onun kendi hatasıydı. Özellikle de karşılığında *onun nasıl* hissettiğine dair hiçbir fikri olmadığı için. Utanç ateşi yanaklarını alev alev yaktı. Evet, gitmesi gerekiyordu ve onun da bunu istediğinden şüpheleniyordu. Örgü şapkasını taktı, kot pantolonunu giydi ve ayaklarını botlarının içine soktu. Sonra Hud'ın cennet gibi kokan gömleklerinden birini kaptı ve arabasını bıraktığı yere bir araç bulup dağdan inmek ve bir hafta boyunca yaralarını yalnız başına sarmak için yatak odasından çıktı.

Neyse ki Hud ortalıkta görünmüyordu, o da biraz daha ilerledi ve kendini ana katta, kocaman, açık bir odada buldu. Bir duvarın tamamı pencereydi ve siyah gökyüzünün küçük bir parçasının aydınlandığı, hâlâ karanlık olan sabaha açılıyordu.

Pencerenin önünde uzun boylu, geniş bir gölge, dumanı tüten bir kupayı yudumluyordu.

Kalbi durdu.

"Sadece ben," dedi Aidan hafifçe.

"Oh," dedi rahatlamış bir nefesle ve sonra rahatladığının çok belli olmamasını umdu. "Ben de tam arabama kadar bırakırlar diye umuyordum."

Döndü ve uzun bir süre ona baktı. "Bunu yapabilirim. Hud'ın alt katta olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Bailey gözlerini kırptırdı. "Buranın en alt kat olduğunu sanıyordum."

"Bir bodrum katı var. Spor salonu olarak ayarladık. Birkaç saattir orada. Oraya inip onu bu ızdıraptan kurtarmak isteyebilirsiniz."

"Onu perişan edenin ben olduğumu nereden biliyorsun?"

Aidan boğazının altından güldü, gülümsemesi gerçek ve içtendi ve Bailey birden Lily'nin onda ne bulduğunu anladı. "Onu mutsuz ettiğini söylemedim," dedi. "Senin varlığının onun mutsuzluğunu kovalayabileceğini söylüyorum."

Küçük bir gülümsemeyi başardı. Çünkü dün gece kendini Hud'a attığını hatırlıyordu ve o da...

Direndi.

Kolayca.

Aidan elindeki kupaya ve sonra tekrar Bailey'nin gözlerine baktı.

"İnsanlara neden kolay kolay bağlanamadığını sana hiç anlattı mı?"

"Çünkü tabağı dolu," dedi. "Yer yok. Özellikle de Jacob'ı bulmaya kararlı olduğu için."

Aidan'ın gülümsemesi esprisizdi. "Evet, iyi bir oyun oynuyor, değil mi? O saçmalıyor, Bailey."

"Yani bana yalan mı söyledi?"

"Kendine yalan söylüyor. Babamız annesini terk ettiği için kendini suçluyor.

-Ki hiç başlamayayım bile. Annesi iyi olmadığı için kendini suçluyor - daha da saçma. Jacob gittiği için kendini suçluyor, bu da saçmalığın yeni bir seviyesi."

Bailey'nin kalbi sıkıştı. "Bu onun için çok büyük bir yük."

"Hadi canım. Ama bizim oğlan kendini suçlamayı seviyor."

Kupasından bir yudum daha aldı. "Sondaki merdivenler sizi spor salonuna götürecekt."

"Oh. Şey, aslında, sanırım ben sadece..." Ön kapıyı işaret etti.

Aidan bir süre ona baktı. "Benim hatam o zaman," dedi soğukkanlılıkla.

"Hâlâ seni bırakmamı istiyor musun?"

Kapıya baktı ve durakladı. Odadaki sessizlik sağır ediciydi.

"Kahretsin," diye fısıldadı.

Sana aşık oluyorum çünkü bir erkekte istediğim her şey sende var.

Gözlerini kapattı. Ya onu görmeye gittiyse? Bu neyi başaracaktı? Sözlerini geri alabilecek gibi değildi. Hayır, onlar şimdi dışarıda kök salıyor, kendi hayatlarını kuruyorlardı.

Belki de tüm bunları ucuz bir sarhoşun saçmalıkları olarak geçiştirecekti...

Hayır. Hayır, onun yüzünü görmüştü, pişmanlığını ve daha da kötüsü dehşetini görmüştü.

Onun kendisi için böyle şeyler hissetmesini istemiyordu. Bu da onları iki kişi yapıyordu. Ama şimdi giderse, bu her neyse onu öldüreceğini biliyordu. Eğer şimdi giderse, onları geri dönemeyeceği bir yola sokacak, dün gece söylediklerinden utandığı mesajını verecekti.

Utanmamıştı. Her kelimesinde ciddiye.

Yine de kalıp onunla yüzleşmek... Bu kesinlikle daha zor bir yoldu. Ama dün gece yanlış bir şey yapmamıştı. Onu yollardan uzak tutmuştu. Kalmasına izin vermişti. Ve tüm bunların ötesinde, onunla ilgilenmişti.

Ona teşekkür etmesi gerekiyordu. Bu sadece iyi bir davranıştı. Dönüp Aidan'a baktı, o hâlâ karanlık gecenin yavaş yavaş görkemli bir sabaha dönüşmesini izliyordu.

Onun iç savaşını özel olarak yaşamasına izin verecekti. "Anahtarlarımı alayım," dedi.

Derin bir nefes aldı. "Buna gerek yok. Anlaşılan ikimiz de bundan sonra ne yapacağım konusunda yanılmışız."

Sonra döndü ve onun bakışlarıyla karşılaştı, ağzında küçük bir gülümseme vardı. "Ben değil," dedi. "Sana para yatırdım ve asla kaybetmem."

Titrek bir nefes verdi. "Baştan söyleseydin beni biraz zaman ve endişeden kurtarabilirdin."

Beyaz dişleri parladı. "Bunun neresi eğlenceli olabilir ki?"

Merdivenler gerçekten de spor salonuna çıkıyordu. Mekândaki tek pencere yüksekti, tavana yakındı ve beton duvarlara yerleştirilmişti. Ay hâlâ yukarıdaydı ve parke zemin üzerinde hayalet gibi ışıklar saçarak odayı parlaklık ve gölgeden oluşan bir yamalı bohçaya çeviriyordu.

Hud gerçekten de oradaydı, gömleksizdi, eşofmanları tehlikeli bir şekilde düşüktü ve ağırlık çalışıyordu. Yerde, Hud'un mekanik olarak ağırlık kaldırdığı ağırlık sehпасına doğru ilerlerken, ay ışığının içinde ve dışında yer değiştirdi. Karanlık. Aydınlık. Karanlık. Aydınlık.

İ ç i n d e çalkalanan duygularla eşleşiyor. Kal. Git. Kal.

Hud, karanlık bir süper kahraman gibi mükemmel zamanlanmış tekrarlarla sessizce ağırlıkları kaldırmaya devam etti ve bir an adamın güzelliğini ve ona bakarken ne kadar acı çektiğini takdir etti.

Barın üzerine eğildi ve ona gülümsedi.

Onu gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyordu. Gülümsemesine de karşılık vermedi.

"Doğru," diye mırıldandı. "Çünkü dün geceyle ilgili her şeyi hatırlıyorsun."

Çubuğu rafa yerleştirdi ve kadın bankın üzerinde ona dönük olarak otururken ayağa kalktı. "Hatırlamıyor musun?" diye sordu güvensizlik dolu bir fısıltıyla.

"İlk başta değil, ama şimdi hepsi aklıma geliyor." Bunu sürdürmeye

kararlı

sesi hafifti, tekrar gülümsemeyi denedi. "Yani, kendimi sana doğru attım. Bunun için özür dilemeli miyim?"

Adamın yüzündeki sahte durgunluk, hiçbir şeyi hafife almasına izin vermeyeceğini ve bunu da gülümseyerek geçiştirmeyeceğini söylüyordu. "Kesinlikle hayır," dedi.

Okaaaaay. "Ve söylediğim şeyler," diye başardı. "Buna ne dersin?"

"Hissettiklerin için özür dilememelisin," dedi dikkatle. "Asla."

İç çekerek öne doğru kaydı ve onun alanını işgal etti. Adam uzaklaşmak için bir hamle yapmayınca ya da aslında herhangi bir hamle yapmayınca, ellerini göğsünde birleştirdi. "Sana teşekkür etmek istedim."

"Hangi kısmı için?" diye sordu, bankın kendi tarafında kalarak, karşılığında ona dokunmak için bir hareket yapmadan. "Telefonumu geri vermek için yaklaşmakta olan fırtınanın ortasında buraya kadar gelmene izin verdiğim için mi? Ya da belki anneme iyi davrandığın için. Ya da bir soygun görüşmesi için seni ektiğimde Lily'ye eşlik etmek zorunda kalmana ne demeli?"

"Hepsi." Ellerin biraz kaymasına izin verdi çünkü kendine engel olamıyordu. Adam sıcak, sert ve biraz da terliydi. Bu kadar dikkat dağıtıcı olmamalıydı ama öyleydi. O büyük bir dikkat dağıtıcıydı. "*Her şey için* teşekkür etmek istemiştin," dedi. "Duvar resmini yapmama izin verdiğin için, bu da bana bu dağda zaman kazandırdı. Bana daha iyi kayak yapmayı öğrettiğin için. Kanser olmamla hiçbir ilgisi olmayan arkadaşlığınız için." Durakladı çünkü bu seferki daha zordu. "Kendimi yeniden bütün hissetmemi sağladığınız için," dedi usulca.

Uzun bir süre ona baktı ve sonra öne doğru eğildi. Gün ışığı yüz hatlarını yumuşatarak bir süper kahramandan, zayıflıkları, umutları ve hayalleri olan ölümlü bir adama dönüştürmüştü. Süper kahraman hoşuna gitmişti. Ne de olsa ona ürperti ve heyecan vermişti. Ama adamı sevmiştir.

Adam ona uzandığında, kollarını yukarı kaydırıp ve boynuna doladı, adam alnını onunkine bastırmak için daha da eğildiğinde zevkle iç çekti. "Bu bir veda gibi geldi," dedi adam.

"Öyleydi." Sesi kalbinden çok daha sertti. "Eve gitmem gerek."

Dudakları onunkilere indi ve fısıldayarak, "Seni koşucu olarak düşünmemiştim," dedi.

"Ben kaçmıyorum."

"Öyle hissettiriyor," dedi.

Onu öpmenin cazibesi güçlüydü ve o da zayıftı, bu yüzden teslim oldu,

Ağzını onunkine bastırıyordu. Aralarındaki mega çekim her zamanki gibi patladı. Kendini tamamen ona kaptırmadan önce geri çekildi ve kararlılığını korumaya kararlı bir şekilde ayağa kalktı. "Bunu yaptığımızda düşünemiyorum."

O da ayağa kalktı. "Ne hakkında düşünmen gerekiyor?" Onun bakışlarıyla karşılaştı. "İş. Gitmem gerek Hud."

"Tamam ama bu hafta sonu döneceksin," dedi. Bunu bir soru olarak ifade etmemişti ama öyleydi.

"Evet," dedi. "Duvar resmi için." "Bay."

Adını yumuşak bir sesle, boğazını sıkacak kadar hissederek söyledi. Gölgelere doğru geri adım attı, onlara sahip olduğu için rahatlamıştı.

"Eğer bu dün geceyle ilgiliyse-" diye başladı.

"Hayır." Gözlerini kapattı. Hayır, oraya gitmek istemiyordu. Onun için, bunun için zamanı yoktu ve kendini koruması gerekiyordu. Ayrıca, bu onun planında da yoktu. Dışarı çıkmak ve dünyayı görmek istiyordu ve onunla gitmek için her şeyi bırakacak gibi değildi. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Bu işin bu kadar ileri gitmesine izin vererek aptalca bir şey yaptım."

Adam sessizdi ve kadın bunu cevap olarak kabul etti. Ona bir daha bakmadı, gözlerini kapalı tuttu, pişmanlığının anısı beynini yakıyordu. Geri çekilirken sesini eşit tutmak için mücadele etti. "Güle güle Hud."

Ve sonra merdivenlerden yukarı koştu.

Bölüm 27

Bailey merdivenlerden yukarı ve koridordan aşağı koştu, Aidan'ın hala oturma odasında olduğunu ve onu kasabadaki arabasına götürmek için hala müsait olduğunu umuyordu. İhtiyacı olan tek şeyin iyi bir ağlama olduğuna kendini ikna etti ama yalnız kalana kadar beklemek zorundaydı. Aidan'ın onun nasıl bir bebeğe dönüştüğünü görmemesi gurur meselesiydi.

Komodinin üzerinde bıraktığı telefonunu almak için Hud'ın odasına hızlıca uğradı ve ardından oturma odasına geçti.

Aidan yok.

Tabii ki hayır, diye düşündü acı acı. Tanrı bir Kincaid'in hizaya gelmesini yasaklamıştı.

Sorun değil, diye karar verdi. Bir taksi çağırarak - şehirde bir tane olmasını içtenlikle umuyordu!- ve dışarıda bekleyecekti. Cep telefonunu çıkarıp başını eğerek ön kapıya doğru ilerledi.

Ve bir tuğla duvara çarptı. Daha doğrusu Hudson Kincaid'e. Ayaklarını iki yana açmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve bakışları esrarengiz bir şekilde orada duruyordu.

"Kıınılda," dedi ve sonra terbiyesini zapt edemedi. "Lütfen," diye ekledi ama pişmanlık duymadan.

Duruşunu bozarak kadının omzundaki çantayı aldı ve kendi omzuna koydu. Sonra kadının telefonunu aldı ve arka cebine soktu.

Sersemlemiş bir halde, söyleyecek uygun bir şey bulmaya çalıştı.

Ama adam ondan önce davrandı. "Her iki şekilde de istiyorsun," dedi. "Kanatlarını açıp keyfini çıkarırken bunun sadece listendeki bir madde olmasını istiyorsun.

ve bu benim için gayet iyi. Anlıyorum. Senin için o adam olmaktan mutluyum. Ama daha derinlerde bir yerde sen de daha fazlasını istiyormuş gibi yapıyorsun, işine geldiğinde onunla flört ediyorsun ama işine gelmediğinde kaçırıyorsun."

"Ben..." diye başladı, kızgın ve öfkeliydi. Ona ne düşündüğünü söylemeye nasıl cüret ederdi? Ama... kahretsin. Adamın söylediklerinde gerçeklik payı olduğunu inkâr edemezdi. Ne de olsa bu ilişkiyi istemediğini ve hazır olmadığını söyleyen kendisiydi. O da bunu kabul etmişti çünkü hayatı doluydu. Aşka yer yoktu.

Bu onu onun için mükemmel bir erkek yapmıştı.

Sorun şu ki, ona aşık olacağını hesaba katmamıştı. Bu bir hataydı, birçoğundan ilkiydi. Bu gerçeği ondan saklamak gibi. Ya da onun da aşık olacağını varsaymak ve sonra da *bunu* kendine saklamak gibi. Ona her şeyi hafif tutmasını söylemişti ama o tam tersini yapmıştı. Karışık sinyaller veren, her şeyi berbat eden *o olmuştu*.

Yaşadıkları onu değiştirmişti. Aslında, daha bağımsız, kendinden daha emin biri olarak büyümesini sağlamışlardı. Bunu kabullenmek Aaron için o kadar zor olmuştu ki, onu tekrar değiştirmeye çalışmıştı. İliklerine kadar işlemişti.

Ve yine de buradaydı, Hud'ı değiştirmeye çalışıyordu. Tanrım. Bunun acısıyla nefesi kesildi ve bir elini kalbine bastırdı.

Hud'ın bir kolunu ona doladığını ve onu bir sandalyeye götürdüğünü hissetti. Ellerini dizlerine koyarak önünde çömeldi ve yüzüne baktı. "Az önce ne oldu?"

Başını iki yana salladı. "Seni değiştirmeye çalışıyorum, ne istediğini, neye ihtiyacın olduğunu değiştirmeye çalışıyorum." Gözlerini sıkıca kapattı, kendinden dehşete düşmüştü.

"Bay. Bay, bana bak," dedi, sessiz bir taleple.

Gözlerini açtı, adamın otoriter tonu onu hâlâ etkilediği için kendine rağmen biraz eğlendi.

"Beni değiştirmeye çalışmadın, sadece bana nasıl hissettiğini söyledin," dedi. "Etki altındayken," diye hatırlattı ona.

"Yine de gerçek buydu," dedi sakince. "Benden hiçbir şeyi değiştirmemi istemedin. Açık davrandın. Birbirini seven iki insan arasında olması gereken bu-"

"Birlikte uyumak mı?"

"Bundan biraz daha fazlası var," dedi kuru bir sesle, her ne kadar biraz

Kendisinin böyle söylediğini duyunca şaşırdı.

Yarı kahkaha yarı hıçkırık şeklinde bir ses duydu ve elini ağzına götürdü. "Daha ne kadar?" diye sordu parmaklarının arasından, kendini tutamamış.

"Hem de çok." Yenilgiyi kabullenmişti, ayağa kalktı ve ona elini uzattı, onu ayağa kaldırdı ve doğruca kollarına aldı.

Derin ve duygu dolu öpücüğü anlaşılmayı mühürledi. Hayır, üç küçük kelime olan *seni seviyorum demedi* ama buna ihtiyacı yoktu. Böyle anlarda kelimelere ihtiyaç duyulmazdı, özellikle de onu süitine taşıırken, kapıyı tekmeleyip kilide vurduğunda.

"Emin ol," dedi sessizce, ayakları yere değene kadar yavaşça vücudundan aşağı kaymasına izin verdi, gözlerine baktı, kendi gözleri karanlık, yoğun ve ciddiye.

Kollarını ona sımsıkı doladı, bir eli ensesine uzanarak onu kendine doğru çekti.

Bir süre tereddüt etti ve sonra isteyerek boşaldı, onu kendine çekti, yüzünü boynuna gömdü. "Bailey," diye fısıldadı. "Sen daha iyisini hak ediyorsun."

"Üzgünüm ama bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul etmemiz gerekecek."

Adam ağzını açtı ama kadın parmağını adamın dudaklarının üzerine koydu. Onun geçmişiyle ilgili kafasının karışık olduğunu, geçmişinin bugününe nasıl aktığını ve geleceğini hayal etmeyi nasıl zorlaştırdığını biliyordu. Jacob'a olanları duymamıştı. Annesinin ne kadar hızlı kötüleşeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bu ona ağır geldi. Bunu anladı.

Ve belki de eskiden olduğu çocuğa yardım edemezdi ve yakın zamana kadar bir geleceği bile *olmadığı için hiçbir* zaman geleceğe bakan biri olmamıştı.

Ama şimdiki zaman... Bununla başa çıkabilirdi. Şu an tam burada, kollarının arasındaydı ve korkuları ve endişeleri bir yana, onu bırakmayı hayal bile edemiyordu. "Ne düşünüyorum biliyor musun?" diye fısıldadı. "Bence sen yüzde elli sert alfa erkeği, yüzde otuz kabadayılık ve yüzde yirmi saçmalıklardan ibaretsin."

Güldü. "Bu durumda, kabadayılık ve saçmalık aynı şey olabilir."

"Yarı yarıya o zaman," dedi umursamaz bir tavırla. Bir elini adamın yüzüne götürdü ve parmaklarının adamın çenesini kaplayan ensesinde gezinmesine izin verdi. "Bence istediğin şeyi istediğin zaman alıyorsun. Seni gerçekten geri isteyebilecek şeyler söz konusu olduğunda hariç."

Kıpırdamadı ve kasları gerildi, sanki geri çekilecekmiş gibiydi. En iyi günlerinde bile onunla boy ölçüşemezdi, ki bu o günlerden biri değildi, bu yüzden ağaca sarılmış bir maymun gibi ona sarıldı. Çünkü bu konuşmaya boyun eğeceğini sanıyorsa fena halde yanılıyordu.

Bunun yerine, odasının köşesindeki sandalyeye geri dönüp oturdu ve kız hâlâ ona sarılı olduğu için kucağına oturdu.

Elleri kalçalarına gitti. Onu orada tutmak ya da serbest bırakmak için, hiçbir fikri yoktu, bu yüzden her ihtimale karşı kavramasını sıkı tuttu.

"Böyle şeyler söyleyip duruyorsun," dedi. "Sanki beni çok iyi tanıyormuşsun gibi."

"Belki biliyordumdur. Ya da kendime geliyorum." "Yeterince uzun zaman olmadı."

"Yeterince uzun olan nedir?" diye sordu. "Hayat anın içindedir, Hud. Hayat her zaman seksen küsur yıl değildir, herkes için değil. Ayrıca bazı şeyler sadece bir göz kırpması kadar sürer. Belki geleneksel anlamda çıkmadık ama birlikte çok zaman geçirdik. İskelede. Dağda. Kayaklarda. Kayak dışında..." Gülümsedi. "Günlere eklenen saatler. Siperlerdeydik, ailenle takıldık. Sen de benimkini iş başında gördün. Nereden geldiğini ve nereye gitmek istediğini biliyorum. Sen de benim hakkımda aynısını biliyorsun. Tüm bu parçaları toplayıp bir araya getirirsen, birbirimizden hoşlanmıyormuş gibi davranırken flört ettiğimiz zamanlar da dahil, uzun zamandır birlikteyiz."

Gözlerini ona dikti. "Çok yaratıcı bir muhasebe," dedi sonunda.

Kadın alçakgönüllülükle gülümsedi. "Çok yaratıcı olabiliyorum, bu doğru."

Boğazından kısık bir sesle güldü, ses çok seksi ve aynı zamanda... tanıdıktı. Bu ses onu içten dışa doğru ısıttı. "İlk hamleyi benim yapmamı mı istiyorsun?" diye sordu. "Çünkü o konuda da iyiyim. Bugünlerde korkusuzum." Gülümsedi. "Yaratıcı, korkusuz ve sana aç. O kadar açım ki yalvarırım bile." Sesini yumuşattı, alçak ve boğuk. "Ne istersen yaparım, Hud."

Kesinlikle onu baştan çıkarmaya niyetliydi ama bunu üstünlüğü elinde tutarak yapmak istiyordu. Bunu onun elinden alan adam yukarı doğru fırladı ve ikisini de sandalyeden yumuşak, kalın halının üzerine savurdu. Yere yığılan ve nefessiz kalan kadın gözlerini ona dikti.

Ona o kadar hınzır ve yaramaz niyetlerle dolu bir gülümseme verdi ki, kız

ısladığını hissetti. Sonra onu kucaklayıp yatağa fırlattı, ardından aşağıya inip yatağa sabitledi, tepkisini izlerken gözleri ağır ve seksiydi.

Sırt üstü yattığı yerden, yüz seksen kiloluk sert bir kasın ağırlığıyla, kontrolü nasıl geri alacağını anlamaya çalıştı. Adamın içine doğru kavis çizdi.

"Sen bir tehditsin," dedi sevgiyle ve onu yatağın daha derinlerine bastırdı, en ihtiyaç duyduğu kısmını en sert kısmına sürterek boğazından bir inilti çıkardı.

"Muhteşem bir tehdit," diye mırıldandı ve onu hareketsiz tutarak teklif ettiği şeyi almasını sağladı.

Peki tam olarak ne teklif ediyor? diye sordu küçük bir ses. Henüz bir şey yok.

Ama sonra adam tam olarak doğru basınç ve ritimle ona doğru sallandı ve kızın nefesi kesildi.

"Öp beni," dedi.

Sonunda. Buna mecbur kaldı ve kalbindeki tüm bastırılmış sıcaklık ve açlıkla onu öptü. Bunu arzuluyordu, bir erkekle birlikte olmak için yanıp tutuşuyordu. Bu adamla.

O zaman nükleerleştiler, kıyafetleri çekiştirdiler, elleri tene temas etmek için birbirleriyle savaştı, ta ki Hud sinirli bir hırıltıyla geri çekilip *onun* gömleğini yırtana ve düğmeleri odanın her tarafına uçana kadar.

Ona karşı hareket etti, onu içine almaya çalıştı. Ama adam onu durdurdu, ağzı kadının ağzından boğazına, açıkta kalan omzunun kıvrımına ve sonra göğsüne doğru hareket etti. Meme uçlarıyla oynadı, onları ağzına aldı, sonra geri çekilerek üfledi, böylece daha da sıkılaştılar ve onun altında kıvrınmasına neden oldular.

Kadının tamamen kontrolden çıktığına kanaat getirdiğinde, vücudunu aşağı doğru kaydırды. Minnettarlık dolu bir iniltiyle ellerini saçlarına doladı, onu ihtiyaç duyduğu noktaya yönlendirmeye çalıştı ama adam ellerini serbest bıraktı ve her iki yanında birer tane olmak üzere kendi ellerinde tuttu.

"Acele et," dedi. Kibarca tabii ki.

Ona ateşli bir gülümseme fırlattı. "Masamda ya da yerde değiliz," dedi. "Benim büyük, rahat yatağımdayız. Beni acele ettirmeyeceksin."

Lanet olsun. Gerçekten onun alfa yanını sevdiğini mi düşünmüştü?

Kızın ağlamaklı inlemelerini duymazdan gelen iri elleri kızın iç bacaklarına kaydı. İşkence edercesine yavaşça ilerleyen ağzı için onları açık tuttu.

karnından kalça kemiğine kadar uzanıyor ve sonunda güneye yöneliyordu.

Kadın titredi ve adamın kendisine gülümsediğini hissetti. "Sabırlı ol," dedi.

Bu onun güçlü yanı değildi. Aslında, *acele et, şimdi ve daha hızlı* gibi kelimeler aklından geçiyordu ve sanki bunu anlayabiliyormuş gibi, tenine karşı bir kahkaha attı.

"Kahretsin, Hud-" Adamın dili dışarı çıkıp ona dokunduğunda sözünü kesti ve utanmazca inledi.

Sonra ağzı aşağı indi ve kadın kendini kaybetti. Tıpkı onunla bu şekilde birlikteyken bulunduğu gibi. Bu kadar basit ve korkunç.

Onu tavandan indirdikten sonra prezervatifle geldi ve içine kayarak onun adını haykırmasını sağladı.

"Çok iyi." Sesi kızın kulağında alçak ve sertti. "Bana sarıldığında her zaman çok iyi hissediyorsun." Dizlerinin üzerine doğru iterek onu da kendisiyle birlikte kaldırdı, böylece şimdi onun üzerine binmişti -bu da onu daha da derin bir şekilde içine oturttu- ve nefesi kesildi.

Kalçalarını yavaşça onunkilere doğru salladı. "Tamam mı?"

O kadar iyiydi ki konuşamıyordu, sadece başını sallayabiliyor ve ona tutunabiliyordu. Adam ona her yapıştığında daha fazlası için inliyordu. Adam dudaklarını kıza yapıştırdı ve kız da onu bırakmak istemeyerek kendini ona yapıştırdı. *Asla*. Onun teniyle temasını sürdürmeye, arzusunun sıcaklığını hissetmeye, içine doğru iterken adını inlediğini duymaya ihtiyacı vardı, sıkı sıkı tutundu, çok sıkı.

Ama sonra dudakları artık birbirine değmeyecek ve gözleri buluşacak kadar uzaklaştı ve yavaş ve sabit bir şekilde hareket ederken, göğsü her hamlesinde onunkini okşarken, iri elleri kalçalarında sertleşirken, onu istediği yerde tutarken bakışlarını ondan ayırmadı.

Adamın gözlerine bakarak aradı ama ona karşı hissettiği her şeyin kendisine yansıdığını görmek için fazla uzağa bakmasına gerek kalmadı.

Sonra onu yanına yatırdı ve ikisini de örttü. Onun kollarının sıcak ve güçlü çemberinde sonsuza kadar mutlu olabileceğini düşündü. Aklında hiç şüphe yoktu. Cedar Ridge'e, oradaki insanlara ve burada kendine kurduğu hayata aşık olmuştu...

Hudson Kincaid ile.

Hayatında birkaç aydınlanma yaşamıştı ama tam orada, Hud'un yatağında, yeni bir gün doğarken bir tane daha yaşadı. Hayatına yeni bir sayfa açılmıştı ve çok minnettardı. Ama şimdi daha fazlasını ummaya cesaret ediyordu, hayata ve aşka yeni bir soluk getirebileceğini.

Yapıp yapamayacağın konusunda endişelenme, Bailey-Bean, sadece yapabiliyormuş gibi davran.

Yeterince hayal edersen gerçek olur. Ve bunu düşününce, umut çiçek açtı.

Çünkü evet, tüm bunlar hayatını tamamlamak için yapmak istediği şeylerin listesinde bir madde olarak başlamıştı ve bunun yerine Cedar Ridge o hayat haline gelmişti.

Ama Hud haklıydı. O liste değildi. Yakınından bile geçmiyordu. İlk kez, bundan sonra ne olacağı konusunda endişelenmiyordu. Aslında bunu kontrol edebilirdi ve ne istediğini biliyordu.

Burada, Hud'la birlikte olmak, ona sahip olduğu sürece.

Evet, henüz bilmediği pek çok şey vardı, örneğin gidip gelmeye devam edecek miydi, yoksa buraya taşınıp Cedar Ridge'de serbest mi çalışacaktı? Ama işinin güzelliği ne isterse onu yapabilmesiydi. Biraz çalışması gerekecekti ve çok fazla taviz vermesini de gerektirecekti ama buna değecekti.

Buna değer.

Geriye kalan tek şey Hud'a ne düşündüğünü söylemenin bir yolunu bulmaktı, böylece bu konu hakkında konuşabileceklerdi. Plan. Hud'ın kollarında yattığı şu andan daha iyi bir zaman düşünemiyordu. Açıkça söyleyecekti. *Hud, ben bu işin içindeyim, sonuna kadar.*

Ama Hud hareket etmemişti, en ufak bir kas seğirmesi bile olmamıştı. Nefes alış veriş yavaş, derin ve sabitti; bayılmıştı. Hudn'ın ne kadar bitkin olması gerektiğini biliyordu ve gerçek şu ki, Hudn'ın o kadar da gerisinde değildi. Bekleyebilirdi. Bekleyebilirlerdi. Aceleye gerek yoktu, bunu aceleye getirmeye hiç gerek yoktu. Aslında acele etmenin tam tersini yapmalıydı, çünkü şu anda dünya kadar zamanı vardı.

Bu düşünce onu gülümsetti. Duvar resmi üzerinde çalışmak için iki haftası kalmıştı. Bu iki haftanın ve Hud'ın tadını çıkaracaktı. Ve her şeyi olurluna bırakacaktı. Ufukta başka işler de vardı, kesinleştirmesi gereken şeyler. Londra'daki bir bar için olası bir grafik sanatları işi vardı, eğer şanslıysa onları şahsen görmek ve listesinden bir şeyi daha çıkarmak için oraya bir gezi de ayarlayabilirdi. Ayrıca eve yakın yerlerde de bir şeyler pişiriyordu. Bunları sıraya koyacak ve işlerin onu nereye götüreceğine bakacaktı.

Ve sonra, duvar resmini bitirdiğinde, Hud bu arada onlar hakkında bir şey söylememişse, söyleyecekti. Ona karşı hissettiklerini -bu kez ayıkken- söyleyecek ve oradan devam edeceklerdi.

Evet, diye düşündü bir esnemeyle, bu işe yaradı. Ve tüm bunları düşününce

Yüzünde bir gülümsemeyle onu hayal dünyasına kadar takip etti.

Bölüm 28

Kayak sezonunda sık sık olduğu gibi, sonraki iki hafta Hudson için tam bir bulanıklık içinde gelip geçti. Günün her saniyesini dağda, kayak pistlerinde ya da ofiste geçirdi ve buna ek olarak polis programında kasabada birçok gece vardiyası vardı.

Ama hafta sonları kendini başarılı buluyordu, Bailey duvar resmi üzerinde çalışırken ve o üniformalı ya da dağdayken bile hayatında Bailey'nin varlığını hissedebiliyordu.

Yine de geceleri kendilerine ayırmışlar ve her saati, her anı en iyi şekilde değerlendirmişlerdi.

Ve tüm bu anlar onu hem yüksekte uçuruyor hem de diken üstünde tutuyordu. Çünkü neredeyse bitmek üzereydi.

Birbirlerinin dillerini boğazlarına kadar sokarak çok zaman geçirdiler ama bir an bile daha sonra ne olacağını tartışmadılar.

Çünkü Hud biliyordu.

Geçtiğimiz haftalarda onu birkaç kez telefonda gelecekteki grafik tasarım işleri için planlar yaparken duymuştu. İş değişti. Her zaman bir sonraki işi aramak zorundaydı. Bu işlerden biri de İngiltere'deydi ve onun listesindeki bir başka maddeyi, İngiliz ve İskoç kalelerinde yürüyüş turuna çıkmak istediğini biliyordu.

Hatta Paris'e bir yan gezi yapmaktan, oradayken sırf yapabildiği için balo salonu dansı dersleri almaktan bile bahsetmişti. Onun adına heyecanlanmıştı, içtenlikle, iliklerine kadar heyecanlanmıştı.

Nasıl hissettiğine gelince? Kendine bunun önemli olmadığını, bunun

Bailey, o değil.

Duvar resmi tatil köyünde çok konuşuluyordu. Neredeyse bitmek üzereydi, renkler canlı ve pansiyona karşı muhteşemdi, hikayeleri hayattan daha büyük görünen bir dizi kardeş.

Ve neredeyse bitmişti. Zamanının kısıtlı olduğunu her zaman biliyordu ama bu nokta onu çok etkiledi. Ve aniden, konuşmayı değiştirdiğı ya da Bailey bitirdiğinde ne olacağından uzaklaştırdığı tüm o zamanlar onu kışından ısırmak için geri geldi.

Günün sonunda ofise girdi. Cumartesi günüydü ve annesinin gerçek doğum günüydü. Plana göre Kenna arabayla şehre gidecek, Carrie'yi en sevdiği yemek olan pizza ile birlikte alacak ve akşam için onu tesise geri getirecekti. Herkes akşam yemeğı kutlaması için konferans salonuna gidecekti.

Hud ofise birkaç dakika erken gitti, aklı Bailey ile birlikte ne kadar hızlı girip çıkabileceğini ve sonra da kimseye fark ettirmeden hızlı bir sevişme için evine çıkabileceğini hesaplamakla meşguldü.

İşte o zaman Max'ten Jacob'la ilgili mesajı aldı.

Oğlumuzun sağ salim döndüğü nihayet doğrulandı. Ya da en azından olabildiğince sağlam.

Hud bir nefes verdi ve konferans odasına girdiğinde göğsündeki düğümün hafifçe çözüldüğünü hissetti. Odanın diğer tarafındaki küçük buzdolabından soda çıkaran Aidan dışında oda boştu.

Aidan Hud'ı görünce doğruldu ve masayı işaret etti. "Gray ve Penny'yi geçen hafta personel odasındaki masanın üzerinde yakaladım. Buraya da girdiklerini düşünmüyorsun, değil mi?"

İkisi de masaya baktı ve ürperdi.

"Bunu ofisine saklamaları gerekiyor," dedi Aidan. "Normal çiftler gibi." "Bu yüzden mi ofisinizin kapısı artık hep kilitli?" Hud sordu.

Aidan gülümsedi. "Tabii ki. Ve sen konuşmayı seven birisin. Geçtiğimiz iki ay boyunca kapının kilitli olduğu pek çok zaman oldu."

Evet, hayatının en iyi iki ayıydı, ki o da bitmek üzereydi.

Aidan onun yüz ifadesini görünce ciddileşti. "Ne? Az önce ne dedim ben?"

Penny odaya girdi. "Görünüşe göre ona Noel Baba'nın gerçek olmadığını söylemişsin."

Aidan, "Bailey konusunda onu azarlıyordum," dedi. "Bu da sen ve Gray yüzünden başladı, bilgin olsun."

"Ah," dedi Penny. "Bizi mükemmel Kincaid çifti olmanın kusursuz örnekleri olarak mı kullanıyorsun?"

Hud sesini bularak, "Bailey ve ben öyle değiliz," dedi.

"Gerçekten mi?" Penny yanak diliyle sordu. "Yani onunla odanızda ya da ofisinizde saklanırken birbirinize kene kontrolü mü yapıyorsunuz? Lyme hastalığıyla savaşıyor çiftler birlikte kalır diye mi? Bu mudur yani?"

"Biz öyle değiliz," diye tekrarladı Hud. "Düşündüğünüz şekilde değil."

"Peki bu hangi yol?" diye sordu Penny.

"Evli." Hud Aidan'a baktı. "Ya da neredeyse evli."

"Tamam," dedi Penny yavaşça. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Bailey ile *nasılsınız*? Dikkatli ol Hud, çünkü sana nasıl baktığını gördüm. Sadece şaka yapıyor. O senin için bir koruyucu."

Hud bunu anladı ve kendine Penny'nin yanıldığını söyledi. Çünkü Bailey sadece şaka yapıyordu. Bütün mesele de buydu zaten. "O benim için bir koruyucu değil," dedi. "Duvar resmi bittikten sonra burada kalmayacak. Kalması için bir neden yok."

Çünkü ona bir şans vermemiştii ve bunu biliyordu. Kendini düzeltmek ve belki de Penny'nin merhametine sığınarak bunu nasıl tersine çevirebileceğini sormak için ağzını açmıştı ki bir ses onu kapıya baktırdı.

Gray ve Kenna ellerinde pizza kutularıyla orada duruyordu. Kenna'nın hemen arkasında Lily ve Hud'ın annesi duruyordu.

Yanlarında da Carrie'nin elini tutan Bailey vardı.

Gray boğazını temizledi, Hud'a "sen tam bir aptalsın" der gibi baktı ve pizzaları masaya koyarak içeri girdi.

Kenna da aynısını yaptı ve Gray'e baktı. "Eğer Penny'yle bu masanın üzerinde *hiç oynadıysanız*, bunu hemen şimdi bilmek istiyorum."

Penny, "Masanın etrafında dolaşmak yasak," dedi, sesi çok parlaktı. Hud k ı p ı r d a m a m ı ş t ı . Bailey de öyle. Ama sonra hareket etti ve Carrie'yi bir sandalyeye oturttu ve ona nazıkçe bir soda ve pizzası için bir kâğıt tabak hazırladı.

"Teşekkürler," dedi Carrie ve Bailey'ye sıkıca sarıldı. "Umarım aptal oğlumun iştahını kaçırmamasına izin vermezsin."

"Hayır," dedi Bailey, sesi sessiz ama sakindi. "Ama kalamam. Gitmek zorundayım."

Hud gözlerini kapattı çünkü gerçekten aptalın tekiydi. Gözlerini tekrar açtığına Gray Bailey'nin yanına gitmiş ve ona sarılmıştı. "Kincaid'lerde bir beyin/ağız hastalığı olduğunu bilmelisin," dedi ona. "Bu bize istemediğimiz aptalca şeyler söyletiyor."

Bailey küçük bir gülümsemeyle Hud'ın daha da kötü hissetmesine neden oldu. Aidan hiçbir şey söylemedi ama Bailey'i yanağından nazikçe öptü.

Hud sonunda ayağa kalktı ve Bailey'nin yaptığı gibi kapıya ulaştı. Onun gözlerinde dönen duyguları inceledi. "Git," dedi.

Bailey bir adım geri çekildi ama adam onun elini tuttu.

"Sen değil." "Biz," dedi Penny ve Gray ile Aidan'ı kapıya doğru itti. "Ama pizza var," diye yakındı Gray.

"Hayır," dedi Bailey. "Benden başka kimse gitmiyor." Herkes hep bir ağızdan itiraz edince elini kaldırdı. "Zaten karıştırdığım bazı renkler var. Kurumadan önce onları kullanmam gerekiyor."

Sonra o gitti ve odada kalan herkes Hud'a dik dik baktı.

Ya da Bailey'nin ortadan kaybolduğu kapıya baktığı için öyle olduğunu varsayıyordu. Arkasında ailesinin çeşitli duygularının ağırlığını hissedebiliyordu -öfke, hayal kırıklığı, hüsrana- hepsi onu sırtından bıçaklıyordu. "Eee?" dedi. "Biri bir şey söylesin. Ölmek üzere olduğunu biliyorum."

"Peki," dedi Gray. "İlk ben gideceğim. İyi gidiyorsun Ace, Aidan'ın Lily'yle tanıştığında olduğundan bile daha ahmaksın."

"Hey," dedi Aidan. "Ben bir pislik değilim." Lily'ye döndü. "Öyle miydin?" Lily onun kolunu okşadı.

Aidan gözlerini kırptırdı. "Bu bir evet mi?" "Şey..." dedi kaçamak bir ifadeyle.

Hud hâlâ kapıya bakıyordu. Başını salladı. *Az önce ne olmuştu?*

"Özetle mi?" Gray sordu ve Hud yüksek sesle konuştuğunu fark etti. "Sevdiğin kadına onu sevmediğini söyledin."

"Ve sonra geri alma fırsatını kaçırdınız," dedi Kenna. "Bu tür şeyler için zaman gerçekten çok kısa. Üç saniye kuralı gibi

yemek düşürdüğünüzde. Onu alıp yemek için üç saniyeniz var ya da kurabiye bile olsa atmak zorundasınız." Başını salladı. "Hepsini attın, Hud."

Ağzını açtı, sonra kapattı ve odadaki tek mantıklı kişi olan Penny'ye döndü.

Ona hüznle gülümsedi. "Korkarım bu sefer haklılar. Bu *seferki* zaman..."

Bailey doğruca duvar resmine gitti. Onun güvenlik battaniyesi. Tam duvarın dibine varmış ve iskelenin ikinci katına tırmanmıştı ki arkasında birinin olduğunu hissetti. Döndü ve mükemmel Hud'la yüzleşti. Çünkü az önce olanlar yeterince aşağılayıcı değildi.

"Bailey-"

"Hayır," dedi onu işaret ederek, sesi öfkesinin derinliğiyle titriyordu. "Yapma. Bir şey söylemek zorunda değilsin, anlıyorum."

Son iki haftada içini dökmediği, ona karşı hislerini daha fazla açığa vurmadığı için mutluydu. Bu onun kurtarıcı lütfuydu, dedi kendi kendine. Onu ne kadar incittiğine dair hiçbir fikri yoktu ve bu böyle kalacaktı.

Adam bir süre onu inceledi ve kadın ne beklediğini bilmiyordu ama ağzından çıkan kelimeler bu değildi.

"Sana paylaştığımız şeyden pişman olmayacağımı söylemiştim," dedi, sözleri sinsice sessiz, sesi düzdü.

En çok da bundan nefret ediyordu. "Öyle yaptın," diye kabul etti. Bunun için ona teşekkür etse ne olurdu? İfadesini onunki kadar varolmayan bir şekilde tutmak için mücadele etmek zorunda kaldı - kalbi ikiye bölünmüşken kolay değildi. "Duygularını bu kadar kolay açıp kapatabilmen ne kadar güzel," diye soğukkanlılıkla devam etti.

Cevap vermedi, zaten vermesini de beklemiyordu. Artık ağlama dürtüsü kalmayana kadar ciğerlerine hava alıp vermeye odaklandı. Çünkü onun kendisini zayıf görmesine asla izin vermeyecekti. Yapacağı son şey olsa bile güçlü duracaktı. Ondan yüzünü çevirerek duvar resmine baktı.

Ama Hud gitmedi. Olabildiğince uzun bir süre onu görmezden geldi, ki bu çok uzun bir süre değildi. Arkalarındaki zayıf kış güneşi gölgelerini

Duvar resmi, onunkinden çok daha uzun ve genişti. "Benim ışığımdasın," dedi.

"Konuşmamız gerek."

Omzunun üzerinden baktı. Adam kayak devriyesi kıyafetleri içindeydi, koyu renk güneş gözlükleri gözlerini gizliyordu. Yüz ifadesi karanlık ve düşünceli bir hal almıştı ve omuzları kararlılıkla dikilmişti. "Sanırım yeterince konuştuk," dedi.

Çenesi gerildi. "Penny'ye söylediklerimi yanlış anladın." "Hayır, yanlış anlamadığıma eminim," dedi, resmine konsantre olarak.

Jacob'ın karikatürünü bitirmek için en son kısma gelmişti. Onu bir uçağa bindirmeye karar vermişti; gözleri ufukta, ağızında küçük bir gülümseme ile arkasında resmedilmiş dağların yanından uçuyordu. Sonra da eserin kalbini ve ruhunu doldurmak için biraz zaman harcadı.

Kalbi ve ruhu.

"İtilip kakılamayacağını söylemiştin," dedi sessizce. "Bunu bana söylemiştin. Yalan mıydı?"

Kıpırdamadan önündeki duvar resmine baktı ve adamın sesindeki... hayal kırıklığına?... tepki vermemek için kendini zor tuttu. "Birkaç adım sola kaymanı istiyorum," diye başardı.

"Bu beni darağacından indirir." "Evet," dedi.

Ve sonra kalbi boğazında, resim yapmaya devam etti. Kalçasındaki telsizin sesini duydu, sonra da çevrimdışı olduğunu söyledi.

Bunun üzerine bir nefes çekti. Ama onu arayan her kimse ısrarcıydı ve çağrı acil bir durumdu, bu da bir nefes daha çekmesine neden oldu.

Birisi yaralandı.

"Bay," dedi sessizce. "Gitmek zorundayım." "Biliyorum."

"İstemiyorum."

Buna cevap vermedi. Kendi kendine, onun aşağı inip kendisini yalnız bırakmasını kesinlikle dinlemediğini söyledi. Birazcık bile. Bunu sağlamak için cebinden kulaklıklarını çıkardı, kulaklarına yerleştirdi, telefonundaki müziği açtı ve gerçek dünyayı yok etmeye çalıştı.

Ama iki dakika sonra daha fazla dayanamadı ve onunla yüzleşmek için döndü.

O gitmişti.

Çiğerlerine zorla hava çekti ve kendi kendine başını sallayarak bunu yaptığını kabul etti ve resim yapmaya devam etti. Hava karardığında durmadı. Yatağa gitmedi.

Boyamaya devam etti. Duvar resmi için belki altı saati kaldığını ve ölse bile bu gece bitireceğini düşündü.

Neredeyse bitiyordu. Bütün gece ayakta kaldı ve şafaktan hemen önce bitirdi ve buna değdi. Günün ilk ışıklarıyla birlikte her şeyi içine çekmek için geri adım attığında nefesi kesildi.

Hayal edebileceğinden daha iyi çıkmıştı. Bu da karnındaki acıyı hafifletmedi.

Ya da kalbini.

Güneşin ilk ışıkları dağın üzerinden görüldüğünde arabasına bindi. Cebinden listeyi çıkardı ve duvar resminin üzerini çizdi.

Listenin geri kalanına baktı, zihnini tek bir maddeye odaklanmaya zorlamaya çalıştı çünkü şu anda her zamankinden daha fazla bir yöne ihtiyacı vardı, hemen içine atlayacak ve olanları aklından çıkaracak bir şeye.

Skydiving mi?

Hayır, diye karar verdi. Yaşayacağını daha yeni keşfetmişti, kaderi kışkırtmanın bir anlamı yoktu.

Londra belki... Evet. Bu iyi olurdu. Arabasını vitesine taktı ve arkasına bakmadan dağa doğru yola çıktı.

Tamam, tamamen arkasına baktı ve dikiz aynasında yeni günün muhteşem renklerini gördü.

Keşke...

Ama kendini yarı umutlu hissetse de, sözler zihninde tekrarlandı.

O benim için bir kaleci değil...

Sözcükler tekrar üzerine döküldüğünde, kararlılığını güçlendirdi ve gaza
b a s t ı .

Bölüm 29

Hud neredeyse her zaman ne yapacağını bilirdi. Dağda. İştayken. Annesiyle. Ailesinden herhangi biriyle, gerçekten - Jacob hariç -Ne yapacağını biliyordu. Ve yaptı da.

Hud çok küçükken, onu pek hatırlamadığı bir zamanda çekip giden bir baba mı? O halletmişti.

Gerçeğe bağlı kalmakta biraz sorun yaşayan bir anne mi? O halletmişti.

Annesinin uzun süre bir işte tutunamaması nedeniyle çocukken yoksulluk yüzünden taşınmak zorunda kalmak? Üstesinden gelmişti.

Onu hayatlarında isteyen kardeşleri olduğunu on iki yaşında öğrenmek mi?

O halletmişti.

Ama sonra Jacob onu terk etmişti. Babaları gibi çekip gitmiş ve bir daha arkasına bakmamıştı ve Hud sonunda başa çıkamayacağı bir şeyle karşılaşmıştı.

Yani numara yapmıştı. Hem de çok iyi numara yapmıştı. O kadar uzun süre numara yapmıştı ki, artık gayet iyi idare ediyormuş havası veriyordu. Ve bu gerçek olmuştu.

Ama Bailey'i kaybetmek? Hayır, bunu kaldıramazdı. Kaldıramazdı. Bundan emin olacaktı. Henüz nasıl yapacağını bilmiyordu ama bir yolunu bulacak ve diğer her şeyde olduğu gibi bununla da başa çıkacaktı.

Tabii işten çıkabilirse. Dün gece kendisini ondan uzaklaştıran telefon, bir kadının erkek arkadaşı ve en iyi arkadaşının Cedar Ridge'de kayak yaptıktan sonra geri dönmeleri nedeniyle polisi aramasıyla gelmişti.

Merkez Hud'ı aramış ve onu görevlendirmişti. Personele ait olmayan arabalar için otoparkta hızlı bir tarama yapmıştı.

Hiç yoktu.

Doğrudan kadını aradığında, kadın onlara o sabah çocukları kayak yapmayı bitirdiklerinde kendisini aramaları direktifiyle bıraktığını söylemişti.

O çağrı hiç gelmemişti.

Dağ her zamanki gibi kapanışta süpürülmüştü. Kayak devriyesinin tamamı akşam karanlığında "Kapanış" diye bağırarak tüm dağı kaymış ve her köşeyi kontrol etmiştir.

Dağda kimseyi bırakmadılar.

Ancak telefon görüşmesinin en sonunda kadın, iki adamın CEDAR RIDGE MÜLKÜ DEĞİL olarak açıkça işaretlenmiş bir alanda kayak yapmak için patika dışına çıkmaktan bahsettiklerini itiraf etmiştir.

Hud, o gün için ayrılmış olan tüm personeli geri çağırmak zorunda kalmıştı ve gecenin uzun saatlerini arama kurtarma ekipleriyle birlikte sınır dışı bölgeleri tarayarak geçirmişlerdi.

Kadın, adamlardan haber aldığını söylemek için merkezi tekrar aradığında saat sabahın beşiydi. Görünüşe göre kapanışta dağdan ayrılmışlar ve Slippery Slope'a gidip sarhoş olmuşlardı. Otostop çekmişler ve az önce eve gelmişler.

İnanılır gibi değil.

Penny Carrie'yi Kincaid'lerin evine götürmüş, orada Hud'ı beklerken kanepede uyuyakalmıştı. Hud sabahın beş buçuğunda, Bailey'e gitmek de dahil olmak üzere her şeyden önce onu ilaçlarını alması için eve götürmesi gerektiğini bilerek, gözleri kan çanağına dönmüş bir halde içeri girmişti. Annesini kaldırıp otoparka götürdüğünde Aidan'ın kamyonetinin kendi kamyonetinin önünü kestiğini gördü.

Aidan kahvaltı için McDonald's'a gideceğini ve yolun dışında olmadığını söyleyerek onları aracına bindirdi. Yol boyunca tek kelime etmedi ama Carrie yol boyunca uyanıktı ve söyleyecek çok şeyi vardı.

"Bailey ile işleri yoluna koymak için çok geç değil," diye söze başladı.

Hud bütün geceyi dağda soğukta aptalları arayarak geçirmişti, bu yüzden olanları kafasında canlandırmak için bolca zamanı vardı. Tartışmaya ihtiyacı yoktu. Büyük bir hata yapmıştı. Ve en kötüsü de, hayatı o kadar çılgındı ki, bunu düzeltecek zamanı bile yoktu. "Anne-"

"Hayır, seni tanıyorum. İnatçısın. Lanet bir ada olmaya çok kararlısın. Ama bunu yapabilirsin bebeğim. Sana değer veren insanları kendinden uzaklaştırmayı bırakabilirsin. Sevgiyi kabul etmeyi öğrenebilirsin. Benimkini kabul ediyorsun, kardeşlerininkini kabul ediyorsun, neden başkasınınkini kabul edemiyorsun?"

Aidan içinden homurdandı ve cevap vermek için Hud'a doğru döndü.

Hud'ın bir cevabı yoktu. Güneş gözleklerini taktı ve ön camdan dışarı baktı. Bir fırtına esiyordu, dağların tepelerinden bir kazandan çıkan duman gibi dökülen tunç grisi bulutlara bakılırsa, fırtınanın daniskasıydı.

Hava durumunu kontrol etmek için bir saniyesi bile olmamıştı, bu yüzden şimdi radyoyu açtı, radyo mevsimin fırtınasını, belki de en büyük fırtınasını haber veriyordu.

On yıl.

Mükemmel.

Carrie arka koltuktan iç çekti. "Onunla mantıklı bir şekilde konuşacak mısın, Aidan?"

Aidan biraz güldü ve Carrie'nin dikiz aynasındaki bakışlarıyla karşılaştı. "Onunla mantıklı bir şekilde konuşma şansın oldu mu hiç?" diye sordu.

"Hayır. Oldukça dik kafalıdır."

Aidan kıkırdadı.

Hud gözlerini devirdi.

Carrie Aidan'a, "Bu önemli," dedi. "Bu onun hayatını mahvediyor. Bunu yapmasına izin veremeyiz. Daha fazla çabalayabilir misin?"

Aidan ağırlığını koltuğa vererek rahatsız görünüyordu. Kincaid'ler duygularını tartışmayı pek beceremezlerdi. Aidan sonunda, "Bu konuda konuşmaya gerçekten yetkili değilim," dedi. "Bu benim maaş derecemi aşıyor."

"Sence Lily bunu kabul eder mi?" Carrie sordu.

"Lily benden daha zeki," dedi Aidan. Hud'a baktı. "Bailey'nin de oğlunuzdan daha zeki olduğuna eminim. Hakaret kastım yok."

"Alınmadı," dedi Carrie ve evine girdiklerinde içini çekti. Çocuklar onu içeri götürüp yerleştirdiler.

Hud ona veda öpücüğü vermek için üzerine eğildi. "Seni özledim anne," dedi çabucak, ne kadar süre aklı başında kalacağını, bu sefer kalıcı olup olmayacağını merak ediyordu. "Seni görmek güzeldi."

Carrie onun yüzünü kavradı ve gözlerinin içine baktı. "Her zaman geri almak istediğin şeyler olduğunu söyledin," dedi ciddi bir sesle. "Bisikletinle kaza yapıp Jacob'ı gidonun üzerinden uçurarak doğruca hastaneye gönderdiğinde. Ya da hile yaptığında ve Jacob'ın

Onun için çarpma testi yaptınız ve ikiniz de üçüncü sınıftan bir hafta uzaklaştırıldınız."

"Anne, her şey yoluna girecek."

"Nasıl?" diye sordu. "Baban gitti, Jacob gitti ve şimdi Bailey de mi gitti? Daha ne kadar kayba dayanabilirsin Hud? Gitmesine izin verme bebeğim. Lütfen bırakma." Ağlamaya başladı. "Müdür ve okul danışmanı bir keresinde bana senin için endişelendiklerini söylemişlerdi çünkü bağlanmana izin vermemişsin. Ve hepsi benim hatam. Lütfen bunun benim hatam olmasına izin verme Hudson."

"Değil," dedi, yıkılmış bir halde. Yatağına oturdu ve onu kollarının arasına aldı. "Bu senin hatan değil. Hiçbiri senin suçun değil."

"Öyle! Seni daha çok sevseydim, herkesin söylediği gibi deli divane olmasaydım, sevginin hayatıma girmesine izin verme konusunda daha az korkak olsaydım ve sana doğru örneği verseydim, daha iyi bir anne olsaydım-"

"Hayır," dedi Hud kararlılıkla. "Bu benim suçum. Senin değil. Nasıl sevileceğini biliyorum ve bunu bana sen öğrettiğin için biliyorum."

Carrie'nin gözleri doldu. "Beni daha iyi hissettirmeye çalışıyorsun ve bu çok hoş, ama-"

"Aması yok," dedi kararlılıkla, birden her şey yerine oturmuştu. Korkak olan annesi değil, kendisiydi. Aşk onu korkutuyordu ve bu saçmalıkta, tamamen saçmalık. Ona sıkıca sarıldı ve başının üstünden öptü.

Ona sıkıca sarıldı. "Sen benim için her zaman iyi bir evlat oldun Hud. Her zaman. Sen ve Jacob-"

"Elimizden geleni yaptık, biliyorum anne."

"Hayır. Şey, evet, yaptın. Her zaman. Ve genç bir çocukken verdiğin sözü... Büyüdükçe tuttun. Sen harika bir adamsın Hud ve seninle gurur duyuyorum."

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve hâlâ yüzde yüz akli başında olduğunu görmekten memnun oldu. Kiminle konuştuğunu çok iyi biliyordu. Adam Hud'la konuşuyordu, çocukla değil.

"Çok fazla sorumluluk üstlendin," dedi, "burada kalıp aile için doğru olanı yaptın. Senden daha iyi bir adam tanımıyorum. Sen hariç, Aidan. Sen de iyi bir adamsın."

Aidan ona göz kırptı.

Carrie gülümsedi ve Hud'a döndü. "Ve sen çok iyi bir adam *olduğun için* sevgiyi hak ettiğini biliyorsun. Ama yine de senden şunu duymak istiyorum

o."

"Anne-"

"Hudson Edward Kincaid," dedi, sesi titriyordu ama tonu mutlak elik. "Söyle. Aşkı hak ettiğini söyle." İç ekti. "Aşkı hak ediyorum."

"O zaman hala burada ne halt ediyorsun? Git getir onu!"

Dışarıda Hud gökyüzüne baktı. Kahretsin. "Sezonun, belki de on yılın fırtınası" düşündüğünden daha hızlı yaklaşıyordu. Sürücü koltuğuna geçmeye çalıştı.

"Hayatta olmaz," dedi Aidan. "Bu bebeği benden başka kimse kullanamaz." "Bırak Lily sürsün."

"Evet, bazen yatağında araba kullanmasına da izin veriyorum," dedi Aidan. "Ama sen değil." Hud'ı yoldan çekmek için iri gövdesini kullanarak sürücü koltuğunu kaptı. "İster bin, ister burada kal," dedi pencereden. "Benim için fark etmez."

Hud küfretti ve Aidan gaza basmadan bir saniye önce yolcu tarafına geçti. "Kıçına ne girdi bilmiyorum ama acelem var."

"Neden benim sürdüğümü düşünüyorsun?" Aidan sordu. "Büyükanne gibi sürüyorsun."

Hud gözlerini ona dikti.

"Ah, affedersiniz," diye düzeltti Aidan. "Sen bir polissin, büyükanne değilsin ve yasaların sınırları içinde araba kullanman gerekiyor." Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Ben değilim."

"Peki," dedi Hud. "Ama kıçını kaldır, beni duyuyor musun? Işıklar diye bir şey yoktur."

Aidan'ın Hud'a bakışı, park yerinden çıkarken zekâsına hakaret edildiğini gösteriyordu. "Aklın başında mı senin?"

"Evet," dedi Hud.

"Emin misin? Çünkü emin olmak için seni biraz hırpalayabilirim." "Teşekkürler," dedi Hud kuru bir sesle. "Sen bir vericisin ama ben artık iyiyim." "Bir planın var mı?"

"Hayır," diye itiraf etti Hud.

"Sürünmek genellikle işe yarar. Dizlerine vurursun ve yarın yokmuş gibi sürünürsün. Halı yanıkları olana kadar konuşuyorum, dostum."

"Bunu çözmek için zamanım var. Duvar resmini bitirene kadar

Onu gerçekten denemeye değer olduğuma ikna etmeliyim." "Bu ne kadar sürer?" Aidan sordu.

"Çok yakın... En azından bugün, umarım bir hafta sonu daha, bilemiyorum."

Arabayla tatil köyüne gittiler. Saat altı buçuktu. Personel araçları, bakım görevlileri, kayak devriyesi, kafeterya çalışanları dışında otopark hâlâ çoğunlukla boştu...

Bailey'nin arabası görünürde yoktu.

Aidan bunu da yakaladı. "Onu görmüyorum, dostum-"

Hud kamyonundan indi ve koşarak duvar resmi alanına gitti. Yolun yarısında Marcus konuşmak için onu durdurmaya çalıştı.

"Geç kaldım," dedi Hud.

Marcus şaşırmış görünüyordu, öyle de olmalıydı. Ne asansörler çalışıyordu, ne personel onu bir şey için bekliyordu, ne de yarım saat daha toplantı vardı. "Ama-"

"Özür dilerim, size geri döneceğim," diye söz verdi Hud.

Dört dakika sonra ilk kar yağarken duvar resminin dibinde durdu.

Duvar resminin tamamı, yani bitirmek için bütün gece uyumamıştı.

Muhteşemdi. O ve kardeşleri hayattan daha büyük bir formda, dünyayı birlikte ele geçiriyorlardı.

Onların dünyası.

Nefesini kesmişti. Ama her şey gitmişti. İskele kalmıştı, başka bir şey yoktu. Fırça yok, boya yok, paçavra yok.

Bailey yok.

Bölüm 30

Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum," dedi Marcus Hud'un yanında dururken. "Toparlanıyordu ve iskeleyi yıkmak için endişeleniyordu. Bunu yapmak zorunda kalmasın diye ben onun yerine yapmayı teklif ettim."

Hud elini yüzüne götürdü. "Bu bir sorun mu?" Marcus sordu.

"Evet, ama sadece salağın teki olduğu için," dedi Aidan, ikisinin de arkasından gelerek.

Gray ve Penny de.

"Onu özledin mi?" Penny ses tonunda biraz suçlama ile sordu.

"Evet," dedi Hud. "Onu özledim. Bütün gece telefonla konuşmak, annemin eve döndüğünden ve ilaçlarını aldığından emin olmak ve Jacob'la ilgili son haberlerle uğraşmak arasında-"

Herkesin nefesi kesildi.

"O iyi," dedi Hud çabucak. "Dün gece hepiniz konferans salonuna gelmeden hemen önce e-postayı aldım ve sonra her şey cehenneme döndü ve size söylemeyi unuttum. Geri dönmeyi başardı, tüm birimi de öyle. Her şey yolunda." Ellerini saçlarının arasından geçirdi. Kendisi dışında herkes iyiydi...

"Dostum, hiçbirimiz senin için bunu istemiyoruz," dedi Gray. "Buradan defol git ve onun peşinden git. Biz kaleyi koruyacağız."

"Hepsini üstlenmene izin veremem," diye başladı.

Gray çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Dinle, burada şehit olmuyoruz. Onun yanına döneceksin. Bailey burayı seviyor ve o buraya ait.

en az senin kadar."

"Ve bu doğru olmasa bile," dedi Penny s ö z e karışarak, "tüm bu çılgınlıklarla burada yaşamak istemese bile, ne olmuş yani?"

Gray ona baktı. "Ne olmuş yani?" "Evet," dedi Penny. "Ne olmuş yani?"

"Yani burası Hud'ın evi," dedi Gray. "Evini öylece terk edemezsin."

Penny ona başını salladı. "Demek istediğimi anlamıyorsun, bebeğim."

"Ona gitmesinin sorun olmadığını söylüyorsun."

"Öyle," dedi Penny, bu kez daha nazikçe. Hud'a baktı. "O buna değer. Aşk buna değer." Tekrar kocasına döndü ve Hud iç çekip başını sallayana kadar ona baktı. Penny ona sıcak bir gülümseme verdi ve Hud'ın bakışlarıyla tekrar buluştu. "Aşk seni nereye götürürse oraya git," dedi.

"Evet," diye kestirip attı Aidan. "Çünkü Hud aşk onu nereye götürürse oraya giden, ailenin hippy-dippisi."

Penny ona ters ters baktı ve Aidan teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Tamam, tamam, belki öğrenebilir..."

Hud hepsini görmezden geldi. "Kalmasını sağlamak için daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum," diye mırıldandı kendi kendine.

"Ne kadar zamana ihtiyacın vardı?" Gray sordu. "Bugünün geleceğini biliyordun."

Evet, vardı. Ama aşık olmanın yapması gereken en son şey olduğunu, bunun saçma olduğunu ve bunun için zamanı olmadığını düşünmeye devam etti.

Ancak Bailey'nin kendine sıfırdan bir hayat kurmaya çalışmasını, sürekli olarak kendini toparlamasını ve hayata sahip olduğu her şeyi vermek için elinden gelenin en iyisini yapmasını izlemek ona bir şeyi fark ettirdi. Büyük bir şeyi.

Kendini gerçekten kapatmıştı.

Ve Aidan haklıydı. O aptal bir salaktı.

"Hud," dedi Penny nazikçe. "Hepimiz buradayız. Ne kadar sürerse sürsün onu koruyacağız. Onun peşinden git. Arkadayız." Durakladı. "Tekrar söylememi ister misin?"

"Muhtemelen öyle olmalı," diye araya girdi Aidan. "Yani, bana milyonlarca kez söylemek zorunda kaldın ve o benden bile daha yavaş, yani..."

Penny hayatının aşkının diğer erkek kardeşine gözlerini devirdi ve sonra Hud'ın bakışlarıyla tekrar buluştu.

Başını iki yana salladı. "Öylece gidemem. Yirmi dakika içinde personel bilgilendirme toplantım var. Büyük bir fırtına yaklaşıyor, iki devriyemiz izinli ve-"

"Gidiyorsun çünkü önemli olan tek şey aşk ve sen onu seviyorsun, seni zavallı," dedi Penny.

Onun iyi biri olması buraya kadarmış.

"Hepimiz için yeterince şey yapmadın mı?" diye sordu. "Bu arada cevabım evet. O yüzden bizi kalmak için bir bahane olarak kullanma. Annen bunu istemez ve Jacob da bunu düşündüğün için seni bir güzel pataklar."

Hud başını salladı ve telefonunu çıkardı. Bailey'nin numarasını tuşladı.

Doğrudan sesli mesaja geçti. "Bailey," dedi. "Ara beni." Durakladı. "Sana geliyorum, tamam mı? O yüzden ara beni. *Lütfen*."

Bailey Cedar Ridge'den uzaklaşırken fırtına yol boyunca peşindeydi. Yolun yarısında durup havanın düzelmesini beklemek zorunda kalacağını düşündü ama şans onun yanındaydı ve yolun kapanmasının hemen önüne geçti. Yine de eve varması sinir bozucu bir dört saat sürdü ve apartman kompleksine yanaştığında titreyen bir haldeydi. Hud'dan gelen sesli mesajın biplelediği telefonuna baktı.

O benim için bir koruyucu değil.

Kelimeler hâlâ kafasının içinde yankılanıyordu. Onları ilk işlediğinde kalbi boğazına kaçmıştı ve o zamandan beri nefes almasına yetecek kadar hava yoktu.

Hud'ın "Ara beni" diyen sesini duyduğunda nefesini içine çekti. Hayır, bunu yapamazdı. Bu yüzden mesajın geri kalanını dinlemeden sildi. Muhtemelen onun için endişelendiğini anlamıştı. Ama onun endişelenmesini istemiyordu.

Sahip olamadığı şeyi istiyordu. Onun sevgisini. Ona kısa bir mesaj gönderdi: *Eve sağ salim döndüm*. Ve sonra telefonunu kapattı.

Hemşirelik işinin yanı sıra, annesi apartman yöneticisiydi ve ilk daireye sahipti. Bailey içeri girdi ve annesini mutfakta dondurucudan donmuş kurabiye hamuru çıkarırken buldu. Kızına şöyle bir baktı ve fırını açtı. "Kurabiyelerin pişmiş olması gerekecek, sadece çiğ hamur değil," diye tahmin etti.

Bailey sözsüzce başını salladı.

Annesinin sıcak gülümsemesi soldu. "Ah, bebeğim. Seni incitti. Kahretsin, bunun olacağını biliyordum."

"Hayır." Bailey başını salladı. "Kendime zarar verdim."

Annesi duvardaki telefona döndü. "Aaron'ı arayacağım." "Hayır! Aaron'a ihtiyacım yok."

"Neye ihtiyacınız var?"

"Kurabiye." Biraz hava yuttu. "Ve sen." Ve sonra gözyaşlarına boğuldu.

Kar fırtınası gerçekten de çok büyüktü, otoyolların çoğunu kapattı ve Colorado'nun bir ucundan diğerine hasara yol açtı.

Otuz altı saat geçti ve bu saatlerin her birinde Hud ile yaşamak daha da imkânsız hale geldi, ya da aile üyelerinin her biri ona böyle söyledi.

Gray masasına bir sürü evrak yığıldıktan sonra Hud ona nereye koyacağını söylediğinde, "Ses tonunu değiştir, yoksa boğazına tıkarım," diye yumuşak bir şekilde önerdi.

"Anneni o ağızla mı öpüyorsun?" Hud, kar arabalarından birini hendekten çıkarmak zorunda kaldığında Aidan sordu, ki bu bütün gece sürdü.

"Piliç olmam kıcına tekmeyi basamayacağım anlamına gelmez," dedi Kenna, onun yerine son gazozu içtiği için ona hırladığında. "Ve bunu ben de yapabilirim," dedi ona, "çünkü hayatının aşkının gitmesine izin verdiğin için hâlâ surat asıyorsun - bu arada, bu senin kendi lanet olası hatan, bu yüzden aptal hareketlerini senden gerçekten hoşlanan insanlardan çıkarmayı bırakmak isteyebilirsin."

O gece Hud mutfağında durmuş, bitmek bilmeyen fırtınaya bakıyordu. Kendini bildi bileli her yıl böyle bir fırtına bir rüyanın gerçekleşmesi demektir. Günün ilk ışıklarıyla birlikte, o ve kardeşlerinin ağaçların arasında birbirleriyle yarışarak, kalçalarına kadar elenmiş un kıvamındaki karın içine girebilecekleri metrelerce taze toz anlamına geliyordu.

Son yıllarda bu aynı zamanda iyi iş anlamına da geliyordu. İnsanlar böyle bir kar için çok uzaklardan Cedar Ridge'e akın ediyordu, böyle bir kar sezonunda sadece bir ya da iki kez gelirdi.

Ama şu anda yaz olması için her şeyini verebilirdi.

"Konuşmak ister misin?" Gray odaya girerek sordu.

"Kesinlikle hayır." Hud bir nefes verdi. "Ona nasıl hissettiğimi söylemek için çok uzun süre bekledim.

Beni uyardınız ama ben yine de çok bekledim."

Gray, o dönüp kendisine bakana kadar bekledi. "Asla çok geç değildir." Hud bunun doğru olduğunu umuyordu.

Ertesi gün nihayet açık ve parlak bir şekilde doğdu ve Hud daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı. Bir iş gününde kendini programdan çıkardı.

"Tanrıya şükür," dedi Penny hararetle ve kuru silgi kalemını ondan alarak haftanın geri kalanı için onu işaretledi. "Bunu kişisel olarak algılama ama kimse seni burada görmek istemiyor, ta ki sen işini halledip kızı elde edene kadar."

Hud GPS'i Bailey'nin Denver'daki adresine kadar takip etti ve kendini daha iyi günler görmüş bir mahallede buldu. Kar, bahçeleri büyük banketler halinde kaplamıştı ama baharda bile pek fazla peyzaj çalışması yapılmadığına bahse girerdi. Binanın otoparkında çok az araba vardı, bu da buranın sıkı çalışılan bir bölge olduğunu ve herkesin işinin başında olduğunu gösteriyordu.

Park edip henüz kürekle kazılmamış yoldan yürüdüğünde, kapısında YÖNETİCİ yazan ilk daireden bir kadın başını uzattı.

"Yardımcı olabilir miyim-" Onu görünce sözünü kesti ve gözlerini kıstı. "Sen."

Arayan Bailey'nin annesiydi. "Benim," diye onayladı. "O burada mı?" Kapıyı onun burnuna çarptı.

Başını eğdi, ayakkabılarını inceledi, beşe kadar saydı ve kapıyı çaldı.

Yavaşça açıldı. Bailey'nin annesi, "Ben kalp kıranlarla konuşmam," dedi. "Bayan Moore, kızınızla işleri batırdım ama buraya ona bir aptal olduğumu ve eğer ona kendimi affettirmeme izin verirse bir daha asla aptal olmayacağımı söyledi."

Burnunu çekti. "Hiçbir erkek aptal olmayacağına söz veremez. Bu senin kanında var.

Sen lanetlisin."

"Tamam, yeterince doğru," diye izin verdi. "Muhtemelen sadece bu hafta birkaç kez daha aptallık edeceğim, ama bana izin verirse, buna rağmen onu sonsuza kadar seveceğim."

Uzun bir süre ona baktı. "Onu sevmene izin vermeyecek," dedi sonunda, ama sesi daha sıcaktı ve hey, bir dakikadır kapıyı adamın burnuna çarpmamıştı.

İkisi de iyiye işaretti. "Neden bana izin vermiyor?" diye sordu.

"İyi bir oyundan bahsediyor, daha önce sadece hayalini kurabildiği hayatı yaşamak istiyor," dedi. "Ama kendini ortaya koyma konusunda o kadar da iyi değil. Eskiden bunu babasıyla yapardı. Babası ziyarete geleceğine söz verirdi ve o da onun için hazırlanırdı, harcamak zorunda olmadığı enerjisini kullanırdı, ona kartlar falan hazırlardı. Sonra da oturma odasındaki pencereye oturur ve onu beklerdi."

Hud'ın midesi eskiden olduğu o küçük kız için daraldı.

Annesi öfkeli bir ses çıkardı ve hayal kırıklığını hatırladı. "Kafasını tamamen karıştıracak kadar ortaya çıkıyordu ama çoğu zaman unutuyordu."

Hud bu duyguyu biliyordu. Babası da daha iyi değildi.

Bailey'nin annesi tereddüt etti. "Bir de Aaron var. O çocuğu kendi çocuğum gibi severim ama bir kez çuvalladı ve Bailey'nin..." Başını iki yana salladı. "O siyah ya da beyaz bir dünyaya alışkın. Hasta, hasta değil. Hayatta, hayatta olmamak için planlar yapıyor. Gri yok. Orta yol yok." Durakladı. "O kadar hastayken, affetmek kolay geldi. Çok kolay. Çok nazikti. Ama şimdi..." Biraz gülümsedi. "Sağlıklı Bailey o kadar affedici değil. Sanki yaşamak onu daha insan yaptı. Ve hepimiz insanların kusurlu olduğunu biliyoruz. Bunun üzerinde çalışıyor. Pek çok şey üzerinde çalışıyor. Babasını ve Aaron'ı affetti ama unutmadı. Karma, kader ya da Tanrı, neye inanmak isterseniz isteyin, kızıma hayatta ikinci bir şans verdi ve o da bunu kullanıyor. Tanrı'ya şükürler olsun. Ama onun kararlarını yeterince etkiledim. Ve hatalarımdan ders alıyorum. Artık kendi kararlarını kendisi veriyor, sadece benim sevgi dolu desteğimle."

Ve bununla birlikte başını tekrar içeri çekti ve kapıyı kapattı.

Buna itiraz etmek zor.

Hud patika boyunca ilerledi ve Bailey'nin kendi adresi olarak listelediği 10A'yı bulana kadar dolambaçlı yollardan ilerledi. Kalbi kaburgalarına çarparak kapıyı çaldı.

Cevap yok.

Kapıyı tekrar çaldı ve birinin onu izlediğini hissettiğine yemin edebilirdi. "Bailey," dedi elini kapıya dayayarak. "Beni dinle, yanılmışım, tamam mı? Pek çok şey hakkında. Ama en çok bizim hakkımızda. Ben bir biz istiyorum. Her zaman istedim, sadece..." İç çekti ve alnını tahtaya dayadı. "Korkuyorum." Üflledi

bir nefes. "Bay, Şimdi kapıyı açmanı ve beni affetmeni istiyorum."

Kapısı açılmadı.

Onun yerine karşıdaki kapı açtı ve... kahretsin... Aaron orada durdu. "İçini dökmen iyi oldu," dedi, "ama genellikle bir özür daha çok 'özür dilerim', 'lütfen' ve soru işaretleri içerir, affetme talebi değil."

Hud arka dişlerini sıktı. "Nerede o?" "Burada değil."

Hud bir iç çekti. "Hepiniz aynı binada mı yaşıyorsunuz?"

"Evet." Aaron durakladı ve sesi hafifçe ısındı. "Sevdiğiniz biri onun kadar uzun süre hasta kaldığında, bazen yirmi dört-yedi saat çok fazla bakım gerektiriyor. O ve annesi küçülmek, aile evini satmak zorunda kaldılar. Tıbbi masraflar onları mahvetti. İhtiyacı olduğunda yardım edebilmek için buraya taşındılar ve ben de taşındım." Durakladı. "Bir süredir ihtiyacı yoktu," diye itiraf etti.

"O Şimdi nerede?" Hud sordu.

"Senin tahminin de benimki kadar iyi."

Hud Aaron'a baktı, Aaron da ona baktı, gözleri berraktı. "Gerçekten bilmiyorsun," dedi Hud.

"Gerçekten bilmiyorum," diye onayladı Aaron. "Sana kızgın olabilir ama bana daha da kızgın."

"Eğer çılgınca bir tahminde bulunacak olsaydınız..." Hud dedi ki.

"Her zaman istediğı bir şeyin peşinde olduğunu söyleyebilirim." Omuz silkti. "Listesini gördün. Her yerde olabilir."

"Onun gittiğini gördün, bana görmediğini söyleme. Bailey söz konusu olduğunda her şeyi görüyorsun."

Aaron zar zor, hafifçe başını salladı. "Ee?"

"Ne zaman?" Hud sordu.

"Bir saat önce."

Ah, lanet olsun. Bir saat. Onu bir saatle kaçırmıştı. "Bavulları ya da spor çantası var mıydı? Pasaportu var mıydı, biliyor musun?"

"Yunan Adaları'nda bir gemi seyahati, İskoçya'daki kaleleri gezmek, Grönland'daki buzulları ziyaret etmek, balina izlemek..."

Bir zamanlar onu heyecanlandıran liste Şimdi dehşete düşürüyordu.

"Evet," diye mırıldandı.

Aaron durakladı ve sonra başını salladı. "Biliyor musun, ben gerçekten bir

Evet, her şeyini hazırlamıştı ama sadece sırt çantası vardı. Uçakla bir yere gitmiş olması mümkün değil, çünkü inanın bana, gitmiş olsaydı kocaman bir çanta hazırlardı. Ya da on tane." Durakladı. "Son kayak hocasına söylemek istediği birkaç şey olduğunu söylemişti."

Hud başıyla onayladı. Breckenridge. Bununla başa çıkabilirdi.

"Teşekkürler."

"Oh, bana teşekkür etme," dedi Aaron. "Sen ve ben aynı tarafta değiliz."

Hud bunu görmezden geldi ve Breckenridge'e gitti.

Bölüm 31

Altı saat sonra Hud yenilgiyi kabul etmek zorunda kaldı. Breckenridge'e gitmişti. Tüm kasabayı taramıştı.

Ondan tek bir iz bile yok.

Hayal kırıklığına uğramış ve seçenekleri tükenmiş bir halde Cedar Ridge'e geri döndü. Arabayı park ettiğinde saat gece yarısıydı. Kendisine her zaman ev sahipliği yapmış olan bu yere girerken pek dikkat etmedi.

Bütün ışıklar yanıyordu.

İlk gördüğü şey Kenna'nın adada Hint usulü oturmuş kocaman bir pizza kutusundan yemek yemesiydi. Bu alışılmadık bir durumdu çünkü bir, hırlamak yerine gülümsüyordu, iki, mutlu görünüyordu ve üç...

Tüm ailesi oradaydı, mutfğa doluşmuş, müsait olan her tezgâha ya da sandalyeye oturmuşlardı - ya da Aidan'ın durumunda, lavaboya yaslanmış, kocaman bir parça pizzayı ayakta mideye indiriyorlardı.

Ve sonra kalbi durdu çünkü herkes hep bir ağızdan ona dönüp yer değiştirirken masada oturan kişi ortaya çıktı.

Bailey.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu ve pizzasından bir ısırık aldı.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye aptalca tekrarladı.

"Evet," dedi, çiğnedi, yutkundu. "Buradan ayrılır ayrılmaz gitmemin bir hata olduğunu, en azından sana yalvarma fırsatı vermeden öylece çekip gitmemem gerektiğini anladım. *Günlerini* aldı."

Aidan homurdandı ve Hud ona bakınca homurtu öksürüğe dönüştü. Birden herkes tavana ya da ayakkabılarına bakmakla meşgul oldu ama görünüşe göre kimse gösteriyi terk etmiyordu.

Hud bir nefes verdi ve hepsini zihninden uzaklaştırarak Bailey'e odaklandı. "Senden bir adım gerideydim... Kahretsin." Neşesizce güldü ve başını salladı. O kadar aptaldı ki. Onun son kayak hocasıydı. "Lanet olsun, Bailey, aylardır senden bir adım gerideyim."

Sertçe yutkundu, gözleri biraz geniş ve doluydu. O kadar doluydu ki ona bakmak neredeyse acı veriyordu ama anahtarlarını bir kenara fırlatıp mutfağa girerken bunu başardı. Doğruca masaya yürüdü, kızın bileğini tuttu ve elindeki pizza parçasını ağzına götürdü.

Onun inanmasını istediği kadar sakin değildi, gözleri şüphe uyandıracak kadar parlak bir şekilde ona baktı. "Merhaba," diye fısıldadı.

"Merhaba." Pizzayı yuttu, aç olduğu şeyin bu olmadığına karar verdi ve kızın elinden alıp bir kenara koydu. Ellerini ayak bileklerine doladı, bacaklarını açtı ve onu masanın kenarına sürükleyerek vücudunu kendi vücuduyla aynı hizaya getirdi.

Ciğerlerindeki havanın tatmin edici bir şekilde boşalmasıyla boyun eğerek önce bacaklarını sonra da kollarını ona doladı. "Gitmekle hata ettim," diye fısıldadı. "Gerçekten ayrılmak istemedim, ne kasabadan, ne içindeki insanlardan, ne de senden." Suçlayıcı bir ifadeyle ona baktı. "Nasıl *gidebildin*?"

"Çünkü sen gitmiştin." Başını kaldırıp kardeşlerinin ve onların sevgililerinin her birine, ona merhamet edip yerini söylemedikleri için sert ve karanlık bir bakış attı.

Pisliklerin hiçbiri özellikle üzgün görünmüyordu. Dikkatini tekrar Bailey'e çevirdi. "Sensiz yapamazdım," dedi. "Burada sensiz nefes alamazdım, sensiz düşünemezdim. Sensiz... sensiz *olamadım*. Sensiz ben, ben değildim."

"Gerçek hikaye," diye araya girdi Gray. "İnsanların acıktıklarında şirret divalara dönüştükleri reklamları bilirsiniz. Hud burada şirret divayı yepyeni bir seviyeye taşıdı, inanın bana."

Penny onun karnına dirsek attı. Gray bir *gümbürtüyle* konuşmayı kesti.

"New York'a taşınmış olsaydım ne yapacaktın?" Bailey sordu
Hud. "Ya da Londra? Ya da Timbaktu?"

Bunun hakkında düşündü. "Timbaktu'yu bilmem," dedi sonunda. "Ama New York'un harika yemekleri ve Avrupa'nın da oldukça güzel kayak merkezleri var."

"Buradan ayrılıp benimle bir yere mi taşınacaktın?" diye sordu şüpheyile.
"Evini terk eder miydin?"

"Bilmiyor musun?" Bay'ın elini göğsüne, tam kalbinin üzerine koydu.
"Ev, senin olduğun her yerdir Bay."

"Tamam, bu iyi bir tane," diye fısıldadı Gray. "Bu onu yatağa attıracak
-Ah! Tanrım, kadın, mallara dikkat et."

Bailey, Hud'a baktı ve inanamayarak başını salladı. "Ama bu dağ senin
her şeyin," dedi usulca.

"*Sen* benim her şeyimsin."

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye tekrar sordu.

Sesi onu öldürdü. Ses tonu ona olan inancını neredeyse kaybettiğini
gösteriyordu.

"Endişelendim," dedi. "Umursamadığından endişelendim-"

"Senin gittiğini ve uzakta kaldığını düşündükçe dizlerimin üzerine
çökmek istiyorum," dedi. "Umurunda olmayan biri için bu nasıl? Sensiz üç
gün, on iki saat ve altı dakika geçti."

Gözlerini kırıştırdı. "Dakikaları mı takip ettin?"

"Hayır, o kısmı ben uydurdum," dedi. "Kanıtları kendi lehime
yüklemeye çalışıyordum."

Aidan kıs kıs güldü. "Çaylak."

"Şşşt," dedi Lily. "Romantik davranıyor."

Hud onların iğrenç dinleyicilerini görmezden gelmek için elinden geleni
yaptı. "Seni aradım, senin için deli olduğumu söyledim."

Gözlerini kapattı. "Mesajını sildim. Özür dilerim, bunu
yapmamalıydım."

"Fırtına yüzünden geciktim ama elimden geldiğince çabuk senin
peşinden gittim. Kalbimde Bailey büyüklüğünde kocaman bir delik
bırakmıştın ama fırtına beni durdurabilecek tek şeydi."

"Oh, iyi kurtardın," diye mırıldandı Gray. "Bu kadar yavaş hareket
etmesini telafi ediyor."

Penny, Gray'ın göğsüne hafifçe vurdu. "Şşş. Ve burada not almanın sana
bir zararı olmaz, Bay Romantik Olmayan. Gerçekten bir şeyler
öğrenebilirsiniz."

Gray içini çekti ve bir parça daha pizza almak için uzandı.

Hud başını eğdi ve ağzını Bailey'ninkinin üzerine koydu. "Hatamı
hemen anladım," diye mırıldandı, "neden direndiğimi bilmiyorum."

"Korkup kaçacağımı umuyordun."

"Korkuyordum," diye itiraf etti Hud.

Başını salladı. "Bununla işin bitti mi?"

Adam alnını onunkine bastırdı. "Evet."

"Güzel."

Hud şansına inanamıyordu, gerçekten de buradaydı ve her zaman yaptığı gibi, sanki onun için en önemli şey oymuş gibi ona bakıyordu. Bundan asla bıkmayacaktı ve onsuz yaşayabileceğini nasıl düşünmüştü, hiçbir fikri yoktu. "Seni seviyorum, Bailey. Hem de çok. Seni ilk gördüğümünden beri seviyorum."

"Şeytanın Yüzü'nde," dedi usulca. "Ait olmadığım bir yerde olduğum için çok aptal bir kadın olduğum sonucunu çıkardığın zaman."

"O gün aptal olan biri varsa o da bendim," dedi. "Ama bu seni ilk görüşüm değildi. O sabah erken saatlerdeydi. Otoparktaydın, arka tamponunda oturmuş botlarını giyyordun. Şapkan o kadar parlaktı ki güneş gözlüğüne ihtiyacım vardı. Ed Sheeran söylüyordun. Gözlerin parlıyordu..." Kendi gözlerini kapattı. "Mutluluk," dedi. "İnanılmaz derecede mutluydun ve o zaman bilmediğim ama şimdi bildiğim şey, nefes alıyor olduğun için bile kendini çok şanslı hissettiğindi."

Yavaş, derin ve biraz da titrek bir nefes aldı. "Evet," diye fısıldadı.

"Sana bir kez baktım ve sen-"

"- ters yönde koşmak istemenize neden oldu mu?"

"Gülümse," dedi. "Beni gülümsetmiştin. Kim olduğunu bilmek istedim. Havanı solumak, ışıltından biraz almak ve hissettiğin her şeyi hissetmek istedim çünkü ben hissetmiyordum," dedi. "Hissetmek. Kendimi kapatmıştım ama sana bir kez baktığımda ne kaçırdığımı anladım."

"Ah, Hud," diye fısıldadı.

"Sürekli tekrar eden bir kabus görüyorum," dedi. "Listeni alıp ortadan kayboluyorsun ve seni bir daha hiç görmüyorum."

"Ben bunu asla yapmam," dedi.

"Biliyorum ve şimdi fark ediyorum ki gerçek kabusum bu bile değil. Asıl kâbusum benimle bir daha hiç konuşmaman olurdu."

"C-H-E-E-S-Y," diye fısıldadı Gray Penny'ye.

"Sana bir kez baktım," dedi Hud Bailey'e, "ve kontrol pencereden uçup gitti. Kalbimin etrafındaki tuğla duvarı her seferinde bir gülümsemeyle yıktın."

"Tanrı aşkına," diye tekrar fısıldadı Gray. "Gerçekten mi? Kadınlar bu boku satın mı alıyor?"

"*Evet*," dedi Penny ve Lily aynı anda. "*Şşşt!*"

Kenna omuz silkti ve pizza yemeye devam etti. "Sırada ne olduğuna bağlı."

Hud titrek bir nefes verdi ve gözlerini Bailey'den ayırmadı. "Yüzük almamız gerektiğini söylemiyorum ama bence bu işin nereye gittiğini görmek için birbirimize borçluyuz. Ve bilmeni isterim ki, ben her şeye varım."

"Ya tekrar hastalanırsam?" diye sordu onu yanıltmayan bir rahatlıkla.

Ciğerleri nefes alamazın diye tüm havayı dışarı attı. "Ben yine de varım," demeyi başardı. "Neye ihtiyacın varsa, ben varım."

"Peki ya hastalanırsan?"

"Hastalanmayacağım," dedi.

"Ama ya olursa?" diye sordu inatla. "Beni yine uzaklaştırmaya mı çalışacaksın?"

"Asla," diye söz verdi. "Bir daha asla." Adam cebinden küçük, siyah kadife bir kutu çıkardı ve kızın nefesi kesildi.

Tüm odanın nefesi kesildi.

Elini kalbine götürdü, gözlerini dikti. "Az önce-" "Sana isteğe bağlı bir son vermek istedim." dediğini sanıyordum.

"Tamam," diye fısıldadı Gray Penny'ye. "*Bu* iyiydi. Bunu ona vereceğim."

Bailey kutuya baktı ve gözleri dolduğunda Hud'ı şaşırttı. "Ama cidden, ya öyle olsaydı?" diye fısıldadı usulca, eli göğsündeki liman yarasının üzerindeydi.

Gözlerinin içine bakması için çenesini yukarı kaldırdı. "Beni dikkatle dinle Bay.

İnanılmaz derecede güçlüsün ve bu yönünü seviyorum. Seni seviyorum." Gözleri doldu. "Ben de seni seviyorum."

"Yani ikiden biri olmanın en iyi yanının, bir şey olur ve gücün tükenirse, *senin* için güçlü olacağım olduğunu anlıyorsun. Seni bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Kadın uzun süre ona baktı ve adam bekledi, onun da aynı sonuca varacağına, birlikte her şeyin üstesinden gelebileceklerine güveniyordu. "Ben bu süreyi göze aldım," dedi. "İyi, kötü, çirkin, her şey için. Ben bu işin içindeyim, *sonuna kadar*, Bailey. Asıl soru, sen de var mısın?"

Kıpırdadı, zar zor bir hareketti ama onu daha da yaklaştırdı.

ve gülümseyerek onun kendisi için ne anlama geldiğini görmesini sağladı. Bakışlarını onun üzerinde tutarak sonunda kutuyu aldı ve açtı; pırlanta yüzük karşısında bir kez daha nefesi kesildi.

"Seçenekler," diye mırıldandı. "Hepsi bu kadar."

Başını salladı ve sonra başını salladı. "Seçeneklere ihtiyacım yok," diye fısıldadı. Yüzüğü parmağına geçirdi ve sonra başını onunkine doğru eğdi. "Sadece sana ihtiyacım var."

Sonsöz

Üç ay sonra.

Bailey teknenin pruvasında durmuş, ayak parmakları kenarda, kolları dışarıda, başı geride, gözlerini kocaman, kesintisiz gökyüzüne dikmiş, *Titanik* anını yaşıyordu.

Testlerin bir turunu daha başarıyla geçmişti. *Kanser* ve *özgür* kelimeleri gerçekten kök salmaya başlamıştı, gerçek şu ki, yıllarca umut etmeye cesaret edemediği gelecek gerçekten de onun olacaktı.

Kalbi o kadar doluydu ki her an patlayabilirdi.

O ve Hud bir tarih belirlememişlerdi. Hiçbir evlilik planı yapmamışlar ya da bu konuyu daha fazla tartışmamışlardı. Bundan çok ama çok memnundu, sevdiği adamla bir süreliğine birlikte olmaktan mutlu ve memnundu.

Geçen ay onu Kanada'daki buzullara götürmüştü. Buzullara tırmanmışlardı ve kız dünyanın tepesinde durup kulaktan kulağa sıırtmıştı. Köpekli kızağa binmişlerdi, hayatının heyecanını yaşamıştı.

Ve sonra hafifçe yağan karın altında kaplıcalarda sevişmişlerdi.

Listesinde aşağı doğru ilerliyorlardı. Bu ay Yunan Adaları'ydı.

"İyi mi?" diye gürledi kulağına seksi, alçak bir ses.

"Çok iyi." İcini çekti, son derece **m e m n u n d u**. Hud'la birlikte olmamak zordu

Tam arkasında durmuş, kollarıyla sıkıca sardığı bedenini kendi sığınağında güvenle destekliyordu. Düşmesine izin vermeyecekti.

Hiçbir zaman.

Elbette hiç rüzgâr olmaması ve teknenin demirli olması da işe yaramıştı. Kayak sezonunun sona erdiği günün ertesinden beri, bir haftadır adalardaydılar.

Onlar gitmeden önce Carrie iyiydi, Jacob'ın hâlâ turnede olduğu ve şimdilik güvende olduğu bildiriliyordu ve her şey olabildiğince iyiydi.

Penny çılgınlıklarına bir de bebek eklemekle ilgili sesler çıkarıyordu ve Gray ona alıştırmaya yapması için eve bir köpek yavrusu getirmişti.

Aidan ve Lily düğün için tarih bakıyorlardı. Kenna raydan çıkmamıştı.

Ve en iyisi, Bailey hiç bu kadar iyi hissetmemişti.

Tahtaya vur. Onların dünyasında her şey yolundaydı. Bu yüzden plajda geçirdiği uzun, tembel günler, yüz maskesini dürten ve nefesini kesip gülmesine ve neredeyse boğulmasına neden olan renkli balıklarla şnorkelle yüzerek geçiyordu. Neyse ki, uzun boylu, esmer ve rahat Hudson Kincaid'den oluşan kendi kişisel kurtarma ekibi vardı.

Yüzünü boynunun arkasına gömdü ve onu en iyi şekilde kıvrandırdı. Poposunu onun kasıklarına soktuğunda, onun kendisine gülümsediğini hissetti - bütün hafta tıraş olmamıştı ve koyu, mükemmel bir bronzluk ile birlikte devam eden lezzetli saçları, lanet olsun, onu kendi korsanı yaptı ve onu yağmaladı, aldı ve fethetti, kalbi ve ruhu.

"Yine mi?" diye mırıldandı, elleri kalçalarından göğüslerine doğru kayıyordu, giydiği küçük bikininin içinde zar zor duruyordu.

"Evet." Kaptanlarının ve ekibinin günbatımında özel bir piknik yemeği vermek için gizlice ortadan kaybolduğunu bildiğinden, parmakları göğüslerini örten üçgenlerin altına kaydığında sadece nefesi kesildi. Nefes nefese kaldı ve sonra inledi. "Burada mı?" diye umutla fısıldadı, adamın kollarının arasında döndü, tekrar inledi çünkü adamın üzerinde sadece düşük belli bir şort olduğunu görünce kalbi durdu.

"Yunan Adaları," diye mırıldandı, onun kışını avuçladı, kendisini ona sarabilmesi için onu kaldırdı. "Listende bu da var ve asla titiz bir adam olmadığımı söylenmesin." Onları çevirdi ve kızı havlunun üzerine yatırdı.

"Titiz bir adamı severim," diye nefes nefese başardı ve ona doğru uzandı.

Onun üzerinde yükselirken gülümsedi. Kendini ona doğru eğerek, uzamış ve tamamen kontrolsüz olan saçlarını okşadı. Bu konuda biraz utangaçtı ama Hud bunu seviyor gibiydi, parmaklarını her zaman asi saç tellerinin arasından geçiriyordu. "Bunu yapacağız," dedi Hud. "Ve iyi olacak."

Gülümsedi ve onu kollarının arasına aldı. "Her şey harika olacak."

Jill Shalvis'in Cedar Ridge serisinin bir sonraki kitabının önizlemesi için lütfen sayfayı çevirin,

Senden başka kimse yok!

İlkbahar 2016'da satışa sunulacak

Bölüm 1

Sophie Marren eski kocasının teknesini park etti, telefonundaki YouTube videosundan kopyaladığı düğümlerle güverteye bağladı ve parasının yetmediği süslü güneşlenme terasında sırt üstü uzanıp deniz tutmasının geçmesini diledi. Ve evet, "park etmek" kelimesinin doğru bir tekne terimi olmadığını farkındaydı, ama yine de *koca* kelimesi de doğru değildi, en azından eskiden olduğu gibi evliliğiyle ilgiliydi.

Yeminler etmiş ve onları tutmuştu, ama eski sevgilisi? O kadar da değil.

Eski haber, diye hatırlattı kendine ve uzun bir nefes verdi. Bu üzerinde çalıştığı bir şeydi, yeni seçimler -kalbinin etrafındaki mengenenin gergin yumruğu, sürekli korku ve olmadığı bir şey, biri olmaya çalışma baskısı olmadan yaşamak gibi.

Şu andan itibaren bardağının yarısı dolu olacaktı, lanet olsun, bu onu öldürse bile. Öldürebilirdi de.

"Yine de şimdi lanet bir teknede yaşıyorsun." Başını kendi kendine salladı. Yeni evinin birinci günüydü ve görünüşe göre ikinci günü göremeyecekti.

Sabahın erken saatleri sessizdi, tek ses suyun ritmik bir şekilde teknenin gövdesine ve ardından rıhtıma çarpmasıydı. Tekne... rıhtım... tekne... rıhtım-"Kahretsin!" diye bağırdı, daha fazla deniz tutmadan hızla doğruldu. İşe gitmek için hazırlanmalıydı. Ama hava soğuktu, kendisi üşüyordu ve tekne olduğu gibi sallanırken, rimel sürmek için gözünü kaybetme riskini henüz göze almamıştı.

Yakınlarda bir yerden sabah kuşlarının cıvı cıvı ötüşü geliyordu.

ve mutluydu ve bu ona bir av tüfeği istemesini sağladı. Elini midesine götürdü ama midesi taklalar atmaya devam etti. Çünkü onu küvette deniz tutabilirdi.

Ölümün çabuk gelmesini umarak inledi. Cedar Ridge Gölü, Colorado'nun yüksek rakımlı büyük göllerinden biriydi ve bu sabah rüzgârın şiddetini artırarak tüm yüzeyde dalgalara yol açması hiç de yardımcı olmamıştı.

Nemli yüzündeki saç tellerini fırçalayan bir başka rüzgâr çıktığında, bir gözünü açma riskini göze aldı. Bulunduğu noktadan, sınırsız, şok edici masmavi gökyüzüne doğru yükselen etkileyici Rocky Dağları'nı görebiliyordu. Tek bir beyaz kabarık bulut, bir şekerleme yığını andırıyordu.

Normalde şekerlemelere aşık olan midesi yine altüst oldu. "Gah," diye başardı ve tam cebinin derinliklerinden cep telefonu çalarken gözlerini hızla kapadı. Telefonu çıkardı ve bakmadan cevapla tuşuna bastı, çünkü bakmak gözlerini tekrar açmak ve tüm bunların sadece kötü bir rüya değil, hayatı olduğu gerçeğiyle yüzleşmek anlamına gelecekti. "Alo?"

"Sadece arabayı hurdalığa çektirdiğimi bilmeni istedim." Lucas, eski kocası ve varlığının baş belası.

"Ve dolabında bıraktığın kıyafetlerle de şenlik ateşi yaktım," diye devam etti. "Umarım teknemi aldığımı değmiştir."

Bunların hiçbirinin doğru olmadığını biliyordu çünkü adam çok cimri ve biraz da tembeldi. Sadece teknesini aldığı için onu cezalandırmak istiyordu. İşin ironik yanı, boşanmadan hiçbir şey istememiş olmasıydı. Hiçbir şey ama çıkış. Kendini yeniden bulma şansından ve Lucas Worthington III'ün, yükselişteki parlak avukatın bir uzantısı olmaktan başka bir şey istememişti.

Yirmi yaşına gelmiş biri olarak şimdi ahlaki bir duruş sergileyip tek kuruş nafaka ya da mal varlığını reddetmek yerine en azından biraz para istemesi gerektiğini biliyordu. Ama evliliğe hiçbir şey almadan girmişti ve sonunda Lucas'tan hiçbir şey istememişti. Tek bir şey bile.

Yargıca bunu söylediğinde, yargıç onu kenara çekmiş ve yüzüne inat burnunu kestiği için onu uyarmıştı, çünkü beş parasız çekip gitmesi gerekmiyordu.

Evliliğinin en başından beri bir düzmecedan başka bir şey olmadığını anladığında incinmişti, tamam demişti, *tek bir şeyi*, Lucas'ın ona karşı hissettiği her şeyden çok daha fazla sevdiğini bildiği tek bir şeyi, lanet olası

tekne.

Petty mi? Tamam, evet. Ama Lucas'ın boşanmalarından bu yana geçen altı ay boyunca -aslında düne kadar- tekneyi "tadilatla" tutmayı başardığını ve ayrıca onu yerel bir oteldeki ofis yöneticiliği pozisyonundan kovdurmaya başardığını, böylece dairesini bırakmak zorunda kaldığını düşünürsek, şaka ondaydı.

Karma tam bir sürtükti.

Neden kocaman evini ya da Lexus'unu sevmemişti ki... ikisi de sabah gelgitinden etkilenmeyecek, bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı sallanıp duracaktı-

"Aman Tanrım." Bir elini ağzının üzerine kapatarak mide bulantısı içinde yavaşça nefes aldı.

"Lucas'ımı geri istiyorum," dedi Lucas ve eğer yapabilseydi, tekneye kendi adını vermesinin ve herkesin görebilmesi için teknenin gövdesine *Lucas'ı* resmetmesinin saçma egosuna gülerdi.

"Beni dinliyor musun ki?" diye sordu.

Hayır. Ayrılmadı. Buna gerek yoktu çünkü elinde bilinçli olarak ayrıldıklarını gösteren bir kâğıt vardı, çok teşekkür ederim. Ve bunu kanıtlamak için aramayı kesti ve o geri aramadan önce ölmeyi umarak uzun bir nefes verdi.

"Hey, ne yapıyorsun?" diye seslendi bir erkek sesi rıhtım yönünden.

Sırt üstü yatan Sophie donakaldı. Belki de kıpırdamazsa onu öldü sanıp yoluna devam edecekti.

"Buraya demirleyemezsiniz hanımefendi."

Doğru, *moor*, park değil. Bunu biliyordu. Ama hanımefendi? O da neydi öyle? Annesi bir hanımefendiydi. Büyükannesi de hanımefendiydi. Hanımefendi yaşlı insanlar içindi, hayatlarını umutsuzca toparlamaya çalışan yirmi beş yaşındaki kadınlar için değil. Sophie dikkatle ayağa kalktı ve iskelede durup kendisine bakan adama gözlerini dikti.

Uzun boylu ve geniş ve güneşin önünde durmanın avantajını kullanıyordu, bu da onun dış hatlarını ve başka pek az şeyi görebildiği anlamına geliyordu. Ama adamın duruşu o kadar saldırgan görünüyordu ki kız kendini biraz geri çekilmek ister gibi hissetti.

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, nefret ederdi.

Ama daha büyük bir sorun vardı. Teknenin hareketi sallanıyor ve

İskelenin ucunda durup aşağı yukarı hareket etmeyen adamlarla karşılaştırıldığında, kurabiyelerini fırlatmak istedi. Kendini savunmak için tekrar uzandı ve gözlerini kapattı. "Bana gerçekten hanımefendi mi dedin? Çünkü ben hanımefendinin yanından bile geçmiyorum."

Hayır, kime sorarsanız sorun. Size Sophie Marren'in eğlenceli ve soğukkanlı olduğunu söyleyeceklerdir, ancak rotada kalma eğiliminde değildi. Annesinin de dediği gibi o bir başlatıcıydı, bitirici değil ve kesinlikle bir hanımefendi olacak kadar yetişkin değildi. Kanıt olarak, lanet bir teknede yaşıyordu, o sırada yasadışı olarak park etmişti - oh bekle, affedersin, *demirlemişti*.

"İyi," dedi adam. "Buraya demirleyemezsin... Red."

Uzun, dalgalı, koyu kumral -tamam, ince, *kızıl*- saçlarını fark edince bir kahkaha attı. Espri anlayışına sahip olduğu için bir puan aldı. Ve ah, nihayet rüzgâr duruluyor gibiydi. Etrafında sabah yeniden sessizliğe büründü. Kuşlar bile susmuştu. Adam da gitmiş miydi? Bir önemi var mıydı? Görünüşe göre vardı, çünkü bakmak için yavaşça doğruldu ve sonra inledi.

Gitmemişti.

Yine de yer değiştirmiş, yaklaşarak ona iyice bakmasını sağlamıştı. Kısa, güneşten kavrulmuş kahverengi saçlar. En az iki gündür usturaya ihtiyaç duyan kare çene. Ordu tişörtünü sınırlarına kadar zorlayan geniş omuzlar. Düz bir göbek. Kamuflaj kargolarıyla kaplanmış zayıf kalçalar. Kadın onu izlerken, adam yansıtıcı güneş gözlüklerini çıkardı ve deniz tutmadığı zamanlarda en sevdiği şeylerden biri olan çikolata rengindeki gözlerini ortaya çıkardı.

Lanet olsun.

Ama ona karşı anlık bir çekim hissettiyse bile bunu saklamakta çok iyiydi çünkü acelesi varmış gibi saatine bakıyordu.

Hayatının hikayesi, erkeklerin ondan uzaklaşmak için acele etmeleri ve o anda seksi olsun ya da olmasın ondan hoşlanmadığına karar vermesi. "Burası halka açık bir göl," dedi.

"Evet, ama şu kulübeye ait özel bir iskeleyle bağlısınız." Çenesini yana doğru sallayarak hemen arkasındaki evi işaret etti.

Göl çok kullanımlıydı. Batı ve doğu kıyıları devlete aitti ve ulusal orman arazisiydi. Kuzeydoğu tarafında halka açık kamp alanları vardı ve sadece kuzey kıyısında evler bulunuyordu.

İşaret ettiği kulübe gerçekten de özel mülkiyete aitti ama aylardır satılık olduğu için terk edilmiş olduğunu biliyordu. Buna rağmen-

sorunlu - satılık tabelası indirilmişti. Daha da sıkıntılı olanı, perdeler kaldırılmıştı ve ön kapı açıktı.

Hah. Onun kötülüğü.

"Sadece kısa bir şekerleme yapıyordum," dedi.

Kaşlarından biri neredeyse saç çizgisine kadar kalktı. "Sabahın yedisinde mi?"

Evet, yasadışı gece bağlama cezası almamak için tekneyi sürekli hareket ettirmek zorunda kaldığında olan buydu. Gerçi *bunu* itiraf edecek değildi. "Dün gece uyuyamadım," dedi. Tamamen gerçek. "Rüzgâr çılgıncaydı ve tekne hiç durmadan sallanıyordu."

"Bir yerine iki bağlama aparatı kullanmak teknenin dengesini sağlamaya oldukça yardımcı olacaktır," dedi. "Başta ve kışta."

Elbette Lucas'ın ona söylemeye zahmet etmediği bir şeydi bu. "Teşekkürler," dedi hafifçe yumuşayarak.

"Gece boyunca demirleyebilirsiniz, ancak kamp alanlarındaki halka açık rıhtımlardan biri için izin almanız veya sahibinin izniyle özel bir rıhtıma bağlanmanız gerekir."

Adamın göl devriyesi olduğunu fark etti. Ve kurallara çok bağlıydı. Şaşırdığından değil. Tüm erkek ırkı onun bok listesindeydi. Bazen listede diğer zamanlardan daha üst sıralardaydı ama bu başka bir hikâyeydi. "Tekneyi hareket ettireceğim," diye söz verdi, onu ortadan kaybolmasını sağlayacak kadar yatıştırmayı umuyordu.

Başını salladı ve... orada durmaya devam etti.

Mükemmel. Hâlâ dengede hissetmese de ayağa kalkmayı ve direksiyonun başına oturmayı başardı. Bunu kusmadan yapması bile bir mucizeydi. Ama daha anahtarları kontağa sokamadan, rıhtımda koşan topuklu ayakkabıların *tık tık tık sesleri duyuldu*. Sophie tam zamanında başını çevirerek, bir tren kazasını izlerken duyduğu dehşetin aynısını duydu.

Uzun boylu, uzun bacaklı bir sarışın, boyalı deri pantolonu ve ona uygun korsesiyle koşmak için elinden geleni yapıyordu; mağazadan satın aldığı çift D'leri, beş inçlik stilettoalarının her adımında çenesine kadar zıpladığı için büyük ölçüde engelleniyordu.

"Lucas," diye seslendi kadın. "Ah Lucas... Bugün izinliyim, yine korsancılık ve esir kızcılık oynayabiliriz!"

Sophie ayağa kalkmayı ve ön camın üzerinden kendini göstermeyi başardı. Evet, bu Lucas'ın her zamanki yan gözlüklerinden biriydi ve Sophie'nin kırmızı görmesine neden olmuştu. Üzerinde

İşin iyi tarafı, görünüşe göre bir beyin aynı anda hem öfkeli hem de hasta olamazdı çünkü bir an için bağırsaklarını kusacak gibi hissetmiyordu.

"Tüh," dedi kadın, durdu, korsesini biraz aşağı çekti ve neredeyse epik boyutlarda bir gardırop arızasına neden oluyordu. "Lucas'ı arıyorum."

Adı neydi? Sophie hatırlamaya çalışarak merak etti. Brandy mi? Şeker mi?

"Ben Mandy," dedi Bayan Camel Toe, Bay Lake Patrol'a yan gözle bir bakış atarak, hızlı ve küçümseyici bir bakış attıktan sonra tekrar Sophie'ye odaklandığında Sophie'nin gözünde bir puan daha kazanmıştı.

"Anlamıyorum," dedi Mandy, kafası karışmış bir halde, şimdi de Sophie'ye bakıyordu. "Kimsin sen? Ve sakın bana taşınmayı aklından bile geçirme. Pazartesi sabahları benim ve Lucas'ın. Diğer pazartesiler Lucas'ın çünkü diğer pazartesilerde çok önemli toplantıları oluyor. Ama benim için karısını terk edecek, o yüzden geri çekil."

"Pekâlâ, size hem iyi hem de kötü haberlerim var," dedi Sophie. "İyi haber şu ki, gerçekten de karısını terk etti. Beni."

Mandy iki kez baktı. "*Sen* onun attığı elbise askısı mısın?"

Tanrım, kocanızın yoğun programını onun yerine yürütmek için üniversiteden ve ardından kendi hayatınızdan vazgeçin ve birdenbire insanlar sizi kendi kadınınz yerine erkeğin değersiz bir uzantısı olarak görmeye başlasın.

Neyse ki bunu atlatmış ve kendi üzerinde çalışmaya geri dönmüştü.

Yaşamak için ne yapmak istediğine dair hiçbir fikri olmaması onu geçici olarak oyalama moduna sokmuştu ama bunun üzerinde de çalışıyordu. Denediği her işte elinden gelenin en iyisini yapıyordu ve şu ana kadar işler tam olarak yolunda gitmemişti ama tek yapabildiği ileriye bakmaktı.

Mandy kollarını kavuşturdu. "Peki Lucas hangi cehennemde?"

Sophie daha sonra ağzından çıkanlar için kendini kötü hissedecekti. Çok daha sonra. "O... geçti." Aslında bu tamamen yalan değildi, çünkü hafta sonuna kadar bir Mack kamyonu eski sevgilisini ezmezse, bu işi kendisi yapabilirdi.

Mandy gözlerini kırıştırdı. "Geçti derken... *geçti* mi?"

Sophie kendi kendine, *burada ona yardım ediyorsun*, dedi. *Onu gelecekteki kalp kırıklığından kurtarıyorsun*. Bu yüzden başını sallayıp histeri krizlerine hazırlanırken, kederli görünmek için elinden geleni yaptı.

Ama bunun yerine Mandy'nin yüzü kıpkırmızı oldu ve bir stiletto'yu iskeleye vurdu. "Neden, o piç kurusu! Son zamanlarda çok fazla kişisel gelişim yaşadığını ve bizim hakkımızda hayatını değiştirecek bazı kararlar aldığını söyledi! Sonra da kalkıp öldü mü? *Benimle dalga mı geçiyorsun?*"

Sophie ereksiyonun kişisel gelişimden sayılmadığını düşünüyordu. Ayrıca bundan bahsetmekten kaçındığı için azizlik madalyasını hak ettiğini düşünüyordu.

"Pırlanta yüzüğü, ona uygun bir kolye ve bilezikle birlikte seçmiştim." Mandy iç çekti. "Erkekler berbat."

Şimdi anlaşılabilecekleri bir konu vardı.

"Tekneye binmem gerekiyor," dedi Mandy, göğüsleri öfkeyle titreyerek. "O pisliğin ölürken bile hak etmediği birkaç şeyi orada bıraktım."

"Ne gibi?" Sophie sordu.

"Lucas bana bir çekmece verdi."

Sophie bir süre ona baktı ve sonra dönüp güvertenin altına indi. Gerçekten de çekmeceyi iç çamaşırlarıyla ve... iğrenç... pil gerektiren floresan pembe bir şeyle dolu buldu. Hiçbir şeye dokunmak yerine, çekmecenin tamamını çekip çıkardı ve güverteden yukarı fırladı.

Ve takıldı.

Çekmecenin içindekiler serbest kaldı ve iskeleye saçıldı. Dantelli tangalar, jartiyer kemerleri, cimri sütyenler... Ve son olarak, Lake Patrol Hottie'nin ayaklarının dibinde yuvarlanarak duran floresan pembe pille çalışan oyuncak.

Ve sonra titreşmeye başladı.

Göl Devriyesi Hottie ona baktı. "Bunun için ruhsatın var mı?" diye sordu Sophie'ye.

"O benim değil!"

Mandy büyük bir of çekti ve diğer iç çamaşırlarıyla birlikte onu da topladı, sanki bütün bunlar onun suçuymuş gibi Sophie'ye ters ters baktı. "Lucas'ın beni ve Tavşan'ımı senden daha çok sevdiğini bilmeni isterim." Sonra dönüp rıhtıma yöneldi, topuklu ayakkabıları *tık tık ses çıkarıyor*, vibratörü de ona eşlik ediyordu.

Sophie, Lake Patrol Hottie ile aralarındaki garip sessizlikte içini çekti. Aslında garip hisseden muhtemelen sadece kendisiydi çünkü adam gayet rahat ve huzurlu görünüyordu.

"Kaybınız için üzgünüm," dedi.

"Üzülme. O ölmedi." Şoför koltuğunun yanındaki banka geri döndü.

ve sersemlemiş bir halde koltuğa yığıldı. "Söylediğim şey onun *geçtiği*di. *Benden geçtiği* gibi."

Ve bu konuda söylemeyi planladığı tek şey buydu.

Asla.

Ama görünüşe bakılırsa notu almamıştı çünkü göz hizasında olacak şekilde güvertede çömeldi ve hiçbir şey söylemedi.

Dişlerini sıktı. Rüzgâr geri gelmişti ve tekne sallanmaya başlamıştı. "Bak, hareket edeceğimi söyledim. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Başını salladı ve... olduğu yerde kaldı.

"Bana inanmıyor musun?" diye sordu.

"Yardıma ihtiyacınız olup olmadığını görmek için bekliyorum."

Ona şüpheyle baktı ama adam ciddi görünüyordu. İhtiyacı olursa ona gerçekten yardım edecekti. Ama ihtiyacı yoktu. Ondan değil. Hiç kimseden.

Bir şekilde sürünerek dümenin arkasına geçti. Önce tekneyi çalıştırdı, sonra aniden önce tekneyi çözmesi gerektiğini hatırladı.

Ama göl devriyesi çoktan işe koyulmuş, sanki bu iş için doğmuş gibi halatları tutuyor, iskeleye sürtünüp hasar görmesin diye ayağıyla teknenin gövdesini itiyordu. Sonra halatı teknenin içine attı. "İyisin," dedi.

Ona bakakaldı. Şaka mı yapıyordu? İyi değildi, berbat durumdaydı ve bunu ikisi de biliyordu ama yine de adam onu değil tekneyi kastetmişti ve o da bunu biliyordu. Yine de onun istemeden yaptığı yardımı takdir etti. "Teşekkürler," dedi.

Başını salladı. Bir süre bekledi. "Gaz kelebeğini bulmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Bu aslında onu gülümsetti. "Sen gerçek bir çekicisin, bunu biliyor muydun?" "Evet, cazibe okulundan yeni mezun oldum."

"Neredeydi, Timbuktu'da mı?"

"Yakın," dedi ve başka bir açıklama yapmadı.

İyi. Her neyse. Gizemli erkeklerden, erkeklerin *döneminden sonra* gaza bastı. Bir dakika sonra dikiz aynasından baktığında, adam hâlâ rıhtımda durmuş, ellerini ceplerine sokmuş, onun gidişini izliyordu.

Bölüm 2

Jacob Kincaid'in şehre döndüğü ilk gün beklediği en son şey, gizemli, yeşil gözlü, huysuz bir tatlıyla karşılaşmaktı. Her nasılsa bu kız onu hem sinirlendirip hem de eğlendirirken kendi aklından çıkarmayı başarmıştı.

Ayrıca ona yaşadığını hissettirmişti.

Bu durum kafasını biraz daha karıştırdığı için yeni Ford kamyonetine bindi ve bir gezintiye çıktı. Kamyonet Amerika'ya tek parça halinde ulaştığı için kendisine hediye edilmişti. İyi gidiyordu ama uzun zamandır ilk kez gördüğü Cedar Ridge dikkatini dağıtmıştı.

On sekiz yaşında asabi bir çocukken ailesini -annesini, ikiz kardeşi Hud'u ve Kincaid'lerin geri kalanını- terk edip gittiğinden beri sanki bir ömür geçmiş gibiydi. Bir daha geri dönmemişti.

Şimdiye kadar.

Hayatı boyunca pek çok şey olmuştu. Kardeş. Evlat. Arkadaş. Ordu Özel Kuvvetler subayı.

Şu anda bunların hiçbirisi değildi, ancak bunu değiştirmeye niyetliydi. Kasabanın sadece bir mil dışındaki gölde küçük bir kulübe kiralayarak işe başlamıştı; bir zamanlar bildiği tek gerçek ev olan bir yerdi bu.

Yakın zamana kadar bunu itiraf etmemişti, o zaman da sadece kendine itiraf etmişti.

Kulübe gölün kuzeydoğu kıyısında yer alıyordu ve sessiz ve huzurluydu - hayatında kesinlikle *hiç* olmadığı iki şey.

Değiştirmek istediği başka bir şey daha vardı.

Dün gece geç saatlerde geldiğinde anahtarları almış ve onu kulübeyi kiralamak yerine satın almaya ikna etmeye çalışan emlakçıyla kısa bir süre konuşmuştu.

Ama Yakup artık hızlı ve acele kararlar vermiyordu.

Gerçi bir süredir temas kurduğu ilk sivil kadını kovalamıştı ve bunu oldukça hızlı ve aceleci bir şekilde yapmıştı.

Evet, orada kesinlikle daha iyisini yapabilirdi, diye itiraf etti. Açıkça görülüyordu ki, sosyal olma pratiğinin çok dışındaydı. Belki de düşündüğünden daha berbat durumdaydı çünkü kızın gözlerinin ona ve dünyaya öfke saçması hoşuna gitmişti. Bu, son derece öfkeli, güzel ve yaralı bir kediyle başa çıkmaya çalışmak gibiydi ve keskin pençelerine rağmen ona uzun zamandır hissetmediği bir şey vermişti.

Adrenalin. İyi türden. Ve sekiz yıllık askeri hayattan sonra, gerçek dünyanın da tadına bakmak.

Kasaba aynıydı. Küçüktü ama kayak yapmak için gelen turistlere hitap ediyordu. Sokaklar pahalı giyim butikleri, sanat galerileri, mücevher dükkânları, birkaç kafe, bar, pansiyon ve benzerleriyle doluydu. Jacob on sekiz yaşındayken burada duvarlara tırmanıyor, sıkılıyor, yavaş yavaş boğuluyordu.

Şimdi, denizaşırı ülkelerde bulunduktan ve hatırlamak istemediği kadar çok bok çukuru gördükten sonra, Cedar Ridge'de diğerlerinin gördüğü şeyi, eşsiz bir tuhaflık ve çekicilik görebiliyordu.

Durup tanıdığı biriyle karşılaşma riskini göze almak istemiyordu. Yabancılaştığı ailesine önce haber verilmeliydi ama kafein ihtiyacı kendini korumanın önüne geçti. Bir görevdeymiş gibi bir kafeye girerek kahve ve simit aldı ve kulübeye doğru yola koyuldu.

Yıkılmamış.

Red'in teknesi hâlâ yoktu ve içi rahatladı. İçinde hayal kırıklığına benzeyen bir şeyler de olsa da bunu çok yakından incelemedi.

Bunun yerine, kulübenin kenarına yaslanmış birkaç kürek tahtası buldu ve "Ne olacak ki?" diye düşündü. Bir tanesini suya attı ve kürek çekerek kendini unutturdu, böylece belki o gece izinli olduğu bunca zamandan sonra ailesine nasıl ulaşacağını düşünmek ya da en başta kendisine neden bir aylık yas izni verildiğini düşünmek yerine uyuyabilirdi.

Ertesi sabah Jacob uyandığında, kafasını boşaltmak için yaptığı kürek sörfü yüzünden kollarının hoş bir şekilde ağrıdığını gördü. Haziran ayının serin havası açık bıraktığı pencereden içeri girip onu da delip geçti, keskin ve çam kokuluydu. Sırt üstü yattığı yerden gölün bir parçasını görebiliyordu, yüzeyi beyaz kapaklarla doluydu, son birkaç gündür olduğundan çok daha sert ve çalkantılıydı.

Bir dakika boyunca zihnini kapatamadan öylece yattı. Sürekli görüntüler yanıp sönüyordu. En yakın arkadaşı Brett'in Afganistan'ın ıssız çorak topraklarında kollarında can verdiği görüntüler. Uzun zaman önce o gün kavga ettiklerinde ikizinin yüzündeki ifadenin görüntüleri. Jacob Hud'ı o zamandan beri görmemişti. Demans hastalığından dolayı zamanı, mekânı ya da insanları doğru hatırlayamayan ama onun kim olduğunu asla unutmayan annesinin görüntüleri.

Red bile bir şekilde kendi yoluna girmişti; sert ve hırçındı ama ona bir an için kırılmasını da göstermişti. Bu kombinasyon onun ilgisini çekmişti.

Ve onu cezbetti.

Oraya gidecek zamanı olduğundan değil. Hayır, tüm enerjisini ailesine nasıl yaklaşacağını bulmaya odaklamıştı. Üçüncü gündü ve bu konuda hâlâ koca bir sıfır çekiyordu. Geleceği konusunda önceden hiçbir uyarıda bulunmamıştı çünkü neredeyse on yıllık bir telsiz sessizliğinden sonra insan ne diyebilirdi ki?

Ama o gün bugündür. Yeterince oyalanmıştı. Ve kendisini nelerin beklediğini düşündükçe içi daralıyordu.

Sinirler. Çılgıncaydı, çünkü herhangi bir konuda gergin olmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Yataktan kalktı, duş aldı, giyindi ve bir kez daha kendi yapmak zorunda olmadığı yiyeceklerin peşine düştü. Kamyonetine giden yolun yarısında, arazisini çevreleyen ağaç yığınlarının arasından göle doğru baktı.

Lucas geri dönmüş, tekrar rıhtımına demirlemişti.

Yönünü değiştirerek aşağı indi ve tekneye baktı. Red'den iz yoktu ama güvertenin altından bir ses duydu. Bir inilti mi?

Yürü git, asker.

Ama lanet olsun. Bunu yapamazdı. "Alo?" diye seslendi. "Red?"

Ardından gelen sessizlik o kadar yoğun ki, kadının nefes almayı bıraktığını anlayabildi. "Biniyorum," dedi ve kadın cevap vermeyince, kendisine doğru silah doğrultmadığını umarak, silahına davrandı. O bunu yaparken, kadın yukarıda çırpınıyordu.

Güverte.

Beyaz bir atlet ve kalçalarıyla flört eden kısa, çiçekli bir etek giymişti. Bir elinde orman yeşili bir kazak, diğerinde ise yüksek topuklu bir çift sandalet vardı.

Kaptan koltuğuna yığılıp başını dizlerine indirirken tek bir bakışıyla kızgınlığını mükemmel bir şekilde ifade etti. "Neden sen?" diye inledi. "Yani, ciddi, karmamın nesi var böyle? Sanki kaltak tatile gitmiş gibi. Başka bir gezegene."

"Seni tekrar görmek de güzel," dedi kuru bir sesle. "Bana sorunun ne olduğunu söylemek ister misin?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey," dedi dizlerine doğru, ses tonunda Güney'e dair küçük bir ipucundan fazlası vardı. "Bir yabancı bana yirmi soru sorarken hep dizlerime konuşurum. Hayır, ben harikayım. Bardağımın yarısı tamamen dolu."

Bu onu gülümsetti. Ona hasta diyebilirsiniz ama bir kadına laf sokmaya bayılırdı. "İyi misin?"

"Hayranlık uyandırıcı. Bugünün daha iyi olmasının tek yolu apandisit ameliyatı olmak. İlaçsız. Bir üçüncü dünya ülkesinde."

İğneleyici ve kötü bir tavır, gerekirse birinin kıcını tekmelemekten çekinmeyecekmiş gibi. Bundan daha ateşli olamazdı. Kadının yanına çömeldi, böylece yüzüyle aynı hizaya gelmişti ama yüzü hâlâ bacaklarının arasında olduğu için onu göremiyordu. "Yapmaman gerekiyor-"

"-burası bozkır," dedi, çok dikkatli bir şekilde bir santim bile kımlıdamadan. "Evet, dün çok yardımsever bir şekilde bundan bahsetmişsiniz."

"Deniz tuttuğunda aşağıya bakmaman gerektiğini söyleyecektim, bu durumu daha da kötüleştiriyor."

"Ah." Tereddüt etti ve sonra ona bakmak için başını çevirdi. "Ve ben iyi olmadığım zaman senin de iyi olmaman gerekiyor. Ama teşekkürler-oh kahretsin. Kahretsin," diye fısıldadı tekne sallanırken sefilce.

Jacob içgüdüsel olarak uzandı ve bir eliyle onun sırtını ovdu. "Dramamine denedin mi?"

"Evet. Çalışmıyor. Bugün bir yama alacağım."

"Bunun yardımı olur," dedi.

Başını salladı ve doğrulup oturdu. "Buraya döndüğüm için özür dilerim. Sadece bir günlüğüne limanda kalmam gerekiyor, tamam mı? Kulübenin satılık olduğunu ve orada kimsenin yaşamadığını biliyorum, bu yüzden bunda bir sorun görmüyorum."

Ücret ödemedi kurtulması dışında, ki o da

karşılayamayacağından şüpheleniyordu. "Bil diye söylüyorum, kamara artık boş değil," dedi ve teknesini istediği kadar onun rıhtımında tutabileceğini de söylemeye niyetliydi.

Ama kadın kahkaha ya da hıçkırık olabilecek bir ses çıkardı. İkincisi olmasından biraz korkan adam, tam kızın nefesi kesilirken, sonra inerken ve... kusarken boyunun tamamına kadar yükseldi.

Ayakkabılarından bir santim uzakta.

Evine hoş geldin, diye düşündü.

Daha fazlasını

**<http://jillshalvis.com/books/nobody-but-you/>
adresinde bulabilirsiniz.**

Jill Shalvis'in Cedar Ridge serisinin ilk kitabının önizlemesi için
lütfeñ sayfayı çevirin,

İkinci Şans Yaz!

Şimdi hazır!

Bölüm 1

Cedar Ridge'in eteklerindeki bir çalı yangınıyla tam on saat boyunca mücadele ettikten sonra Aidan Kincaid'in aklında sadece üç şey vardı: seks, pizza ve bira. Günün gidişatına bakılırsa, bunları elde edebileceği her sırayla memnuniyetle kabul ederdi.

Kartlarda yok.

O ve itfaiye ekibinin geri kalanı sonunda istasyona geri dönmeyi başarmıştı. Alarm tekrar çaldığında orada sadece tabaklarını dolduracak kadar kalmışlardı.

"Ne oluyor be!"

"Lanet çanı kırıp birinin kafasına sokacağım-" "Bu saçmalık..."

Kim demişse, kimse bir denizciden daha iyi giyinemez diye, hiç itfaiye binasında yaşamamıştı. Etrafındaki homurtuları duymazdan gelen Aidan tabağını itti ve ortağı Mitch'in bakışlarıyla karşılaştı.

"Dolunay deliliği ortaya çıkarıyor olmalı," dedi Mitch.

"Belki de delilik seni takip ediyordur," diye önerdi

Aidan.

Mitch de Aidan'ın bir numara olduğunu söyledi. Orta parmağıyla. Bu oyunu birinci sınıftan beri oynuyorlardı, Mitch Aidan'ın öğle yemeğini çalmış ve Aidan da onun burnunu kırmıştı. Ceza olarak iki hafta boyunca kapıcı için çöpleri toplayıp taşımak zorunda kalmışlardı.

İkisi en iyi arkadaş olmuş ve sonraki on yılı olabildiğince vahşi ve çılgın olarak geçirmişlerdi.

Sonunda büyüdüler ve sorumluluk sahibi oldular.

Yangın Akademisi'nden mezun oldular ve şimdi Colorado Wildland itfaiyecileri olarak ekmek parası için çalışıyorlar ve gerektiğinde yerel arama-kurtarma ekibinde gönüllü olarak görev alıyorlar. Ve burada, Cedar Ridge'de onlara çok ihtiyaç duyuluyordu. Kayıp yürüyüşçüler, aşırı hevesli avcılar, bilgisiz acemi raftingciler; aklınıza ne gelirse, kurtarmak için çağırılmışlardı.

Bu geceki yangın ihbarı, beş katıyla kasabanın en yüksek binası olan adliye binasından atlayan olası bir intihar vakası olarak geldi.

Yukarı çıktıklarında, bir kadının beşinci kattaki bir pencereden dışarı tırmandığını gördüler. Bir ayak genişliğinden fazla olmayan bir çıkıntının üzerinde duruyordu. Sutyen ve külotundan başka bir şey giymiyordu.

Mitch, "En azından Nicky bu sefer Victoria's Secrets'ını açık bırakmış," dedi.

Nicky biraz müdavimdi.

Ve Mitch haklıydı. Nicky en son, birlikte olduğu kasaba meclis üyesini masasında asistanıyla sevişirken bulduğunda üzülmüştü. Doğum günü kıyafetine kadar soyunmuş, sonra da kendini post-it notlarla kaplamıştı. Aidan bu kez onu neyin kızdırdığını merak ediyordu.

"Fikrimi değiştirdim," diye bağırarak parmağını onlara doğru uzattı. "Ölmek istemiyorum! O buna değmez!"

Bu sefer post-it notları yok. Bir bonus. Polis trafiği kapatmıştı ama olay yeri hâlâ kaotikti.

"Biri buraya gelsin ve beni kurtarsın!" Nicky bağırdı. "Eğer düşüp ölürsem, bu kadar yavaş olduğunuz için hepinizi dava edeceğim! Tanrı aşkına, bir kızın buralarda kurtarılması için ne yapması gerekir?"

Kaptan, Aidan ve Mitch'e kuru bir sesle, "Demek fikrini değiştirdi," dedi. Aidan ve Mitch karşılıklı bakiştılar. Pencerenin içinden kimse ona ulaşamazdı. Çıkıntıya tırmanmak da bir seçenek değildi; çok dardı ve çürümeye yüz tutmuştu. Binanın yerleşimi ve yamaç sayesinde kamyonları da etkili olmak için binaya yeterince yaklaşamıyordu.

Hepsi bunun ne anlama geldiğini biliyordu. İçlerinden biri yarı çıplak çılgın hatunu çıkıntıya kadar takip etmek zorunda kalacaktı. Bununla ilgili birkaç sorun vardı.

Aidan ve ekibi soğukkanlı ve çivi gibi sert olmalarıyla ün salmışlardı ama gerçek şu ki, yarı çıplak bir kadın da dahil olmak üzere pek çok şey onları tedirgin ediyordu.

Beş kat yukarıda bir çıkıntıda deli bir piliç. Ne olursa olsun yapılması gerekeni yapmayı öğrenmişlerdi.

"Eğlence başlasın," diye mırıldandı Mitch.

A planı kaptanın içeri girmesi ve Nicky'yi pencereden içeri geri sokmaya çalışmasıydı. A planının güneye gitme ihtimali yüksek olduğundan, B planı aynı anda uygulanacaktı: çatıya çıkılacak ve çatıdan kurtarma için donanım kurulmaya başlanacaktı.

Tüm bunlar olurken Nicky onlara bağırmayı hiç bırakmadı, sırayla acele etmeleri için yalvardı ve hakaretler yağdırdı.

Sonra kaptanın telsiz mesajı geldi: "Evet, henüz burada basın olmadığı için pencereden içeri girmeyi reddediyor. Geçen sefer manşetlere çıkmıştı."

İlerleyin. Ekip çatıda iyi bir dayanak noktası buldu. Mitch ve Aidan ekibin en kıdemli iki üyesi olduğu için her zaman içlerinden biri liderliği üstlenirdi. Mitch Aidan'a baktı. "Tamam, git Örümcek Adam gibi yap ve zor durumdaki genç kızı kurtar."

"Neden ben?" Aidan

sordu. "Sıra sende."

Aidan, "Hey, onun iç çamaşırlarını seven sensin," diye işaret etti. Bir kurtarmaya, herhangi bir kurtarmaya itiraz ettiğinden değil, ama bu seferkinin her yerinde bok gösterisi yazıyordu.

Mitch mantıklı bir şekilde, "Ben senden daha kiloluyum," dedi.

Çünkü Aidan'ın 1.80'ine karşılık o 1.80'di ama neyse. Ekip hattı kurduktan sonra Aidan beş noktalı emniyet kemerini taktı ve kendini iki hattan ilkinde bağladı. Mitch, Aidan'ın başının derde girmesi ihtimaline karşı ikincisine bağlandı ve ekibin geri kalanı harekete geçmeye hazırlandı.

Aidan uçuşunun kenarından düştü. Plan, Nicky'nin on metre yukarısında asılı kalana kadar onu iple aşağı indirmektir. Daha sonra ekibi onu on bir metre daha aşağı indirerek Nicky'nin hemen altına getirecek ve onunla elli metrelik düşüş arasına koyacaktı. Nicky'ye bir emniyet kemeri bağlayacak ve ekip Aidan'ın onunla birlikte aşağı inebilmesi için yeterince gevşeklik verecekti.

Ve ekip gerçekten de Aidan'ı Nicky'nin hemen üstüne indirdi. Aidan tekmeyi bastı. Ama her zamanki gibi hiçbir şey plana uygun gitmedi. Tam duvara doğru geri dönmeye başlamıştı ki, Nicky kuduz bir rakun gibi çıkıntıdan atladı ve

ona sarıldı.

Yüz on kilodan fazla olmayan kız, duvara doğru boyun kırıcı bir hızla savrulurken ona bir maymun gibi yapıştı. Aidan onu sıkıca kavramayı ve havada dönmeyi başardı, böylece tuğlaya çarpacak olan kendisi oldu.

Ne kadar hafif olursa olsun, yine de çok acıyordu.

Aidan, kaptan ve Mitch'in biri yukarıdan, diğeri aşağıdan, pencereden çaresizce izlerken stereo olarak "Tanrım," dediklerini duydu.

Yarısını bile bilmiyorlardı. Nicky'nin bacakları Aidan'ın beline dolanmış ve kilitlenmişken, kolları başını üzüm gibi sıkarken ve göğüsleri kelimenin tam anlamıyla onu boğarken, nefes alamıyordu. Bir şekilde başını yana çevirip biraz hava emmeyi başardı ama yine de göremiyordu. "Seni yakaladım," dedi. "Gitmene izin vermeyeceğim, ama tutuşunu gevşetmelisin."

Nicky onu duyamayacak kadar kulağına bağırmakla meşguldü ve elini hiç gevşetmiyordu. "Tanrım, sakın beni düşürme yoksa seni dava ederim!"

Nicky, Aidan'ın sırtına atlar atlamaz Mitch de uçuşunun kenarından aşağı düşmüştü. Olabildiğince hızlı bir şekilde aşağı iniyor ve yol boyunca gülüyordu. Aidan bir bok göremiyordu ama onu net bir şekilde duyabiliyordu, pisliği.

Mitch, Aidan'ın yanına gelirken telsize, "Altı numarasını aldım," dedi, hâlâ gülüyordu. "Yine de Aidan'ın nerede bitip Nicky'nin nerede başladığını anlayamıyorum."

Onu sonra öldürebilirsin, diye kendi kendine söz verdi Aidan. Nicky'ye, "Beni dinle," dedi. "Seni yakaladım. Kulağıma bağırmayı bırakıp bana bakmanı istiyorum."

Nefesini içine çekti ve ona bakabilecek kadar gevşedi. Gözleri iriydi, ıslaktı ve rimelinden dolayı irileşmişti.

"Seni bırakmayacağım," diye güvence verdi ona, gözlerinin içine bakarak, ona bir dayanak noktası vermek için elinden geleni yaptı. "Beni duyuyor musun, Nicky? Bugün kimse düşüp ölmeyecek."

Başını salladı ve aynı anda ciddi ciddi ağlamaya başladı. Aidan onun çılgılık atmasını tercih ederdi.

Kaptan telsizle onlara "Hiçbir şeye bağlı değil," diye hatırlattı.

Mitch, "Bunun için endişelenmene gerek yok, Kaptan," diye karşılık verdi. "Aidan'ın gitmesine izin vermeyecek."

Hayır, değildi. Tırnaklarını adama iyice geçirmişti ve bacakları çapraz bir şekilde adamın sırtına kilitlenmişti ama en azından adam

nefes al. "Sadece bizi aşığı indir," dedi.

Ekip onları indirirken Mitch de yanlarında durup cesaret veriyor, onlar ilerlerken kendi kışını da kaldırıyor.

Yerde, Aidan'ın yeni arkadaşı üzerinden soyuldu ve daha ileri bir değeriendirme için götürüldü. Aidan kurtarma başladığından beri ilk kez derin bir nefes aldı. Sahip olduğunu fark ettiğinden bile daha fazla kası ağrıyordu, eşyalarını topladı.

"İyi misin?" diye sordu kaptanları. "Orada birkaç sert darbe aldın." "Ben iyiyim." Yarın nerede çürükler olacağını hissedebiliyordu ve Tuğla duvarla çarpıştığı yıkım derbisinde sırtının sıyrıldığından oldukça emindi ama daha kötüsünü de yaşamıştı.

Mitch ona sırtıttı. "Dostum, az önce neredeyse çıplak bir piliç tarafından kemiklerini zıplattın. Neredeyse seni hayata döndürmek zorunda kalacaktık. "İtfaiyeci Memeler Tarafından Boğuldu, 11'de haberler."

Kaptanları önce Mitch'e, sonra da Aidan'a baktı. "Birbirimizi öldürmemek gibi katı bir politikamız olduğunu hatırlıyor musun?"

Aidan isteksizce başını salladı.

"Bu kuralı bir kerelik bir istisna için kaldıracağım," dedi kaptan Mitch'e başını eğerek.

Mitch'in gülümsemesi soldu. "Hey."

Ama kaptan çekip gitmişti.

"Her neyse," dedi Mitch Aidan'a. "Beni öldürürsen, bildiklerimi asla öğrenemezsin."

Aidan ona uzun uzun baktı. "Asla bir şey bilmiyorsun."

"Çok şey biliyorum, geçmişten bir patlama yaşayacağınıza dair bir söylentiden başlayarak."

"Ne?"

"Evet. Lily Danville'in geri döndüğünü duydum," dedi Mitch.

Aidan çok uzun zamandır duymadığı bu isim karşısında dondu kaldı. Yıllardır. Tam olarak on yıl.

Mitch kaşlarını kaldırdı. "Gray bundan bahsetmedi mi?"

Hayır, Aidan'ın ağabeyi ona hiçbir şey söylememişti, bu da soruyu gündeme getirdi.

Neden?

"Nasıl duydun?" Aidan sordu.

"Lenny. Tatil köyündeki dedikoduları duymuş. Burayı ailen işletiyor,

Bunu nasıl duymadın?"

Lenny liseye onlarla birlikte gitmişti ve şimdi Kincaid tatil köyünde büyük ekipman sürücüsü olarak çalışıyordu. Aidan Mitch'e baktı, herkesin kendisinden önce bunu bildiğini bir türlü hazmedemiyordu.

Lily Danville... Kahretsin. Dönerek uzaklaşmaya başladı.

"Önemli bir şey değil," dedi Mitch. "Artık Shelly ile görüşmüyorsun, değil mi? Sen özgür bir ajansın, Lily'yi geri almaya çalışmak istiyorsan... Hey, bekle."

Aidan beklemedi. Ve artık Shelly ile görüşmediği doğrudur. Teknik olarak, birbirlerini hiç "görmemişlerdi". İkisi de ne zaman isterse o zaman tatmin edici bir fiziksel ilişki yaşıyorlardı ve bir ayı aşkın süredir ikisi de istemiyordu. O zamandan beri onu bir kez bile düşünmemişti.

Ama Lily Danville.

Onu uzun zamandır görmemişti ama yine de onu çok sık düşünüyordu.

"Dur bakalım," diye seslendi Mitch. "Eşyaların yarısı hâlâ sende-" Aidan yürümeye devam edince sözünü kesti. "Ciddi misin?" Aidan arkasına bile bakmayınca Mitch küfrederek yükü toplamaya çalıştı ve yeni gelenlerden bazılarının yardım etmesini sağladı. İstasyona dönerken sessizdi ama bunun tek nedeni yalnız olmamaları ve telefonunda bir oyun oynamasıydı.

Aidan uzandı ve parmağını Mitch'in ekranında kaydırды.

Mitch küfretti, neredeyse telefonu pencereden dışarı fırlatacaktı ve sonra Aidan'a ters ters baktı. "Bana bir Candy Crush hayatı borçlusun."

"Bana Lily'nin döndüğünden biraz daha bahset."

"Oh, *şimdi* konuşmak mı istiyorsun? Surat asman bitti mi?"

Aidan ona kışına tekneyi basabilirim bakışıyla bakınca Mitch sırtıttı. "Öyle olduğunu biliyorsun."

Çocuklardan biri arkadan, "Facebook'ta her şey var," dedi. "Lily hakkındaki haberler."

"Aidan şifresini unutmuş," dedi Mitch. "Bir yıl önce."

Aidan onu görmezden geldi, çünkü beyni aşırı yüklenmişti. Lily. Şehre döndük.

Uzun zaman önce, yıllar önce ona karşı hissettiği şeyin sadece aptal bir ergen çocuk olayı olduğuna kendini ikna etmişti.

Görünüşe göre, hazır olsun ya da olmasın, bu teoriyi test etme şansı olacaktı.

DIĞER YAZAR: JILL SHALVIS

CEDAR RIDGE SERISI

İkinci Şans Yaz

ŞANSLI LIMAN SERISI

Simply Irresistible En

Tatlı Şey

Mutfağı Isıtmak (yemek kitabı)

Lucky Harbor'da Noel (omnibus) Small

Town Christmas (antoloji) Head Over

Heels

Sonunda Aşkta

Şanslı

Sonsuza Kadar ve Bir Gün

"Ökseotunun Altında" (kısa öykü)

Aklımda Hep Sen

Olmalıydın

Hatırlanacak Bir Noel (antoloji)

Hayatta Bir Kez

Öpücüğünde O

Kadar İyi ki

Milyonda Bir

"Merry Christmas, Baby" (kısa öykü)

DIĞER ROMANLAR

Beyaz Isı

Mavi Alev

Kırmızı

Görme

En Seksi Hatası

Jill Shalvis için Övgüler

"Shalvis e s p r i l i , komik ve überromantik kitaplarıyla asla hayal kırıklığına uğratmıyor."

-RT *Kitap Yorumları*

"Bayan Shalvis, ayakları yere basan ama ilginç kadın kahramanlar ve bayıltan, onurlu kahramanlar yazma konusunda bir yeteneğe sahip."

-HeroesandHeartbreakers.com

"Çağdaş romantizmde en sevdiğim yazarlardan biri. Yazımı akıllı, eğlenceli ve seksi ve kitapları son sayfayı kapattıktan çok sonra bile yüzümde bir gülümseme bırakmayı asla başaramıyor... Jill Shalvis kaçırılmaması gereken bir yazar!"

-TheRomanceDish.com

"Bir Jill Shalvis kitabı okumaktan her zaman keyif alırım. Sürekli olarak zarif, cesur ve zeki bir yazar."

-All About Romance (LikesBooks.com)

"Ne zaman hayatın endişelerini kovalayacak bir romantizm arasam, tek yapmam gereken bir Jill Shalvis kitabı almak."

-RomRevToday.com

İkinci Şans Yaz

"Küstah, komik ve ayakları yere basan seksi bu canlı romantizm, okurların karşı koyamayacağı bir kitap. Yazarın son serisine müthiş bir başlangıç ve tartışmasız bir kazanan."

-*Library Journal* (yıldızlı eleştiri)

"Shalvis tüm doğru düğmelere basmayı biliyor... Her zaman güvenilir olan Shalvis'in bu sağlam, hafif romantizminde hatalar ve kusurlar komik, keder inandırıcı ve kıvılcımlar uçuşuyor."

-*Publishers Weekly*

"En İyi Seçim! 4½ yıldız! İlk Cedar Ridge kitabı kusursuz. Bu yazar romantizmden anlıyor ve okuyucular ondan her zaman mizah, sıcaklık ve muhteşem bir hikaye bekleyebilirler."

-*RT Kitap Yorumları*

"Lucky Harbor serisinin hayranları bu serinin güçlü bir şekilde başladığını öğrenince çok sevinecekler... *İkinci Şans Yaz*, Jill Shalvis'in alametifarikası olan mizahı ve hazırcevaplığı ile harika seksi anları bir araya getiriyor."

-*FictionVixen.com*

Öpücüğünde

"Shalvis mizahı, parlak hazırcevaplığı, inandırıcı karakterleri ve son derece şehvetli seks sahnelerini bir araya getirerek bu kitabın her seviyede işe yaramasını sağlıyor."

-Publishers Weekly (yıldızlı inceleme)

"4½ yıldız! En İyi Seçim! Shalvis, eğlenceyi seven, boğucu romanlarıyla okuyucuları şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor ve Lucky Harbor serisine eklenen bu kitap da aklınızı başınızdan alacak!"

-RT Kitap Yorumları

"Shalvis'ten mizah ve duyguyu harmanlayan hikâye anlatımıyla başarılı, hafif ve seksi bir çağdaş aşk romanı daha."

-Kirkus Reviews

Hayatta Bir Kez

"Okuyucular
neşelenecek."

-Washington Post

Sen Olmalıydın

"Etkileyici bir üslup, doğrudan kalbinize giren karakterler ve tekrar ziyaret etmek için sabırsızlanacağınız bir kasaba, bu dokunaklı ve eğlenceli hikâyeyi Shalvis'in popüler serisine yakışır bir kalp ısıtıcı haline getiriyor."

-Library Journal

Sonsuza Kadar ve Bir Gün

"4½ yıldız! En İyi Seçim! Shalvis bir kez daha büyük bir başarıya imza atıyor."

-RT Kitap Yorumları

Nihayet

"Seksi, romantik bir okuma... Jill Shalvis'in kitaplarında en sevdiğim şey seksi, sevimli kahramanlar yazması... Cinsel gerilim bu dünyanın dışında. Ve tabii ki, gerçek Shalvis tarzında, sizi yüksek sesle güldüren mizahı ustalıkla harmanlıyor."

-HeroesandHeartbreakers.com

Aşık Şanslı

"Shalvis romantizmin üç *H*'siyle dolu bir hikâye kaleme almış: sıcaklık, kalp ve mizah. *Aşkta Şanslı*, *baştan sona büyüleyici*."

-RT *Kitap Yorumları*

Head Over Heels

"[A] Kazandıran bir roller-coaster yolculuğu... [a] dokunaklı, zengin karakterli, kahkaha dolu, nakavt edici bir cızırtı."

-Library *Journal* (starred review)

"Lucky Harbor serisi en sevdiğim çağdaş serilerden biri haline geldi ve *Head Over Heels* hayal kırıklığına uğratmadı... çok eğlenceli, seksi bir kitap."

-USAToday.com

En Tatlı Şey

"Mükemmel bir 10 numara! Jill Shalvis bir kez daha okurlarına seksi, komik ve ateşli bir hikâye sunuyor."

-RomRevToday.com

"Esprili, eğlenceli ve karakterler muhteşem."

-FreshFiction.com

Tek kelimeyle Karşı Konulmaz

"Sıcak, tatlı, eğlenceli ve romantik! Saf zevk!"

-Robyn Carr, *New York Times* çoksatan yazarı

"İç açıcı ve Seksi. bir bolluk . Kimya, için için yanan bir romantizm ve komik kardeş maskaralıkları."

-*Publishers Weekly*

**Hachette Digital tarafından yayınlanan bu e-kitabı satın
aldığınız için teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerikler ve en yeni e-kitaplarımız ve
uygulamalarımız hakkında haberler almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

Kaydolun

Veya bizi hachettebookgroup.com/newsletters adresinde ziyaret edin

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Hoş](#)

[geldiniz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Sonsöz](#)

[*Senden Başka Kimse'nin* Önizlemesi](#)

[*İkinci Şans* Yazının Önizlemesi Ayrıca](#)

[Jill Shalvis](#)

[Jill Shalvis Haber Bültenleri İçin](#)

[Övgüler](#)

[Telif Hakkı](#)

Telif Hakkı

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2015 Jill Shalvis

Nobody But You'dan alıntı Telif hakkı © 2015 Jill Shalvis'e aittir

Kapak tasarımı Claire Brown'a aittir.

Kapak fotoğrafı Shirley Green ve el yazısı Jesse Ragan tarafından çekilmiştir. Kapak telif hakkı © 2015 Hachette Book Group, Inc. tarafından alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması, yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. Kitaptan materyal kullanmak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), permissions@hbgusa.com adresinden yayıncı ile iletişime geçerek önceden yazılı izin almanız gerekir. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Grand Central Publishing

Hachette Book Group

1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104

hachettebookgroup.com

twitter.com/grandcentralpub

İlk e-kitap baskısı: Aralık 2015

Grand Central Publishing, Hachette Book Group, Inc. şirketinin bir bölümüdür.

Grand Central Publishing adı ve logosu Hachette Book Group, Inc. şirketinin ticari markasıdır.

Hachette Konuşmacılar Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır.

Daha fazla bilgi edinmek için www.hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya (866) 376-6591 numaralı telefonu arayın.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

ISBN 978-1-4555-8676-9

E3

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

